STEVE BERRY

MORMÂNTUL ÎMPĂRATULUI

„Unul dintre cele mai bune romane ale lui Berry."
The Globe and Mail

Steve Berry

Mormântul împăratului

Traducere din limba engleză de
Valentin Vidu

Editura LITERA
2016

The Emperor's Tomb
Steve Berry

Copyrigt © 2010 Steve Berry
Ediție publicată prin înțelegere cu Ballantine Books,
un imprint al The Random House Publishing Group,
o divizie a Random House, Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Mormântul împăratului
Steve Berry

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Ovidiu Șerban
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de
Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN ePUB: 978-606-33-0567-2
ISBN PDF: 978-606-33-0568-9
ISBN Print: 978-606-33-0518-4

Mormântul împăratului este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și acțiunea sunt produsul imaginației autorului sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, persoane în viață sau decedate reale este o pură coincidență.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Steve Berry este autorul romanelor *Răzbunare la Paris*, *Tezaurul împăratului*, *Trădare la Veneția*, *Conexiunea Alexandria*, *Moștenirea Templierilor*, *Al treilea secret*, *Profeția familiei Romanov*, *Camera de chihlimbar*, aflate pe lista de bestselleruri a *The New York Times*, și al povestirii „The Balkan Escape“. Cărțile lui au fost traduse în treizeci și șapte de limbi și vândute în cincizeci de țări. Locuiește în orașul istoric St. Augustine din Florida și lucrează la următorul său roman. El și soția sa, Elizabeth, au fondat History Matters, o organizație nonprofit dedicată conservării patrimoniului american. Pentru a afla mai multe despre Steve Berry și fundație, vizitați www.steveberry.org.

Lui Fran Downing, Frank Green, Lenore Hart,
David Poyer, Nancy Pridgen,
Clyde Rogers și Daiva Woodworth
Niște profesori extraordinari

Mulțumiri

Celor de la Random House: Gina Centrello, Libby McGuire, Cindy Murray, Kim Hovey, Katie O'Callaghan, Beck Stvan, Carole Lowenstein, Rachel Kind și tuturor celor de la promovare și vânzări. Încă o dată, mulțumesc.

Lui Mark Tavani pentru că este un redactor stăruitor.

Lui Pam Ahearn îi fac a noua plecăciune de recunoștință și apreciere.

Lui Simon Lipskar îi apreciez înțelepciunea și îndrumarea.

Câteva mențiuni speciale: Charlie Smith, care a făcut niște cercetări de teren foarte utile în China; Grant Blackwood, un extraordinar scriitor de thrillere care m-a salvat de la dezastru în Denver; Els Wouters, care a făcut pentru mine, din scurt, o cercetare vitală la fața locului în Antwerpen; Esther Levine pentru că mi-a facilitat intrarea la expoziția războinicilor de teracotă; Bob și Jane Satine, care mi-au stimulat imaginația, la un dejun, și mi-au făcut legătura cu „Julia" Xiaohui Zhu; James Rollins pentru că m-a ajutat din nou într-o situație dificilă; Michele și Joe Finder, care mi-au oferit sfaturi înțelepte; Meryl Moss și personalul ei minunat; Melisse Shapiro, care nici nu-și dă seama ce ajutor prețios este; Esther Garver și Jessica Johns, care au grijă ca fundația History Matters și Steve Berry Enterprises să funcționeze.

Țin să vă mulțumesc, de asemenea, vouă, tuturor cititorilor mei din întreaga lume. Vă apreciez susținerea loială, comentariile pătrunzătoare, entuziasmul contagios și, da, inclusiv criticile. Voi sunteți cei care mă faceți să continui să scriu zilnic.

Mai este și Elizabeth, critic, suporter entuziast, redactor, soție, muză. Pachet complet.

În fine, această carte le este dedicată lui Fran Downing, Frank Green, Lenore Hart, David Poyer, Nancy Pridgen, Clyde Rogers și Daiva Woodworth. Împreună mi-au arătat cum să învăț să devin scriitor.

Dacă am reușit este încă subiect de dezbatere.

Un lucru este, totuși, clar.

Fără influența lor, nu aș fi publicat vreodată ceva.

Studiază trecutul pentru a înțelege viitorul.

CONFUCIUS

Istoria este o fecioară și poți să o îmbraci cum vrei.

PROVERB CHINEZESC

Toate țările, mari și mici, au un defect comun: înconjurarea conducătorului cu personal nedemn.

Cei care-i vor controla pe conducători le descoperă mai întâi temerile și dorințele secrete.

HAN FEI ȚÎ, secolul al III-lea î.H.

RUSIA
KAZAHSTAN
Astana
MONGOLIA
Ulaanbaatar
UZBEKISTAN
Taskent
Bişkek
KÎRGÎZSTAN
TADJIKISTAN
Dusanbe
Kashgar
AFGHANISTAN
Kabul
Regiunile de Nord
Islamabad
PAKISTAN
Tibet
Regiunea Autonomă Xinjiang
Galeria Pastrării Armoniei
Batang
Yecheng (Kargilik)
Deşertul Taklamakan
Deşertul Gobi
Marele Zid
Beijing
Phenian
Seul
COREEA DE NORD
COREEA DE SUD
Marea Galbenă
Fluviul Galben
Lanzhou
Munţii Himalaya
CHINA
Sichuan
Chongqing
Hunan
Xi'an
Mormântul lui Qin
Shanghai
Marea Chinei de Est
Taipei
TAIWAN
New Delhi
Kathmandu
NEPAL
Thimphu
BHUTAN
INDIA
BANGLADESH
Dacca
Yunnan
Hong Kong
Golful Dragonilor
Haiphong
Hanoi
BURMA
LAOS
VIETNAM
THAILANDA
Vientiane
Golful Bengal
Marea Chinei de Sud
FILIPINE
CHINA

Cronologie: evenimente relevante din istoria Chinei

1765–1027 î.H.	Dinastia Shang (cea mai veche cunoscută)
770–481 î.H.	Perioada Primăverilor și Toamnelor
551–479 î.H.	Confucius
535 î.H.	Este introdus sistemul eunucilor
481–221 î.H.	Perioada statelor combatante și emergența legalismului
200 î.H.	Primul foraj chinez în căutare de petrol
221 î.H.	Qin Shi unifică statele combatante, formând China, și devine Primul Împărat
210 î.H.	Qin Shi moare; armata de teracotă este finalizată și îngropată împreună cu Primul Împărat în movila funerară imperială
146 î.H.–67 d.H.	Sistemul eunucilor se extinde și devine o forță politică
89 î.H.	Sima Qian termină *Însemnări istorice (Shiji*)
202–1912	Înflorește conducerea dinastică a Chinei
1912	Ultimul împărat este dat jos de pe tron; conducerea dinastică ia sfârșit; sistemul eunucilor este abolit; este înființată Republica China
1949	Revoluția comunistă; este înființată Republica Populară Chineză
1974	Este descoperită armata de teracotă
1976	Mao Zedong moare

Prolog

ZONELE NORDICE, PAKISTAN
VINERI, 18 MAI
Ora 8.10 dimineața

Un glonț șuieră pe lângă Cotton Malone. Se aruncă pe pământul stâncos, la adăpostul plopilor rari. Cassiopeia Vitt făcu la fel, se târâră pe burtă peste pietrișul ascuțit și găsiră un bolovan suficient de mare cât să-i protejeze pe-amândoi.

Trăgeau către ei.

— Se-ngroașă gluma, spuse Cassiopeia.

— Crezi?

Lunga lor călătorie fusese liniștită până acum. Erau înconjurați de cel mai înalt grup de creste semețe de pe planetă. Acoperișul lumii, la 3200 de kilometri de Beijing, în colțul de sud-vest al Regiunii Autonome chineze Xinjiang – sau Zonele Nordice din Pakistan, depinde pe cine întrebai –, se profila lângă frontiera aprig disputată.

Ceea ce explica prezența militarilor.

— Nu sunt chinezi, spuse ea. Am reușit să arunc o privire. Sunt, categoric, pakistanezi.

Creste zimțate, înzăpezite, de șase mii de metri, străjuiau ghețarii, petele de pădure verde-nchis și văile luxuriante. Munții Himalaya, deșertul Karakum, munții Hindukuș și Pamir se întâlneau toți, aici. Tărâmul lupilor negri, macilor albaștri, ibecșilor și leoparzilor zăpezilor. *Unde se adunau zânele*, își aminti Malone însemnarea unui observator antic. Poate chiar sursa de inspirație a *Shangri-la*-ului lui James Hilton. Un paradis pentru drumeți, alpiniști, practicanți de rafting și schiori. Din nefericire, India și Pakistanul își revendicau suveranitatea asupra ei, China o ocupase, iar toate trei guvernele luptau de zeci de ani pentru această regiune pustie.

— Par să știe încotro ne îndreptăm, spuse ea.

— Și eu m-am gândit la asta, zise el. Ți-am spus eu că el e o problemă, adăugă.

Purtau jachete de piele, blugi și bocanci. Deși se aflau la peste 2400 de metri deasupra nivelului mării, vremea era surprinzător de blândă. Erau cam cincisprezece grade și jumătate, aprecie el. Din fericire, aveau amândoi arme

semiautomate chinezești și câteva magazii de cartușe de rezervă.

— Trebuie să mergem încolo, arătă el în spatele lor. Iar soldații ăia sunt destul de-aproape cât să provoace ceva pagube.

El apelă la extraordinara sa memorie vizuală pentru a găsi ce le trebuia. Ieri studiase geografia locului și notase că această bucată de pământ, cam cât New Jersey, se numise cândva Hunza, un principat, timp de nouă sute de ani, care își pierduse independența în anii ’70. Locuitorii, cu pielea și ochii deschiși la culoare, pretindeau că sunt descendenți ai soldaților armatei lui Alexandru cel Mare, de la invazia grecilor, în urmă cu două milenii. Cine știe? Zona rămăsese izolată secole la rând, până în anii ’80, când fusese construită autostrada Karakum între China și Pakistan.

— Trebuie să avem încredere că se va descurca el, spuse ea în cele din urmă.

— Asta a fost hotărârea ta, nu a mea. Du-te prima. Te voi acoperi.

El luă în mână pistolul cu trăgaci cu dublă acțiune. Nu era o armă rea. Cincisprezece focuri, destul de precis. Cassiopeia și-l pregătise și ea pe al ei. Îi plăcea lucrul ăsta la ea – era pregătită pentru orice situație. Făceau echipă bună împreună, iar spanioloaica aceasta impresionantă cu sânge arab clar îl intriga.

Ea o luă la goană către un pâlc de ienuperi.

El ținti cu pistolul peste bolovan și se pregăti să răspundă la cea mai mică mișcare. La dreapta, în penumbra ca de mormânt, sub frunzișul de primăvară, văzu licărul țevii unei puști stând la pândă după trunchiul unui copac.

Trase.

Țeava dispăru.

Decise să profite de acest moment și o urmă pe Cassiopeia, având grijă ca bolovanul să rămână între el și urmăritorii lor.

Ajunse la ea și o luară amândoi la goană înainte, folosindu-se de copaci ca acoperire.

Izbucniră ecouri ascuțite de focuri de pușcă. Gloanțele șuierau pe lângă ei.

Cărarea cotea afară dintre copaci și urca o pantă abruptă, dar care putea fi escaladată pe o faleză stâncoasă cu pereți de bolovani instabili. Nu prea aveau acoperire aici, dar nu aveau de ales. Dincolo de cărare, el văzu canioane atât de adânci și de abrupte, încât lumina putea să pătrundă în ele doar la prânz. În dreapta lor cobora un defileu. O luară la fugă de-a lungul marginii lui. Soarele strălucea, de cealaltă parte, estompat de muntele negru de ardezie. La 30 de metri sub ei,

apa se învolbura și se rostogolea, tulbure de la nisipul gri, aruncând trombe de spumă în aer.

Escaladară malul abrupt.

El zări podul.

Exact unde li se spusese că era.

Nu era prea lung, doar niște pari instabili înfipți între bolovani, la fiecare capăt, cu niște bârne orizontale deasupra, legate cu cânepă groasă. O punte de scânduri, atârnând deasupra râului.

Cassiopeia ajunse la capătul cărării.

— Trebuie să traversăm, spuse ea.

Lui nu-i plăcu perspectiva, dar ea avea dreptate. Trebuiau să ajungă de cealaltă parte.

Focuri de armă răsunară în depărtare, iar el se uită înapoi.

Nu se vedeau soldați.

Ceea ce-l îngrijora.

— Poate că-i atrage-n altă parte, spuse ea.

Neîncrederea lui îl făcea defensiv, dar nu era timp de analizat situația. Își îndesă arma în buzunar. Cassiopeia făcu la fel, apoi păși pe pod.

El o urmă.

Scândurile vibrau de la mugetul apei de sub ei. El aprecie că erau mai puțin de 30 de metri până de cealaltă parte, dar aveau să fie suspendați în aer, fără vreo acoperire, trecând din umbră la lumina soarelui. Altă potecă se vedea de cealaltă parte, pierzându-se peste prundiș printre copaci. Zări o statuie, cam de 4,5 metri înălțime, cioplită în stâncă, în dreptul potecii, o imagine budistă, exact așa cum li se spusese.

Cassiopeia se întoarse către el, aruncându-i o privire iscoditoare. Avea trăsături occidentale, dar ochii îi erau migdalați.

— Podul ăsta a văzut și zile mai bune, îi spuse ea.

— Sper că i-a mai rămas măcar una.

Ea apucă funiile răsucite care țineau podul în aer.

Își încleștă și el degetele pe frânghiile aspre și spuse:

— Merg primul.

— Și care-ar fi motivul?

— Sunt mai greu. Dacă mă țin pe mine, te țin și pe tine.

— Din moment ce nu mă pot pune cu logica asta, răspunse ea și-i făcu loc, ești invitatul meu.

El trecu înainte, pășind ușor, rezonând cu vibrațiile neîntrerupte.

Nici un semn de urmăritori.

El se gândi că ar fi mai bine să se miște mai rapid, să nu lase timp de reacție scândurilor. Cassiopeia îl urmă.

Un zgomot nou se ridica peste apa învolburată.

Un sunet pătrunzător, adânc. În depărtare, dar care se auzea tot mai tare.

Vum. Vum. Vum.

El își întoarse capul spre dreapta și zări o umbră pe un perete stâncos, cam la 1,5 kilometri distanță, unde defileul pe care-l traversau se întâlnea cu altul, perpendicular.

La jumătate, părea că podul rezistă, deși scândurile mucegăite erau moi ca niște bureți. Palmele lui prinseră ușor cânepa aspră, pregătite să se încleștеze dacă podul ceda sub el.

Umbra din depărtare crescu, luând forma distinctă a unui elicopter de atac Cobra AH-1.

Era făcut de americani, dar asta nu avea să-i salveze.

Washingtonul furnizase astfel de aeronave Pakistanului pentru a-l ajuta pe presupusul aliat în războiul împotriva terorismului.

Cobra se îndrepta direct spre ei. Cu o elice cu două pale, propulsat de două motoare, era dotat cu mitraliere de calibrul 20 de milimetri, rachete antitanc și rachete aer-aer. Rapid ca un bondar și tot așa de ușor manevrabil.

— Ăsta nu e aici ca să ajute, o auzi pe Cassiopeia.

Fu de acord cu ea, dar nu era necesar să spună cu voce tare că el avusese dreptate de la bun început. Fuseseră mânați în acest loc, exact cu acest scop.

Să-l ia dracu' pe ticălosul ăla…

Cobra începu să tragă.

O rafală susținută de proiectile de 20 de milimetri fu trasă către ei.

El se aruncă pe burtă, pe scândurile podului, apoi se rostogoli, uitându-se în urmă, iar Cassiopeia făcu la fel. Cobra vui spre ei, turbomotoarele aspirând aerul uscat și limpede. Proiectilele atinseră podul, mușcând din lemn și funie cu o furie sălbatică.

Veni altă rafală.

Concentrată asupra celor 3 metri dintre el și Cassiopeia.

Observă cu coada ochiului furia din privirea ei și o văzu luând arma, ridicându-se în genunchi și trăgând în plafonul elicopterului. Dar el știa că blindajul și viteza de peste 270 de kilometri pe oră reduceau la zero șansele de a-l avaria.

— Lasă-te naiba-n jos, urlă el.

Altă rafală de mitralieră distruse podul între el și Cassiopeia. Cu o clipă în urmă construcția din lemn și frânghie exista, iar în momentul următor dispăru într-un nor de resturi.

Sări în picioare, dându-și seama că întregul pod urma să se prăbușească. Nu avea cum să se ducă înapoi, așa că o luă înainte, ultimii 6 metri, agățându-se de frânghii, în timp ce podul cădea în gol.

Cobra trecu pe deasupra, către partea opusă a defileului.

El se agăță strâns de corzi și, în timp ce podul se rupea în două, fiecare bucată luând-o înapoi către una dintre marginile defileului, zbură prin aer.

Se lovi de stâncă, ricoșă și apoi rămase atârnat.

Nu avea timp să se îngrozească. Încet, se târî în sus, cățărându-se cele câteva zeci de centimetri până pe muchie. Îi răsunau în urechi doar vuietul apei și zgomotul surd al palelor elicopterului. Se concentră asupra celuilalt perete al defileului, în căutarea Cassiopeei, sperând că a reușit să ajungă sus.

I se strânse inima când o văzu agățată cu ambele mâini de cealaltă bucată a podului, care atârna în fața peretelui vertical de stâncă. Voia s-o ajute, dar nu putea face nimic. Era la 30 de metri distanță. Între ei era doar aer.

Cobra execută un viraj din scurt în defileu, țâșni în sus și începu altă cursă spre ei.

— Poți să te cațări? răcni el să acopere zgomotul.

Ea aprobă dând din cap.

— Fă-o, zbieră el.

Ea-i făcu semn cu capul.

— Pleacă de-aici.

— Nu fără tine, îi răspunse el.

Cobra era la mai puțin de 1,5 kilometri distanță. Avea să înceapă să tragă cu mitraliera în orice moment.

— Urcă, răcni el.

Ea ridică o mână.

Apoi căzu de la 5 metri în râul învolburat.

El habar n-avea cât era de adânc, iar bolovanii care ieșeau din apă pe tot cursul nu erau un motiv de ușurare.

Ea dispăru în apa agitată, care trebuia să fie rece ca gheața, odată ce provenea de la zăpada de pe munte.

El așteptă ca ea să iasă la suprafață. Undeva.

Dar nu apăru.

Își coborî privirea spre șuvoiul de apă gri care mugea și căra cu el aluviuni și roci, cu șuier de spumă, într-un curent formidabil. Voia să sară după ea, dar își dădu seama că era imposibil. Nu ar fi supraviețuit nici el căderii.

Se ridică în picioare și privi, fără să-i vină să creadă.

După toate prin câte trecuseră în ultimele trei zile.

Cassiopeia Vitt nu mai era.

PARTEA ÎNTÂI

În urmă cu trei zile

1

COPENHAGA, DANEMARCA
MARȚI, 15 MAI
Ora 12.40

Cotton Malone tastă adresa de web cu degete tremurătoare. La fel ca un telefon care sună în miezul nopții, un mesaj anonim nu are cum să fie bun vreodată.

Biletul ajunsese cu două ore în urmă, în timp ce el era plecat de la anticariatul său cu un comision, iar angajata care primise plicul nemarcat uitase să i-l dea până acum câteva minute.

— *Femeia nu a spus că era urgent, spusese ea apărându-se.*

— *Care femeie?*

— *Doamna chineză care purta o fustă Burberry superbă. A zis să ți-l dau doar ție.*

— *Mi-a spus numele?*

— *De două ori.*

Înăuntru era o foaie de pergament subțire, gri, împăturită în două, pe care era imprimată o adresă de web cu domeniul punct org. Urcă imediat cele patru rânduri de trepte până în apartamentul său de deasupra anticariatului, unde-și ținea laptopul.

Termină de tastat și așteptă, în timp ce monitorul se înnegri, apoi apăru o imagine. O consolă de afișaj video arăta că era pe cale să se stabilească o legătură video online.

Legătura se stabili.

Apăru un corp, întins pe spate, cu brațele deasupra capului, gleznele și încheieturile de la mâini legate strâns de ceea ce părea o foaie de placaj. Persoana era înclinată astfel încât capul îi era mai jos decât picioarele. Avea fața acoperită cu un prosop, dar era clar că era femeie.

— Domnul Malone. Vocea era alterată electronic, ascunzând orice caracteristică de intensitate și ton. Așteptam. Nu prea vă grăbiți, nu? Am să vă arăt ceva.

Pe ecran apăru o siluetă cu o glugă pe cap, ținând în mână o găleată de plastic. Privi cum turna apă pe prosopul care acoperea fața femeii. Corpul legat se zvârcoli.

El știa ce se întâmpla.

Lichidul se îmbiba în prosop și îi curgea femeii nestânjenit în gură și în nas. La început puteau fi furate câteva guri de aer – beregata se încorda după inhalarea unei cantități mici de apă –, dar respirația putea fi ținută doar câteva secunde. Apoi se instala reflexul natural al organismului de a vomita și se pierdea orice control. Capul era înclinat în jos, așa că gravitația putea prelungi agonia. Era ca și cum te-ai îneca fără să fii scufundat în apă.

Bărbatul se opri din turnat.

Femeia continuă să se zbată.

Tehnica data de pe vremea Inchiziției. Fusese preferată pentru că nu lăsa urme, principalul inconvenient fiind duritatea – era atât de cumplită, încât victima recunoștea imediat orice. De fapt, Malone o experimentase o dată, în timp ce se antrena să devină agent Magellan Billet. Toți recruții își încercaseră norocul cu ea, la cursurile de supraviețuire. Agonia-i fusese amplificată de neplăcerea imobilizării fizice. Legarea combinată cu prosopul ud îi crease o claustrofobie de nesuportat. Își aminti dezbaterea publică, de acum câțiva ani, dacă simularea înecului era tortură.

La dracu', clar că era.

— Iată de ce te-am contactat, spuse vocea.

Camera făcu zoom pe prosopul care acoperea fața femeii. O mână intră în cadru și dădu cârpa îmbibată la o parte, dezvelind fața Cassiopeei Vitt.

— O, nu, murmură Malone.

I se făcu pielea de găină. Începu să-l cuprindă furia.

Nu se poate.

Nu.

Ea clipi, scuipă apa din gură și-și recăpătă suflul.

— Nu le da nimic, Cotton, fir-ar să fie! Nimic.

Prosopul îmbibat în apă îi acoperi fața, la loc, cu un plescăit.

— N-ar fi un lucru inteligent, spuse vocea computerizată. Cu siguranță nu pentru ea.

— Mă poți auzi? spuse el în microfonul laptopului.

— Bineînțeles.

— E nevoie de toate astea?

— Pentru tine? Așa cred. Ești un om de respectat. Fost agent al Departamentului Justiției. Extrem de bine antrenat.

— Sunt un anticar.

Vocea chicoti.

— Nu-mi insulta inteligența ori îi riști viața în continuare. Vreau să înțelegi clar care e miza.

— Iar tu trebuie să înțelegi că te pot ucide.

— Până atunci doamna Vitt va fi moartă. Așa că hai să terminăm cu bravada. Vreau ceea ce ți-a dat.

O văzu pe Cassiopeia zbătându-se din nou, clătinând din cap sub prosop.

— Nu-i da nimic, Cotton, vorbesc serios. Ți-am dat acel lucru să-l păstrezi în siguranță. Nu îl ceda.

Curse și mai multă apă. Protestele încetară, ea luptând să respire.

— Adu obiectul în Parcul Tivoli, la ora două după-amiaza, la pagoda chinezească. Vei fi contactat. Dacă nu apari… Vocea făcu o pauză. …cred că-ți imaginezi consecințele.

Legătura fu întreruptă.

El se lăsă pe spate, în scaun.

N-o văzuse pe Cassiopeia de peste o lună. Nu mai vorbise cu ea de două săptămâni. Îi spusese că plecase într-o călătorie, dar, tipic, nu-i dăduse detalii. *Relația* lor abia dacă putea fi numită așa. Doar o atracție pe care o recunoșteau amândoi, tacit. Într-un mod ciudat, moartea lui Henrik Thorvaldsen îi apropiase și petrecuseră o mulțime de timp împreună în săptămânile de după funeraliile prietenului lor.

Ea era dură, inteligentă și curajoasă.

Dar simularea înecului?

Se îndoia că ea ar mai fi fost supusă vreodată la așa ceva.

Văzând-o pe ecran, ceva se sfâșiase în el. Își dădu brusc seama că, dacă i se întâmpla ceva acestei femei, viața lui nu avea să mai fie niciodată la fel.

Trebuia s-o găsească.

Dar exista o problemă.

Fusese obligată, evident, să facă orice era necesar pentru a supraviețui. Însă, de această dată, poate că mușcase mai mult decât ar fi putut să mestece vreodată.

Nu-i lăsase nimic să păstreze în siguranță.

Nu avea nici o idee despre ceea ce vorbeau ea ori răpitorul ei.

2

CHONGQING, CHINA
Ora 8.00 seara

Karl Tang își luă o expresie care nu transmitea nici cel mai mic indiciu despre ceea ce gândea. După aproape 30 de ani de practică stăpânea cu măiestrie această artă.

— Și de ce-ați venit de data asta? îl întrebă doctorița. Era o femeie bătoasă, cu o față dură și părul negru, drept, tuns scurt după moda proletară.

— Nu ți-a mai trecut din furia față de mine?

— Nu sunt ostilă deloc, tovarășe ministru. Ați spus destul de clar, la ultima vizită, că sunteți șeful, chiar dacă este centrul meu.

El îi ignoră tonul jignitor.

— Și cum se simte pacientul nostru? o întrebă.

Spitalul numărul Unu pentru Boli Infecțioase, situat chiar lângă Chongqing, avea în îngrijire aproape două mii de oameni bolnavi de tuberculoză sau hepatită. Era unul dintre cele opt centre împrăștiate în întreaga țară, fiecare dintre ele un complex de cărămidă gri în care accesul era interzis, înconjurat de garduri verzi, niște locuri în care contagioșii erau ținuți sub carantină, în siguranță. Dar securitatea de care se bucurau aceste spitale le transforma în niște locuri ideale de cazare pentru deținuți bolnavi din sistemul penal chinez.

Ca Jin Zhao, care suferise o hemoragie cerebrală acum zece luni.

— Zace în patul lui, ca în prima zi în care a fost adus aici, îi răspunse doctorița. Se agață de viață. Creierul i-a fost extrem de afectat. Însă – așa cum ați ordonat – nu i s-a administrat nici un tratament.

El știa că ea ura faptul că-i uzurpa autoritatea. Se dusese vremea „medicilor desculți“ și obedienți ai lui Mao care, potrivit propagandei, trăiau de bunăvoie printre mase și îngrijeau conștiincios bolnavii. Cu toate că ea era administratorul-șef al spitalului, Tang era ministrul științei și tehnologiei, membru al Comitetului Central, prim-vicepremier al Partidului Comunist Chinez și prim-vicepreședinte al Republicii Populare Chineze, al doilea om la putere după președinte care era totodată și premier.

— Așa cum am spus în mod clar data trecută, doctore, îi aminti el, nu a fost ordinul meu, ci directiva Comitetului Central, căruia eu și cu tine îi datorăm loialitate absolută.

El rosti aceste cuvinte așa încât să fie auzite nu doar de femeia neghioabă, ci și de cei trei membri ai personalul său și de cei doi căpitani din Armata Populară de Eliberare care stăteau în spatele lui. Militarii purtau uniforme verde deschis, cu steaua roșie, stema patriei, pe caschetă. Unul dintre ei era cu siguranță informator – raporta cel mai probabil mai multor binefăcători –, așa că voia ca orice raportare să-l prezinte într-o lumină extrem de favorabilă.

— Du-ne la pacient, îi ordonă el pe un ton calm.

Străbătură niște culoare, cu o zugrăveală verde ca de salată, fisurată și zgrunțuroasă, iluminate slab de neoane fluorescente. Podeaua era curată, dar îngălbenită de atâta dat cu mopul. Infirmierele aveau fețele acoperite cu măști chirurgicale și îngrijeau pacienți îmbrăcați în pijamale cu dungi albastre și albe. Unii purtau halate maro și arătau ca niște deținuți.

Intrară în altă secție, printr-o pereche de uși batante din metal. Camera era destul de spațioasă, cât pentru cel puțin doisprezece pacienți, dar numai unul era întins într-un pat, între niște cearșafuri albe, dar murdare.

Aerul putea.

— Văd că ai lăsat lenjeria în pace, spuse el.

— Așa mi-ați ordonat să fac, îi răspunse ea.

Încă un punct marcat în favoarea sa în raportul informatorului. Jin Zhao a fost arestat acum zece luni, dar făcuse hemoragie în timpul interogatoriului. După aceea a fost acuzat de trădare și spionaj, judecat de un tribunal de la Beijing și condamnat, totul în contumacie, având în vedere că rămăsese aici, în comă.

— Este așa cum l-ați lăsat, spuse doctorița.

Beijingul era la aproape 1000 de kilometri către est, iar el presupunea că distanța era cea care-i dădea femeii tupeu. *Poți să lași cele Trei Armate fără comandantul lor suprem, dar nu-l poți priva pe cel mai umil țăran de părerea sa*. Altă prostie de-a lui Confucius. De fapt, guvernul poate, iar această cățea insolentă ar trebui să țină cont de acest fapt.

El făcu un semn, iar unul dintre militari o conduse în cealaltă parte a camerei.

El se apropie de pat.

Bărbatul care zăcea neajutorat pe pat avea vreo 65 de ani, părul lung, murdar și ciufulit, corpul emaciat și obrajii supți, ca de cadavru. Avea fața și pieptul pline de vânătăi, iar tuburi

de perfuzie îi șerpuiau pe ambele brațe. Respira cu ajutorul unui ventilator.

— Jin Zhao, ai fost găsit vinovat de trădare față de Republica Populară Chineză. Ți s-a permis să ai un proces și ai făcut apel. Regret să te informez, dar Curtea Populară Supremă ți-a aprobat execuția și ți-a respins apelul.

— Nu aude nimic din ceea ce-i spui, zise doctorița din cealaltă parte a camerei.

El își ținu privirea coborâtă către pat.

— Poate că nu, dar cuvintele trebuie să fie spuse. Se întoarse către ea și o privi în față. Asta e legea, iar el are dreptul la un proces corect.

— L-ați judecat fără ca măcar să fie acolo, izbucni ea. N-ați auzit niciodată măcar o vorbă din ceea ce avea de spus.

— Reprezentantul lui a avut posibilitatea să prezinte probe, îi replică el.

Doctorița scutură din cap scârbită.

— Dumneavoastră auziți ceea ce spuneți? Reprezentantul n-a avut posibilitatea ca măcar să stea de vorbă cu Zhao. Ce probe ar fi putut să prezinte? îl întrebă ea.

Nu era sigur dacă ochii și urechile informatorului erau ale vreunuia dintre angajații săi sau ale unuia dintre căpitanii din armată. Era greu să mai fii sigur de ceva. Tot ceea ce știa era că raportul său către Comitetul Central nu avea să fie singura relatare, așa că decise să clarifice lucrurile:

— Ești sigură? Zhao n-a comunicat nimic, nici măcar o singură dată?

— A fost bătut până și-a pierdut cunoștința. Creierul lui este distrus. Nu se va mai trezi niciodată din comă. Îl ținem în viață doar pentru că dumneavoastră – ba nu, scuzați-mă, Comitetul Central – a ordonat acest lucru, îi răspunse ea.

El observă dezgustul din ochii femeii, alt lucru pe care-l văzuse tot mai des în ultima perioadă. Mai ales la femei. Aproape tot personalul spitalului – medici și asistente – era alcătuit din femei. Înregistraseră progrese mari de la Revoluția lui Mao, dar Tang era de acord, în continuare, cu zicala pe care-o învățase de la tatăl său. *Un bărbat nu vorbește despre anumite lucruri în casă, iar o femeie nu vorbește despre anumite lucruri în afară*.

Această doctoriță insignifiantă, angajată a unui spital de stat neînsemnat, era incapabilă să înțeleagă enormitatea provocării sale. Beijingul administra un teritoriu care se întindea pe 5000 de kilometri, de la est la vest, și pe mai mult de 3000 de kilometri de la nord la sud. O mare parte din el cuprindea munți și deșerturi nelocuite, unele dintre cele mai pustii regiuni din lume, reprezentând doar zece la sută din

suprafața arabilă a țării. Aproape un miliard și jumătate de oameni – mai mult decât America, Rusia și Europa la un loc. Dar numai 60000000 erau membri ai Partidului Comunist Chinez – mai puțin de 3% din total. Doctorița era membră de partid și era membră de mai bine de un deceniu. O verificase el. Altfel n-ar fi avut cum să se ridice într-un post de conducere atât de înalt. Numai cei care erau făcuți membri de partid, chinezii de etnie han, atingeau acest statut. Etnicii han constituiau majoritatea uriașă a populației, iar micul procent rămas se împărțea în cincizeci și șase de minorități. Tatăl doctoriței era un funcționar de seamă în guvernul provincial local, un membru de partid loial care participase la Revoluția din 1949 și care-i cunoscuse personal atât pe Mao Zedong, cât și pe Deng Xiaoping.

Cu toate acestea, Tang avea nevoie să clarifice lucrurile.

— Jin Zhao era dator să fie loial guvernului popular. Dar el a decis să-i ajute pe inamicii noștri, spuse el.

— Ce-ar fi putut să facă un geochimist în vârstă de 63 de ani ca să provoace rău guvernului popular? Spuneți-mi, tovarășe ministru. Vreau să știu. Ce-ar putea, eventual, să ne facă acum? îl întrebă ea.

El se uită la ceas. Un elicopter îl aștepta să-l ducă spre nord.

— Nu era spion, spuse ea. Nu era trădător. Ce-a făcut, de fapt, tovarășe ministru? Ce justifică să bați un om până-i sângerează creierul?

El n-avea timp să dezbată ceea ce se hotărâse deja. Informatorul va pecetlui soarta acestei femei. Într-o lună avea să fie transferată – în pofida privilegiilor tatălui ei –, cel mai probabil, la sute de kilometri către vest, la periferie, unde erau ascunse problemele.

Se întoarse către celălalt militar și-i făcu semn.

Căpitanul scoase pistolul din toc, se apropie de pat și-i trase lui Jin Zhao un glonț în frunte.

Corpul zvâcni și apoi rămase nemișcat.

Aparatul continua să pompeze aer în plămânii mortului.

— Sentința a fost pusă în aplicare, declară Tang. Au fost martori, conform legii, reprezentanți ai guvernului popular, armatei… și administratorul-șef al acestui centru, adăugă el.

Arătă că era timpul să plece. Mizeria avea s-o curețe ea.

Se îndreptă spre ușă.

— Tocmai ați împușcat un om neajutorat, țipă doctorița. Asta a devenit guvernul nostru?

— Ar trebui să fii recunoscătoare, îi spuse el.

— Pentru ce? întrebă ea.

— Pentru că guvernul nu scade din bugetul acestui centru costul glonțului, îi răspunse el.

Și plecă.

3

COPENHAGA
Ora 1.20 după-amiaza

Malone ieși din anticariat în Højbro Plads. Cerul după-amiezii daneze era senin, iar aerul plăcut. Strøget – o rețea de străzi pe care circulația rutieră era interzisă, cele mai multe pline de magazine, cafenele, restaurante și muzee – forfotea.

Rezolvase problema a ceea ce trebuia să aducă luând pur și simplu prima carte care-i căzuse în mână de pe unul dintre rafturi și îndesând-o într-un plic. Cassiopeia se pare că alesese să câștige timp implicându-l pe el. Nu era o mișcare rea, numai de-ar fi mers șiretlicul până una-alta. Și-ar fi dorit să știe ce punea ea la cale. De la Crăciun încoace se vizitaseră, mâncaseră împreună din când în când, vorbiseră la telefon și își scriseseră e-mailuri. Cele mai multe dintre ele având de-a face cu moartea lui Thorvaldsen, care părea că îi afectase pe amândoi. Tot nu-i venea să creadă că cel mai bun prieten al lui nu mai era. Îl așteptase zilnic pe danezul bănuitor să intre în anticariat, gata de-o conversație vioaie. Nutrea încă un regret profund față de faptul că prietenul său murise gândindu-se că a fost trădat.

— Ai făcut ceea ce trebuia la Paris, îi spusese Cassiopeia. Și eu aș fi făcut la fel.

— Henrik nu vedea lucrurile așa.

— Nu era perfect, Cotton. Și-a făcut-o cu mâna lui. Nu gândea și n-ar fi ascultat. Miza era mai mare decât răzbunarea lui. N-ai avut de ales.

— L-am dezamăgit.

— Uite ce e. Dacă o să ajung vreodată într-o mare încurcătură, dezamăgește-mă la fel, îi spusese ea, aplecându-se peste masă și strângându-i mâna.

Mergea și îi auzea vorbele în minte.

Acum povestea se repeta.

Ieși din Strøget și traversă un bulevard împânzit de metalul strălucitor al autoturismelor, autobuzelor și bicicletelor. Traversă zorit Rådhuspladsen, una dintre numeroasele piețe publice din Copenhaga, aflată în fața primăriei orașului. Se uită la trâmbițașii de pe clădire, care suflau tăcuți în vechile lor *lururi*. Deasupra lor era statuia de aramă a episcopului

Absalon care, în 1167, transformase un sat de pescari într-o cetățuie fortificată.

În partea opusă a pieței, după alt bulevard sufocat de trafic, zări Tivoli.

Strângea plicul într-o mână. Avea Beretta de la Magellan Billet îndesată sub jachetă. Scosese arma de sub pat, dintr-o raniță în care-o ținea împreună cu alte amintiri din fosta sa viață.

— Cred că ești un pic agitat, îi spusese Cassiopeia.

Stăteau afară în frig, lângă anticariatul lui, în martie. Avea dreptate. Era agitat.

— Nu sunt din cale-afară de romantic.

— Serios? N-aș fi zis. Din fericire pentru tine, eu sunt.

Ea arăta minunat. Înaltă, subțire, cu pielea de culoarea mahonului deschis. Părul castaniu des îi cădea pe umeri, încadrând o față surprinzătoare, pusă în valoare de sprâncene subțiri și pomeți puternici.

— Nu fi prea dur cu tine, Cotton.

Interesant că ea știa că el se gândea, de fapt, la Thorvaldsen.

— Ești un om bun. Henrik știa asta.

— Am ajuns cu două minute prea târziu.

— Și nu poți să faci absolut nimic în legătură cu asta.

Ea avea dreptate.

Dar el tot nu putea să scape de acest sentiment.

O văzuse pe Cassiopeia atât în cele mai bune momente ale ei, cât și atunci când împrejurările o lăsaseră fără urmă de încredere, când era vulnerabilă, predispusă la greșeli, emotivă. Din fericire, el fusese acolo să compenseze, la fel cum fusese și ea, pentru el, atunci când rolurile se inversaseră. Ea era un amestec uimitor de feminitate și putere, dar oricine, chiar și ea, mergea uneori prea departe.

Imaginea cu Cassiopeia legată de placaj, cu un prosop pe față, îi fulgeră prin minte.

De ce ea?

De ce nu el?

*

Karl Tang urcă în elicopter și se așeză comod în compartimentul din spate. Terminase ceea ce avusese de făcut la Chongqing.

Ura acest loc.

Treizeci de milioane de oameni distrugeau fiecare metru pătrat al dealurilor de la confluența râurilor Jialing și Yangtze. În timpul conducerilor mongolă, han și manciuriană fusese centrul imperiului. În urmă cu 100 de ani devenise

capitala de război din timpul invaziei japoneze. Acum era un amestec de vechi și nou – moschei, temple taoiste, biserici creștine, repere comuniste –, un loc cald, umed și mizerabil în care zgârie-norii rupeau orizontul.

Elicopterul se ridică în pâcla dantelată de fum de cărbune și porni spre nord-vest.

Le dăduse drumul să plece colaboratorilor săi și căpitanilor.

În această parte a călătoriei nu avea să vină nici un spion.

Pe asta trebuie să o facă singur.

*

Malone plăti și intră în Tivoli. Parc de distracții și în același timp simbol cultural, această țară a minunilor, împădurită și plină de flori, îi amuza pe danezi din 1843. O comoară națională, în care roți panoramice în stil vechi, teatre de pantomimă și o corabie de pirați se îmbinau cu atracții mai moderne care sfidau gravitația. Până și germanii o cruțaseră în al Doilea Război Mondial. Lui Malone îi plăcea să vină aici – era ușor de văzut cât de mult îi influențase atât pe Walt Disney, cât și pe Hans Christian Andersen.

Trecu repede de intrarea principală și o apucă pe o alee centrală, mărginită de-o parte și de alta de vegetație. Grădini de lalele, trandafiri, liliac, sute de lămâi, castani, cireși și conifere creșteau după un plan ingenios, care lui i se păruse întotdeauna că se întindea pe mai mult decât cele opt hectare și jumătate. În aer pluteau miros de floricele de porumb și vată de zahăr pe băț, muzica unui vals vienez și piese de big band. Știa că cel care crease Tivoli justificase excesul spunându-i lui Christian al VIII-lea al Danemarcei că, *atunci când poporul se distrează, nu se gândește la politică*.

Cunoștea pagoda chinezească. Cele patru niveluri se înălțau, într-o poiană, cu fața spre un lac. Veche de 100 de ani, imaginea ei asiatică apărea în aproape toate broșurile de promovare a parcului Tivoli.

O grupă de băieți, îmbrăcați elegant cu vestoane roșii, purtând banduliere și căciuli stufoase din blană de urs, mărșăluiau pe o alee adiacentă. Era Garda Grădinii, orchestra de paradă a Tivoli. Oamenii se aliniau pe traseu și priveau parada. Toate atracțiile erau neobișnuit de aglomerate, ținând cont că era o marți de mai și că sezonul de vară începuse abia săptămâna trecută.

Zări pagoda, cele trei copii ale bazei, suprapuse descrescător, fiecare etaj cu streșini ieșite în afară, întoarse în sus. Oameni veneau și plecau de la restaurantul de la parterul

pagodei. Mai mulți petrecăreți stăteau pe băncile de sub copaci.

Era chiar înainte de ora două după-amiaza.

Ajunsese la timp.

Rațe rătăcite de pe lac se amestecau în mulțime fără frică. El nu putea să spună același lucru despre el. Era în alertă, mintea îi funcționa ca în vremea când, timp de 12 ani plini de riscuri, fusese agent al Departamentului Justiției. Ideea fusese să se pensioneze anticipat și să fugă de pericol, să devină un anticar danez, dar ultimii 2 ani fuseseră orice altceva, numai liniștiți nu.

Gândește. Fii atent.

Vocea distorsionată spusese că, odată ce ajungea aici, avea să fie contactat. Se pare că răpitorii Cassiopeei știau exact cum arăta.

— Domnul Malone.

Se întoarse.

O femeie cu o față slabă, mai degrabă ovală decât rotundă, stătea lângă el.

Părul ei lung și negru și ochii căprui cu gene lungi o făceau și mai misterioasă. Adevărul era că avea o slăbiciune pentru frumusețea orientală. Era îmbrăcată elegant, hainele îi puneau în valoare formele și purta o fustă Burberry care-i scotea în evidență talia subțire.

— Am venit pentru pachet, spuse ea.

— Ăsta? o întrebă el, arătându-i plicul pe care-l ținea în mână.

Ea aprobă dând din cap.

Avea spre treizeci de ani, o atitudine relaxată și, după toate aparențele, puțin îi păsa de situație. Suspiciunile îi fură confirmate rapid.

— Ai chef de un prânz târziu? o întrebă el.

Ea zâmbi.

— Altădată, îi răspunse.

— Sună promițător. Cum am să te găsesc? o întrebă.

— Știu eu unde este anticariatul tău.

El rânji:

— Ce stupid din partea mea.

Ea arătă spre plic și spuse:

— Trebuie să plec.

El îi dădu pachetul.

— Poate că am să trec pe la magazinul tău din nou, spuse ea și zâmbi.

— Așa să faci.

O privi cum pleacă agale, intrând în mulțime, pășind alene, fără nici o grijă pe lume.

*

Tang închise ochii și lăsă huruitul rotorului elicopterului să-i calmeze nervii.

Se uită la ceas.

9.05 seara aici însemna 2.05 după-amiaza la Antwerpen.

Se întâmplau atât de multe lucruri. Întregul său viitor avea să fie determinat de un concurs de împrejurări, iar toate trebuiau să fie bine controlate.

Cel puțin problema cu Jin Zhao fusese rezolvată.

În sfârșit, toate se așezau la locul lor. Avea să culeagă roadele celor 30 de ani de dedicare. Orice amenințare fusese eliminată sau contracarată.

Mai rămânea doar Ni Yong.

4

ANTWERPEN, BELGIA
Ora 2.05 după-amiaza

Ni Yong se așeză confortabil pe scaunul negru lăcuit, o reproducere din perioada Qing. Îi cunoștea liniile elegante și curbele frumoase. Era un exemplu excelent de măiestrie chinezească de dinainte de secolul al XVIII-lea. Calitatea și acuratețea lucrării de tâmplărie erau atât de precise, încât cuiele și cleiul fuseseră de prisos.

Gazda sa, cu un aer auster, se odihnea într-un fotoliu de trestie. Avea fața mai ovală decât cei mai mulți dintre chinezi, ochii mai rotunzi, fruntea înaltă și părul rar, ușor ondulat. Pau Wen purta o jachetă de mătase de culoarea jadului și pantaloni albi.

— Ai o casă elegantă, îi spuse Ni în limba lor maternă.

Pau primi complimentul cu o înclinare a capului, acceptând lauda cu modestia așteptată de la un bărbat care se apropia de 70 de ani. Prea tânăr pentru a fi alături de Mao în 1949, când Revoluția comunistă îi măturase pe Chiang Kai-Shek și pe naționaliștii săi în Taiwan, Ni știa că rolul lui Pau crescuse în anii ’60 și că rămăsese o figură importantă, inclusiv după moartea lui Mao, în 1976.

Apoi, 10 ani mai târziu, Pau părăsise China.

Iar dintre toate locurile, ajunsese tocmai aici, în Belgia.

— Am vrut ca reședința mea să-mi amintească de acasă, spuse Pau.

Din exterior, casa, situată la câțiva kilometri în afara Antwerpenului, părea o structură simplă cu ziduri înalte și gri, cu acoperișuri supraetajate, streșini largi și două turnuri care încorporau toate elementele fundamentale – structură, simetrie, ierarhie – ale arhitecturii chinezești. Interiorul era luminos, aerisit și reflecta culorile și stilurile decorului clasic, deși avea toate facilitățile moderne – aer condiționat, încălzire centrală, sistem de securitate și televiziune prin satelit.

Ni cunoștea acest tip de proiect.

Era un *siheyuan*[1].

Simbolul ultim al bogăției chinezești – o reședință multifamilială, cu o curte centrală, încadrată de patru clădiri,

înfrumusețată de obicei cu o grădină și o terasă. Cândva casele nobililor, acum ele erau accesibile doar militarilor chinezi, celor din ierarhia partidului sau nou-îmbogățiților vrednici de dispreț.

— Asta, spuse Ni, îmi amintește de o reședință pe care am vizitat-o recent în nord-est, a unui primar de-acolo. Am găsit două sute cincizeci de lingouri de aur ascunse înăuntru. O adevărată realizare pentru unul care abia face câteva mii de yuani pe an. Bineînțeles, fiind primarul, el controla economia locală, lucru pe care oamenii de afaceri și investitorii străini din zonă l-au recunoscut, din câte se pare. Eu l-am arestat.

— Apoi l-ai executat. Rapid, sunt sigur.

Ni își dădu seama că Pau cunoștea sistemul judiciar chinez.

— Spune-mi, ministrule, ce te aduce în Europa și la mine?

Ni conducea Comisia Centrală pentru Inspecția Disciplinei a Partidului Comunist Chinez. În subordinea directă a Congresului Național, la același nivel cu atotputernicul Comitet Central, el era însărcinat cu eradicarea corupției și abuzurilor.

— Nu ești un funcționar pe care l-aș vrea ca inamic, continuă Pau. Mi s-a spus că ești cel mai temut om din China.

Ni auzise și el de această etichetă.

— Alții spun că ai fi, în același timp, cel mai cinstit om din China.

Ni auzise inclusiv această descriere.

— Iar tu, Pau Wen, încă ești unul dintre cetățenii noștri. Nu ai renunțat niciodată la aceste drepturi, spuse el.

— Sunt mândru de moștenirea mea chineză.

— Am venit să recuperez o parte din această moștenire.

Stăteau într-o cameră de zi care dădea către o curte interioară cu pomi în floare. Albine treceau repede dintr-un boboc parfumat în altul. Se auzeau doar zumzetul lor și susurul unei fântâni artizanale. Uși de sticlă și perdele de mătase îi despărțeau de un birou alăturat.

— Din câte se pare, spuse Ni, când ți-ai părăsit patria, ai decis să iei cu tine unele dintre artefactele noastre.

Pau izbucni în râs.

— Ai vreo idee cum era atunci când trăia Mao? Spune-mi, ministrule, din poziția ta înaltă, de paznic al conștiinței Partidului, ai vreo concepție despre istoria noastră? îl întrebă el.

— Pentru moment, mă preocupă doar furtișagul tău.

— Sunt plecat din China de aproape trei decenii. De ce devine *furtișagul* meu important abia acum?

Ni fusese pus în gardă în legătură cu Pau Wen, un istoric cultivat, un orator iscusit și un maestru în transformarea ostilității în avantaj. De talentele sale se folosiseră atât Mao, cât și Deng Xiaoping.

— Infracțiunea pe care ai comis-o a ajuns abia recent în atenția mea.

— Un informator anonim?

Ni aprobă dând din cap:

— Suntem norocoși să-i avem.

— Iar tu le faci treaba atât de ușoară. Ai chiar și site web. Tot ceea ce fac este să trimită un e-mail, fără nume și adresă, plin de acuzații. Spune-mi, există repercusiuni pentru depunerea unui raport fals?

Ni nu avea să cadă în această capcană.

— După ce am intrat pe poartă am observat un cal de ceramică din perioada dinastiei Han. Un clopot de bronz din perioada Zhou. O figurină din perioada dinastiei Tang. Toate originale, furate de tine.

— De unde știi asta?

— Ai fost directorul unui număr de muzee și colecții, așa că ți-a fost ușor să-ți însușești orice ți-ai fi dorit.

Pau se ridică.

— Pot să-ți arăt ceva, ministrule? îl întrebă.

De ce nu? Ni voia să vadă mai mult din casă.

El îl urmă pe bătrân în curte, lucru care-i declanșă amintiri despre casa străveche a familiei sale din Sichuan, o provincie cu dealuri verzi de jad și câmpuri bine îngrijite. Familia Ni trăia acolo de 700 de ani, într-un crâng de bambus ce mărginea orezării fertile. Casa aceea avea și ea o curte. Cu o diferență, totuși. Nu era pavată cu cărămizi, ci avea pământul bătătorit.

— Locuiești singur aici? întrebă Ni.

O casă atât de mare avea nevoie de îngrijire constantă, iar totul părea imaculat. Cu toate acestea, nu văzuse și nici nu auzise pe nimeni.

— Anchetatorul din tine iese la iveală. Pune întrebări? îi replică Pau.

— Pare o întrebare simplă.

Pau zâmbi:

— Viața mea este o viață de singurătate autoimpusă.

Nu era tocmai un răspuns, dar Ni nu se aștepta să primească unul.

Urmară o alee șerpuită printre arbuști în ghivece și tise pitice, și se apropiară de o ușă neagră, înaltă, cu un disc roșu, în partea opusă a curții. În spatele ei se afla o sală spațioasă, cu stâlpi masivi ce susțineau un plafon verde traforat. Pe un

perete erau rafturi de cărți, pe altul erau atârnate papirusuri scrise în chineză. O lumină difuză pătrundea prin hârtia decorativă din fereastră. Ni observă tâmplăria migăloasă, mătăsurile expuse pe pereți, vitrinele cu antichități, mesele din lemn de esență tare, obiectele expuse ca într-un muzeu.

— Colecția mea, spuse Pau.

Ni se holba la lucrurile de preț.

— Este adevărat, ministrule. Ai văzut obiecte de artă de valoare când ai intrat în casa mea. Ele sunt prețioase. Dar aceasta este adevărata comoară. Pau îl invită cu un gest și intrară mai departe în cameră. Aici, de exemplu. Un model de ceramică smălțuită. Dinastia Han, 210 d.H.

Ni studie sculptura, realizată într-o piatră de culoarea calcarului. Figurina unui bărbat învârtea manivela a ceea ce părea să fie o moară cu roată.

— Arată un lucru cu totul remarcabil, spuse Pau. Grăunțele erau turnate înăuntru printr-un recipient, pe sus, iar moara vântura ceea ce se afla înăuntru, separând pleava și tulpinile. Acest tip de mașină avea să fie cunoscut în Europa abia aproape 2000 de ani mai târziu, după ce marinarii olandezi l-au importat din China.

Pe alt piedestal era expusă o figurină ecvestră alături de o scăriță de șa. Pau îi captase atenția.

— Aceea este o piesă din perioada dinastiei Tang. Secolele VI–VII d.H. Uită-te la războinicul de pe cal. Își ține picioarele în scărițele de la șa. China a inventat scărița de șa cu secole în urmă, iar în Europa a ajuns abia în Evul Mediu. Conceptul de cavaler medieval, călare pe cal, înarmat cu lance și scut, nu ar fi fost posibil fără scărița de șa chinezească.

Ni se uită în jur la artefacte, poate o sută ori chiar mai multe.

— Le-am adunat sat cu sat, spuse Pau, mormânt cu mormânt. Multe provin din morminte imperiale, localizate în anii ’70. Și ai dreptate, am avut de ales din muzee și colecții private.

Pau arătă spre o clepsidră cu apă, despre care spuse că era din 113 î.H. Un cadran solar, pușți cu țeavă, porțelan, gravuri astronomice, fiecare invenție era o dovadă a ingeniozității chinezești. Un obiect ciudat îi atrase atenția lui Ni – un polonic mic stând în echilibru pe o placă fină de bronz, gravată.

— Busola, spuse Pau. Concepută de chinezi acum 2500 de ani. Polonicul este sculptat în magnetită și se oprește întotdeauna indicând sudul. În timp ce omul occidental abia

își ducea existența, chinezii au învățat să navigheze cu acest dispozitiv.

— Toate aceste lucruri aparțin Republicii Populare, spuse Ni.

— Dimpotrivă. Eu le-am salvat de Republica Populară.

Ni începea să obosească din cauza acestui joc:

— Zi ce vrei să spui, bătrâne.

— În timpul glorioasei noastre Revoluții Culturale, am privit cum un cadavru vechi de 2000 de ani, descoperit în stare perfectă, la Changsha, a fost aruncat de soldați în soare, să putrezească, iar țăranii aruncau cu pietre în el. Asta a fost soarta a milioane dintre obiectele *noastre* culturale. Imaginează-ți informațiile științifice și istorice pierdute din cauza acestei absurdități.

Ni își pusese în vedere să nu asculte prea atent ceea ce spunea Pau. Cum îi învăța pe subordonații săi, niște anchetatori buni nu se lasă niciodată influențați de o persoană interogată.

Gazda sa arătă spre un abac de lemn și alamă.

— Acesta are 1500 de ani și era folosit într-o bancă sau un birou pe post de calculator. Occidentul n-a avut habar de acest dispozitiv până multe secole mai târziu. Sistemul zecimal, zeroul, numerele negative, fracțiile, valoarea lui pi. Aceste concepte, tot ceea ce se află în această cameră, toate au fost concepute mai întâi de către chinezi.

— De unde știi asta? întrebă Ni.

— Este istoria noastră. Din nefericire, glorioșii noștri împărați și Revoluția Populară a lui Mao au rescris trecutul pentru a corespunde nevoilor *lor*. Noi, chinezii, cunoaștem prea puține despre originea noastră sau despre ceea ce am realizat.

— Iar tu știi?

— Uită-te acolo, ministrule.

Ni văzu un fel de placă de tipografie, cu ideograme gata culese să fie imprimate pe hârtie.

— Corpul de literă mobil a fost inventat în China în 1045 d.H., cu mult înainte ca Gutenberg să repete isprava în Germania. Noi am descoperit și hârtia, înaintea Occidentului. Seismograful, parașuta, cârma, catargul și navigația, toate acestea se trag din China. Pau își desfăcu brațele larg către cameră. Aceasta este moștenirea noastră.

Ni se cramponă de adevăr:

— Tot hoț ești.

Pau clătină din cap.

— Ministrule, nu furtișagul meu te aduce aici. Eu am fost cinstit cu tine. Așa că spune-mi, de ce ai venit?

Stilul abrupt era o altă trăsătură cunoscută a lui Pau, și îl folosea pentru a conduce o conversație, controlându-i direcția. Cum Ni obosise să fie luat peste picior, se uită în jur sperând să vadă artefactul. Potrivit descrierii, avea cam cincisprezece centimetri înălțime și treizeci de centimetri lungime, un cap de dragon, pe un corp de tigru, cu aripi de phoenix. Era făcut din bronz și fusese găsit într-un mormânt datând din secolul al III-lea î.H.

— Unde este lampa-dragon?

Pe fața ridată a lui Pau apăru brusc curiozitatea.

— Și ea a întrebat același lucru.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta Ni.

— Ea?

— O femeie. O spanioloaică cu un pic de sânge marocan, cred. O frumusețe. Dar nerăbdătoare, ca tine.

— Cine?

— Cassiopeia Vitt.

Acum Ni voia să știe.

— Și ce i-ai spus?

— I-am arătat lampa. Pau arătă cu degetul o masă din celălalt capăt al sălii. Era așezată chiar acolo. Este destul de prețioasă. Am găsit-o într-un mormânt din perioada Primului Împărat. A fost descoperită în… 1978, cred. Am luat lampa și toate aceste obiecte cu mine atunci când am plecat din China, în 1987.

— Unde este lampa acum?

— Domnișoara Vitt a vrut s-o cumpere. A oferit un preț impresionant, am fost tentat, dar am spus nu.

Ni aștepta un răspuns.

— A scos un pistol și mi-a furat-o. N-am avut de ales. Sunt un om bătrân, locuiesc singur aici.

Ni se îndoia de acest lucru.

— Un bătrân *bogat*, spuse el.

Pau zâmbi.

— Viața a fost bună cu mine. Cu tine a fost, ministrule?

— Când a fost ea aici? întrebă Ni.

— Acum două zile.

Ni trebuia s-o găsească pe această femeie.

— A spus ceva despre ea? întrebă.

Pau clătină din cap:

— Doar m-a amenințat cu pistolul, a luat lampa și a plecat, îi răspunse.

Un obstacol tulburător și neașteptat. Dar nu de nedepășit. Femeia putea fi găsită.

— Ai bătut atâta drum pentru lampa aceea? întrebă Pau. Spune-mi, are legătură cu iminentul tău război politic cu

ministrul Karl Tang?

Întrebarea îl zgudui. Pau plecase din China de mult timp. Ceea ce se întâmpla pe plan intern nu era secret de stat, dar nici un fapt cunoscut. Oricum, nu încă. Așa că întrebă:

— Ce știi tu despre asta?

— Nu sunt ignorant, răspunse Pau aproape în șoaptă. Ai venit pentru că știai că Tang voia lampa.

Acest lucru era necunoscut în afara biroului său. Îl cuprinse un val de îngrijorare. Bătrânul era mult mai bine informat decât își închipuise el vreodată. Dar altceva îi străfulgeră prin minte.

— Femeia a furat lampa pentru Tang?

Pau clătină din cap:

— O voia pentru ea.

— Deci ai lăsat-o s-o ia?

— M-am gândit că este mai bine decât s-o ia ministrul Tang. Am anticipat că ar putea să vină și, de fapt, nu știam ce să fac. Această femeie a rezolvat problema.

Ni se gândea profund, evaluând schimbarea de situație. Pau Wen îl fixa cu niște ochi care fuseseră, cu siguranță, martori la multe lucruri. Ni venise gândindu-se că o vizită-surpriză la un bătrân, un fost cetățean chinez, avea să fie un mizilic. În mod evident, surpriza nu era a lui Pau.

— Tu și ministrul Tang sunteți principalii doi pretendenți la președinție și șefia guvernului, spuse Pau. Titularul actual al postului este bătrân, i se apropie timpul. Tang ori Ni. Toată lumea va trebui să aleagă de partea cui este.

— Tu de partea cui ești, voi Ni să știe.

— De singura care contează, ministrule. A Chinei.

---

[1] Numele caselor tradiționale chinezești cu o curte interioară (n. trad.)

5

COPENHAGA

Malone o urmări pe curiera chinezoaică, după ce i-au fost confirmate bănuielile. Ea habar nu avea de ceea ce fusese trimisă să aducă, ci doar că trebuia să ia ceea ce i se dădea. La dracu', chiar flirtase cu el. Se întreba cu cât era plătită pentru această cursă periculoasă, dar era totodată îngrijorat în legătură cu cât de multe știa răpitorul Cassiopeei. Vocea de pe laptop pusese punctul pe i, tachinându-l în legătură cu experiența sa guvernamentală, dar, cu toate acestea, trimiseseră un amator.

El își ținu ochii pe curieră, în timp ce ea se strecura prin mulțime. Aleea pe care o luase avea să-i conducă spre o poartă secundară, la marginea de nord a parcului Tivoli. O privi cum ieși pe poartă, traversă bulevardul și reintră în Strøget.

El rămase cu o stradă în urma ei, în timp ce ea-și continua plimbarea.

Trecură pe lângă mai multe anticariate, ai căror proprietari îi erau concurenți și prieteni, și pe lângă nenumărate mese în aer liber ale mai multor restaurante, până în Højbro Plads. Ea coti la dreapta, la Café Norden, în partea de est a pieței, și se îndreptă către turla lui Nikolaj, o fostă biserică, acum sală publică de expoziție. Ea se întoarse pe o stradă care se îndepărta de Nikolaj, către Magasin du Nord, cel mai exclusivist magazin universal din Scandinavia.

Oamenii se plimbau joviali pe străzi.

Patruzeci și cinci de metri mai departe, mașinile și autobuzele zbârnâiau într-un du-te-vino, la capătul Strøget.

Ea coti din nou.

Departe de magazinul universal și de trafic, înapoi spre canal, către ruinele carbonizate ale Muzeului Culturii Greco-Romane, care încă nu fusese refăcut după incendiul care-l distrusese anul trecut. Cassiopeia Vitt apăruse în noaptea aceea și-i salvase pielea.

Acum era rândul lui să-i întoarcă favorul.

Pe-aici hoinăreau mai puțini oameni.

Multe dintre construcțiile din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, cu fațadele complet restaurate, fuseseră odinioară

bordeluri, frecventate de marinarii din Copenhaga. Acum dominau apartamentele, preferate de artiști și tineri profesioniști.

Femeia dispăru după alt colț.

El o luă la fugă către locul unde cotise ea, dar o pubelă bloca drumul. Se uită de după containerul de plastic și văzu o alee îngustă, între două ziduri de cărămidă în ruină.

Femeia se apropie de un bărbat. Era scund, slab și nerăbdător. Ea se opri și-i predă plicul. Bărbatul îl deschise și apoi strigă ceva în chineză. Malone nu trebuia să audă ce spunea ca să înțeleagă. Era limpede că el știa ce aștepta și, la dracu', nu era deloc o carte.

El îi dădu o palmă peste față.

Lovitura o împinse îndărăt, iar ea se strădui să-și recapete echilibrul și sângele rece. Își duse o mână la obrazul pălmuit.

Bărbatul băgă o mână sub jachetă.

Scoase un pistol.

Malone i-o luase cu mult înainte, își scosese Beretta și strigă:

— Hei!

Bărbatul se întoarse brusc, îl văzu pe Malone, dar și pistolul, și înșfăcă imediat femeia, îndesându-i țeava armei în ceafă.

— Aruncă arma în găleata aia de gunoi, strigă bărbatul în engleză.

El se gândi dacă să riște, dar privirea îngrozită a femeii îi spuse să se supună.

Dădu drumul pistolului peste buza containerului, în care căzu cu zgomot, ceea ce însemna că erau puține lucruri înăuntru.

— Rămâi pe loc, spuse bărbatul, în timp ce se îndepărta, pe stradă, împreună cu ostatica sa.

El nu putea să lase urmărirea să se termine aici. Aceasta era singura sa cale către Cassiopeia. Bărbatul și prizoniera sa continuau să se îndrepte rapid către capătul aleii, care dădea în altă stradă aglomerată. La intersecție era un du-te-vino de oameni.

Malone stătu, la 15 metri distanță, și privi.

Apoi bărbatul îi dădu drumul din strânsoare femeii și fugiră împreună.

*

Ni îl cântări din ochi pe Pau Wen, dându-și seama că picase direct în capcana pe care acest bărbat abil i-o întinsese.

— Și ce *este* cel mai bine pentru China?

— Știi povestea vulpii viclene prinse de un tigru flămând? întrebă Pau.

Decise să-i facă pe plac lui Pau și dădu din cap că nu.

— Vulpea protesta: „Să nu care cumva să îndrăznești să mă mănânci, pentru că eu sunt mai presus de toate celelalte animale, iar dacă mă mănânci, ai să-i mânii pe zei. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să te ții după mine și să vedem ce se întâmplă“. Tigrul intră după vulpe în pădure, iar toate animalele fugiră de îndată ce-i văzură. Uimit, tigrul, care nu-și dăduse seama că el le speriase, lăsă vulpea să plece. Pau făcu o pauză. Tu cine ești, ministrule, vulpea cea vicleană sau tigrul cel inconștient?

— Se pare că unul este un prost, cealaltă o manipulatoare.

— Din nefericire, nu există alt pretendent la controlul Chinei, spuse Pau. Tu și cu ministrul Tang ați făcut o treabă de minune, eliminând toți adversarii.

— Așadar, zici că sunt prostul sau manipulatorul?

— Nu eu decid asta.

— Te asigur, spuse Ni, că nu sunt prost. Există corupție în toată Republica noastră Populară. Datoria mea este să ne scap de această boală.

Ceea ce nu era o sarcină ușoară, într-o națiune în care unu la sută din populație deținea patruzeci la sută din bogăție, în mare parte clădită pe corupție. Primari de orașe, funcționari provinciali, membri de rang înalt din partid, el îi arestase pe toți. Luarea și darea de mită, delapidarea, deturnarea de fonduri, decadența morală, căutarea de privilegii, contrabanda, risipa de bani și furtul pe față erau în floare.

Pau clătină din cap:

— Sistemul pe care l-a creat Mao mustea de corupție de la bun început. Și cum să nu fie așa? Atunci când un guvern este responsabil doar de la vârf în jos, necinstea își croiește drumul.

— De-aia ai fugit?

— Nu, ministrule, eu am fugit pentru că ajunsesem să detest tot ceea ce s-a făcut. Atâția oameni măcelăriți. Atâta asuprire și suferință. China, atunci ca și acum, este un eșec. Nu ai cum să privești altfel lucrurile. Noi avem șaisprezece dintre cele douăzeci cele mai poluate orașe din lume, suntem liderul mondial al emisiilor de dioxid de sulf. Ploaia acidă ne distruge pământul. Poluăm apa fără să ținem cont de consecințe. Ne distrugem cultura, istoria, respectul de sine, fără să stăm pe gânduri. Funcționarii locali sunt răsplătiți doar pentru rezultate economice mai mari, nu pentru inițiative publice. Sistemul însuși își asigură propria distrugere.

Ni își spuse că aceste observații puteau fi, toate, doar o înșelătorie. Așa că se hotărî să recurgă și el la niște diversiuni.

— De ce ai lăsat femeia aceea să fure lampa?

Pau îl măsură cu o privire care îl făcu să se simtă neplăcut, asemenea privirii tatălui său, pe care îl respectase odinioară.

— Asta este o întrebare căreia trebuia să-i știi deja răspunsul.

*

Malone răsturnă tomberonul de gunoi, luă arma și apoi o rupse la fugă pe alee.

Ar fi trebuit să-și dea seama.

Curiera nu era o victimă. Ci doar o complice care-o dăduse-n bară. Ajunse la capătul aleii și o luă după colț.

Cei doi adversari ai săi aveau un avans de 30 de metri, fugind spre agitatul Holmens Kanal, cu benzile lui de circulație pline ochi de vehicule care se îndreptau către cea mai aglomerată piață din Copenhaga.

Îi văzu pe cei doi țâșnind la stânga și dispărând după colț.

Ascunse pistolul și, mai ciocnindu-se de oameni, mai cerându-și scuze, își croi drum prin mulțime.

Ajunse într-o intersecție semaforizată. Peste drum era Teatrul Regal Danez. La dreapta, zări Nyhavn, plin de oameni care se distrau în cafenelele colorate ce se întindeau pe toată lungimea noului port. Țintele sale își croiau drum pe trotuarul aglomerat, paralel cu benzile de circulație și pentru biciclete, ocupate, îndreptându-se către Hotel d'Angleterre.

Un Volvo trase la bordură chiar în fața intrării în hotel.

Bărbatul și femeia traversau banda pentru biciclete și se îndreptau către ușa din spate, deschisă, a mașinii.

Se auziră două pocnete, ca și cum s-ar fi spart niște baloane, iar bărbatul fu aruncat îndărăt, prăbușindu-se pe pavaj.

Alt pocnet și femeia căzu lângă el.

Firicele roșu aprins curgeau din fiecare corp.

Frica se răspândi, într-un val de panică, în mulțimea după-amiezii. Trei oameni pe biciclete se ciocniră unii de alții, încercând să evite cadavrele.

Mașina plecă în trombă.

Geamuri fumurii îi protejau pe cei dinăuntru. Trecu vuind, vira brusc la stânga și o șterse. El încercă să ia numărul de înmatriculare, dar Volvoul dispăru către Kongens Nytorv.

El se repezi, îngenunche și le verifică pulsul.

Amândoi erau morți.

Bicicliștii păreau răniți.

Se ridică și urlă în daneză:

— Să sune cineva la poliție.

Își trecu o mână prin păr și oftă.

Pista către Cassiopeia tocmai dispăruse.

Se strecură departe de gloata de gură-cască, aproape de mesele de afară și geamurile restaurantului Hotelului d'Angleterre. Oameni cu fețe șocate stăteau și se holbau. Cadavre, pe trotuar, nu era tocmai un lucru obișnuit în Danemarca.

Sirene îndepărtate semnalau că sosea ajutor.

Ceea ce însemna că el trebuia să plece.

— Domnul Malone, spuse o voce, aproape de urechea sa stângă.

Dădu să se întoarcă.

— Nu. Privește înainte.

Împunsătura țevii de pistol lângă coloana vertebrală îi spuse să urmeze sfatul bărbatului.

— Am nevoie să faci o plimbare cu mine.

— Și dacă n-o fac? întrebă el.

— Nu o găsești pe Cassiopeia Vitt.

6

PROVINCIA SHAANXI, CHINA
Ora 10.00 seara

Karl Tang se uita afară, la spațiul vast, închis. Călătoria cu elicopterul către nord, de la Chongqing, peste munții Qin, durase aproape două ore. Zburase de la Beijing nu doar ca să supervizeze personal execuția lui Jin Zhao, ci ca să rezolve și alte două probleme, ambele la fel de importante, prima aici, la Shaanxi, leagănul cultural al Chinei. Un arheolog de la Ministerul Științei îi spusese odată că, dacă înfigeai o lopată oriunde, în această regiune, aveai să dezgropi ceva din istoria de 6000 de ani a Chinei.

În fața lui se afla exemplul perfect.

În 1974, niște țărani care săpau un puț au descoperit un complex vast de galerii subterane care, i se spusese, în cele din urmă a dezvăluit 8000 de soldați de teracotă, 130 de care de luptă și 670 de cai, în mărime naturală, așezate toate într-o formațiune de luptă strâns închegată – o armată tăcută, cu fața către est, fiecare statuie în parte arsă și ridicată în urmă cu peste 2200 de ani. Ei păzeau un complex de palate subterane, concepute anume pentru morți, în centrul căruia se afla mormântul lui Qin Shi, omul care pusese capăt celor cinci secole de dezbinare și conflict și își luase în cele din urmă titlul glorios de *Shi Huang*.

Primul Împărat.

Pe locul unde fusese săpat acest puț, acum se afla Muzeul Războinicilor și Cailor de Teracotă ai Dinastiei Qin, piesa lui centrală, hala de expoziție, întinzându-se pe mai bine de 200 de metri în fața sa, sub o impresionantă cupolă din panouri de sticlă. Valuri de pământ împărțeau zona excavată în unsprezece rânduri transversale, fiecare dintre ele pavat cu cărămizi antice. Acoperișuri de lemn, susținute cândva de stâlpi și grinzi solide, dispăruseră de mult. Dar, pentru a împiedica umezeala și a conserva războinicii de dedesubt, constructorii acoperiseră în mod înțelept zona cu rogojini și un strat de argilă.

Armata eternă a lui Qin Shi a supraviețuit.

Tang se uita la marea de războinici.

Fiecare purta o tunică grosolană, centură, moletiere și sandale cu vârful pătrat. Opt fețe de bază fuseseră identificate, dar nu erau două care să arate exact la fel. Unii strângeau din buze și priveau îndrăzneț înainte, trădând statornicie și tărie de caracter. Alții afișau vigoare și încredere. Iar alții evocau un sentiment de chibzuință, sugerând înțelepciunea unui veteran. În mod uluitor, expresiile neclintite, repetate de nenumărate ori, într-un anumit număr de posturi definite, generau, de fapt, o senzație de mișcare.

Tang mai fusese în vizită, înainte, și mersese printre arcași, soldați și care trase de cai, adulmecând pământul bogat din Shaanxi și imaginându-și cadența picioarelor în timpul marșului.

Simțea că prindea putere aici.

Qin Shi însuși pășise pe acest pământ sacru. Timp de 250 de ani, până în 221 î.H., șapte state – Qi, Chu, Yan, Zhao, Han, Wei și Qin – luptaseră pentru dominație. Qin Shi a pus capăt acestui conflict cucerindu-și vecinii și înființând un imperiu cu toată autoritatea concentrată în mâna sa. În cele din urmă, pământul însuși i-a preluat numele. O alterare a felului în care *Qin* era pronunțat de către străini.

Chin.

China.

Lui Tang îi era greu să nu fie impresionat de aceste mari realizări și, cu toate că Qin Shi trăise cu mult timp în urmă, impactul acestui bărbat încă se mai simțea. El împărțise primul pământul în prefecturi, fiecare alcătuită din unități mai mici pe care le numise județe. Abolise sistemul feudal și eliminase conducătorii militari aristocrați. Unitățile de greutate, de măsură și monedele fuseseră standardizate. Se adoptase un cod uniform de legi. El construise drumuri, un zid pentru apărarea frontierei de nord și orașe. Încă și mai important, diversele și derutantele scrieri locale fuseseră înlocuite cu un alfabet scris.

Dar Primul Împărat nu fusese perfect.

El aplicase legi dure, impusese taxe grele și recrutase persoane, cu miile, atât pentru serviciul militar, cât și în construcții. Milioane de oameni muriseră în timpul domniei sale. *Să începi să întreprinzi ceva nu este ușor, dar să-i menții succesul este încă și mai greu*. Descendenții lui Qin Shi nu au ținut cont de lecția Primului Împărat, permițând ca revolte țărănești să se transforme într-o rebeliune generalizată. La 3 ani de la moartea fondatorului, imperiul se năruia.

A urmat o nouă dinastie.

Han.

Ai cărei descendenți continuau să domine chiar și azi.

Tang era etnic han din provincia Hunan, alt loc cald și umed din sud, căminul unor gânditori revoluționari, cel mai de seamă fiind Mao Zedong. Intrase la Institutul Politehnic din Hunan, după care se transferase la Facultatea de Geologie de la Beijing. După absolvire lucrase ca tehnician și instructor politic în Echipa pentru Studii Geomecanice, apoi fusese inginer-șef și șeful secției politice a Biroului Geologic Central. Atunci fusese remarcat prima dată de partid și desemnat în funcții în provincia Gansu și Regiunea Autonomă Tibet, câștigându-și reputația de om de știință și, totodată, de administrator. În cele din urmă se întorsese la Beijing și urcase în ierarhie, de la funcția de asistent la cea de director în cadrul biroului general al Comitetului Central. Trei ani mai târziu fusese promovat în Comitetul Central. Acum era prim-vicepremier al partidului și prim-vicepreședinte al republicii, la doar un pas de vârful triunghiului politic.

— Tovarășe ministru Tang.

Se întoarse când își auzi numele.

Curatorul muzeului se apropie. Mersul nesigur al omului și expresia lui politicoasă îi spuseră că ceva nu era în regulă.

Tang stătea în picioare pe promenada cu balustradă care înconjura Groapa 1, la 15 metri deasupra statuilor de teracotă. Sala de expoziție, de 16000 de metri pătrați, era închisă noaptea, dar luminile de deasupra hangarului fuseseră lăsate aprinse, așa cum dăduse instrucțiuni în prealabil.

— Mi s-a spus că ați sosit, zise curatorul. Ochelarii de vedere îi atârnau ca un pandantiv de lanțul de la gât.

— Înainte să merg la Groapa 3, am vrut să stau câteva momente aici, spuse Tang. Vederea acestor războinici nu mă dezamăgește niciodată.

Afară, alte șase hale erau cufundate în întuneric, dar și un spațiu pentru spectacole, standuri de cărți și o sumedenie de magazine și tarabe care mâine aveau să vândă suvenire unora dintre cele două milioane de persoane care veneau anual să vadă ceea ce unii numeau a opta minune a lumii.

El scuipa pe această etichetă.

În ceea ce-l privea, aceasta era singura minune a lumii.

— Trebuie să vorbim, tovarășe ministru.

Curatorul era un intelectual conservator din minoritatea etnică zhuang, ceea ce însemna că nu avea să urce mai mult de-atât în ierarhie. Întregul sit al lui Qin Shi era în subordinea Ministerului Științei al lui Tang, astfel încât curatorul știa clar cui îi datora supunere.

— Am probleme cu controlul unor lucruri, îi spuse curatorul.

Tang așteptă mai multe explicații.

— Descoperirea a fost făcută acum două zile. V-am sunat imediat. Am ordonat ca nimeni să nu vorbească despre ea, dar mi-e teamă că instrucțiunile n-au fost luate-n serios. Există… discuții printre arheologi. Mai mulți știu că am dat de altă cameră.

Tang nu voia să audă așa ceva.

— Înțeleg că ai vrut ca descoperirea să fie ținută secretă. Dar s-a dovedit un lucru dificil, spuse el.

Nu era locul potrivit, așa că își puse liniștitor mâna pe umărul omului și spuse:

— Du-mă la Groapa 3.

Ieșiră din clădire și traversară o piață întunecată, către altă structură spațioasă, iluminată din interior.

Groapa 3 fusese descoperită la 20 de metri nord de Groapa 1 și la 120 de metri est de Groapa 2. Cea mai mică dintre cele trei excavații, în formă de „U“, de-abia avea 500 de metri pătrați. Doar șaizeci și opt de statui de teracotă și un car de luptă cu patru cai fuseseră descoperite aici, dar nu în formație de luptă.

Apoi înțeleseseră.

Hainele, gesturile și formațiunea războinicilor sugerau că Groapa 3 era centrul de comandă al armatei subterane, rezervat generalilor și altor funcționari de rang înalt. Războinicii de-aici fuseseră găsiți dispuși cu spatele către perete, ținând în mână lănci de bronz fără vârf, o armă specială folosită numai de gărzile imperiale de onoare. În plus, amplasarea ei, în colțul îndepărtat de nord-vest, arăta că este bine apărată de armatele din celelalte două gropi. În viață, Qin Shi condusese un milion de soldați în armură, 1000 de care de luptă și 10000 de cai, pentru a cuceri și „a se bucura de lume“. În moarte, intenționase clar ceva asemănător.

Tang coborî pe fundul Gropii 3, pe rampa de pământ.

Luminile puternice de deasupra iluminau scena suprarealistă. În prima firidă era un grajd și un car. Două coridoare scurte, unul în stânga, iar celălalt în dreapta grajdului, asigurau legătura cu două camere mai adânci.

Așteptă până ajunseră amândoi sub nivelul solului înainte să abordeze problema cu administratorul.

— Contam pe tine să te asiguri că descoperirea este protejată, spuse el. Dacă nu poți să faci față, poate că avem nevoie să însărcinăm pe altcineva.

— Vă asigur, tovarășe ministru, că acum e sub control. Voiam doar să știți că existența ei s-a scurs dincolo de cei trei care au făcut descoperirea.

— Spune-mi din nou ce s-a găsit.

— Am observat ceva neobișnuit. Directorul arătă în dreapta sa. Acolo. Noi am crezut că groapa se termină acolo, dar ne-am înșelat.

Tang văzu o gaură căscată în peretele de pământ și o grămadă de pământ alături.

— Nu am avut timp să îndepărtăm dărâmăturile, spuse directorul. După inspecția inițială, am oprit excavările și v-am sunat.

O junglă de cabluri agățând din cutii de metal și un transformator zăceau pe pământ în apropiere. Tang se uită spre deschizătură, prin care se vedeau lumini puternice de cealaltă parte.

— Este o cameră nouă, tovarășe ministru, spuse curatorul. Necunoscută înainte.

— Și anomalia?

— E-năuntru, vă așteaptă.

O umbră flutură pe pereții interiori.

— El a fost acolo toată ziua, spuse directorul. Din ordinul dumneavoastră. Muncind.

— Nederanjat?

— După cum ați solicitat.

7

ANTWERPEN

Ni îl studia pe Pau Wen, supărat pe el însuși că îl subestimase pe acest om viclean.

— Uită-te în jur, spuse Pau. Iată dovada măreției chinezești de-acum 6000 de ani. Pe când civilizația occidentală abia mijea, China forja oțelul, ducea războaie cu arbaleta și își cartografia teritoriul.

Ni ajunse la capătul răbdării:

— Care e scopul acestei discuții?

— Tu îți dai seama că China era mai avansată din punct de vedere agricol, în secolul al IV-lea î.H., decât Europa în secolul al XVIII-lea? Strămoșii noștri au înțeles cultivarea plantelor pe rânduri, de ce era necesară prășirea buruienilor, semănătoarea, plugul de fier și folosirea eficientă a harnașamentului, cu secole înaintea oricărei alte culturi de pe planetă. Eram atât de înaintați, încât nici măcar nu începe comparație. Spune-mi, ministrule, ce s-a întâmplat? De ce nu ne mai aflăm în această poziție superioară?

Răspunsul era evident – ceea ce Pau clar știa –, iar Ni nu avea să vorbească împotriva autorităților, întrebându-se dacă nu cumva existau microfoane în cameră sau dacă gazda sa nu purta microfon.

— Un savant britanic a studiat acest fenomen acum câteva decenii, spuse Pau, și a conchis că peste jumătate dintre invențiile și descoperirile fundamentale pe care se bazează lumea modernă au venit din China. Dar cine să știe asta? Chinezii nu știu. Există o poveste, pe care istoria a înregistrat-o, cum că, atunci când misionarii iezuiți le-au arătat prima dată un ceas mecanic chinezilor, în secolul al XVII-lea, aceștia au fost stupefiați, neștiind că strămoșii lor erau cei care îl inventaseră cu 1000 de ani înainte.

— Toate astea sunt irelevante, spuse Ni răspicat pentru oricine ar fi putut asculta.

Pau arătă spre un birou de santal, așezat lângă peretele din fundul camerei. Instrumente pentru caligrafie – cerneală, piatră, pensule și hârtie – erau aranjate ordonat în jurul unui laptop.

Merseră către el.

Pau bătu ceva la tastatură, iar ecranul se animă.

Bărbatul stătea în picioare. Părea să aibă 30 și ceva de ani, trăsături mai degrabă mongole decât chinezești și părul negru răsucit într-un coc neglijent. Purta o jachetă albă cu mâneci largi, împodobită cu verde pal la guler. Alți trei bărbați, îmbrăcați în pantaloni negri și cămăși gri, lungi, pe sub jachete indigo, scurte, îl înconjurară.

Bărbatul își scoase roba.

Era în pielea goală. Corpul musculos era palid. Doi dintre ei începură să-i înfășoare strâns abdomenul și partea de sus a coapselor în pansamente albe. După ce terminară de legat, bărbatul stătu ca al treilea însoțitor să-i spele penisul și scrotul lăsate în afară.

Spălarea fu repetată de trei ori.

Bărbatul se așeză pe un scaun, aproape întins pe spate, cu picioarele larg desfăcute, și fu ținut cu putere pe loc de către doi dintre cei prezenți. Al treilea se duse la o masă lăcuită și luă, de pe o tavă, un cuțit curbat, cu un mâner de os crăpat.

Se apropie de bărbatul de pe scaun și îl întrebă clar și răspicat:

— Hou huei pu hou huei?

Bărbatul cântări cu sânge rece întrebarea – vei regreta sau nu? – și dădu din cap că nu, fără urmă de frică sau nesiguranță.

Însoțitorul dădu din cap. Apoi, din două mișcări rapide de cuțit, îi reteză scrotul și penisul bărbatului, tăind pe lângă corp, fără să mai rămână ceva la vedere.

Nu se auzi nici măcar un sunet.

Ceilalți doi participanți țineau imobilizate picioarele bărbatului, care tremurau.

Sângele podidi, dar al treilea însoțitor umblă la rană, provocându-i o durere evidentă bărbatului așezat. Tot nu scoase nici un sunet. Agonia îi cuprinse fața, dar omul păru să-și recapete controlul și se calmă.

Ceva, ce părea să fie niște hârtie înmuiată în apă, fu plesnită peste rană, în câteva straturi, până când sângele nu se mai prelinse prin ea.

Bărbatul fu ajutat să se ridice de pe scaun, tremurând în mod vizibil, în timp ce pe față i se citea în egală măsură entuziasmul și teama.

— A fost plimbat prin cameră următoarele două ore, înainte să i se permită să se întindă, spuse Pau.

— Ce… ce-a *fost* asta? întrebă Ni, fără să facă vreun efort să își ascundă șocul din glas provocat de înregistrarea video.

— O ceremonie care a avut loc de sute de mii de ori în istoria noastră. Pau ezită. Crearea unui eunuc.

Ni știa despre eunuci și despre rolul complex pe care îl jucaseră în China timp de 2500 de ani. Împărații erau considerați deținătorii unui „mandat ceresc“ mistic, un concept care le sanctifica în mod oficial dreptul de a conduce. Pentru a păstra o aură de sacralitate, viața personală a familiei imperiale era protejată, pentru ca nimeni să nu fie

în măsură să le observe slăbiciunile omenești. Numai eunucii efeminați, a căror viață se afla în mâna împăratului, erau considerați suficient de umili să poarte asemenea povară. Sistemul a avut un succes atât de mare încât s-a înrădăcinat, iar o asemenea asociere frecventă și intimă le oferise eunucilor o oportunitate facilă. Fără copii, ei n-ar fi trebuit să râvnească putere politică pe care s-o transmită mai departe fiilor și nici să aibă nevoie de bogății.

Dar se dovedise că lucrurile nu stăteau așa.

Împărații ajunseseră, până la urmă, niște jucării ale acestor paria, care deveniseră mai puternici decât orice ministru din guvern. Mulți împărați nici măcar nu se întâlniseră vreodată cu administratorii guvernamentali. În schimb, deciziile intrau și ieșeau din palat prin intermediul eunucilor, fără ca cineva să știe cine primea sau emitea, de fapt, decretele. Doar cei mai atenți și conștiincioși conducători, puțini și rari, le evitaseră influența. În cele din urmă, la începutul secolului al XX-lea, sistemul fusese abolit, odată cu izgonirea ultimului împărat de la palat.

— Eunucii nu mai există, declară Ni.

— De ce crezi asta? întrebă Pau.

Gândul că era înregistrat se estompa.

— Cine ești tu?

— Sunt o persoană care ne prețuiește originile. Un bărbat care a fost martor la distrugerea masivă a tot ceea ce am considerat sacru mii de ani. Sunt chinez.

Ni știa că Pau se născuse în provincia nordică Liaoning și că studiase în Franța, în perioada în care tinerilor chinezi li se permisese să meargă la universități în străinătate. Erudit, autorul a șase tratate de istorie, el reușise să supraviețuiască tuturor epurărilor lui Mao, ceea ce, presupunea Ni, nu fusese o treabă ușoară. Până la urmă lui Pau i se permisese să părăsească țara – un lucru rarisim – și să-și ia cu el averea personală. Totuși…

— Vorbești despre trădare, spuse Ni apăsat.

— Spun adevărul, ministrule. Și cred că bănuiești același lucru, îi replică Pau.

Ni ridică din umeri și spuse:

— Atunci te înșeli.

— De ce ești încă aici? De ce continui să mă asculți?

— De ce mi-ai arătat acea înregistrare video?

— În fața morții, cel care este pregătit să moară va trăi, iar cel care este hotărât să trăiască va muri. Acest gând a fost exprimat altfel. *Shang wu chou ti*.

Ni mai auzise fraza înainte.

Trântește scara jos după ce o urci.

— Interpretarea cea mai răspândită ne învață să ne atragem dușmanul într-o capcană și după aceea să-i tăiem calea de scăpare, spuse Pau. Momeala diferă în funcție de adversar. Lacomii sunt atrași cu promisiunea câștigului. Aroganții cu un semn de slăbiciune. Inflexibilii cu un șiretlic. Tu care dintre ei ești, ministrule?

— Cine mă momește?

— Karl Tang.

— De fapt, pare că tu mă momești. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce mi-ai arătat acea înregistrare video?

— Ca să-ți dovedesc că știi puține din ceea ce se întâmplă în jurul tău. Comisia ta autosuficientă își pierde vremea investigând funcționari corupți și membri necinstiți ai partidului. Tu vânezi fantome, în timp ce după tine se ține o amenințare reală. Chiar și în lumea ta sacrosanctă, care se mândrește că este conștiința partidului, ești înconjurat. Eunucii încă există, ministrule.

— Cum de știi tu toate astea?

— Fiindcă sunt unul dintre ei.

8

Cassiopeia Vitt fu îmbrâncită înapoi în camera care-i fusese închisoare în ultimele zile. Cămașa îi era udă leoarcă, plămânii o dureau în timp ce încerca să respire.

Ușa fu trântită în urma ei.

Doar după aceea era lăsată să-și scoată pânza cu care era legată la ochi.

Celula ei avea cam patru pe doi metri și se afla sub o scară, credea ea, pentru că tavanul era înclinat abrupt. Camera nu avea nici o fereastră și era iluminată de un bec slab, care nu era stins niciodată. Nu avea nici o mobilă, ci doar o saltea subțire, întinsă pe dușumeaua de scândură. Încercase se afle tot ceea ce putea să afle în puținele dăți cât fusese scoasă din cameră. Părea că se afla într-o casă, până la camera de tortură erau doar câțiva pași, iar între ele era o baie, în care fusese de două ori.

Dar unde se afla, oare?

În urmă cu două zile fusese în Antwerpen.

Se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi. I se înmuiaseră picioarele, inima îi bubuia și tremura toată.

De două ori fusese legată de placaj cu prosopul peste față. Se crezuse capabilă să reziste la orice, dar senzația de înec, în timp ce avea mâinile și picioarele legate și capul mai jos ca picioarele, se dovedise a fi prea mult. Citise cândva că violența mentală nu avea nevoie de pumni.

Crezuse acest lucru.

Se îndoia că ar mai putea să îndure încă o tură.

Aproape de sfârșitul celei dintâi îl implicase pe Malone, ceea ce păruse o mișcare inteligentă. În cele câteva ore de când plecase de la reședința lui Pau Wen și până când fusese capturată, ar fi putut să se oprească și să predea, cu ușurință, artefactul.

Iar aparent ei o crezuseră.

Cotton era tot ce avea.

Iar ea nu putea să le dea acestor oameni ceea ce voiau. Aveau să o omoare? Puțin probabil, cel puțin până când stabileau contactul în Copenhaga.

După aceea?

Nu voia să se gândească la ceea ce putea să se întâmple.

Era mândră că nu se milogise, nu se văitase și nu se compromisese.

Dar îl compromisese pe Cotton.

Însă el îi spusese de multe ori că, dacă avea nevoie vreodată de ceva, nu trebuie să ezite. Asta părea o astfel de situație.

În ultimele două zile jucase jocuri, în minte, amintindu-și date istorice, gonindu-și gândurile. Făcuse zeci de mii de înmulțiri.

Dar faptul că se gândise la Malone o ținuse, de asemenea, cu picioarele pe pământ.

Era înalt și frumos, cu părul blond închis și niște ochi verzi plini de viață. Cândva îl crezuse rece, lipsit de emoții, însă în ultimul an aflase că nu era așa. Trecuseră prin multe împreună.

Avea încredere în el.

Respirația i se liniști. Inima începu să-i bată normal.

Se calmă.

Se ridică în picioare și-și frecă încheieturile de la mâini, care o dureau.

Mergea pe 40 de ani și intrase în altă încurcătură. Numai că aceasta întrecea orice altceva își putuse imagina ea că ar fi putut să facă. Surprinzător, proiectul ei de a reconstrui un castel franțuzesc din secolul al XIV-lea, folosind numai instrumente și materiale de acum 700 de ani, progresa. Administratorul ei de la fața locului raportase cu câteva săptămâni în urmă că ridicaseră 10% din construcție. Intenționase să se dedice mai mult acestei întreprinderi, dar un telefon din China îi schimbase planul.

— L-au luat, Cassiopeia. A dispărut.

Lev Sokolov nu era un bărbat predispus la panică. De fapt, era un tip inteligent, abil, care nu bătea câmpii. Născut și crescut în fosta Uniune Sovietică, el reușise să fugă dintre toate locurile tocmai în China.

— Fiul meu se juca la standul de legume al bunicii lui, spusese Sokolov în rusă, cu o voce spartă. Unul dintre vecinii bunicii lui a trecut pe acolo și s-a oferit să-l aducă acasă, fiind în drum, iar ea l-a lăsat. S-a întâmplat acum opt săptămâni.

— Despre vecin ce știi?

— Ne-am dus direct la ușa lui. A spus că, după ce i-a dat bani de dulciuri, l-a lăsat la blocul nostru. Este un nenorocit de mincinos. El l-a vândut, Cassiopeia. Știu că el a făcut-o. Nu există altă explicație.

— Poliția ce-a făcut?

— Guvernul nu vrea să vorbească despre furtul de copii. După ei este un fenomen izolat, aflat sub control. Dar nu este așa. Două sute de copii dispar zilnic aici.

— Nu poate fi adevărat.

— Așa e. Acum băiatul meu este unul dintre ei.

Ea nu știuse ce să spună.

— Opțiunile noastre sunt limitate, spusese Sokolov, cu vocea înecată de disperare. Presa e prea apropiată de guvern ca să facă ceva. Poliția nu va sta de vorbă cu noi. Până și grupurile pentru susținerea părinților care există pentru alții ca noi sunt nevoite să se întâlnească în secret. Am umplut provincia de afișe, însă poliția a amenințat că ne arestează dacă o ținem tot așa. Nimeni nu vrea să știe de o problemă care nu există în mod oficial. Făcuse o pauză. Soția mea e copleșită. Abia dacă mai este coerentă. Nu am la cine altcineva să apelez. Am nevoie de ajutorul tău.

Fusese o cerere pe care nu o putuse refuza.

Acum 5 ani, Lev Sokolov îi salvase viața și ea îi era datoare.

Așa că obținuse viză turistică de treizeci de zile, cumpărase un bilet până la Beijing și zburase în China.

Se culcă pe burtă, pe saltea, și se holbă la un perete de ghips neterminat. Știa fiecare crăpătură și fisură. Un păianjen stătea într-un colț, iar ieri îl privise prinzând în capcană o muscă.

Simpatizase cu musca.

Nu știa cât va trece până când avea să fie chemată din nou. Totul depindea de Cotton.

Era sătulă să fie ținută în cușcă, dar un băiat în vârstă de 4 ani conta pe ea. Lev Sokolov conta pe ea.

Iar ea o dăduse în bară.

Se auziră pași de cealaltă parte a ușii, semnalând că venea cineva. Ciudat. Fusese vizitată doar de cinci ori. De două ori ca să fie torturată, a treia oară ca să i se lase niște orez și varză fiartă și încă de două ori ca să fie dusă legată la ochi la toaletă, la câțiva pași, pe hol.

Descoperiseră, oare, că Malone era o fundătură?

Își întinse mâinile pe lângă cap și își puse palmele pe podeaua de lemn, care vibra cu fiecare pas ce se apropia.

E timpul să fac ceva, chiar dacă e greșit.

Știa rutina. După ce era descuiată, ușa era deschisă cu un scârțâit de balamale și înăuntru era aruncată o bandă de pus pe ochi. Până când elasticul nu-i era pus bine pe după cap nu intra nimeni. Presupuse că cel care venise era înarmat și că nu era, evident, singur, având în vedere că împreună cu ea fuseseră întotdeauna cel puțin două persoane. De ambele dăți

fusese interogată de către un bărbat, același bărbat care vorbise cu Malone pe computer, cu o voce sacadată, fără accent.

Cheia fu introdusă în încuietoare.

Închise ochii în timp ce ușa se deschidea larg. Nu fu aruncată nici o bandă de pus pe ochi înăuntru. Întredeschise pleoapele și văzu un pantof. Apoi pe celălalt. Poate că era timpul pentru masă? Ultima dată când fusese lăsată mâncare adormise. O luase somnul din cauza epuizării. Poate că temnicerii ei credeau că era prea epuizată de supliciu ca să reprezinte o amenințare?

Era într-adevăr obosită, o dureau mușchii și membrele.

Dar o oportunitate era o oportunitate.

Bărbatul intrase în cameră.

Se-mpinse cu mâinile în podea, se răsuci și-i reteză picioarele fulgerător.

O tavă cu pâine și brânză căzu zornăind alături.

Ea sări în picioare și-l lovi pe bărbat peste față cu talpa bocancului. Pocni ceva, probabil nasul lui. Îi mai dădu una peste față, cu călcâiul. El căzu cu ceafa de dușumea și rămase întins pe spate, nemișcat.

Încă un șut în coaste o făcu să se simtă mai bine.

Dar atacul provocase zgomot. Și o pândea cel puțin încă o amenințare în apropiere. Studie hainele bărbatului și văzu un pistol în toc, la umăr. Trase arma afară și verifică încărcătorul.

Era plin.

Venise timpul să plece.

9

COPENHAGA

Malone se uită la răpitorul său. Ieșiseră de pe stradă, la un colț, chiar în timp ce sosea poliția, făcându-se iarăși nevăzuți în Strøget.

— Ai un nume? întrebă el.

— Spune-mi Ivan.

Engleza cu accent rusesc i se potrivea, la fel ca înfățișarea – scund, piept puternic, păr negru grizonant. Avea o față cu pete neregulate, roșii, ca de șopârlă, dominată de un nas mare slav și o barbă de o zi în care strălucea sudoarea. Purta un costum prost ajustat. Pistolul fusese dosit, iar acum stăteau într-o piață mică, la umbra Turnului Rotund, o construcție din secolul al XVII-lea care oferea o priveliște impunătoare din vârf, de la 100 de metri înălțime. Vuietul surd al traficului nu se auzea atât de departe în Strøget, ci doar țăcănitul tocurilor pe macadam și râsetele copiilor. Stăteau sub un pasaj din fața turnului, cu spatele la un zid de cărămidă.

— Oamenii tăi i-au omorât pe cei doi acolo? întrebă Malone.

— Ei cred că noi am venit să-i luăm repede de-aici.

— Vrei să-mi spui cum știi despre Cassiopeia Vitt?

— O femeie pe cinste. Dacă aș fi mai tânăr și aș avea cu vreo cincizeci de kilograme mai puțin. Ivan făcu o pauză. Dar nu vrei să auzi asta. Vitt este implicată în ceva ce nu înțelege. Sper ca tu, un fost agent american, să apreciezi mai bine problema.

— Este singurul motiv pentru care mă aflu aici.

Se pare că mesajul său nerostit fusese receptat.

Treci dracului la subiect.

— Mă poți domina, spuse Ivan dând aprobator din cap. Sunt gras, un rus care nu-i în formă. Și prost, pe deasupra. Ca noi toți, nu?

Malone sesiză sarcasmul.

— Te pot lua, spuse el. Dar pe bărbatul care stă lângă copac, peste drum, cel cu jachetă albastră, și pe celălalt, de lângă intrarea în Turnul Rotund? Mă îndoiesc că le-aș scăpa. Ei nu sunt grași și sunt în formă.

Ivan chicoti:

— Mi s-a spus că ești inteligent. Doi ani de întrerupere n-au schimbat asta.

— Se pare că sunt mai ocupat la pensie decât atunci când lucram pentru guvern.

— E de rău?

— Mai bine vorbești repede sau aș putea să-mi încerc norocul cu prietenii tăi.

— Nu e nevoie să fii erou. Vitt ajută pe unu' pe nume Lev Sokolov. Un expatriat rus. Trăiește în China. Acum 5 ani Sokolov se căsătorește cu o chinezoaică și pleacă împotriva voinței guvernului rus. O șterge și, odată ajuns în China, nu prea mai ai ce face.

— Sună cunoscut, spuse Malone.

— Noi credem mort. Nu adevărat.

— Atunci, ce s-a schimbat?

— Lev Sokolov are un fiu de 4 ani furat de curând. O sună pe Vitt, care vine să caute băiat.

— Și asta te îngrijorează pe tine? Cum rămâne cu poliția?

Ivan scutură din cap.

— Mii de copii dispar în China în fiecare an. Este vorba să ai fiu. În China asta este necesitate. Fiii duc mai departe numele familiei. El este copil care ajută părinți la bătrânețe. Uită fiicele. Fiu este ce contează. N-are nici un sens pentru mine.

Malone îl asculta mai departe.

— Politica asta a copilului unic în China este coșmar, continuă Ivan. Părinții trebuie să aibă permis de naștere. Altfel se dă o amendă mai mare decât câștigă chinezul într-un an. Cum poate fi sigur că va face fiu dintr-o singură încercare? Rusul pocni din degetele lui durdulii. Cumpără unul.

Malone citise despre această problemă. Fetele erau avortate sau abandonate, iar deceniile de aplicare a politicii copilului unic provocaseră un deficit național de femei.

— Problema lui Sokolov, spuse Ivan, este că luptă cu rețea criminală. Gesticulă cu brațele lui scurte. Mai rău ca Rusia.

— Asta e greu de imaginat, îi replică Malone.

— E ilegal să abandonezi, să furi sau să vinzi copil în China, dar e legal să cumperi unul. Băiat costă 900 de dolari americani. Mulți bani, când un muncitor câștigă 1700 de dolari pe an. Sokolov n-are nici o șansă.

— Deci, Cassiopeia s-a dus să ajute. Și ce dacă? Ce te interesează pe tine?

— Acum patru zile se duce la Antwerpen, spuse Ivan.

— Să caute puștiul acolo?

— Nu. Ca să găsească băiat, trebuie să găsească altceva mai întâi.

Acum Malone înțelese.

— Ceva ce, evident, vrei tu? întrebă el.

Ivan ridică din umeri.

Lui Malone îi veni în minte filmarea torturii.

— La cine e Cassiopeia?

— Oameni răi.

Lui Malone nu-i plăcea cum sună.

— Ai avut vreodată de-a face cu eunuci? îl întrebă Ivan.

*

Ni nu știa dacă să fie uimit sau dezgustat de ceea ce-i dezvăluise Pau Wen despre el.

— Ești eunuc?

— Am fost supus aceleiași ceremonii la care tocmai ai fost martor, acum aproape 40 de ani.

— De ce ai face așa ceva?

— Asta am vrut să fac cu viața mea.

Ni zburase în Belgia gândindu-se că Pau Wen ar fi putut să aibă răspunsurile pe care le căuta. Însă apăruse o serie întreagă de noi întrebări tulburătoare.

Pau făcu semn să iasă împreună din sala de expoziție și să se retragă în curte. Aerul după-amiezii se încălzise, iar soarele strălucea pe cerul fără nori. Mai multe albine păreau să ia cu asalt florile de primăvară. Cei doi bărbați se opriră lângă un vas de sticlă, cu diametrul cam de un metru, în care erau niște crapi aurii strălucitori.

— Ministrule, spuse Pau, pe vremea mea China era în revoluție totală. Înainte și după ce a murit Mao, guvernul era lipsit de viziune, poticnindu-se dintr-un program eșuat la altul. Nimeni nu îndrăznea nici o provocare. În schimb, câțiva sus-puși luau decizii nechibzuite care afectau milioane de oameni. Când Deng Xiaoping a deschis, în cele din urmă, țara către lume, aceea a fost o mișcare îndrăzneață. M-am gândit că aveam o șansă să reușim. Dar schimbarea n-a fost să fie. Vederea acelui student înfruntând singur un tanc în Piața Tiananmen s-a întipărit în conștiința lumii. Una dintre imaginile definitorii ale secolului al XX-lea. Pe care o știi bine.

Da, Ni știa.

El se aflase acolo în ziua aceea – 4 iunie 1989 –, când toleranța guvernului luase sfârșit.

— Și ce-a făcut Deng după aceea? întrebă Pau. S-a prefăcut că acest lucru nu s-a întâmplat niciodată și a continuat cu și mai multă absurditate.

— Ciudate vorbe de la un om care a ajutat la făurirea unora dintre acele politici, simți Ni nevoia să spună.

— N-am făurit nimic, spuse Pau, a cărui voce trădă, pentru prima dată, furia. Eu mi-am petrecut timpul în provincii.

— Furând.

— Conservând.

Ni încă mai era deranjat de înregistrarea video.

— De ce a fost castrat acel bărbat?

— S-a alăturat unei frății. Acea inițiere a avut loc în urmă cu trei luni. Este vindecat acum, lucrează împreună cu frații săi. Nu i s-a permis să bea nimic timp de trei zile după operație. Ai văzut cum unul dintre cei prezenți i-a astupat uretra, înainte să învelească rana cu hârtie udă. În a patra zi, după ce dopul a fost scos, când a curs urina, operația a fost considerată un succes. Altfel cel inițiat ar fi murit în agonie.

Lui Ni nu-i venea să creadă că cineva s-ar supune de bunăvoie unei asemenea atrocități. Dar știa că Pau avea dreptate. Sute de mii de bărbați o făcuseră de-a lungul istoriei chineze. Când căzuse dinastia Ming, la mijlocul secolului al XVII-lea, din capitală fuseseră izgoniți peste 100000 de eunuci. Declinurile guvernărilor Han, Tang și Ming fuseseră atribuite, toate, eunucilor. Partidul Comunist Chinez le folosise ca pe exemple de lăcomie neînfrânată.

— Interesant este, spuse Pau, că dintre sutele de mii de bărbați care au fost castrați doar un mic procent a murit. Alta dintre inovațiile noastre chineze. Ne pricepem destul de bine să creăm eunuci.

— Ce frăție? întrebă Ni cu iritare în voce.

— Se numesc *Ba*.

Ni nu auzise niciodată de un asemenea grup. Nu ar fi trebuit, oare, să audă? Sarcina sa era să protejeze guvernul și poporul de toate formele de corupție. Pentru a îndeplini acest scop, se bucura de o autonomie care nu-i fusese acordată nici unui alt funcționar, raportând direct Comitetului Central și premierului personal. Nici măcar Karl Tang, ca prim-vicepremier, nu putea să se amestece, deși încercase. Ni crease el însuși unitatea de investigație de elită, care primea ordine de la Comitetului Central, și petrecuse ultimul deceniu construind o reputație bazată pe onestitate.

Dar nu avusese de-a face niciodată cu vreo *Ba*.

— Ce e aia? întrebă el.

— Cu toate resursele de care dispui, poți, cu siguranță, să afli mai multe despre ei. Acum, că știi unde să te uiți.

Ni se simți ofensat de tonul condescendent.

— Unde? întrebă el.

— Peste tot în jurul tău, îi răspunse Pau.

Ni clătină din cap:

— Nu ești doar hoț, ești și mincinos.

— Sunt pur și simplu un om bătrân care știe mai multe ca tine – despre mult mai multe lucruri. Ceea ce îmi lipsește este timpul. Tu, în schimb, ești o persoană care dispune din abundență de această marfă.

— Nu știi nimic despre mine.

— Dimpotrivă. Știu o sumedenie de lucruri. Ai avansat de la șef de echipă la căpitan de pluton și comandant al zonei militare Beijing – o mare onoare, acordată numai celor în care guvernul are multă încredere. Erai membru al prestigioasei Comisii Militare Centrale atunci când premierul te-a ales personal să conduci Comisia Centrală pentru Inspecția Disciplinei.

— Ar trebui să fiu impresionat că-mi cunoști trecutul oficial? Este postat pe internet să-l vadă toată lumea.

Pau ridică din umeri.

— Știu mult mai mult, ministrule. Ești un subiect care mă interesează de ceva timp. Premierul a luat o decizie dificilă, dar trebuie să spun că a ales bine.

Ni știa despre opoziția care existase la momentul numirii sale. Mulți nu voiseră un militar în poziția de a ancheta pe oricine când avea chef. Își făcuseră griji că acest lucru putea conduce la faptul ca militarii să câștige și mai multă putere.

Dar el dovedise că experții se înșelaseră.

— De unde știi tu despre vreo decizie dificilă?

— Știu pentru că am vorbit cu premierul pe îndelete despre tine.

10

PROVINCIA SHAANXI, CHINA

Tang îi spuse directorului să rămână în clădirea Gropii 3 și să stea de pază la nivelul solului, să se asigure că nu era deranjat. Nu că s-ar fi așteptat să-l deranjeze cineva. Era pe locul al doilea în rândul celor mai puternici oameni din China – deși unii începuseră, în mod enervant, să-l ridice pe Ni Yong pe-același loc.

El fusese împotriva numirii lui Ni, însă premierul respinsese toate obiecțiile, spunând că Ni Yong era un om de caracter, o persoană care putea tempera puterea cu ajutorul rațiunii, iar potrivit tuturor rapoartelor era exact ceea ce făcuse Ni.

Dar Ni era confucianist.

Nu exista nici o îndoială cu privire la acest lucru.

Tang era legalist.

Aceste două etichete definiseră politica chinezească timp de aproape 3000 de ani. Fiecare împărat în parte primise o etichetă sau pe cealaltă. Mao ceruse ca dihotomia să fie eliminată, insistând că Revoluția Populară nu era despre etichete, dar nu se schimbase nimic cu adevărat. Partidul, la fel ca împărații înaintea sa, nu făcea decât să predice compasiunea confucianistă, exercitând neînduplecat puterea legalistă.

Etichete.

Erau problematice.

Dar se puteau dovedi și folositoare.

El speră ca următoarele câteva minute să-l ajute să decidă ce capăt al spectrului să ia în calcul în următoarea sa bătălie cu Ni Yong.

Trecu prin poarta improvizată.

Camera umedă în care intră fusese săpată în pământ și sigilată, cu secole în urmă, cu argilă și piatră. Înăuntru fusese adusă lumină artificială, pentru a ilumina încăperea care abia avea 5 metri pătrați. Tăcerea, paragina și straturile de funingine îl făcură să se simtă ca un intrus ce intră ilegal într-un mormânt cu lucruri demult moarte.

— Este remarcabil, îi spuse bărbatul dinăuntru.

Tang ceruse o evaluare exactă, iar acest academician vânos și scump la vorbă prezenta încredere s-o facă.

Pe trei mese de piatră acoperite cu straturi groase de praf se aflau un fel de foi cafenii, sfărâmicioase, stivuite una peste alta.

Tang știa ce erau.

O comoară de foi de mătase, pe care abia se deslușeau ideograme și desene.

În alte grămezi zăceau foi de bambus, legate împreună, acoperite de ideograme scrise pe coloane. Nu exista hârtie atunci când fuseseră imortalizate aceste gânduri, iar China nu folosise niciodată papirus, ci doar mătase și lemn, un lucru care se dovedise providențial, având în vedere că ambele rezistau secole la rând.

— Este biblioteca pierdută a lui Qin Shi? întrebă Tang.

Celălalt bărbat dădu din cap:

— Așa aș zice. Sunt sute de manuscrise. Despre orice. Filosofie, politică, medicină, astronomie, inginerie, strategie militară, matematică, cartografie, muzică, chiar și arta tirului cu arcul și arta călăriei. Aceasta ar putea foarte bine să fie cea mai mare concentrare de cunoștințe de prima mână găsite vreodată din perioada Primului Împărat.

Tang știa ce însemna această afirmație. În 1975 fuseseră descoperite peste o mie de foi de bambus din timpul dinastiei Qin. Istoricii le proclamaseră cea mai mare descoperire, dar examinări ulterioare le-au contestat autenticitatea. Până la urmă se stabilise că cele mai multe dintre ele erau dintr-o perioadă de după Qin Shi, în care dinastii ulterioare remodelau realitatea. Însă această ascunzătoare zăcuse timp de secole la un kilometru de mormântul Primului Împărat, ca parte din mausoleul său, păzită de armata sa eternă.

— Uimitor este că pot să le citesc, spuse expertul.

Tang cunoștea importanța acestei aptitudini. Căderea unei dinastii de la putere fusese considerată întotdeauna o retragere a mandatului ceresc. Pentru a evita orice blestem, fiecare nouă dinastie se delimita de cea dinainte. Epurarea care urma era atât de totală, încât până și sistemul de scriere era alterat, făcând mult mai dificilă orice descifrare ulterioară a ceea ce era dinainte. Abia în ultimele câteva decenii învățaseră savanții, ca expertul care era cu el în acea seară, să citească aceste manuscrise pierdute.

— Sunt aici? întrebă Tang.

— Dați-mi voie să vă arăt ce am găsit.

Expertul ridică una dintre mătăsurile fragile.

Rotocoale de praf se răsuciră în aer ca niște fantome furioase.

Qin Shi însuși se asigurase că nici una din scrierile din vremea sa nu avea să supraviețuiască domniei sale, atunci când ordonase ca toate manuscrisele, cu excepția celor despre medicină, agricultură sau divinație, să fie arse. Ideea era să „facă oamenii ignoranți“ și să împiedice „folosirea trecutului pentru a discredita prezentul“. Numai împăratul putea să aibă o bibliotecă, iar cunoașterea avea să fie un monopol imperial. Cărturarii care contestaseră acest decret fuseseră executați. În special, absolut tot ceea ce era scris de Confucius era supus distrugerii imediat, fiindcă acele scrieri erau în contradicție directă cu filosofia Primului Împărat.

— Ascultați asta, spuse expertul. *Confucius a murit cu mult timp în urmă, iar vorbele subtile au fost pierdute. Cei șaptezeci de discipoli ai săi au pierit, iar marele adevăr era pervertit. Așadar,* Analele *au fost împărțite în cinci versiuni,* Odele *în patru, iar* Transformările *în varii tradiții. Diplomați și consilieri au argumentat cu privire la ceea ce era adevărat și fals, iar vorbele maestrului au devenit un haos și-o harababură. Acest lucru l-a deranjat pe împărat, așa că a ars scrierile, pentru a face idioți din oamenii de rând. El a păstrat, însă, gândurile originale ale maestrului, depozitate în palat, iar ele l-au însoțit în moarte*.

Asta însemna că toate cele șase manuscrise confucianiste ar fi trebuit să fie aici.

Cartea Transformărilor, un manual de divinație. *Cartea Istoriei*, care se ocupa cu discursurile și faptele legendarilor suverani înțelepți din Antichitate. *Cartea Poeziei*, care conținea peste trei sute de versuri pline de înțelesuri ascunse. *Analele Primăverii și Toamnei*, o istorie completă a statului natal al lui Confucius. *Cartea Ritualului*, care explica purtarea potrivită tuturor, de la țăran și până la conducător. Și, în fine, *Cartea Muzicii*, al cărei conținut era necunoscut, întrucât nu exista nici un exemplar.

Tang știa că membrii dinastiei Han, care-i urmaseră Primului Împărat, formând propria dinastie timp de 425 de ani, încercaseră să repare prejudiciul provocat de către Qin Shi, strângând iar la un loc multe dintre textele confucianiste. Dar nimeni nu știa dacă aceste ediții ulterioare reflectau cu fidelitate originalele. Găsirea unui set complet de texte, neatinse, putea să fie monumentală.

— Câte manuscrise sunt, de fapt, aici? întrebă încet Tang.

— Eu am numărat peste două sute de texte diferite. Expertul făcu o pauză. Dar nu este nici unul de Confucius.

Temerile lui Tang creșteau.

Confucius era numele roman dat în secolul al XVII-lea de către iezuiți unui înțelept pe care discipolii săi îl cunoscuseră,

în secolul al V-lea î.H., sub numele de Kong Fu Zi. Ideile sale supraviețuiseră sub formă de cugetări, iar principala sa credință părea să fie că omul trebuie să caute să trăiască ca un om bun, să se comporte întotdeauna cu omenie și curtoazie, să muncească cu sârguință, să-și onoreze familia și pe cei aflați la conducere. El a insistat asupra „căii foștilor suverani“, încurajând prezentul să-și ia puterea și înțelepciunea din trecut. A luptat pentru o societate foarte bine ordonată, iar mijloacele de a realiza această ordine nu era forța, ci mai degrabă compasiunea și respectul.

Qin Shi nu era confucianist.

Dimpotrivă, Primul Împărat îmbrățișase legalismul.

Această filosofie contrară credea că forța brută și teroarea pură erau singurele baze legitime ale puterii. Monarhia absolută, birocrația centralizată, dominația statului asupra societății, legea ca unealtă penală, supravegherea, informatorii, persecutarea disidenților și coerciția politică erau instrumentele ei fundamentale.

Ambele filosofii doreau un stat unificat, un suveran puternic și o populație absolut supusă, dar în timp ce legaliștii retezau capete, confucianiștii propovăduiau respectul – obediența de bunăvoie a poporului. Când s-a prăbușit Primul Imperiu legalist, în secolul al III-lea î.H., confucianismul a devenit înlocuitorul său și a rămas așa, într-o formă sau alta, până în secolul al XX-lea, când comuniștii au adus înapoi legalismul.

Gândirea confucianistă, însă, era din nou populară. Oamenii se identificau cu preceptele ei pașnice, mai ales după 60 de ani de oprimare grea. Mai îngrijorătoare încă era ascensiunea democrației, o filosofie și mai incomodă decât confucianismul.

— Există vești bune, spuse expertul. Am găsit niște confirmări suplimentare cu privire la cealaltă problemă.

Tang îl urmă la altă masă de piatră.

— Aceste suluri de bambus sunt un fel de rapoarte anuale ale Primului Imperiu.

Tang știa că vechii chinezi țineau înregistrări detaliate despre aproape orice, mai ales despre fenomenele naturale. În specialitatea sa, geologia, ei clasificau rocile în mineraliere, nemetalice și argile. Înregistrau duritatea, culoarea, strălucirea și forma. Identificaseră până și ce substanțe se formau adânc în pământ și determinaseră cum puteau să fie găsite în mod sigur.

— Aici există dări de seamă despre explorare de foraj, spuse expertul. Destul de detaliate.

Tang observase deja alte mătăsuri. Hărți.

— Situl nostru apare? întrebă el.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Este indicată zona, în mare. Dar fără puncte geografice de referință este imposibil să știm cu siguranță, spuse el.

Deși anticii inventaseră busola și cartografia, nu cunoșteau latitudinea și longitudinea, unele dintre puținele concepte revoluționare pe care chinezii nu le descoperiseră primii.

— Scoate și păstrează hărțile și orice altceva care se referă în mod direct la căutarea noastră.

Expertul său aprobă dând din cap.

— Restul este fără importanță. Acum, să trecem la cealaltă problemă. Arată-mi.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul de la haină și-i întinse un obiect de argint, care străluci în lumină.

Un ceas.

Arăta ca un produs de serie, cu un cadran și cifre care străluceau în întuneric. Avea un remontoar în lateral, iar cuvântul SHANGHAI indica locul de fabricație.

— Are zeci de ani, spuse Tang.

— L-au găsit înăuntru atunci când au străpuns. Este, mai mult decât manuscrisele, lucrul care i-a entuziasmat pe arheologii muzeului.

Tang înțelese acum gravitatea problemei cu izolarea a directorului.

— Cineva a fost aici înainte?

Expertul dădu din cap:

— Este clar. Pe vremea lui Qin Shi nu erau ceasuri. Întoarceți-l.

Pe spatele ceasului erau gravate o serie de ideograme chinezești. Tang se apropie de lumină și citi inscripția.

ÎN SLUJBA POPORULUI
1968

Tang văzuse un ceas cu aceeași inscripție înainte. Fuseseră date unor membri de vază din partid cu ocazia aniversării a 75 de ani de la nașterea lui Mao Zedong. Deloc pretențios sau scump, doar o simplă amintire a marelui eveniment.

26 decembrie 1968.

Doar câțiva dintre acești lideri prețioși din prima generație mai erau în viață. Deși aveau un statut special în panteonul comunist, mulți căzuseră victime epurărilor lui Mao. Alții muriseră de bătrânețe. Însă unul dintre ei rămăsese activ în guvern.

Premierul, care purta uneori darul de la fostul președinte.

Tang trebuia să fie sigur.

— Nu sunt texte confucianiste aici? Ești sigur? întrebă.

Expertul clătină din cap.

— Camera a fost curățată de toate. Ar trebui să fie aici, dar au dispărut.

Planurile sale păreau că aveau de înfruntat provocări pe toate fronturile. Jin Zhao. Lev Sokolov. Ni Yong.

Iar acum asta.

Se uită fix la obiectul pe care-l ținea în mână.

Știa exact cui aparținuse ceasul odinioară.

11

Cassiopeia se îndepărtă de bărbatul care zăcea nemișcat pe podea și se apropie de ușă. Era, în sfârșit, în ofensivă și ar fi împușcat pe oricine ar fi stat în calea libertății ei.

Cercetă cu atenție holul îngust. La 2 metri distanță, ușa de la baie era pe jumătate deschisă. Altă ușă, aproximativ un metru distanță, de cealaltă parte, era închisă. Culoarul dădea în ceea ce părea să fie un hol de intrare luminos.

Ieși.

Pereții erau de un roz murdar, iar tencuiala de pe plafon avea nevoie de o zugrăveală. Era, categoric, o casă. Probabil închiriată. Cu siguranță izolată și având, convenabil, o cameră fără fereastră, sub o scară.

Purta aceiași blugi și aceeași cămașă de două zile. Jacheta îi fusese luată în prima zi. Interesant era că avea în continuare portofelul și pașaportul. Totul mirosea a transpirație și ar fi făcut un duș fierbinte, deși gândul că avea să-i curgă din nou apă pe față îi provoca un gol în stomac.

Păși cu atenție, ușor, cu pistolul în mână și degetul pe trăgaci.

La capătul holului se îndreptă către ușa de la intrare, dar murmurul unei voci o opri înainte să iasă.

Se opri și ascultă.

Cineva vorbea. Apoi liniște. Se auzi din nou. Ca și cum vorbea la telefon. Continuă să asculte și deslușì o singură voce. Decise că-i era datoare și acestui fiu de lele. Își vărsase deja furia pe bărbatul lungit în celula ei, așa că de ce să nu termine ce începuse?

Identifică locul de unde se auzea, la capătul altui culoar scurt, care dădea către o ușă întredeschisă. Înainte să se aventureze într-acolo, se strecură la una dintre ferestre și aruncă o privire afară, dar văzu doar niște copaci și o pajiște. Erau undeva la țară. Fusese adusă aici imobilizată, în portbagajul unei mașini, legată la ochi. Socotise că merseseră cu mașina cam o jumătate de oră, iar dată fiind poziția Antwerpenului se putea afla oriunde în Belgia, Olanda sau Franța.

O Toyota închisă la culoare era parcată în față. Se întrebă dacă cheile erau în contact sau la vreunul dintre răpitorii ei.

Vocea înăbușită continua să vorbească la telefon.

Ea ar fi putut foarte bine să profite de izolarea pe care ei și-o pregătiseră atât de convenabil. Trebuia să afle pentru cine lucrau acești oameni. Ei ar putea să o ajute să ajungă la fiul dispărut al lui Lev Sokolov. Să-l găsească era singura ei grijă. Bine că gândise în perspectivă și făcuse ceea ce făcuse, implicându-l pe Cotton.

Altfel ar fi moartă, iar băiatul pierdut pe vecie.

Se opri în fața ușii, cu ochii ațintiți pe fâșia verticală de lumină care ieșea din cameră.

Ceva din acea voce îi zgândărea memoria.

N-avea nici o idee câți oameni așteptau în camera vecină, dar nu se sinchisea. Avea nervii încordați. Și ajunsese la capătul răbdării.

Era obosită, murdară, flămândă și supărată.

Strânse pistolul în mână, își înfipse piciorul stâng bine în podea și izbi lemnul ușii cu dreptul.

Ușa sări spre interior și se izbi de perete.

Ea se repezi înainte și văzu imediat un singur bărbat, vorbind la telefon.

El nu dădu nici cel mai mic semn de surpriză la intrarea ei.

În schimb, închise pur și simplu telefonul și spuse:

— Era și timpul.

Ea se holbă la el, de parcă ar fi văzut o fantomă.

Iar într-un fel chiar așa era.

*

Malone nu auzise, de fapt, niciodată cuvântul *eunuc* folosit într-o conversație.

— Adică un mascul castrat? întrebă el.

— Mai e și de alt fel? îi replică Ivan. Ăștia sunt niște parșivi. Își deschise brațele scurte. Stau întinși pe spate, cu picioarele larg desfăcute, țac, țac, dispare totul. Ridică un deget. Și nu scot sunet. Nici ciripit pe buze.

— Și care este motivul pentru care fac asta? întrebă Cotton Malone.

— Onoare. Ei cerșesc asta. Știi ce fac cu părțile tăiate? Le numesc *pao*, comoară, și le pun în borcane, pe raftul de sus. *Kao sheng*. Poziție înaltă. Simbolic pentru atingerea unei poziții înalte. Totul e o nebunie.

Malone fu de acord.

— Dar o fac, tot timpul. Acum eunuci sunt pregătiți să ia China.

— Ce?

— Așa vorbiți în sud? Înțeleg că ești din Sudul american. De-aici vine numele, de la bumbac.

— Treci dracu' la subiect.

Se părea că lui Ivan îi plăcea ca asistența să-l ia de prost, dar rusul robust era orice, numai prost nu.

— *Ba*. Organizație chinezească secretă. Are 2000 de ani în spate. Versiunea modernă nu e mai brează ca originalul. Intenționează să preia puterea. Nu bine pentru țara mea sau a ta. Ăștia sunt oameni răi.

— Ce-are asta a face cu Cassiopeia?

— Nu știu exact. Dar aici e legătura.

Acum Malone știa că omul mințea.

— Spui numai prostii, zise.

Ivan chicoti.

— Îmi placi, Malone. Dar tu nu mă placi pe mine. Prea mult negativitate.

— Cei doi de mai înainte, de pe stradă, nu sunt mai plini de pozitivitate.

— Nu-ți face griji pentru ei. Uciderea scapă lumea de două probleme.

— Ce noroc pe noi toți c-ai fost aici, la datorie.

— Malone, problema asta pe care o avem este serioasă.

Dintr-un salt, îl apucă pe Ivan de revere și-l izbi de cărămizile din spatele lor. Își apropie fața la câțiva centimetri de a lui.

— Aș spune că asta este adevărat. Unde dracu' e Cassiopeia?

Malone știa că ajutoarele aveau cel mai probabil să reacționeze. Era pregătit să se întoarcă și să se ocupe de amândoi. Bineînțeles, presupunând că nu se hotărau ca mai întâi să tragă.

— Avem nevoie de furia asta, spuse Ivan liniștit, cu răsuflarea lui urât mirositoare.

— *Cine* are nevoie?

— Eu, Cotton.

Cuvintele veniră din dreapta sa. O voce nouă. De femeie. Cunoscută.

Ar fi trebuit să-și fi dat seama.

Slăbi strânsoarea și se întoarse.

La 3 metri distanță stătea Stephanie Nelle.

*

Cassiopeia ridică piedica pistolului și-l îndreptă spre Viktor Tomas.

— Tu, pui jalnic de…

— Nu spune lucruri pe care-ai să le regreți.

Camera părea un fel de loc de adunare. Înăuntru era un scaun pe care stătea Viktor, alte trei scaune goale, câteva

mese și veioze. Ferestrele dădeau în fața casei, iar prin ele văzu Toyota.

— Tu m-ai torturat.

El ridică din umeri.

— Ai fi preferat să nu fi fost eu? Cel puțin eu m-am asigurat că experiența a fost suportabilă.

Ea trase un foc în fundul scaunului tapițat, între picioarele lui.

— Așa-i spui tu? Suportabilă?

El nici măcar nu clipi. Avea ochii inexpresivi, de bufniță.

— Gata, te-ai răcorit?

Cassiopeia îl văzuse ultima oară acum un an. Era în slujba unui dictator din Asia Centrală. Părea că-și găsise altă ocupație.

— Pentru cine lucrezi? îl întrebă ea.

El se ridică de pe scaun.

— Pentru prim-vicepremierul chinez Karl Tang, îi răspunse.

O cuprinse un nou val de furie:

— Dă-mi un singur motiv bun să nu te-mpușc.

— Ce zici dacă-ți spun că știu unde este ținut fiul lui Lev Sokolov?

12

— Tu și premierul ați vorbit despre mine? Ni era uluit.

Pau aprobă dând din cap:

— De multe ori. Vorbim și despre națiune.

— Dar de ce-ar vorbi cu tine despre asta?

— Cu mult timp în urmă, el și cu mine împărtășeam multe. Nu este imbecilul neputincios, așa cum cred mulți că este.

Ni știa că celor mai mulți din Comitetul Central nu le mai păsa de ceea ce credea premierul. Avea aproape 80 de ani, era bolnăvicios și deținea funcția pur și simplu pentru că încă nu apăruse nimeni, cu suficientă susținere, pentru a prelua controlul.

Pau avea dreptate.

În interiorul Partidului Comunist Chinez exista o fractură. La fel ca atunci când Mao era pe patul de moarte, în 1976, iar soția lui Mao și alți trei formaseră infamul Grup al celor patru. Premierul de atunci și Deng Xiaoping se aliaseră pentru a se opune grupului, obținând până la urmă controlul politic, în altă bătălie ideologică între legalism și confucianism. Conflictul fusese soluționat departe de ochii publicului, în ierarhia partidului, așa cum avea să se întâmple și cu conflictul actual.

— La ce lucrează premierul? întrebă Ni.

— Încearcă să hotărască ce este mai bine pentru China.

Asta nu-i spunea nimic.

— Ministrule, ai putea să crezi că te bucuri de o susținere politică largă și poate că așa e. Dar acest sprijin se va evapora într-o clipă dacă *Ba* vor prelua controlul. Ei au fost legaliști dintotdeauna. Fiecare acțiune a lor este orientată către dominare hotărâtă, opresivă. Nu vor avea nici o îngăduință față de tine.

— Ce-aș putea avea a mă teme de la un grup de eunuci?

Pau arătă către ușa deschisă a sălii de expoziție din celălalt capăt al grădinii.

— Am multe manuscrise extraordinare din trecutul nostru depozitate acolo. Texte captivante, dar nu există nici o Magna Carta. Nu există forumuri mari sau săli de independență. Ministrule, despotismul este moștenirea noastră. Istoria chineză este dominată de despoți războinici,

împărați și comuniști. Legaliști, fiecare în parte și toți laolaltă.

— De parcă eu n-aș ști asta. Tu ai lucrat pentru ei cândva.

— Spune-mi, ce te face să crezi că viitorul tău va fi altfel? Ce-ai oferi tu Chinei? Dacă ți s-ar da postul de premier, ce-ai face?

În sine, Ni se gândise de multe ori la întrebarea aceasta. Națiunea se clătina literalmente, la un pas de colaps. Sistemul național actual era pur și simplu incapabil să genereze suficientă bogăție și tehnologie pentru ca să concureze cu lumea și în același timp să țină în frâu un miliard și jumătate de oameni. Servirea convingerilor lui Mao și concentrarea tuturor resurselor economice în mâna statului eșuaseră. Dar la fel se întâmplase și cu politicile ulterioare ale lui Deng de încurajare a investițiilor străine nereglementate.

Acest lucru condusese la exploatare.

Conducerea Chinei părea să semene cu înălțarea unui zmeu într-o zi fără vânt. Puteai să-i ajustezi coada, să-i schimbi forma, să alergi mai repede, dar fără o pală care să-l ridice pe cer n-avea să se întâmple nimic. De zeci de ani, liderii chinezi nu ținuseră cont că pur și simplu nu exista nici o adiere. În schimb meștereau întruna, încercând să oblige zmeul să se ridice, eșuând mereu.

— Vreau să schimb totul, spuse el încet, surprins că rostise cuvintele.

Dar Pau i le smulsese, în sfârșit.

Cum știa acest bătrân atât de multe despre el?

— Ministrule, a fost o vreme când superioritatea modului de viață al chinezilor, cu agricultura avansată, limbajul scris și artele extrem de dezvoltate era atât de atractiv, încât cei pe care-i cuceream ori cei care ne cucereau căutau asimilarea de bunăvoie. Ajunseseră să ne admire și să vrea să facă parte din societatea *noastră*. Acea dorință era întregită de nevoia omului față de ritualul confucianist, care sublinia armonia, ierarhia și disciplina. Există nenumărate texte antice care trimit la populații ce, cu secole în urmă, au încetat să existe ca grupuri etnice separate, atât de totală era asimilarea lor. Ce s-a întâmplat? Ce ne-a transformat în ceva de evitat?

— Ne-am distrus singuri, răspunse Ni.

China trecuse într-adevăr prin cicluri succesive de unificare și fragmentare, iar de fiecare dată se pierduse ceva. Ceva irecuperabil. O parte a conștiinței colective. O parte a Chinei.

— Acum înțelegi de ce-am plecat, spuse Pau încet.

Nu, de fapt, Ni tot nu înțelegea.

— Dinastiile noastre s-au prăbușit cu o predictibilitate aproape înfiorătoare, spuse Pau. Adesea, liderii timpurii sunt magistrali, pe când cei de pe urmă sunt slabi, nemotivați sau niște simple marionete. Inevitabil, corupția îmbină puterea și banii, fără ca legea să împiedice abuzul. Lipsa unor reguli clare de succesiune politică generează haos. Rebeliunile dau în clocot până la urmă, în timp ce armata slăbește. Atunci guvernul se autoizolează și slăbește. Sfârșitul este întotdeauna cert. Pau tăcu un moment. Aceasta a fost soarta fiecărei dinastii chineze de 6000 de ani. Acum e rândul comuniștilor.

Ni nu putea să contrazică această concluzie. Își aminti o călătorie în sud, acum câteva luni, în timpul altei investigații. Un funcționar local, un vechi prieten, îl luase cu mașina de la aeroport. Pe drum trecuseră pe lângă niște panouri publicitare pentru apartamente noi cu piscine, grădini și bucătării moderne.

— Oamenii s-au săturat de revoluții culturale și războaie, îi spusese prietenul său. Le plac lucrurile materiale.

— Și ție? îl întrebase el.

— Și mie îmi plac. Vreau o viață confortabilă.

Aceste vorbe îi rămăseseră în minte. Ele spuneau multe despre situația actuală din China, unde guvernul nu făcea altceva decât să cârpească sau să peticească probleme. Mao predicase mândria sărăciei. Problema era că nimeni nu mai credea în acest lucru.

Pau se aplecă și, în nisipul din grădină, desenă două ideograme.

Ni știa ce însemnau.

— Revoluție.

Pau se ridică.

— Mai precis „retragerea mandatului“. Fiecare dinastie chineză și-a justificat ascensiunea cu această sintagmă. Atunci când a căzut dinastia Qing, în 1912, iar ultimul împărat a fost îndepărtat cu forța, așa ne-am referit la acest eveniment istoric. În 1949, Mao i-a furat mandatul lui Chiang Kai-Shek pentru a construi republica de după Qing. A venit timpul pentru altă retragere de mandat. Problema este cine va conduce acest efort.

Ni se uită suspicios la bărbatul mai în vârstă. Anchetatorul din el bătuse în retragere. Acum gândea ca politicianul – liderul – care voia să fie.

— Comunismul a supraviețuit rolului său istoric, spuse Pau. Creșterea economică necontrolată și naționalismul brut nu-l mai pot susține. Pur și simplu nu mai există nimic care să asigure legătura între actuala formă de guvernământ și poporul chinez. Dispariția sovieticilor a dovedit clar această ruptură. Acum se întâmplă din nou. Șomajul din China a scăpat de sub control. Sute de milioane de oameni sunt afectați. Condescendența Beijingului, asemenea a Moscovei de acum câteva zeci de ani, este de neiertat. Ministrule, trebuie să-ți dai seama că naționalismul care consolează partidul astăzi ar putea prea bine să arunce China în fascism mâine.

— De ce crezi că mă lupt pentru putere? izbucni Ni. Crezi că o vreau? Crezi că oamenii care mă susțin o vor?

— Dar ai descoperit o problemă, nu-i așa?

Cum de știa acest înțelept, pe care-l cunoscuse abia astăzi, tot ceea ce-l tulbura?

– Colapsul Moscovei te sperie, spuse Pau. Cum să n-o facă? Dar noi suntem altfel. Noi ne pricepem mai bine să ne împăcăm cu contradicțiile. Conducătorii noștri s-au proclamat de mult confucianiști, iar apoi au condus ca legaliști, și cu toate astea nimeni n-a pus vreodată în discuție această dihotomie. Iar, spre deosebire de ruși, cei mai mulți dintre chinezi nu duc lipsă de cele necesare traiului sau au măcar câteva gadgeturi prin casă. Partidul nostru nu e ignorant. Cu toate defectele noastre, nu ne vom sinucide politic. Așadar, dilema ta e clară. Cum convingi un miliard și jumătate de oameni să renunțe la normă și să te urmeze în necunoscut?

Ni așteptă răspunsul la întrebare.

— Mândria, ministrule. Un lucru atât de simplu. Dar tentant pentru ceea ce ar putea prea bine să fie răspunsul tău.

13

COPENHAGA

Malone stătea la masă, în Café Norden, cuibărit aproape de o fereastră deschisă, la etaj. Afară, Højbro Plads vibra, plină de oameni. Stephanie Nelle și Ivan se așezaseră și ei pe scaune. Cele două gărzi ale lui Ivan erau la parter, la o masă de afară.

— Supa cremă de roșii bisque este grozavă aici, le spuse el amândurora.

Ivan se frecă pe burtă:

— Roșiile îmi provoacă gaze.

— Atunci să le evităm, vă rog, spuse Stephanie.

Malone o cunoscuse pe Stephanie cu mult timp în urmă, pe când lucrase ca unul dintre primii ei doisprezece agenți la Magellan Billet. Ea crease unitatea de la Departamentul Justiției, recrutând personal doisprezece bărbați și femei, pe fiecare în parte pentru câte un talent special. Al lui Malone fusese cariera în marină, în care promovase până la gradul de comandor, capabil să piloteze avioane și să se descurce singur în situații periculoase. Diploma în drept la Georgetown și iscusința în sala de judecată fuseseră un plus în CV. Prezența Stephaniei aici, în această zi frumoasă, în Danemarca, nu putea să însemne altceva decât necazuri. Asocierea ei cu Ivan agrava situația. El știa ce atitudine avea ea față de cooperarea cu rușii.

Doar când e nevoie.

Iar Malone era de acord.

Mesele cafenelei erau aglomerate, oamenii urcau și coborau pe scara din colț, mulți cu pungi de cumpărături. Malone se întrebase de ce vorbeau în public, dar se gândise că Stephanie știa ce face.

— Ce se întâmplă? o întrebă el pe fosta sa șefă.

— Am aflat despre implicarea Cassiopeei în afacerea Lev Sokolov acum câteva zile. Am aflat și despre interesul rușilor.

Malone încă era furios din cauza celor două crime.

— I-ai omorât pe cei doi pe care-i urmăream, ca să fim nevoiți să avem de-a face cu tine, îi spuse el lui Ivan. Nu puteai să mă lași să aflu ceva de la ei, nu?

— Sunt oameni răi. Răi, răi. Merită ce au primit.

— Nu știam că se va întâmpla așa ceva, îi spuse Stephanie lui Malone. Dar n-ar trebui să mă surprindă.

— Voi doi vă cunoașteți? o întrebă el.

— Ivan și cu mine am avut de-a face unul cu celălalt înainte.

— Eu nu cer ajutorul vostru, spuse Ivan. Asta nu implică America.

Dar Malone își dădu seama că Stephanie se amestecase în treaba lor, folosindu-se de vechea zicală *Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape*.

— Cotton, spuse ea, Cassiopeia s-a implicat în ceva mult mai mare decât bănuiește ea. China este în toiul unei lupte interne pentru putere. Prim-vicepremierul Karl Tang și Ni Yong, șeful Departamentului Anticorupție al Partidului Comunist, se pregătesc de o bătălie pentru preluarea controlului. Noi urmărim această bătălie, care escaladează rapid într-un război. După cum am spus, am aflat despre implicarea Cassiopeei acum câteva zile. Când am săpat mai adânc, am descoperit că și Ivan era interesat.

— Așa că ai sărit în avion și ai zburat în Danemarca.

— Asta e meseria mea, Cotton.

— Nu e meseria mea. Nu mai este.

— Nici unul dintre noi, interveni Ivan, nu vrea ca Tang să câștige. El înseamnă Mao din nou, doar că mai rău.

Malone arătă către Ivan.

— Tu mi-ai spus despre un copil dat dispărut și despre un bărbat pe nume Lev Sokolov.

— Tovarășul Sokolov este geologul, spuse Ivan. Este rus, dar lucrează pentru chinezi. Să zicem că știe niște informații pe care ar fi mai bine să nu le știe.

— De aceea era mai bine când era mort, sublinie Malone.

Ivan dădu aprobator din cap.

— Ce știe?

Ivan scutură din cap.

— E mai bine tu nu știi.

Malone se uită la Stephanie.

— Sper că tu știi.

Ea nu spuse nimic.

Malone se înfurie.

— Peste ce a dat Cassiopeia de este atât de-al dracu' de important ca cineva să o supună simulării înecului?

Stephanie nu-i răspunse din nou, deși era clar că știa răspunsul. În schimb, își ațintи privirea asupra lui Ivan.

— Spune-i.

Rusul părea să analizeze ceea ce i se ceruse, când Malone își dădu brusc seama că Ivan nu era agent de teren. Avea putere de decizie.

Ca Stephanie.

— Vitt, spuse Ivan, este după artefact. O lampă pe care o vrea Karl Tang. Când Sokolov nu cooperează, Tang îl fură pe fiul lui Sokolov. Apoi Sokolov face două lucruri la care Tang nu se așteaptă. O sună pe Vitt și dispare. Nimeni nu-l vede pe Sokolov două săptămâni. Pocni din degete din nou. Puf.

— Deci, Karl Tang a pus laba pe Cassiopeia? întrebă Cotton Malone.

Ivan dădu din cap:

— Eu spun da.

— Ce s-a întâmplat azi acolo, Cotton? întrebă Stephanie.

El îi spuse despre bilet, simularea înecului, despre improvizația sa.

— Părea cel mai bun mod de a acționa. Bineînțeles, n-am știut c-aveam public.

— Te asigur, îi spuse ea, aveam de gând să-i urmărim pe cei doi ca să vedem unde se duceau. Urma să te informez după. Uciderea lor nu făcea parte din planul meu.

— Voi, americanii, vă băgați nasul în treaba mea, spuse Ivan. Apoi vreți să-mi spuneți cum s-o fac.

— Fii serios, spuse Malone. Voi ați ucis cele două piste care ne-ar fi putut conduce undeva, pentru ca noi să fim mai dependenți de voi.

Ivan ridică din umeri.

— Se-ntâmplă lucruri rele. Mulțumește-te cu ceea ce ai.

Lui Malone îi venea să-i tragă un pumn în față acestui fiu de lele, dar se abținu.

— De ce e lampa așa de importantă? întrebă el.

Ivan ridică iar din umeri.

— Vine dintr-un mormânt vechi. Sokolov trebuie să facă rost de ea ca să-l satisfacă pe Karl Tang.

— Unde este? întrebă Malone.

— La Antwerpen. De-aia s-a dus Vitt acolo acum patru zile. Ea dispare două zile mai târziu.

Malone se întrebă ce-i iritase pe ruși până într-acolo încât să organizeze o operațiune de informații la scară mare, să trimită un agent operativ de nivel mediu-înalt, să-i contracareze pe americani și să împuște cu nerușinare doi oameni în mijlocul orașului Copenhaga. Cineva, undeva, trebuia să fi urlat că *acest lucru era important*. Și de ce era Washingtonul suficient de interesat încât să implice Magellan Billet? De obicei, Stephanie era chemată să intervină numai atunci când canalele de informații convenționale nu mai erau

viabile. Cassiopeia dăduse, cu siguranță, peste ceva suficient de important încât oamenii erau dispuși să o tortureze. Oare era torturată din nou, chiar acum? Cei doi care zăceau morți în fața Hotel d'Angleterre nu se întorseseră, deci oricine stabilise legătura video bănuia, cu siguranță, că recuperarea mersese prost.

— Ar trebui să mă întorc la computerul meu, spuse el. Ar putea să încerce să mă contacteze din nou.

— Mă-ndoiesc că se va întâmpla, spuse Stephanie. Atunci când Ivan a decis să improvizeze, s-ar putea să-i fi pecetluit soarta Cassiopeei.

Malone nu voia să audă asta, dar ea avea dreptate. Ceea ce-l înfurie și mai tare. Se uită urât la Ivan:

— Nu pari îngrijorat.

— Mi-e foame.

Rusul îi făcu un semn unei chelnerițe și arătă spre un platou cu røget expus într-o vitrină, arătându-i cinci degete. Femeia îi făcu semn că înțelesese câți pești afumați să aducă.

— Îți vor provoca gaze, spuse Malone.

— Dar sunt gustoși. Danezii se pricep la pește.

— Este asta, acum, o operațiune Billet de mare anvergură? o întrebă Malone pe Stephanie.

Ea aprobă dând din cap:

— Și-ncă cum.

— Ce vrei să fac? Arătă către Ivan. Sergentul Schultz, de față, nu știe nimic, n-a văzut nimic, n-a auzit nimic.

— Cine zice asta? N-am spus deloc asta. Știu destule. Și-mi plac *Hogan's Heroes*[2].

— Ești doar un rus prost.

Voinicul rânji.

— Ah, înțeleg. Vrei să mă înfurii. Provoci, da? Bărbatul mare și prost va pierde cumpătul și va spune mai mult decât ar trebui să spună. Dădu dintr-un deget butucănos. Te uiți prea mult la *CSI* la televizor. Sau la *NCIS*. Îmi place serialul ăla. Mark Harmon este un dur.

Malone se hotărî să-l ia altfel:

— Ce urma să se întâmple când găsea Cassiopeia lampa?

— Ea dă lui Tang, care înapoiază băiatul.

— Nu crezi asta cu-adevărat.

— Eu? Nu. Karl Tang nu este cinstit. Băiatul s-a dus. Eu știu asta. Tu știi asta…

— Cassiopeia știe asta, completă Stephanie.

— Exact, spuse Malone. Așa că ea și-a redus riscul și a ascuns lampa. Ei au pus mâna pe ea. Ea le-a spus că era la mine, ca să câștige timp.

— Știu puține de ea, spuse Ivan. Este deșteaptă?

Poate că nu suficient de deșteaptă date fiind circumstanțele.

— Ivan, aici de față, îmi spune că eunucii vor prelua China. *Ba*, i-a numit el.

Stephanie dădu din cap:

— Sunt o facțiune radicală. Au planuri mari și nici unul din ele nu este bun pentru noi sau oricine altcineva. Departamentul de Stat le-a considerat improbabile, dar s-a înșelat. Ăsta este alt motiv pentru care mă aflu aici, Cotton.

Malone se prinse care era dilema ei. Rușii sau chinezii? O durere de cap sau un stomac deranjat? Dar mai simțise ceva. Era mai mult decât voia ea să discute în acest moment.

Chelnerița aduse cei cinci pești, care miroseau ca și cum abia ar fi fost prinși.

— Ah, spuse Ivan. Minunat. Sunteți siguri că nu vreți nici unul?

El și Stephanie dădură din cap că nu.

Ivan mușcă dintr-unul.

— Eu voi zice că este vorba despre lucruri mari. Importante. Lucruri pe care noi nu vrem ca chinezii să le știe.

— Dar americanii? întrebă Malone.

— Nici voi.

— Iar Sokolov le-a spus chinezilor?

Ivan își mesteca peștele.

— Nu știu. De-asta trebuie să aflăm despre lampă.

Malone privi afară. Magazinul său se afla de cealaltă parte a pieței însorite. Oamenii intrau și ieșeau pe ușa din față, roind în piața aglomerată ca niște albine în jurul fagurilor. Ar trebui să vândă cărți. Îi plăcea ceea ce făcea. Angajase patru localnici, care făceau o treabă bună, păstrând rafturile întesate. Era mândru de afacerea sa. Câțiva danezi își cumpărau, de-acum, regulat, edițiile de colecție de la el. În ultimii 3 ani își câștigase reputația unui om care putea să le facă rost de ceea ce voiau. La fel ca în cei 12 ani cât fusese unul dintre agenții Stephaniei Nelle.

În acest moment, Cassiopeia se baza pe el.

— Mă duc la Antwerpen, spuse el.

Ivan devora alt pește.

— Și ce să faci când ajungi acolo? Știi unde să te uiți?

— Tu știi?

Ivan se opri din mâncat și zâmbi.

Avea bucățele de pește între dinții maro.

— Eu știu unde este Vitt.

[2] *Eroii lui Hogan*, sitcom american de 168 de episoade, difuzat în premieră de CBS în perioada 1965–1971 (n. trad.)

14

Cassiopeia se gândi la ce-i spusese Viktor despre copilul dispărut al lui Lev Sokolov.

— Pentru cine lucrezi? întrebă ea din nou.

— Când am plecat din Federația Asiei Centrale, am luat-o spre est și am ajuns în China. Am găsit o groază de oportunități de angajare acolo.

— Mai ales un pui de lele mincinos și duplicitar ca tine.

El clătină din cap.

— Nu pot să cred c-așa simți. În Asia Centrală nu mi-am făcut decât treaba. Și mi-am făcut-o bine. Mi-am atins toate obiectivele misiunilor.

— Iar eu am fost aproape ucisă. De două ori.

— Ăsta este cuvântul de ordine al agenților operativi. *Aproape*. Mai spun o dată, mi-am făcut treaba.

Ea știa că el evita întrebarea.

— Pentru cine lucrezi?

— Spun adevărul. Karl Tang.

— Ai cam dat înapoi. De la președintele suprem al Federației Asiei Centrale la al doilea în ierarhia Chinei?

— Plătește bine, dă asigurare de sănătate și dentară și trei săptămâni de concediu plătit. De anul viitor plătește pentru pensie.

N-o interesa umorul lui.

— Tu i-ai trimis pe oamenii aceia după mine, acum două zile?

Viktor aprobă dând din cap.

— Nu te puteam lăsa să pleci din Belgia cu lampa.

— De ce? Tang o voia.

— El n-are nici o intenție să-l dea înapoi pe băiatul lui Sokolov. Așa că s-a hotărât să pună mâna pe lampă aici.

— De ce nu s-a dus la Pau Wen personal? Sau de ce nu te-a trimis pe tine? De ce eu?

— Sincer, nu știu.

Ea ținea arma îndreptată spre el.

— *Sincer*? Ăsta este un cuvânt care nu face parte din vocabularul tău. Îl privi fix. M-ai torturat.

— M-am asigurat să nu fii torturată.

— Nu și din perspectiva mea.

Trăsăturile de pe fața lui se înmuiară.

— Ai fi preferat să-ți aplice simularea înecului cineva care chiar voia s-o facă pe bune?

Era schimbat față de cum arăta acum un an. Deși era tot scund și robust, în locul clăii de atunci avea părul îngrijit, tuns scurt. Nasul mare și ochii adânciți în orbite, o influență slavă, erau la fel, dar avea pielea mai bronzată decât atunci când se afla în Asia Centrală. Avea 40 și ceva de ani, nu mai mult, și renunțase la hainele largi, care-i ascundeau umerii și brațele deprinse, evident, cu exercițiul, cu niște pantaloni mai eleganți și ajustați mai strâmt și o cămașă de firmă.

— Unde e băiatul? întrebă ea.

— Sokolov i-a făcut pe ruși. Acum le joacă o festă chinezilor. Iar cu ăștia nu te pui, mai ales cu chinezii. Ei ucid fără să dea socoteală, odată ce ei sunt legea.

— Nu suntem în China.

— Dar Sokolov este. Tang îl caută. Presupun că l-ai ascuns, dar este doar o problemă de timp până când va fi găsit. Tang are zeci de mii de spioni, iar fiecare dintre ei vrea să-i facă pe plac prim-vicepremierului, poate chiar omul care va fi viitorul premier al Chinei. Tu sau eu nu contăm cu adevărat în imaginea de ansamblu.

Ea se îndoia de acest lucru.

— Ce faci tu pentru el?

— Tang m-a angajat toamna trecută. Avea nevoie de un agent operativ care să nu fie chinez, iar eu mă aflam între slujbe. M-a repartizat să lucrez în această misiune doar după ce ți-am auzit numele. Când i-am explicat conexiunea mea – cu unele ajustări necesare ale faptelor –, Tang m-a trimis aici.

Ea lăsă arma în jos, abia ținându-și emoțiile în frâu.

— Ai idee prin ce m-ai făcut să trec? îl întrebă.

— N-am avut de-ales. Tang dă ordinele. Ți-am dat o ocazie să evadezi ieri, când ți-am adus mâncare, dar dormeai. L-am trimis pe compatriotul meu acolo, acum ceva timp, sperând că de data asta ai să acționezi. Arătă spre pistol. Ceea ce se pare c-ai făcut. Te așteptam aici. Arătă spre telefonul de pe masă. Apelul era fals.

— Și ce te-a făcut să crezi că n-am să plec pur și simplu?

— Faptul că ești furioasă.

Acest om o cunoștea bine.

— Mai sunt ajutoare prin preajmă?

— Doar cel din camera ta. L-ai rănit?

— Îi va lăsa un semn.

— Cassiopeia, Karl Tang vrea lampa. Nu poți să i-o dai pur și simplu și să termini cu toate astea?

— Și să pierd copilul? Așa cum spui, faptul că am lampa este singura monedă de schimb pe care o am. Ai spus că știi

unde este ținut băiatul. Spune-mi unde e.

— Nu e așa de ușor. Nu vei reuși să te apropii de el. Lasă-mă s-ajut.

— Lucrez singură.

— De-aia l-ai implicat pe Malone? Și știam că minți, atunci, dar Tang m-a obligat să stabilesc contactul.

— Ce s-a întâmplat la Copenhaga?

— N-am primit vești de la cei doi care au fost angajați să facă treaba. Dar, cu Malone, sigur li s-a întâmplat ceva rău amândurora.

Ea trebuia să sune în Danemarca și să explice. Dar nu de aici.

— Unde sunt cheile de la mașina de-afară?

— În contact, spuse el și se ridică de pe scaun. Lasă-mă să vin cu tine. Nu pot să rămân aici. Orice-aș spune, Tang mă va socoti responsabil de evadarea ta. Treaba mea cu el s-a terminat. Am informații din interior bune despre operațiunea lui, care s-ar putea dovedi valoroase.

Ea se gândi la propunerea lui. Chiar avea logică. Indiferent ce simțea ea față de Viktor Tomas, el clar că era descurcăreț. Anul trecut reușise, cu cap, să se plaseze uimitor de aproape de președintele Federației Asiei Centrale. Acum era aproape de Karl Tang, care deținea cheia reunirii lui Lev Sokolov cu fiul său. Nu era nici o îndoială că ea dăduse lucrurile peste cap. Trebuia să recupereze lampa, iar apoi să facă un târg. Așa că de ce să nu accepte puțin ajutor de la un om care putea să-l contacteze în mod direct pe Tang?

Și care știa unde se afla copilul lui Sokolov.

— Bine, spuse ea. Hai să mergem.

Se dădu la o parte și-l lăsă pe Viktor să treacă primul.

El luă telefonul mobil și-l puse-n buzunar. Chiar când ajunse-n dreptul ei, în drum spre ușă, ea ridică pistolul deasupra capului și-l izbi cu tocul la baza cefei.

El gemu și întinse o mână înainte.

Ea îi dădu una cu partea de metal a pistolului peste tâmpla stângă.

El își dădu ochii peste cap și se prăbuși pe podea.

— De parcă-aș crede vreun cuvânt din ce spui.

15

PROVINCIA SHAANXI, CHINA
Ora 11.40 seara

Tang se plimba printre războinicii de argilă, aflați în garda lor eternă. Plecase de la Groapa 3 și se întorsese la Groapa 1. Expertul său plecase și el. Faptul că în depozitul secret de la Groapa 3 nu era nici un text confucianist, deși trebuiau să fie acolo toate șase, era grăitor. Tot așa cum era și ceasul de argint, pe care încă-l avea în mână.

Bănuise el că se întâmplaseră multe acum 30 de ani.

Acum știa.

Pe atunci, această regiune din județul Lintong era teren agricol. Toată lumea era conștientă că Primul Împărat se odihnea sub movila de acolo, ca un deal, de 2 200 de ani. Dar nimeni nu știuse despre armata subterană, iar descoperirea ei condusese la un val de săpături. Ani de zile, muncitorii trudiseră zi și noapte dând la o parte straturi de pământ, nisip și pietriș, fotografiind și înregistrând sute de mii de cioburi. Și mai mulți muncitori au reasamblat, apoi, statuile făcute țăndări, bucată cu bucată, iar rodul muncii lor minuțioase stătea acum în picioare, peste tot, în jurul lui.

Armata de teracotă ajunsese să fie privită ca o expresie monumentală a talentului obștesc chinez, simbolizând un stat unificat, o cultură creatoare, supusă, un guvern care lucra pentru și împreună cu poporul său.

Un simbolism aproape perfect.

Una dintre puținele dăți în care el era de acord cu folosirea trecutului pentru a justifica prezentul.

Dar se pare că, în timpul tuturor acestor săpături, fusese găsită și o ascunzătoare cu documente, biblioteca pierdută de la palatul lui Qin Shi.

Cu toate acestea, nu i se spusese nimănui.

Dar rămăsese o dovadă a acestei omisiuni.

Un ceas.

Fusese lăsat înadins?

Cine știa?

Dar ținând cont de cine făcuse cel mai probabil descoperirea, Tang nu putea să piardă din vedere nimic.

Pau Wen.

Consilier special al Comitetului Central, sfătuitor atât al lui Mao, cât și al lui Deng Xiaoping, un om învățat a cărui valoare consta în abilitatea sa de a livra rezultatele scontate – ținând cont că nimic nu asigura mai bine privilegii decât succesele repetate. Nici Mao și nici Deng nu fuseseră cei mai eficienți administratori. Amândoi trasaseră liniile generale ale guvernării și lăsaseră detaliile unor oameni ca Pau. Tang știa că Pau condusese numeroase săpături arheologice peste tot prin țară și că supervizase, la un momet dat, excavațiile războinicilor de teracotă.

Era ceasul pe care-l ținea în mână al lui Pau?

Trebuia să fie.

Se îndreptă cu fața către unul dintre războinicii din avangarda armatei. El și ceilalți împreună cu care stătea ar fi fost primii care ar fi înfruntat inamicul, urmați de valuri și valuri de oameni și mai înspăimântători.

Aparent la nesfârșit. Indestructibili.

Ca China însăși.

Dar națiunea ajunsese la o răscruce de drumuri. Treizeci de ani de modernizare fără precedent produseseră o generație nerăbdătoare, neimpresionată de pretențiile regimului comunist, care se concentra mai degrabă asupra familiei, vieții culturale și economice decât asupra naționalității. Doctorița de la spital părea un exemplu excelent.

China se schimba.

Dar nici măcar un singur regim din istoria Chinei nu renunțase la putere fără sânge, iar Partidul Comunist nu avea să fie primul.

Planul său vizând puterea necesita îndrăzneală, iar el spera că ceea ce căuta el să arate putea să ofere siguranță, un aer de legitimitate, poate chiar o sursă de mândrie națională.

O mișcare deasupra îi atrase atenția.

Așteptase.

La balustrada care se afla la 5 metri deasupra apăru o siluetă în negru, apoi încă una. Ambele forme erau puternice și musculoase, cu părul tuns scurt și niște fețe impasibile.

— Aici, jos, spuse el încet.

Ambii bărbați dispărură.

Atunci când îl convocase pe expertul său din vest, ordonase ca doi oameni să-l însoțească. Ei așteptaseră în apropiere până îi chemase, în timp ce venea de la Groapa 3.

Bărbații apărură la celălalt capăt al rândului de războinici și se apropiară fără zgomot, oprindu-se la câțiva metri.

— Ardeți totul, ordonă el. Există cabluri electrice și un transformator. Faceți așa încât să dea vina pe lumini.

Ambii bărbați se înclinară și plecară.

*

Malone și Stephanie traversară Højbro Plads. Soarele după-amiezii târzii se retrăsese în spatele liniei zimțate a acoperișurilor din Copenhaga. Ivan plecase, urmând să se întoarcă într-o oră, spunând că trebuia să se ocupe de niște lucruri.

Malone se opri la o fântână și se așeză pe marginea ei umedă.

— Ți-au furat geanta chiar aici, acum vreo 2 ani, spuse el.

— Îmi amintesc. O adevărată aventură.

— Vreau să știu exact despre ce este vorba.

Ea rămase tăcută.

— Trebuie să-mi spui ce e în joc, zise el. Totul. Și nu este vorba despre un copil pierdut sau despre viitorul premier al Chinei.

— Ivan crede că noi nu știm, dar nu e așa.

— Luminează-mă.

— Este ceva într-adevăr remarcabil. Și are legătură cu un lucru pe care Stalin l-a aflat de la naziști.

Așa parcă mai mergea.

— În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, rafinăriile din România și Ungaria au livrat o mare parte din petrolul Germaniei. În 1944, aceste rafinării au fost distruse în bombardamente și nu este doar o coincidență faptul că războiul s-a terminat curând după aceea. Stalin a privit cum Germania a rămas literalmente fără petrol. El s-a hotărât ca Rusia să fie întotdeauna autonomă. A văzut dependența de petrol ca pe o slăbiciune catastrofală care trebuie să fie evitată cu orice preț.

Malone se gândi că nu era un șoc așa mare.

— N-ar fi făcut toată lumea la fel?

— Spre deosebire de restul lumii, iar asta ne include și pe noi, Stalin și-a dat seama cum să facă acest lucru. Un profesor pe nume Nikolai Kudriavțev i-a furnizat răspunsul.

Malone așteptă.

— Kudriavțev a postulat că petrolul nu are nimic a face cu fosilele.

Malone știa teoria general acceptată. Timp de milioane de ani, o supă primordială de plante și animale, inclusiv dinozauri, fusese înghițită de depuneri sedimentare. Alte milioane de ani de căldură și presiune comprimaseră până la urmă amestecul și îl transformaseră în petrol, de unde și numele de *combustibil fosil*.

— În loc să fie biotic, de la materia cândva vie, Kudriavțev a spus că petrolul este abiotic – o simplă materie primordială

pe care pământul o formează și o emană în mod continuu.

El prinse imediat implicațiile:

— Nu se termină niciodată?

— Asta este întrebarea care m-a adus aici, Cotton. Cea la care trebuie să răspundem.

Ea îl puse în temă cu explorarea petrolieră sovietică din anii ’50, prin care se descoperiseră rezerve masive la mii de metri adâncime, la niveluri aflate mult sub cele preconizate de teoria combustibilului fosil.

— Iar asta poate că ni s-a întâmplat și nouă, spuse ea, în Golful Mexic. A fost găsit un zăcământ, în 1972, la mai bine de 1600 de metri adâncime. Rezervele lui au scăzut cu o rată surprinzător de mică. Același lucru s-a întâmplat la mai multe zăcăminte de pe Coasta de Nord a Alaskăi. Asta-i zăpăcește pe geologi.

— Vrei să spui că puțurile se umplu la loc?

Ea dădu aprobator din cap.

— Mi s-a spus că depinde de faliile din rocile înconjurătoare. La zăcământul din Golf, fundul oceanului este tăiat de fisuri adânci. Teoretic, asta dă voie petrolului aflat sub presiune să urce din adânc mai aproape de suprafață. Și mai e ceva.

El putea să spună că, așa cum obișnuia, ea venise pregătită.

— Vârsta geologică a țițeiului care iese din aceste puțuri despre care ți-am spus, cele care par să se umple la loc, este diferită față de acum 20 de ani.

— Și asta ce înseamnă?

— Petrolul provine de la altă sursă.

El se prinse ce mai însemna acest lucru.

Nu de la plante și dinozauri morți.

— Cotton, petrolul biotic este de suprafață. La câteva zeci sau sute de metri adâncime. Petrolul abiotic se găsește mult mai adânc. Nu se poate, științific vorbind, ca materia organică să ajungă atât de adânc sub scoarță, deci trebuie să existe altă sursă pentru petrolul ăsta. Stalin și-a dat seama că Uniunea Sovietică ar obține un avantaj strategic uriaș dacă această nouă teorie despre existența petrolului ar putea să fie dovedită. El a anticipat, atunci, la începutul anilor ’50, că petrolul avea să devină important din punct de vedere politic.

Malone pricepu, acum, implicațiile.

— Eu de ce nu am auzit niciodată despre asta? voi el să știe.

— Stalin n-avea nici un motiv să-și informeze inamicii despre ceea ce a aflat, mai ales pe noi. Tot ceea ce s-a publicat despre asta s-a publicat în rusă, iar pe vremea acea puțini din afara Uniunii Sovietice citeau în această limbă.

Occidentul a rămas prizonierul teoriei combustibilului fosil, iar orice alternativă a fost repede catalogată ca trăsnită.

— Atunci, ce s-a schimbat?

— Noi nu credem că este trăsnită.

*

Tang ieși din muzeul de la Groapa 1 în noaptea caldă. Piața în care se afla complexul istoric era liniștită și tăcută. Se apropia de miezul nopții.

Îi vibră celularul.

Îl scoase și se uită la ecran. Beijingul. Răspunse.

— Tovarășe ministru, i se spuse, avem vești bune. Lev Sokolov a fost găsit.

— Unde?

— În Lanzhou.

La doar câteva sute de kilometri către vest.

— Este supravegheat îndeaproape și nu știe că suntem acolo.

Acum putea să treacă mai departe. Ascultă detaliile și apoi ordonă:

— Țineți-l sub supraveghere. Voi fi acolo de dimineață. Devreme.

— Mai e ceva, spuse asistentul său. Supervizorul de la situl de foraj a sunat. Mesajul lui este că ar trebui să vă grăbiți.

Gansu se afla la 200 de kilometri nord. Destinația finală a acestei călătorii planificate. Elicopterul îl aștepta în apropiere, alimentat, gata de plecare.

— Spune-i că voi fi acolo în două ore.

— Și ultima chestiune.

Subordonații săi fuseseră ocupați.

— Ministrul Ni se află în reședința lui Pau Wen de trei ore.

— Ai aflat dacă voiajul lui Ni a fost aprobat oficial?

— Nu putem determina. A făcut rezervarea pentru zbor acum două zile și a plecat brusc.

Ceea ce nu făcea decât să confirme că Ni Yong avea spioni în biroul lui Tang. Cum altfel ar fi știut să se ducă în Belgia? Nu era de mirare, dar profunzimea rețelei de informații a lui Ni îl îngrijora. Extrem de puțini membri din personalul său erau la curent cu importanța lui Pau Wen.

— Ni este în continuare în incintă? întrebă el.

– Era acum zece minute.

— Pune să fie eliminați amândoi, și Ni, și Pau.

16

Ni se concentră asupra cuvântului interesant pe care îl folosise Pau Wen.

Mândrie.

— Eram cândva cea mai măreață națiune de pe pământ, spuse bătrânul. Aveam o superioritate dovedită. În timpul dinastiei Tang, dacă un rezident străin lua de nevastă o chinezoaică, nu i se permitea să părăsească China. Era de neconceput să scoți o femeie în afara hotarelor civilizației, într-un tărâm inferior.

— Și ce? Nimic din toate astea nu mai contează. Ni era frustrat și se vedea. Tu stai aici, în siguranță, în Belgia, în timp ce noi luptăm în China. Vorbești despre trecut ca și cum s-ar putea repeta cu ușurință. Sarcina mea este mult mai dificilă decât își poți imagina tu.

— Ministrule, sarcina ta nu este diferită de sarcinile multora dinaintea ta. Pe vremea mea n-aveai cum să scapi de Mao. Nu exista clădire publică fără statuia sau bustul lui. Fotografii înrămate erau puse peste tot – pe cutiile de chibrituri, pe calendare, taxiuri, autobuze și avioane. În partea din față a mașinilor de pompieri și a locomotivelor erau fixate fotografii uriașe, încadrate de steaguri roșii. Cu toate acestea, ca și acum, totul era o minciună. Fața fără pată a lui Mao, rumenă de sănătoasă? Această imagine nu semăna deloc cu omul. El era bătrân și bolnav, i se înnegriseră dinții. Era urât, arăta slăbit. Pau arătă spre bolul în care înotau peștii. Atunci, ca și acum, China e ca peștele pe uscat. Total pierdută. Nelalocul ei. Fără vreo speranță să supraviețuiască.

Gândurile lui Ni erau un haos. Mișcările sale, după ce se întorcea acasă, nu mai păreau viabile. Plănuise să-și înceapă drumul către obținerea demnității de prim-ministru. Mulți erau pregătiți să-l susțină. Ei ar fi demarat procesul, recrutând și mai mulți pentru cauza lor. Dar apăruse o nouă amenințare, care-ar putea prevesti eșecul.

Se uită în jur, la curte, care-i amintea de ceea ce îl învățase bunicul său despre feng shui.

Are mare importanță unde alegi să trăiești. Felul în care îți orientezi casa poate să fie și mai important. *Așaz-o cu fața spre sud. Alege bine, iar dealurile vor fi line, apele bune și soarele frumos*.

Bunicul său fusese înțelept.

În mijlocul confuziei e pace. În pace, ochii îți sunt deschiși.

Încercă să ia seama la această lecție și să-și adune gândurile, în ordine, spunându-și să-și păstreze controlul.

— Karl Tang recunoaște confuzia Chinei, spuse Pau. El înțelege, de asemenea, valoarea mândriei naționale. Acesta este cel mai important lucru, ministrule. În timp ce are loc schimbarea, nimeni nu se poate pierde cu firea și cu atât mai puțin partidul.

— Iar această lampă face parte din acest plan?

Pau aprobă dând din cap.

— Tang este cu mulți pași înaintea ta, spuse el.

— De ce-mi spui asta?

— Această explicație ar lua mult prea mult timp. Doar acceptă că ceea ce spun este sincer. Pau întinse o mână bătătorită și atinse brațul lui Ni. Ministrule, trebuie să-ți schimbi modul în care gândești. Este bine că ai aflat care este interesul lui Tang și că ai venit aici, dar amenințarea care paște China este mai mare decât îți dai seama.

— Ce-ai vrea să fac?

Se urî fie și numai pentru că cerea îndrumare de la acest hoț.

— Ești un om demn de respect. Un om de încredere. Folosește-te de acest lucru.

Ni nu fu impresionat de lingușeala lui Pau.

Adevărul ar fi mai bun.

— La câteva ore după ce a plecat din această casă, Cassiopeia Vitt a fost luată ostatică de către Tang. Ea a reușit să ascundă lampa înainte să fie capturată, iar eu știu unde a ascuns-o. Intenționam să o recuperez personal, dar acum sarcina ar trebui să-ți revină ție.

Îi deveni clar cât de mare era înșelăciunea lui Pau. Profitase de el de la bun început. Iar lui Ni nu-i plăcu acest lucru. Dar pentru că nu avea de ales, se hotărî să întrebe:

— De ce este așa de importantă această lampă?

— Faptul că nu știi răspunsul la această întrebare arată, cu adevărat, cât de în urmă ești față de Karl Tang.

Ni nu putea să-l contrazică în această privință.

— Cum câștig teren? întrebă el.

— Recuperează lampa, întoarce-te în China, iar după aceea găsește un bărbat pe nume Lev Sokolov. Lucrează la Ministerul Dezvoltării Geologice, în Lanzhou, dar în prezent se ascunde. Tang i-a răpit fiul și folosește băiatul pentru a-l șantaja, în scopul de a obține cooperarea lui Sokolov. Mi s-a

spus că Sokolov este persoana care poate explica însemnătatea lămpii.

— Cooperare pentru ce?

— Este treaba ta să descoperi.

Ni simți că Pau Wen știa bine despre ce era vorba.

— Rețeaua mea de informații este vastă, mai ales în ceea ce-l privește pe Tang. Când am aflat despre interesul său față de lampă, am venit aici personal. Cu toate acestea, nu mi-a atras atenția nici un indiciu din tot ce-ai spus.

— Ceea ce ar trebui să te determine să-ți pui întrebări despre personalul tău. Poate că există vreun spion printre ei? Vei avea lampa destul de curând. Întoarce-te acasă și găsește-l pe Sokolov.

— Iar cu eunucii aceia care mă înconjoară cum rămâne? Cei de care spui că ar trebui să mă tem.

— Se vor arăta singuri.

— Tang este și el în pericol din cauza lor?

— Evident că nu.

— Cum voi ști cine sunt *ei*?

Pau rânji.

— Odinioară, am fi avut vocea schimbată, un falset neplăcut. Spâni, deveneam lipsiți de vigoare și ne îngrășam, nu eram prea puternici. Când îmbătrâneam, pierdeam din kilograme și fețele ne erau brăzdate de riduri adânci. Lipsa de testosteron se manifesta, de asemenea, prin emoții amestecate – eram iuți la mânie și izbucneam ușor în lacrimi. Nimic din toate astea nu mai este valabil în ziua de azi. Suplimentele moderne maschează toate efectele secundare, mai ales dacă bărbatul nu este castrat înainte să devină adult, așa cum se întâmplă de obicei. Să știi că va fi aproape imposibil să-ți dai seama fără să cercetezi cu privirea.

— Tang îl caută pe Sokolov?

Pau încuviință din cap.

— Cu toate resursele pe care le poate aduna.

Ni avea să verifice tot ceea ce aflase înainte să-i dea crezare.

— Unde este ascunsă lampa?

— În Muzeul Dries Van Egmond, la Antwerpen. Găzduiește o colecție privată de artă și mobilier din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. Cassiopeia Vitt a ascuns lampa într-un budoar, la etajul trei, decorat în stil chinezesc, care include niște porțelanuri Ming fără nimic special. Am fost în vizită acolo. Poate că s-a gândit că ar trece neobservată, cel puțin câteva zile. Sau că, dacă ar fi găsită, personalul muzeului ar proteja-o. Nu e o decizie proastă, având în vedere că avea prea puține variante.

Faptul că Pau îi spuse locul părea să confirme că bătrânul era, până la urmă, onest.

— Ar trebui să plec, spuse Ni.

— Înainte să pleci, zise Pau, mai am să-ți arăt un lucru.

Ni își însoți gazda înapoi în casă, pe un culoar lung, spre o ușă neagră, lăcuită. Dădea către o scară de lemn ce urca în spirală într-un turn dreptunghiular. La capătul scărilor era o ușă deschisă. În încăperea în care dădea strălucea lumina după-amiezii, a cărei căldură pătrundea înăuntru prin ferestrele fără geamuri de pe toți cei patru pereți.

— Stai aici, spuse Pau. Chiar în ușă. Așa nu vom fi văzuți de afară.

Ni se întrebă ce era cu acest tertip.

— Dacă te vei uita după colț, spuse Pau, vei avea o vedere excelentă asupra aleii pentru mașini din față. Dincolo de ea, la șosea, vei vedea un vehicul parcat în pădure, cam la o jumătate de kilometru de intrarea principală.

Ni făcu așa cum îi spuse și întrezări o mașină care abia se vedea de copacii deși.

— Niște neglijenți, spuse Pau din spatele său. Lucrează pentru Tang. Supraveghează casa. Nu întotdeauna. Vin și pleacă. Dar au fost des, aici, în ultimele două zile.

— De aceea ai bănuit că va veni Tang după lampă?

— Părea logic.

În umbra îndepărtată, Ni văzu botul altei mașini care frână în spatele celei parcate. Câte doi oameni ieșiră din fiecare mașină, cu puști de asalt la umăr.

Îl trecură fiori pe șira spinării.

Bărbații înaintau către zidurile gri, îndreptându-se spre poarta deschisă din față.

— Este un lucru oarecum neașteptat, spuse Pau calm.

Bărbații înarmați se apropiau, iar tot ceea ce putuse să spună acest om era că e un lucru *neașteptat*.

Ni era îngrijorat.

Foarte îngrijorat.

17

Malone cântărea informațiile surprinzătoare pe care i le dădea Stephanie.

— În mentalitatea occidentală, spuse ea, petrolul este un combustibil fosil. Îți amintești, din anii ’60, când toate benzinăriile Sinclair aveau ca semn distinctiv un dinozaur? La televizor se dădeau reclame cu dinozauri murind, descompunându-se și transformându-se în petrol. Întreabă oamenii de unde vine petrolul, și toți îți vor spune că din dinozauri morți.

El își aminti reclamele despre care vorbea ea și fu nevoit să admită că și el fusese îndoctrinat. Petrolul era un combustibil fosil, adică o resursă finită.

— Imaginează-ți, Cotton, ce se întâmplă dacă petrolul este infinit. Pământul îl produce continuu, ca pe o sursă *regenerabilă*. Rușii au crezut de mult acest lucru.

— Stephanie, ce legătură au toate astea cu Cassiopeia?

Răcoarea se strecurase în aerul după-amiezii târzii. Ivan avea să se întoarcă în curând și apoi aveau să plece cu toții la Antwerpen. Malone trebuia să înțeleagă problema până atunci.

— Ai auzit de bazinul Nipru-Donețk din estul Ucrainei? întrebă ea.

El făcu semn din cap că nu.

— În anii ’50 zona a fost abandonată ca loc potențial de forare. *Fără potențial pentru producția de petrol*, a fost concluzia echipei de studiu. Noi știm asta pentru că un săpător american de puțuri, un bărbat pe nume J.F. Kenney, a făcut parte din echipa care a studiat locul împreună cu rușii. Nici o rocă sursă de combustibili fosili nu se afla acolo. Stephanie făcu o pauză. Astăzi, acest bazin conține peste 400 de milioane de barili, rezerve dovedite, găsite adânc în pământ. Bărbatul care a stabilit acest lucru este Lev Sokolov. Era un expert rus în teoria petrolului abiotic.

— Cum știm că echipa de studiu din anii ’50 nu s-a înșelat, pur și simplu, și că a fost petrol acolo tot timpul?

— S-a întâmplat din nou. În peninsula Kola, în nordul Rusiei. Alt loc care nu avea nici o perspectivă de producție – potrivit teoriei combustibilului fosil. Cu toate acestea, rușii au forat până la 11 kilometri și au dat de gaz metan. Nimeni

n-a crezut vreodată că metanul s-ar găsi atât de adânc în stânca de granit. Teoria combustibilului fosil n-ar sprijini niciodată descoperirea, dar gazul era exact unde a prezis Sokolov.

— Iar acum Washingtonul este în sfârșit interesat de toate astea?

— Și încă cum! Acest lucru poate să schimbe echilibrul mondial al puterii, ceea ce explică de ce este interesat Karl Tang. Ivan are dreptate. Tang este o amenințare pentru noi toți. Dacă preia controlul Chinei, destabilizarea în întreaga regiune, pe tot globul, va fi enormă. Mai ales dacă are la dispoziție petrol în mod nelimitat.

— Președintele Daniels vrea să-l oprească pe Tang?

— De fapt, Cotton, îl vrem mort.

El înțelese enormitatea afirmației. *Oficial*, America nu asasina oameni.

Dar acest lucru se întâmplase.

— Iar tu speri ca rușii să o facă?

Ea ridică din umeri.

— Și-așa m-am amestecat în treburile lor. Ivan nu a fost fericit să mă vadă. Îi ajunge că Sokolov este în viață. Darămite să mai vrea să fim implicați și noi.

— Cum știa despre mine?

— De la cei doi curieri, bănuiesc. Când unul a adus biletul acela la magazinul tău, oamenii lui supravegheau.

Malone se gândi că ea nu-i spusese totul.

— Și tu unde erai?

— Și eu supravegheam. El m-a informat despre întâlnirea ta la Tivoli numai după ce plecaseși deja.

— Deci, tu știai deja unele dintre lucrurile pe care Ivan ți le-a spus când ne aflam în cafenea.

Ea dădu din cap că așa era.

— Știam, spuse. M-am gândit că o să stăm de vorbă.

— Ce știai despre Cassiopeia?

— Habar n-aveam că a fost torturată.

El o crezu în legătură cu acest lucru.

— Am făcut calculele, Cotton. Dacă Tang devine premier, va anula 50 de ani de eforturi diplomatice aprige. El crede că China a fost tratată prost de toată lumea și vrea răzbunare. Va reafirma dominația chineză în orice fel și prin orice mijloace va putea. În acest moment noi ținem China aliniată cu ajutorul dependenței ei energetice externe. Noi avem o rezervă de petrol pentru șaizeci de zile, iar Japonia pentru o sută de zile. China abia are pentru zece zile. O blocadă navală ar putea aduce cu ușurință țara să se supună. Optzeci de procente din petrolul importat de China trece prin

strâmtoarea Ormuz sau prin strâmtoarea Malacca. Ambele sunt departe de China, iar noi le controlăm pe amândouă.

— Deci, au grijă cum se comportă, știind ce putem face?

— Cam așa ceva, deși amenințarea nu este formulată niciodată explicit. E un obicei prost atunci când ai de-a face cu chinezii. Nu le place să le fie amintite slăbiciunile.

Malone se bucură că nu era diplomat.

— Dacă Tang are la dispoziție petrol nelimitat, spuse ea, noi ne vom pierde puțina influență pe care o avem. China controlează practic piețele valutare mondiale acum și este creditorul nostru numărul unu. Deși nu ne place să recunoaștem acest lucru, avem nevoie de China. Dacă puțurile chinezești cu petrol curg în veci, ei vor putea să-și extindă economia de voie, să impună orice politici vor, fără să le pese de grijile altora sau de ceea ce gândesc aceștia.

— Un lucru care neliniștește Rusia.

— Suficient cât, poate, să-l elimine pe Tang.

OK, el se convinsese. Era grav.

— Știu că s-ar putea să mă crezi nebună, spuse ea. Dar crede-mă, mi-am făcut socoteala. Nu mă bazez pe Ivan sută la sută. Totuși…

— Ai nevoie de puțin ajutor în plus.

— Cam așa ceva.

— Presupun că înseamnă că trebuie să-l găsim pe Sokolov înainte s-o facă Ivan. Iar Cassiopeia pare cea mai rapidă cale.

Ea încuviință din cap:

— Hai să intrăm în jocul rușilor și s-o găsim. Dacă Ivan îl poate opri pe Tang pe parcurs, e bine pentru noi. Dacă nu, am nevoie de ajutorul tău să-l ținem pe Sokolov departe de ei.

El știa cum mergeau lucrurile. Chiar dacă Tang se impunea și prelua controlul Chinei, dacă Occidentul îl avea pe Sokolov, un atu în negocieri avea să fie înlocuit cu celălalt.

— Sper doar ca Vitt să reziste până ajungem acolo.

*

Tang se uită pe fereastra elicopterului, în timp ce aeronava se ridică în aerul nopții. Zări pâlpâiri de lumină la clădirea de la Groapa 3 și-și dădu seama că restul manuscriselor din ascunzătoarea lui Qin Shi ardea. Era nevoie de doar câteva momente ca fiecare mătase să se vaporizeze, iar bambusul fragil să se transforme în cenușă. Până când avea să sune vreo alarmă, n-avea să mai rămână nimic. Cauza? Un scurtcircuit electric. Cablaj defectuos. Transformator defect. Totuna. Nimic nu va indica incendierea. Altă problemă rezolvată. Și mai mult trecut eradicat.

Acum îl preocupa ceea ce se întâmpla în Belgia.

Copilotul îi făcu semn și arătă către o cască din apropiere. Tang și-o puse la urechi.

— Aveți un apel, tovarășe ministru.

El așteptă, apoi auzi o voce cunoscută:

— Totul a decurs bine.

Viktor Tomas suna din Belgia. Era și timpul.

— Vitt e pe drum? întrebă Tang.

— A evadat, exact cum am prezis. Însă a reușit să mă scoată din joc înainte să plece. Mă doare capul.

— O poți urmări?

— Atât timp cât ține pistolul acela cu ea. Până acum, semnalul emițătorului din el funcționează.

— Excelentă anticipare. A fost bucuroasă să te vadă?

— Nu în mod special.

— Trebuie să știi că Pau Wen primește o vizită chiar în timp ce vorbim. Am ordonat o eliminare.

— Am crezut că eu dețin comanda aici.

— Ce-ți dă impresia asta?

— Nu pot garanta succesul dacă mă ignori. Eu sunt aici, nu tu.

— Am ordonat o eliminare. Discuția se-ncheie aici.

După un moment de tăcere, Viktor spuse:

— Am pornit în urmărirea lui Vitt. Voi raporta atunci când se va întâmpla ceva.

— Odată ce ai lampa…

— Nu-ți face griji, spuse Viktor. Știu. Vitt nu va rămâne în viață. Dar o fac în stilul meu. Este acceptabil?

— Așa cum spui, tu ești acolo, eu, aici. Fă-o în stilul *tău*.

PARTEA A DOUA

18

Cassiopeia băgă în viteza întâi, dădu drumul la ambreiaj și ieși cu Toyota în autostradă. Încă două declicuri și mergea cu a treia. Nu era sigură încotro se îndrepta, numai să se îndepărteze de Viktor Tomas.

Oare el chiar crezuse că avea să-l ia cu ea?

Se uită în oglinda retrovizoare. Nu se zărea nici o mașină. Nici un copac nu se vedea de-o parte și de alta a drumului, iar singurele lucruri care spărgeau monotonia verde erau cirezi de vite care pășteau și turle zvelte ale unor biserici îndepărtate. Stabilise deja că se afla undeva în partea central-nordică a Belgiei, având în vedere faptul că văi împădurite și platouri înalte se găseau doar în sudul țării. Știa că în apropiere de frontiera germană erau turbării și mlaștini, de care nu era nici urmă aici. Nici de ocean, care se afla în nordul extrem.

Schimbă într-a patra, menținând direcția, și se uită la ceasul digital. Era 5.20 după-amiaza. Indicatorul de benzină arăta că rezervorul era pe trei sferturi plin.

Extrem de convenabil.

Viktor trimisese paznicul în celula ei știind că ea-l va înfrânge, apoi așteptase, făcându-se că vorbește la telefon, ca ea să vină să-l înfrunte.

Se gândi la Asia Centrală, ultima dată când Viktor fusese chipurile de partea ei.

— În nici un caz, spuse.

Frână.

Toyota intră în decuplaj, iar ea trase pe dreapta. Viktor jucase atunci un rol, schimbând taberele de la o oră la alta – când cu americanii, când cu asiaticii și apoi de la cap. Era adevărat că până la urmă se dăduse de partea ei și o ajutase, dar o făcuse, oare, astăzi?

Viktor voise ca ea să ia mașina.

OK, o luase, dar nu se ducea unde credea el. Muzeul Dries Van Egmond din Antwerpen era cu siguranță închis pentru restul zilei. Va avea de așteptat până să se facă întuneric, pentru ca să recupereze lampa.

Și nu putea să-l conducă pe Viktor acolo.

Băgă mașina în viteza întâi și conduse mai departe. După vreo 2 kilometri ajunse într-o intersecție. Un indicator arăta

că Antwerpenul se afla la 20 de kilometri spre vest.

Acceleră într-acolo.

*

Ni coborî scara și-l urmă pe Pau Wen, surprinzător de vioi, înapoi în curte, unde gazda sa bătu din palme de trei ori. Se deschise o ușă și apărură patru tineri chinezi. Purtau combinezon gri și tenișI negri.

Pe unul dintre bărbați îl recunoscu imediat.

Din înregistrarea video.

— Da, ministrule, spuse Pau. El mă servește pe mine.

Înaintară cu pași fermi, de atleți, și se opriră în fața lui Pau, aliniați atent, cu privirea dură coborâtă-n pământ și niște fețe inexpresive.

— Patru bărbați înarmați se apropie prin poarta din față. Știți ce-aveți de făcut.

Dădură din cap la unison și fugiră în curte.

— Credeam că trăiești singur, spuse Ni.

— N-am spus deloc așa ceva.

Ni îl apucă pe Pau de braț.

— Sunt sătul de minciunile tale. Nu sunt cineva cu care să te joci.

Pau clar nu aprecie amenințarea.

— Sunt sigur că nu ești. Dar în timp ce tu-ți demonstrezi importanța, oameni înarmați se apropie de această casă. Te-ai gândit că ai putea să fii ținta lor?

Ni îi dădu drumul la braț.

Nu, nu se gândise.

Pau îi făcu semn și reintrară în casă, într-o anticameră mică, în care nu era nimic în afară de un covor oval roșu și două dulapuri negre, lăcuite. Pau scoase o cheie din buzunar și deschise unul dintre dulapuri.

Înăuntru, așezate pe suporturi de argint, erau diverse pistoale.

— Alege, ministrule, spuse Pau.

Ni luă un Glock.

— Este încărcat, spuse Pau. Gloanțe de schimb sunt în sertar.

Ni își verifică arma, ca să se asigure, apoi luă trei încărcătoare.

Se simți bine, cu un pistol în mână.

Pau îl apucă de umăr.

— Hai să-i trimitem lui Karl Tang mesajul că lupta viitoare nu va fi ușoară.

*

Cassiopeia intră în suburbiile Antwerpenului. Cunoștea orașul, pentru că-l vizitase de multe ori. Fluviul Schelde îl flanca pe o latură, iar celelalte trei erau protejate de o serie de bulevarde, ale căror nume aminteau de puterile aliate care luptaseră pentru libertatea Flandrei în Primul Război Mondial. Centrul său istoric se deschidea ca un evantai, între o catedrală cu turnul înalt și ascuțit, primăria în stil renascentist și un castel cu un aer solemn. Nu era un parc tematic medieval plin de turiști, ci un oraș înfloritor încărcat cu amintiri de pe vremea când era unul dintre cele mai influente locuri de pe continent.

Ajunse la gara centrală, o clădire de marmură, sticlă și fier forjat din secolul al XX-lea, zgomotoasă, și parcă la o stradă distanță, într-o zonă interzisă, marcată în mod clar. Dacă Viktor o urmărea cu ajutorul mașinii, urma se termina aici. Spera ca poliția să o tracteze rapid.

Își îndesă pistolul la brâu și lăsă poalele cămășii libere, să acopere umflătura. Mintea și corpul îi erau pe punctul să cedeze. Avea nevoie de somn. Dar trebuia totodată să scape de Karl Tang, cel puțin până când era pregătită să negocieze.

Traversă strada și trecu pe sub o simfonie de copaci în floare, către grădina zoologică din Antwerpen. Între gară și muzeul de istorie naturală al orașului se întindea un parc. O zonă liniștită, mai ales acum, când grădina zoologică se închisese până a doua zi. Găsi o bancă goală, cu vedere către mașina parcată la vreo 200 de metri, care-i oferea în plus avantajul că avea un copac în spate.

Se întinse pe bancă, cu arma pe burtă, sub cămașă.

Mai erau cel puțin trei ore până la căderea întunericului.

Până atunci avea să se odihnească.

Și va sta la pândă.

19

PROVINCIA GANSU, CHINA
MIERCURI, 16 MAI
Ora 2.10 noaptea

Tang ieși din mașină și studie șantierul bine iluminat. Pe platforma mobilă era o sondă vopsită în roșu și alb, de 40 de metri înălțime. Când rechiziționase echipamentul de la Ministerul Petrolului, știuse că ar fi avut nevoie de o instalație acționată mecanic de cel puțin 600 de cai putere tractată mecanic, echipată cu un sistem de circulație internă și de răcire a apei, capabilă să foreze până la 3000 de metri adâncime. Trimisese platforma respectivă în liniște, pe uscat, în provincia Gansu, din al cărei guvern făcuse cândva parte. Legenda spunea că această regiune era locul natal al lui Fu Xi, patriarhul mitic al tuturor chinezilor, iar săpături recente confirmaseră că aici trăiseră într-adevăr oameni în urmă cu 10000 de ani.

Dormise în timpul zborului de nouăzeci de minute, pregătindu-se pentru ceea ce-l aștepta. Următoarele patruzeci și opt de ore aveau să fie decisive. Fiecare mișcare trebuia făcută fără erori de judecată, iar fiecare oportunitate maximizată, fără greșeli.

Ascultă huruitul turbinelor diesel, al generatoarelor electrice și al pompelor de circulație. Gansu era o comoară de resurse naturale, plină ochi de cărbune, fier, cupru și fosfor. Strămoșii săi știuseră și ei acest lucru. Înregistrările lor, dintre care unele supraviețuiseră, iar peste altele dăduse el în camera nou deschisă în Groapa 3, menționau rezerve vaste de metale prețioase și minerale. El ordonase această explorare special pentru căutarea uneia dintre aceste resurse – petrolul.

Terenul pe care sta el fusese una dintre principalele surse ale Chinei. Din nefericire, puțurile din Gansu secaseră acum peste 200 de ani.

Șeful de șantier se apropie, un bărbat cu o față subțire, fruntea înaltă și părul negru și aspru dat pe spate, în șuvițe. Lucra în subordinea directă a Ministerului Științei și fusese trimis aici de către Tang, împreună cu o echipă de încredere. Guvernatorul din Gansu pusese sub semnul întrebării activitatea neautorizată, dar i se spusese simplu că ministerul

explorează și că, dacă totul mergea bine, rezultatele puteau să se dovedească benefice din punct de vedere economic.

Ceea ce era adevărat.

Numai că mai mult pentru Tang, decât pentru guvernator.

— Mă bucur că vă aflați în apropiere, strigă șeful de șantier ca să acopere zgomotul. Nu cred că aș mai fi putut ține ascuns acest lucru mult timp. Pe buzele subțiri îi apăru un zâmbet. Am făcut-o.

Tang își dădu seama ce însemna această afirmație.

Locul fusese special selectat acum unsprezece luni, nu de geologi, ci de către istorici. O zonă fusese curățată și nivelată, iar apoi fusese tăiat un drum de acces prin pădurea din apropiere. O hartă veche de 2200 de ani, descoperită în nord-vestul provinciei Gansu, fusese sursa. Harta, desenată pe patru planșe de pin identice, prezenta împărțirea administrativă, geografică și economică a regiunii în timpul lui Qin Shi. Optzeci și două de locuri erau desemnate cu numele, alături de râuri, munți și păduri. Unul dintre aceste râuri încă mai curgea, la 500 de metri distanță. Până și distanțele drumurilor imperiale erau clar specificate. În lipsa coordonatelor longitudinii și latitudinii, transpunerea acestor locuri în realitate se dovedise dificilă, dar fusese făcută.

De către Jin Zhao.

Înainte să fie arestat, înainte de hemoragie, înainte de proces, condamnare și execuție, Zhao fusese cel care găsise acest zăcământ.

— Am atins adâncimea acum trei zile, îi raportă șeful său de șantier. Am așteptat să fiu sigur înainte să vă sun. Tang văzu zâmbetul de pe fața omului. Ați avut dreptate.

— Arată-mi.

Tang fu condus la platforma de foraj, unde muncitorii erau ocupați. Intenționat își păstrase echipa la minimum.

— Am dat de nisip de petrol acum cinci zile, îi spuse șeful de șantier, acoperind zgomotul puternic.

Tang știa ce însemna asta. Atunci când în pământul scos la suprafață apărea nisip îmbibat cu petrol, petrolul nu era prea departe.

— Am coborât senzori în gaură. Am verificat presiunea și am extras mostre dinăuntru. Totul arăta bine. Așa că am început să sigilăm.

Tang știa ce se făcuse în continuare. Încărcături mici de explozivi fuseseră coborâte pentru a astupa puțul. Apoi, prin găuri fuseseră strecurate tuburi, iar orice scurgeri fuseseră sigilate. La capătul tuburilor fuseseră cimentate valve multiple. Petrol țâșnind din puț, într-o erupție masivă, era

ultimul lucru pe care și-l dorea cineva. „Îmblânzirea țițeiului“ printr-un debit moderat era mult mai bună.

— Am pompat acid de ieri, spuse șeful de șantier. Am oprit operațiunea cum câteva ore, ca să aștept sosirea dumneavoastră.

Acidul era folosit pentru a dizolva ultimii centimetri de calcar dintre puțul sigilat și petrol. Odată dizolvat, petrolul sub presiune țâșnea în sus, controlat de valve.

— Din păcate, am oprit acidul un pic prea târziu. Acum o oră.

Tang se uită cum șeful de șantier răsuci o supapă, iar țițeiul negru se scurse într-un butoi.

El sesiză imediat presiunea:

— Este puternică.

Omul dădu din cap:

— E mult petrol acolo, jos. Mai ales pentru un zăcământ care a secat acum 200 de ani.

Tang coborî de pe gaura de foraj și rămase sub sonda roșu cu alb. Începu să gândească mai mult ca om de știință și mai puțin ca politician și să evalueze implicațiile.

Incredibil.

Jin Zhao avusese dreptate.

20

BELGIA

Ni strânse în mână Glockul și înaintă către partea din față a casei. Intră în vestibulul cu pereți de cărămidă gri și o porțiune acoperită de bambus artificial, credea el. Niște trepte coborau către intrarea principală, unde clipocea o fântână de piatră. Vederea către ușile de stejar era blocată de un paravan de mătase verde. Nu-i mai văzuse pe cei patru servitori ai lui Pau de când dispăruseră din grădină. Pau îi spusese să acopere intrarea principală și apoi dispăruse și el.

Pâr-pâr-pâr se auzi de patru ori afară.

Focuri de armă.

Nu-l interesa să ia parte la încăierare, dar vorbele lui Pau îi răsunau în minte. *Te-ai gândit că ai putea să fii ținta lor?*

Alte împușcături. Mai aproape, de data asta.

Țintui ușile cu privirea.

Gloanțe bufniră în lemnul gros, de afară, apoi îl străpunseră, șuierând, către pereți și podea. Se adăposti în spatele unui buștean lustruit care susținea acoperișul.

Ușile de la intrare se deschiseră cu o izbitură.

Doi bărbați cu puști automate dădură buzna înăuntru.

El se ghemui într-o postură defensivă, ținti și trase un foc către ei.

Bărbații se despărțiră.

El era cu vreo 2 metri mai sus ca ei, dar ei aveau puști grele de asalt, pe când el avea în mână doar un pistol.

Unde era Pau? Și oamenii lui?

O rafală automată împroșcă așchii din bușteanul care-l apăra. Se hotărî să se retragă, așa că fugi mai înăuntrul casei.

Trecu pe lângă un dulap înalt de lemn, care-i oferi momentan protecție.

Un glonț îi șuieră pe la ureche.

Soarele pătrundea în încăpere printr-un luminator, dar nu avea cum să ajungă la el, pentru că era la cel puțin 10 metri înălțime. În dreapta, prin panourile ușii culisante, cu zăbrele, dintre care unele erau deschise, zări mișcare în grădină. Alt bărbat, înarmat cu o pușcă automată, care nu purta combinezon gri.

Rămânea rapid fără variante. Se părea că cei patru îl căutau pe el, nu pe Pau. Zări forma ghemuită în grădină și prinse un licărit de metal, în timp ce atacatorul țintea prin ușile cu zăbrele. Se lungi pe podea, târându-se pe lemnul lăcuit, în timp ce gloanțele mușcau din stinghiile de lemn la doar un metru deasupra lui.

Mintea îi clocotea.

Deși era militar de carieră, nu se mai trăsese niciodată în el. Avusese parte de multă instrucție, dar confuzia totală a acestei situații făcuse praf orice reacție învățată pe care ar fi putut-o avea.

Era o nebunie.

Se rostogoli de două ori către un fotoliu greu de lemn și-l răsturnă ca să se adăpostească în spatele părților celor mai groase.

Văzu o umbră traversând camera. Bărbatul din curte avansa.

Se ridică-n genunchi și trase trei focuri printre zăbrele.

Auzi bufnitura pe piatră a cărnii și a oaselor.

Gloanțe veniră imediat, în ripostă.

Cei doi bărbați de la ușa din față ajunseseră.

Ni trase de două ori către ei, apoi se năpusti către ușile exterioare cu zăbrele și trecu prin ele, îndepărtând așchiile de lemn cu brațele și căutând cu privirea alte pericole.

Curtea era goală.

Bărbatul cu pușcă automată zăcea pe pavaj, dar nu fusese doborât de cele două gloanțe, ci de o săgeată care-i ieșea din șira spinării.

Ni auzi mișcare în spatele lui și știu ce avea să urmeze, așa că se adăposti în spatele unui ghiveci de piatră. Alt clănțănit de armă trimise o rafală de gloanțe șuierând prin curte, câteva loviră bolul uriaș de sticlă, care se făcu țăndări, iar o cascadă de apă și peștișorii aurii se revărsară pe pavaj.

El știa puține despre restul casei, cu excepția sălii de expoziție, ale cărei uși se profilau la 10 metri. Dacă reușea să ajungă acolo, poate că ar fi putut să fugă pe una dintre ferestre.

Dar orice speranță de salvare îi fu spulberată în momentul în care apăru un bărbat, care îndreptă pușca direct spre el.

Cu doi în casă și unul mort la câțiva metri distanță, de-acum era clar unde erau cei patru atacatori.

— Ridică-te, îi ordonă bărbatul în chineză. Lasă pistolul jos.

Ceilalți doi atacatori ieșiră din casă.

El puse pistolul jos și se ridică-n picioare.

Peștișorii aurii se zbăteau disperați pe pietrele umede. Ni le înțelegea oroarea. Și el respira greu.

Ni îi măsură pe toți trei. Erau toți chinezi, vânoși și puternici. Ajutor plătit. Avea și el câteva mii ca ei, în toată China.

— L-ați omorât deja pe Pau? întrebă el.

— Tu întâi, spuse cel singur, clătinând din cap.

Se auziră două fâșâituri și apoi bufniturile săgeților intrând în carne. Doi dintre bărbați începură să-și dea seama că săgeți cu pene la capăt le străpunseseră piepturile. Înainte să apuce să mai tragă o gură de aer, căzură seceraţi la pământ, iar armele alături.

Trei bărbați în combinezoane gri se materializară din laturile curții, ținând fiecare câte un arc întins, cu săgeata la ochi, gata să tragă în ultimul atacator.

— Poate că reușești să împuști unul, doi sau poate pe toți trei, se auzi vocea lui Pau. Dar nu ne vei opri pe toți.

Bărbatul părea să-și cântărească șansele, decise că nu vrea să moară și lăsă pușca în jos.

Pau și al patrulea bărbat ieșiră din sala de expoziție. Doi dintre oamenii lui Pau preluară controlul asupra ultimului intrus, conducându-l în bătaia arcului.

— Plănuiai să-i lași să mă omoare? țipă Ni la Pau.

— Orice capcană are nevoie de momeală, ministrule.

Ni era furios și ridică arma, dar Pau îl ignoră pur și simplu și făcu un semn. Ceilalți doi bărbați își puseră arcurile deoparte, adunară rapid peștii de pe pavaj și dispărură înapoi în casă.

— Am crescut crapii ăștia aurii de la naștere, spuse Pau. Sper ca șocul să nu-i omoare.

Lui Ni îi păsa prea puțin de asta.

— Îți dai seama ce s-a întâmplat adineauri? Bărbații ăștia pe mine au venit să mă omoare.

— Posibilitate pe care am menționat-o înainte să sosească. Se pare că Tang i-a trimis să ne elimine pe amândoi.

Ni simțea gustul acru al adrenalinei în gură. Inima îi bubuia.

— Trebuie să mă întorc acasă, spuse.

— Iar cu lampa cum rămâne? întrebă Pau. Am crezut c-o vrei.

— Nu e la fel de importantă ca ceea ce m-așteaptă acolo.

— Nu fi așa de sigur. Eu cred că răspunsurile pe care le cauți sunt aici și știu exact cum să le obții.

21

PROVINCIA GANSU, CHINA
Ora 3.20 noaptea

Tang stătea jos, singur. Elicopterul său plecase să se realimenteze pe un aeroport, la 50 de kilometri spre sud. Avea nevoie de el cu rezervorul plin, gata de zbor, în patru ore. Atunci avea să se ocupe de Lev Sokolov.

Cum barăcile mobile folosite de echipa de forare ca loc de dormit erau la un sfert de kilometru de sondă, șeful de șantier îi oferise rulota sa. Camera era ordonată, reșoul și frigiderul curate și câteva farfurii de plastic erau stivuite lângă cuptorul cu microunde. Nu era tipul de cazare cu care era obișnuit el, dar era perfect pentru următoarele câteva ore. Nu-i era somn, pentru că puiul de somn pe care-l trăsese în timpul zborului de la muzeu îi fusese de-ajuns. Se bucura că era singur și medita la faptul că tot ceea ce se afla în jurul său fusese cândva o parte înfloritoare a Primului Imperiu al lui Qin Shi.

Incredibil ce realizaseră cu atât de mult timp în urmă.

Strămoșii săi inventaseră umbrela, seismograful, roata de tors, porțelanul, motorul cu aburi, zmeiele, jocurile de cărți, mulinetele de pescuit, până și whisky-ul.

Dar sarea…

Acesta era saltul cel mai uluitor dintre toate.

Acum 5000 de ani, locuitorii zonelor de coastă fierbeau apa de mare pentru a produce sare. Dar pe măsură ce înaintau cu colonizarea pe uscat, sarea, crucială ca supliment alimentar și conservant, esențială pentru supraviețuirea lor, a devenit greu de găsit, iar transportarea ei sute sau mii de kilometri s-a dovedit descurajatoare. Trebuia găsită altă sursă, iar descoperirea straturilor de apă sărată – locuri în care apele subterane se infiltrau de dedesubt, pline de sare – rezolvase problema.

Prima descoperire înregistrată venea din perioada Primului Împărat, nu departe de locul unde ședea Tang acum. La început puțurile erau puțin adânci, săpate manual, dar explorarea mai în adâncime condusese la inventarea forării.

Primele burghie fuseseră forjate din fier greu, iar conductele și platforma erau de bambus. Unul sau mai mulți bărbați stăteau pe o placă de lemn, curbată ca un balansoar,

care ridica burghiul cam la un metru deasupra pământului. Când i se dădea drumul în jos, pulveriza roca. Procesul era repetat centimetru cu centimetru. Istoricii au teoretizat mai târziu că ideea venea de la pisarea orezului în făină.

Tehnica a devenit până la urmă foarte complexă, iar soluțiile de lucru la multe dintre problemele încă frecvente în forare – surpări, instrumente pierdute, puțuri strâmbe, scoaterea rocii afară – au fost perfecționate. Puțurile de 100 de metri erau un lucru obișnuit în perioada lui Qin Shi. Nici o tehnologie pe măsură n-a existat nicăieri în lume până mai bine de 2000 de ani mai târziu. Până pe la 1100 d.H. puțurile de 400 de metri erau rutină, iar în timp ce săpătorii americani de puțuri abia ajungeau la 500 de metri în secolul al XIX-lea, săpătorii chinezi de puțuri explorau la peste 1000 de metri adâncime.

Acești primi inovatori, care săpau puțuri în căutare de apă sărată, au mai descoperit ceva.

O emisie inodoră, extrem de inflamabilă.

Gaze naturale.

Ei au descoperit că puteau fi arse, producând o sursă de energie curată, fierbinte, care dizolva saramura și scotea la iveală sarea.

Și au găsit și petrol.

O materie vâscoasă – *grasă și lipicioasă, ca sucul de carne*, notase un observator – care ieșea bolborosind din puțurile mai adânci. La început, scursura negru-verzuie era un mister, dar au aflat în curând că și ea putea să ardă, cu o flacără strălucitoare care dura mult timp. Ea le făcea, de asemenea, osiile de la vagoane să se învârtă mai repede. Petrolul a devenit substanța împăraților, alimentându-le lămpile de la palate și iluminându-le mormintele – asigurând inclusiv o armă năprasnică, folosită pentru devastarea dușmanului.

Tang se minună de aceste realizări.

El știa că, în procesul inventării mecanicii forării, ei descoperiseră, de asemenea, cele mai bune locuri în care să dea găuri, creând știința geologiei. Deveniseră pricepuți în identificarea urmelor de sare pe suprafața rocilor și în detectarea mirosului înțepător al apei sărate ascunse. Au descoperit că gresia galbenă însemna apă sărată bogată în clorură ferică, în timp ce gresia neagră conducea la puțuri pline cu hidrogen sulfurat. Bineînțeles că nu știau compozițiile chimice, dar au determinat cum să recunoască efectiv și să folosească acești compuși.

Ministerul său studiase în detaliu istoria chineză a forării în căutarea apei sărate. Exista chiar și un muzeu, la Zigong,

care spunea povestea maselor. Incredibil, în ultimele două milenii fuseseră forate aproape 130000 de puțuri, dintre care câteva sute în timpul Primului Împărat.

Unul anume fusese săpat la aproape un sfert de kilometru de aici.

— De unde știi asta? îl întrebase el pe Jin Zhao.

Sâcâitorul geochimist refuzase să coopereze, așa că până la urmă ordonase ca Zhao să fie arestat.

— Tovarășe ministru, nu știu nimic. E o simplă teorie.

Mai auzise el această explicație, înainte.

— E mai mult decât o teorie. Spune-mi, îl avertizase.

Dar deținutul său refuzase.

El făcuse un semn, iar soldatul care stătea în picioare la câțiva pași distanță înaintase către Zhao, îl înșfăcase de pe scaun și-l lovise de două ori în stomac. Auzise cum bătrânul rămăsese fără răsuflare. Zhao căzuse în genunchi, ținându-se cu mâinile de burtă.

Tang înclinase ușor capul ca să arate că două lovituri erau de-ajuns.

Zhao se zbătuse să respire.

— Va fi și mai rău, îl amenințase. Spune-mi.

Zhao se calmase.

— Nu mă mai lovi. Te rog. Ajunge.

— Spune-mi ce vreau să știu.

El îl investigase pe Jin Zhao și știa că nu era membru de partid, că nu era asociat cu nici o activitate de partid și că vorbea adesea guvernul de rău. Numele său apărea regulat pe o listă locală de supraveghere și fusese avertizat de mai multe ori să înceteze cu activitățile disidente. Tang acționase ca protector nu doar o dată, blocând arestarea, dar cu condiția ca el să coopereze.

Zhao se ridicase de pe podea.

— N-am să-ți spun o iotă, îi răspunsese.

Soldatul îi dăduse un pumn în falcă lui Zhao. Încă unul în piept. A treia lovitură se abătuse peste craniul omului.

Zhao se prăbușise.

Îi cursese sânge din gura întredeschisă.

Scuipase doi dinți.

O lovitură cu piciorul în stomac și Zhao se ghemuise în poziția fătului, cu brațele și picioarele strânse pe lângă corp.

Câteva minute mai târziu Jin Zhao intrase într-o stare de inconștiență din care nu se mai trezise niciodată. O hemoragie cerebrală protejase tot ceea ce știa, dar o percheziție la domiciliu și la birou scosese la iveală suficiente documente ca Tang să afle că chiar aici, acum 2200 de ani, oameni foraseră în căutare de apă sărată și dăduseră de

petrol. Iar în timp ce Jin Zhao zăcea la podea, cerșind ajutor, strigând că-i exploda capul de durere…

— Spune-mi asta, îi zisese Tang. Doar acest lucru. Și voi chema doctorul. Poți să primești îngrijire. Fără alte bătăi.

El văzuse speranța adevărului în ochii bătrânului.

— A găsit Lev Sokolov semnul?

Zhao dăduse din cap că da.

Mai întâi încet, apoi repede.

22

ANTWERPEN
Ora 9.05 seara

Cassiopeia alerga pe stradă, căutând un loc să se ascundă. Trei bărbați o urmăreau de când plecase de la hotel. Ținea lampa-dragon la piept, cu brațul stâng. O ținea cu atenție, înfășurată într-o pungă de plastic, învelită în hârtie mototolită.

În jurul ei erau clădiri din cărămidă roșie și case văruite, străjuind toate un labirint de străzi pietruite goale. Se repezi către o piață pustie. Cei trei bărbați se aflau la 50 de metri în urmă. Nu se vedea nimeni altcineva. Nu le putea permite să ia lampa. Dac-o pierdea însemna să-l piardă pe fiul lui Sokolov.

— Aici, auzi ea o voce.

Cotton Malone era peste drum.

— Am primit mesajul tău, spuse Cotton. Sunt aici.

Îi făcu semn cu mâna să vină către el.

Ea o luă la fugă, dar, când ajunse la colț, el dispăruse.

Cei trei bărbați țineau pasul.

— Aici.

Ea se uită pe o străduță îngustă, în jos. Cotton era la 50 de metri distanță, făcându-i în continuare semn cu mâna să vină la el.

— Cassiopeia, faci o greșeală.

Se întoarse.

Apăru Henrik Thorvaldsen.

— Nu-l poți ajuta, spuse el.

— Am lampa.

— Nu avea încredere-n el, spuse Henrik, după care danezul dispăru. Cercetă cu privirea strada și clădirile. Cei trei bărbați nu înaintaseră mai aproape, iar Cotton îi făcea în continuare semn cu mâna să vină.

Ea fugi.

Cassiopeia se trezi.

Era întinsă pe banca din parc. Lumina zilei scăzuse. Cerul avea acum culoarea cernelii șterse. Dormise ceva vreme. Aruncă o privire în spate, pe lângă copac. Toyota era tot unde o parcase. Nu se vedea nici urmă de polițist ori de vreun

pierde-vară. Își alungă somnolența care-i învăluia mintea. Fusese mai obosită decât crezuse. Pistolul era sub bluză. Visul îi zăbovea în minte.

Nu avea încredere-n el, spusese Thorvaldsen.

Cotton?

Doar el mai rămăsese.

Se afla la vreo treizeci de minute bune de mers de Muzeul Dries Van Egmond. Scurta călătorie avea să-i permită să se asigure că n-o urmărea nimeni. Încercă să-și calmeze emoțiile și să-și oblige mintea să nu-și mai pună întrebări, dar nu reuși. Apariția lui Viktor Tomas o tulburase.

Oare la el se referea Henrik?

Zări o tâșnitoare, se duse la ea și savură câteva înghițituri lacome.

Se șterse la gură și-și reveni.

Era timpul să termine cu povestea asta.

*

Malone coborî din elicopterul NATO pe un mic aerodrom din nordul Antwerpenului. Ivan o urmă pe Stephanie pe pistă. Stephanie aranjase zborul rapid de la Copenhaga. După ce se depărtară de pale, elicopterul plecă înapoi în noapte.

Două mașini cu șoferi așteptau.

— Secret Service, le spuse ea. De la Bruxelles.

Ivan vorbise puțin în timpul călătoriei. Conversație despre televiziune și filme. Rusul părea obsedat de divertismentul american.

— Bun, spuse Malone. Am ajuns. Unde e Cassiopeia?

O a treia mașină se apropie dinspre cealaltă parte a terminalului, trecând printre rânduri de avioane private scumpe.

— Oamenii mei, spuse Ivan. Trebuie să vorbesc cu ei.

Rusul durduliu se îndreptă cu mersul lui de rață către mașină. Din ea ieșiră doi bărbați.

Malone se apropie de Stephanie.

— Are oameni aici? întrebă el.

— Așa se pare.

— Avem *vreo* informație din surse independente despre asta? întrebă el încet.

Ea clătină din cap.

— Timp insuficient. Voi avea ceva abia mâine, cel mai devreme.

— Deci orbecăim în curul gol.

— Am mai fost în situația asta.

Așa era, mai fuseseră.

Ivan venea înapoi către ei.

— Avem problemă, spuse în timp ce mergea.

— Oare de ce nu mă surprinde? murmură Malone.

— Vitt este-n mișcare.

— În ce fel e asta o problemă? întrebă Stephanie.

— Fuge de răpitori.

— De unde știi tu asta? întrebă Malone bănuitor.

Ivan arătă cu degetul către cei doi care stăteau lângă mașină.

— Ei ochii-n patru și văd.

— De ce n-au ajutat-o? Dar Malone știa răspunsul. Vrei ca ea să te conducă la lampă.

— Asta e operațiune de informații, spuse Ivan. Am treabă de făcut.

— Unde e?

— În apropiere. Se îndreaptă către un muzeu. Dries Van Egmond.

Malone se înfurie și mai tare.

— De unde dracu' știi tu asta?

— Noi mergem.

— Ba nu, nu mergem, spuse Malone.

Fața lui Ivan se încordă.

— Eu merg, spuse răspicat Malone. Singur.

Pe fața crispată a lui Ivan se iți un zâmbet.

— M-au avertizat despre tine. Ei zic că ești un Călăreț Singuratic.

— Atunci știi să nu-mi stai cale. O voi găsi pe Cassiopeia.

Ivan se-ntoarse către Stephanie.

— Preiei tu acum? Crezi că permit asta?

— Uite ce e, îi răspunse Malone în locul ei. Dacă mă duc singur, am o șansă mai bună să găsesc ceea ce vrei. Du-te cu echipa de gorile și n-ai să obții nimic. Cassiopeia este o profesionistă. Se va da la fund.

Cel puțin așa spera el.

Ivan îl împunse pe Malone cu arătătorul în piept.

— De ce am încredere în tine?

— Mă-ntreb și eu același lucru despre tine.

Rusul scoase un pachet de țigări din buzunar și-și puse una între buze. Luă chibritul și aprinse țigara.

— Nu place asta.

— De parcă mi-ar păsa ce-ți place ție. Tu vrei ca treaba să fie făcută. O voi face eu.

— OK, spuse Ivan dând fumul afară. Găsește-o. Ia ce vrem. Arătă cu degetul către mașină. Are navigație care poate arăta drumul.

— Cotton, spuse Stephanie. Voi aranja un pic de intimitate. Poliția din Antwerpen știe ce se întâmplă. Doar că ei nu știu

unde. Trebuie să-i asigur că nu vor fi distruse bunuri, în afară, poate, de un geam sau o ușă sparte. Doar ia-o și ieși.

— N-ar trebui să fie o problemă.

— Îmi dau seama că n-ar trebui să fie o problemă, dar ai o reputație.

— Nu este un sit din Patrimoniul Mondial, nu? Se pare că doar pe-astea le distrug.

— Doar intri și ieși, OK?

El se întoarse către Ivan.

— Odată ce stabilesc contactul, o sun pe Stephanie. Dar trebuie să stau de vorbă cu Cassiopeia. S-ar putea să nu vrea parteneri.

Ivan ridică un deget.

— Poate că n-o vrea, dar ia parteneri. Treaba asta e mai mare decât un băiat de 4 ani, sublinie el.

— Exact de-aia rămâi tu aici. Cum scoți aceste cuvinte, cum dispare.

Malone nu intenționa să facă aceeași greșeală pe care o făcuse la Paris cu Thorvaldsen. Cassiopeia avea nevoie de ajutorul lui și el avea să o ajute. Necondiționat și fără nici un secret.

Iar Ivan se putea duce dracului.

23

Încă zguduit de atac, Ni privea dezgustat. Al patrulea bărbat, capturat de Pau Wen, fusese condus afară din casă, dincolo de zidurile gri, într-un șopron aflat la 50 de metri în spatele complexului, printr-o pădure deasă. Cei patru acoliți ai lui Pau îl despuiaseră, îl legaseră cu o frânghie grea și apoi îl ridicaseră în aer, suspendat de o gruie în formă de „L“.

— Am cai și capre, îi spuse Pau lui Ni. Folosim palanul să ridicăm fânul în șopron.

Macaraua se ridica la 10 metri, până la o pereche de uși de pe fronton. Unul dintre oamenii lui Pau, cel din înregistrarea video, stătea în ușa de sus. Ceilalți trei – purtând fiecare câte un halat verde fără mâneci – ațâțau vâlvătaia unui rug, dedesubt, pe care puneau bușteni uscați și paie. Căldura era puternică chiar și de la 10 metri distanță.

— Trebuie să fie fierbinte, spuse Pau. Altfel efortul s-ar putea dovedi inutil.

Se lăsase o noapte neagră și sumbră. Bărbatul legat atârna aproape de brațul palanului, cu gura acoperită cu bandă adezivă, dar Ni văzu, la pâlpâitul flăcărilor, groaza de pe fața omului.

— Care e scopul acestui lucru? îl întrebă pe Pau.

— Avem nevoie să aflăm o informație. A fost întrebat politicos, dar a refuzat.

— Intenționezi să-l frigi?

— Deloc. Ar fi barbar.

Ni încercă să rămână calm, spunându-și că Tang ordonase să fie omorât. Comploturile, epurările, arestările, tortura, procesele, încarcerările, chiar și execuțiile erau obișnuite în China.

Dar asasinatul politic pe față?

Poate că Tang se gândise că odată ce asasinatul ar fi fost comis în Belgia, nu mai trebuia să dea explicații. Dispariția bruscă a lui Lin Biao, succesorul desemnat al lui Mao, în 1971, nu fusese niciodată pe deplin documentată. Biao ar fi murit prăbușindu-se cu avionul în Mongolia, în timp ce încerca să fugă din China, după ce fusese acuzat de complot pentru răsturnarea lui Mao de la putere. Numai că fusese prezentată doar versiunea guvernului despre ceea ce s-ar fi

întâmplat. Nimeni nu știa unde, cum sau când murise Lin Biao, ci doar că murise.

Iar el își repetă întruna că bărbatul care atârna de palan venise să-l omoare pe el.

Unul dintre bărbați făcu semn că focul era gata.

Pau își întinse gâtul și dădu semnalul.

Omul său din șopron roti palanul astfel încât nu mai era paralel cu clădirea, ci perpendicular pe ea. Astfel, picioarele desculțe ale bărbatului legat atârnau cam la 3 metri deasupra flăcărilor.

— Să nu lași niciodată focul să atingă carnea, spuse Pau încet. Prea puternic. Prea repede. Contraproductiv.

Ni se întrebă dacă era o lecție de tortură. Acest bătrân părea să fie un cunoscător. Dar, din câte știa Ni despre Mao, toți membrii regimului fuseseră maeștri ai artei. Pau stătea nemișcat, îmbrăcat într-o robă de voal alb, privind cum bărbatul legat se zbătea în frânghii.

— Îmi vei răspunde la întrebări? strigă Pau.

Bărbatul nu făcu nici un semn ca răspuns. În schimb se zbătu în continuare.

— Vezi, tu, ministrule, spuse Pau, căldura, ea singură este atroce, dar e altceva și mai rău.

Pau făcu un semn scurt cu mâna, iar unul dintre bărbați azvârli ceva dintr-o găleată în flăcări. Un șuierat puternic, urmat de un val de căldură, scuipă pudra care se vaporiză-n sus, iar deținutul fu înghițit de-un nor dogoritor.

Bărbatul se zbătea sălbatic. Agonia îi era evidentă.

Ni prinse un miros în aerul nopții.

— Praf de ardei iute, spuse Pau. Norul de căldură provoacă, doar el, o agonie incredibilă, dar vaporii chimici persistenți cresc intensitatea căldurii pe piele. Dacă nu a apucat să închidă ochii, va fi orb câteva ore. Vaporii irită pupilele.

Pau făcu un semn și fu aruncat încă un rând de praf de ardei iute.

— Nu simpatiza cu el, îl îndemnă Pau. Acest bărbat este omul lui Karl Tang. Dușmanul tău. Vreau doar să ne spună tot ce știe.

De fapt, Ni voia același lucru.

Focul continua să ardă puternic, iar flăcările începuseră cu siguranță să-i pârlească picioarele bărbatului.

Deținutul începu să dea din cap în semn că se preda.

— N-a luat mult timp. Pau făcu un semn, iar bărbatul din șopron roti corpul departe de flăcări.

Banda fu smulsă de pe gura bărbatului. Un țipăt atroce sfâșie noaptea.

— N-are cine să te-audă, strigă Pau. Cei mai apropiați vecini sunt la kilometri distanță. Spune-mi ce vrem să știm sau te punem la loc.

Bărbatul trase câteva guri de aer în piept și păru să se mai calmeze.

— Tang… te vrea mort. Și pe ministrul Ni.

— Spune-mi mai mult, strigă Pau.

— Se duce… după… lampă. Chiar în timp ce… vorbim.

— Și Cassiopeia Vitt?

— Și ea se duce după… ea. I s-a…. permis să… evadeze. Sunt oameni pe… urmele ei.

— Vezi, ministrule, șopti Pau liniștit. De-asta a dăinuit tortura. Funcționează. Afli o groază de lucruri vitale.

Greața pe care-o simțea Ni în stomac crescu. Moralitatea lui Pau era lipsită de reguli, n-avea limite? Ce se-ntâmplase cu conștiința sa?

Pau făcu semn din nou, iar deținutul fu coborât la pământ. Unul dintre bărbații în halat scoase imediat un pistol și-l împușcă pe bărbatul legat în cap.

Ni stătu tăcut, dar până la urmă întrebă:

— Era necesar?

— Ce-ai fi vrut să fac? Să-l eliberez?

Ni nu răspunse.

— Ministrule, cum vei conduce China, dacă n-ai stomacul să te aperi singur?

Ni nu aprecie mustrarea.

— Eu cred în tribunale, legi, dreptate, spuse el.

— Ești pe cale să te angajezi într-o luptă din care numai unul dintre voi va supraviețui. Nici un tribunal, lege ori sentință nu va decide rezultatul acestui conflict.

— Nu știam c-ar fi o luptă până la moarte.

— Nu tocmai a spus-o Karl Tang cât se poate de clar?

Ni credea că o spusese.

— Tang este neîndurător. A trimis oameni să pună capăt bătăliei înainte ca măcar să înceapă. Care va fi răspunsul tău, ministrule?

Ultimele câteva ore pe care le petrecuse în acest loc lipsit de scrupule îl făcuseră să se simtă extrem de vulnerabil, punând la îndoială tot ceea ce credea el că știe despre el însuși. Nu ordonase în mod direct uciderea nimănui – deși arestase mulți oameni care, până la urmă, fuseseră executați. Enormitatea a ceea ce era pe cale să facă îl copleși pentru prima dată. Poată că Pau avea dreptate. Conducerea Chinei necesita putere. Dar se întrebă: oare putea să ucidă cu aceeași detașare rece afișată de către Pau Wen?

Probabil că nu.

— Trebuie să plecăm, spuse Pau. E doar un drum scurt cu mașina.

Ni știa unde.

La Muzeul Dries Van Egmond.

Înainte să fie prea târziu.

24

PROVINCIA GANSU, CHINA

Tang deschise ușa rulotei și ieși afară, în noaptea fără lună, cu stelele acoperite de nori. Aerul de aici, la sute de kilometri de cel mai apropiat oraș, era înviorător de curat. Își dezmorți picioarele. Îl cuprindeau emoții vechi. Era aproape – atât de aproape – și știa asta.

Se gândi la tatăl său, la mama sa, niște suflete naive care nu știau nimic despre lumea de dincolo de satul lor simplu. Trăiseră înconjurați de copaci și de terase cu parcele de legume, cuibărite pe versantul unui munte. Singurul său frate murise în Tibet, ținând rebelii la distanță. Nimeni nu explicase vreodată ce se întâmplase acolo. Părinții săi n-ar fi întrebat și nu exista nici un document.

Dar nu conta.

Lupta cu sine. Asta predicase Mao. Crede în partid, ai încredere în stat. Individul nu înseamnă nimic.

Familia sa îl venerase pe Mao. Cu toate acestea, tatăl său nutrise o mare afecțiune față de Confucius, la fel ca tatăl lui, înainte.

Abia după ce plecase din sat, ales special să urmeze învățământul secundar și superior, își dăduse Tang seama de contradicția dramatică. Profesorul său de filosofie de la universitate fusese cel care-i deschisese ochii.

Hai să-ți povestesc despre un bărbat care-a trăit în statul Song și care-și lucra conștiincios câmpul. Truda sa aducea suficientă hrană familiei sale și satului. În mijlocul câmpului era o buturugă de copac. Într-o zi, un iepure care fugea iute se lovi de buturugă, își rupse gâtul și muri. Întâmplarea venise destul de pe nepusă masă, dar carnea le plăcuse tuturor. Imediat după aceea, bărbatul își uită de plug și păzi buturuga, sperând să facă rost de-alt iepure în același chip. Dar nu făcu niciodată, iar atât familia, cât și satul avură de suferit de pe urma neglijenței sale. Ăsta este cusurul confucianismului. Cei care încearcă să guverneze prezentul prin conduita din trecut comit aceeași nebunie.

Tang ascultă huruitul îndepărtat al generatoarelor platformei. Zorii erau aproape. Se gândi din nou la profesorul acesta de la Universitatea din Hunan, care-l întrebase:

— Ce vei face după absolvire?

— Intenționez să studiez la Beijing și să obțin o diplomă superioară în geologie.

— Te interesează pământul?

— Întotdeauna m-a interesat.

— Ești inteligent și promiți. Am observat asta în ultimii 3 ani. Dorești, poate, să te gândești la ceva în plus față de studiile tale, ceva care ar putea să răspundă întrebărilor pe care mi le pui mie constant?

În zilele următoare își ascultase profesorul vorbind despre îndepărtata dinastie Shang, cea mai timpurie despre care exista vreo dovadă documentară și care existase în urmă cu aproape 4000 de ani. Un stat extrem de dezvoltat, cu un sistem de colectare a taxelor, un cod penal și o armată permanentă, condus de un autocrat care-și spunea *Eu, singurul bărbat*.

Acest lucru a fost semnificativ, spusese profesorul său. Este prima oară când aflăm că un bărbat și-a asumat puterea totală asupra multor altora.

După dinastia Shang a urmat dinastia Zhou, care a dus mai departe acest ideal autocratic și a extins autoritatea conducătorului.

S-a spus că tot uscatul de sub Cer aparținea regelui și că toți oamenii de pe ținuturi erau supușii săi.

Cum conducerea unui regat atât de mare dintr-un singur loc s-a dovedit grea, regii Zhou au creat feudalismul – bărbați de același sânge cărora li s-a conferit suveranitate limitată asupra unor porțiuni ale domeniului, odată cu titluri ca *duce*, *marchiz*, *conte* și *baron*.

Un sistem pe care civilizația occidentală avea să-l cunoască abia peste 1000 de ani.

Loialitatea față de rege era garantată mai degrabă de sânge decât de jurământ, dar, în timp, seniorii locali au început să-și stabilească singuri feudele. În cele din urmă, acești vasali s-au răsculat și l-au eliminat pe regele Zhou, coborându-l la un statut egal cu al lor.

Asta a condus la perioada Primăverilor și Toamnelor, un război haotic al tuturor împotriva tuturora. Timp de două secole și jumătate, 500 de războaie s-au purtat între statele feudale. Până la urmă, toată lumea credea că statul Cu, care ocupa partea de mijloc a fluviului Yangtze, avea să iasă învingător. Teama asta a determinat statele mai mici să caute protecția statului Qi. Cu o armată puternică, o economie sănătoasă și un conducător capabil, Qi era în măsură să le ajute. O ligă de apărare reciprocă fu întemeiată, iar ducele

de Qi fu numit Hegemon, sau Ba *al ligii și fu însărcinat cu menținerea păcii. Și asta a făcut.*

Tang se gândise că, de pe vremea lui *Ba*, capabil însemna „tată, protector".

Dar, de fapt, acesta era felul în care fusese asigurată protecția care-l interesa pe el atât de mult.

Întreaga populație fusese organizată după modelul militar. Pieţele erau reglementate, se înființase un monopol asupra baterii monedei, producțiile de sare și fier au fost plasate sub controlul statului. Rezultatul fusese o armată puternică și o economie sănătoasă, care nu doar că au oferit protecție în fața dușmanului, dar au întărit puterea Hegemonului.

Aceștia au fost primii legaliști, spusese profesorul său. O școală a artei de a guverna dedicată exaltării conducătorului și maximizării autorității. Filosofia lor era simplă. Suveranul este creatorul legii, funcționarii sunt apărătorii legii, iar poporul supusul legii. Înțeleptul suveran are șase puteri. Capacitatea de a acorda viața, de a ucide, de a îmbogăți, de a sărăci, de a promova și de a decădea.

Iar concepția se răspândise la celelalte state.

La sfârșitul perioadei Primăverilor și Toamnelor, după 300 de ani de zbucium constant, în jurul anului 481 î.H., supraviețuiseră douăzeci și două de state. Restul fuseseră absorbite de către vecinii lor.

Lupta a devenit și mai aprigă în perioada care a urmat, a Statelor Combatante, spusese profesorul său. În cele din urmă, după alte 200 de ani de conflict, au apărut șapte state, fiecare condus de câte un Hegemon. Consilierii lor făceau toți parte din frăția Ba*, legaliști care-i învățau că cel care era cel mai puternic va încasa tribut de la ceilalți, iar cel care era cel mai slab va plăti tribut celorlalți. Membrii* Ba *și-au consolidat influența asupra regilor, propovăduind sfârșitul sistemului feudal. Deținătorii posturilor moștenite au fost înlocuiți cu birocrați numiți, pe care conducătorul îi putea destitui sau chiar executa după pofta inimii. Feudele moștenite au fost retrasate ca unități administrative, numite județe. Cu șiretenie, numind funcționari care erau niște simple prelungiri ale sale, Hegemonul a adunat toată puterea în mâna sa.*

Până la sfârșitul perioadei Statelor Combatante, *Ba* a preluat efectiv controlul asupra monarhilor. Cu toate că alte isprăvi tehnologice erau cunoscute mai bine – descoperirea prafului de pușcă, creșterea viermilor de mătase – Tang credea că inventarea totalitarismului de către chinezi poate să fi avut cel mai mare impact asupra lumii.

A fost o revoluție de sus în jos, explicase profesorul său. Oamenii au opus puțină rezistență. Cinci secole de război neîncetat i-au lăsat sleiți și nimeni nu se punea cu ordinea impusă de legaliști. Iar în pofida faptului că toate astea au avut loc acum 2500 de ani, chinezii au, până azi, o frică irațională de haos și dezordine.

Un deceniu mai târziu, regatul lui Qin a cucerit cele șapte state care au supraviețuit, transformând un regat înapoiat și șase vecini aflați în război în Primul Imperiu.

Qin Shi a sădit legalismul în cultura noastră, iar el face parte din cultura noastră azi, deși conceptul s-a schimbat de-a lungul secolelor. Aceste schimbări sunt motivul pentru care tu și cu mine trebuie să vorbim mai departe.

Și așa au făcut, de multe ori.

Studiază-l pe Mao, l-a sfătuit profesorul său. El a fost un legalist moderat. A înțeles cât se teme gândirea chineză de haos – iar asta, mai mult decât orice altceva, explică atât succesul, cât și eșecul său.

Tang studiase.

La scară națională, Mao a vrut să realizeze o Chină unită, puternică și sigură, exact ca Qin Shi. *La nivel social*, el a vrut ca China să evolueze către o societate egalitară, în tradiția marxistă. *Pe plan personal*, voise să-și transceadă condiția de muritor și să se asigure că Revoluția sa devine ireversibilă.

În atingerea primului scop Mao a reușit. Al doilea era un eșec total.

Dar al treilea?

Asta era întrebarea fără răspuns.

Era extraordinar să vezi cât de mult semăna Mao cu Qin Shi. Ambii au fondat regimuri noi, aducând unitate după lungi perioade de tulburări sângeroase, zdrobind toate fiefurile locale. Au fost uniformizatori, ingineri sociali, insistând asupra unei singure limbi, monede, religii și loialități. Au transformat proiectele de construcții grandioase în niște lucruri obișnuite. Ambii detestau negustorii și i-au redus la tăcere pe intelectuali. Ei au încurajat cultul propriei personalități și au inventat noi titluri pe măsura propriei persoane. Qin l-a ales pe cel de *Primul Împărat*, iar Mao l-a ales pe cel de *Președinte*. După ce-au murit au fost înmormântați cu pompă și aspru criticați, dar structura regimurilor lor a dăinuit.

N-a fost un accident, i-a spus profesorul său într-una dintre ultimele lor conversații. Mao l-a înțeles pe Primul Împărat. Ar trebui s-o faci și tu.

Iar el o făcuse.

Nici un lider chinez din secolul al XX-lea n-a captat devotamentul poporului ca Mao. El devenise un fel de împărat și nici măcar un singur pact pe care Beijingul l-a făcut ulterior cu poporul nu se putea compara cu „destinul Cerului“ de care se bucurau împărați ca Mao.

Dar vremea lui Mao trecuse.

Fii credincios soluțiilor politice propuse cu secole-n urmă de învățați care-au pierit de mult. Acesta era ceea ce recomanda Confucius drept cale de cunoaștere. Ceea ce părea imposibil.

Alt iepure nu avea să mai moară de același butuc.

Tang era de-acord din toată inima cu Revoluția Culturală a lui Mao. În semn de respect față de ea încetase să-și mai folosească forma tradițională a numelui – Tang Karl, cu numele de familie primul. În schimb, alesese transformarea modernă Karl Tang. Își aminti de vremea când Gărzile Roșii s-au dezlănțuit în întreaga țară, închizând școli, încarcerând intelectuali, cenzurând publicații, desființând mănăstiri și temple. Fiecare urmă fizică în parte a trecutului feudal și capitalist al Chinei a fost distrusă – cutume, obiceiuri și mentalități vechi fuseseră toate eliminate.

Milioane de oameni muriseră, alte milioane fuseseră afectate.

Însă Mao a apărut mai iubit ca niciodată, iar statul mai puternic ca oricând.

Se uită la ceas, apoi trase în piept mai multe guri de aer curat.

Pe buze-i flutură un zâmbet.

Să-nceapă.

25

ANTWERPEN

Cassiopeia se apropie de muzeu, îndreptându-se către aceeași ușă din spate pe care-o ținuse sub observație acum două zile. Dăduse peste Dries Van Egmond într-o broșură de hotel, în timp ce încerca să decidă unde era cel mai bine să ascundă lampa. Sălile lui găzduiau o colecție de obiecte de artă olandeze, franțuzești și flamande. Dar ceea ce-i atrăsese atenția fusese budoarul chinezesc de la etajul trei.

Spera că lampa rămăsese neobservată.

Trecu pe lângă cupluri care se întorceau acasă și pietoni cufundați în gânduri, dar nici unul care să se retragă în vreo intrare sau să se strecoare pe urmele ei. Vitrinele magazinelor închise erau pline de reclame țipătoare. Dar ea ignoră orice distragere. Trebuia să recupereze lampa, iar apoi să intre în contact cu Sokolov, prin intermediul unui cuplu care-i împărtășea agonia provocată de pierderea copilului și care fusese de acord să transmită mai departe orice mesaje codate trimise prin e-mail din Belgia.

Se întrebă ce se întâmplase cu Malone. Viktor îi spusese că nu avea nici o veste de la Copenhaga, dar asta nu însemna nimic, venind din partea lui. Poate că avea să se ducă în Danemarca, după ce îndeplinea această misiune. Cotton ar putea s-o ajute să decidă ce să facă în continuare.

Cu trenul ar fi cel mai bine.

Fără controale de securitate.

Iar în plus putea dormi.

*

Malone zări muzeul, înghesuit într-un rând de clădiri care împleteau vechiul cu noul. Fațada avea detalii care sugerau un motiv italian. Traficul era redus pe străzile din Antwerpen, doar trotuarele goale erau luminate, iar orașul se pregătea să doarmă peste noapte. Studie ramele sculptate ale ferestrelor clădirii, așezate una peste alta, în diverse forme, pătrate, cercuri și dreptunghiuri. Nici una nu strălucea plină de viață.

Parcă la două străzi distanță și se apropie cu pași înceți. Nu era sigur ce-avea să se-ntâmple. Cum plănuia Cassiopeia să intre? Prin efracție? Cu siguranță nu pe-aici. Intrarea principală era protejată de o poartă de fier încuiată, iar

ferestrele aveau grilaj. Stephanie sunase și spusese că aranjase ca sistemul de alarmă să fie dezactivat, cum Europolul și poliția lucrau cu ea. Cooperarea locală însemna de obicei că mulți oameni cu funcții mult mai înalte decât Stephanie trăgeau sforile. Un lucru care nu făcea decât să sublinieze din nou că asta implica mult mai mult decât un băiat de 4 ani dat dispărut.

Se lipi de partea laterală a unei clădiri și rămase în întuneric, evitând explozia de lumină a unui lampadar din apropiere. Se uită pe după colț, sperând s-o zărească pe Cassiopeia.

Dar tot ce văzu fură trei bărbați ieșind dintr-o mașină parcată.

Nu se aprinsese nici o lumină când deschiseseră portierele, ceea ce-i atrase atenția.

Ei erau dincolo de intrarea în muzeu, la vreo 45 de metri buni de unde se afla el, ascunși de noapte.

Cele trei siluete întunecate urcară pe trotuar, merseră fără să scoată un sunet până la intrarea în muzeu și încercară poarta de fier.

— Prin spate, îl auzi spunând în engleză pe unul dintre ei. Ea e cu siguranță aici. Ia bagajele, pentru orice eventualitate.

Doi dintre bărbați se retraseră la mașină, din care fiecare scoase câte o canistră enormă. Se-ndreptară toți trei către cel mai apropiat colț și făcură la dreapta. Malone înțelese că trebuia să mai fie o intrare în clădire – prin spate, pe strada următoare. Așa că traversă și decise să se apropie din direcția opusă.

*

Ni stătea în întuneric, de cealaltă parte a grădinii muzeului Dries Van Egmond, cu Pau Wen lângă el. Veniseră de la țară la Antwerpen, parcaseră la câteva străzi distanță și studiaseră partea din spate a clădirii. Pau își luase cu el unul dintre oameni, care tocmai plecase în recunoaștere, în întuneric.

Bărbatul reapăru și dădu raportul în șoaptă.

— Lângă clădire este o femeie, pe punctul de a pătrunde înăuntru. Trei bărbați se apropie de la celălalt capăt al străzii.

Pau cântări informațiile, apoi murmură: *Supraveghează bărbații*.

Umbra se făcu nevăzută.

Ei ocupau poziție lângă o alee pentru mașini care ducea în spatele muzeului, între clădirile de peste drum de următoarea stradă. O mică parcare pietruită se întindea de-a lungul unui gard viu înalt care despărțea grădina de alee. O poartă deschisă, acoperită de iederă, dădea într-o curte, înconjurată

pe trei laturi de muzeu. Ni încercă să se concentreze, dar alte imagini îi veneau în minte. Nici una bună. Bărbați străpunși de săgeți. Bărbatul legat și împușcat în cap. Își spuse că, cel puțin pentru moment, era din nou în ofensivă. Pau părea să-l ajute, dar Ni rămânea extrem de suspicios.

Apărură trei siluete, două cărând canistre. Dispărură pe poartă, în grădina din spate.

— Vitt s-a-ntors după lampă, șopti Pau Wen. Dar a venit și Tang.

— De unde știi asta?

— Nu există nici o altă explicație. Bărbații ăia lucrează pentru el.

Apăru altă siluetă, de data asta din direcția opusă. Un bărbat singur. Înalt, lat în spate, fără nimic în mâini. Intră și el în grădină. Ni își dori să fi fost mai multă lumină, dar luna dispăruse, iar tot ceea ce se-ntindea în fața lor era o porțiune compactă de întuneric.

— Ăsta cine e? îl întrebă el pe Pau.

— Excelentă întrebare.

*

Malone își adunase bănuielile, trăsese linie, iar acum știa. Cei trei o urmăreau pe Cassiopeia. Doi dintre ei purtau ochelari de schi pe cap și haine negre, mulate pe corpurile lor bine făcute, mănuși și încălțăminte închise la culoare în mâini și în picioare. Al treilea bărbat era îmbrăcat și el în haine închise la culoare, dar purta jachetă și pantaloni. Era mai scund, un pic mai robust și părea să fie șeful. Avea un dispozitiv mic într-o mână, pe care-l ținea la nivelul taliei și se mișca după el.

Cassiopeia fusese marcată electronic.

Se întrebă dacă ea știa acest lucru.

Șeful făcu un semn, iar ei porniră la drum prin întuneric, grăbindu-se către o pereche de uși de sticlă care dădeau pe o terasă. Pe fațada din spatele clădirii se cățăra niște iederă. Malone își imagină că odinioară, pe când imobilul era locuit, terasa fusese un loc de întâlnire din care te bucurai de grădină. Interesant era că, spre deosebire de intrarea din față, aceste uși din spate nu aveau zăbrele. Poate că era vreuna dintre intervențiile Stephaniei. Extraordinar ce puteau face câțiva ruși atunci când își vârau coada.

Șeful băgă mâna printr-o porțiune spartă în ușă și trase zăvorul, pe dinăuntru, din câte se pare exact așa cum făcuse Cassiopeia.

Cei trei dispărură înăuntru.

Malone păși, printre parfumurile discrete și culorile estompate ale straturilor de flori, către uși.

Își luă Beretta în mână.

26

PROVINCIA GANSU, CHINA

Tang bătu la tastatură o parolă care stabilea conexiunea video. Prefera comunicarea cibernetică întâlnirilor față-n-față. Dacă era realizată cu încriptarea potrivită, securitatea era ca și infailibilă. Mai puțin în cazul în care una dintre părți permitea o încălcare.

Dar asta nu era motiv de îngrijorare acum.

Toți participanții depuseseră jurământul, erau legați de frăție, fiecare dintre ei era un membru *Ba* loial și sârguincios.

Își trecu un deget peste touch pad, iar ecranul laptopului se împărți în zece ferestre. În fiecare apăru fața câte unui bărbat cu trăsăturile etnicilor han, toți de 50 și ceva de ani, la fel ca el. Lucrau în diverse domenii. Unul era judecător la Curtea Populară Supremă. Câțiva erau șefi respectați de departament. Doi erau generali de armată. Trei erau membri ai atotputernicului Comitet Central. Se-nălțaseră-n rang exact ca Tang – în mod constant, neobservați – și slujeau ca lideri de divizie *Ba*. Bărbați care supervizau alți frați, răspândiți în toate guvernele, național și locale, și în armată. Erau în total un pic peste două mii, dar suficienți să-și îndeplinească scopul.

— Bună ziua, spuse el la microfonul laptopului.

China, deși se întindea pe 5000 de kilometri și cinci fuse orare internaționale, rămăsese la ora Beijingului. El nu înțelesese niciodată logica, întrucât acest lucru conducea la diferențe supărătoare în programul de lucru, dar explica felul diferit în care erau îmbrăcați bărbații de pe ecran.

— Am vrut să raportez că starea de sănătate a premierului se înrăutățește rapid, spuse el. Am aflat că i-a mai rămas mai puțin de un an. Bineînțeles, faptul va fi ținut secret. Dar este imperativ să fim pregătiți în permanență.

Îi văzu dând din cap.

— Comitetul Central este pregătit, continuă el. Avem o majoritate solidă pentru a dobândi funcția de premier.

O sută nouăzeci și opt de persoane făceau parte din atotputernicul Comitet Central. El cultivase stăruitor peste o sută, oameni din afara *Ba* care credeau, la fel ca el, că China

trebuia să se îndrepte către o direcție care să amintească mai degrabă de Mao decât de Deng Xiaoping.

— Dar cum rămâne cu Ni Yong? întrebă unul dintre bărbați. Este susținut tot mai mult.

— Această problemă este în curs de rezolvare. Funeralii de stat în memoria sa vor atrage foarte mult poporul către cauza noastră.

— Este acest lucru necesar?

— Cel mai simplu mod de eliminare a problemei este eliminarea candidatului. Acest lucru a fost discutat și aprobat.

— Condiționat, adăugă rapid unul dintre ceilalți. Ca ultimă soluție. Moartea lui Ni poate avea implicații, în funcție de felul în care moare. Nu vrem un martir.

— Asta nu se va-ntâmpla. Moartea sa va fi atribuită uneia dintre numeroasele sale investigații, care s-a sfârșit teribil de rău. Se va întâmpla în afara țării.

Tang văzu că mulți erau de acord, iar câțiva nu.

— Ni are un sprijin puternic în armată, spuse unul dintre generali. Moartea sa nu va fi ignorată.

— Nici nu trebuie să fie. Dar, în contextul mai larg, el va fi uitat repede, odată cu desfășurarea evenimentelor. Decesul premierului va fi neașteptat. Asta va conduce la incertitudine, iar poporul nu va permite ca această situație să continue prea mult. Vor tânji după siguranță, iar noi le-o vom oferi.

— Cât de repede ne vom mișca?

— Cât de repede permite Constituția. Am aranjat ca provinciile să ceară imediat un vot. Bineînțeles, până când se va întâmpla asta, eu voi conduce temporar, ca prim-vicepreședinte. Ar trebui să avem controlul în câteva săptămâni.

Abia apoi avea să demareze adevărata muncă, începând cu o retragere grabnică și precipitată din procesul de democratizare, care-ar trebui să semneze actul de deces al partidului. Astfel nu va mai fi nevoie de Comisia Centrală pentru Inspecția Disciplinei. În schimb, corupția ar urma să fie tratată în privat. Așijderea, toate disensiunile să fie înăbușite prin pedepse pe măsură. Mulți observatori din lume preconizau fie occidentalizarea Chinei, fie sfârșitul Partidului Comunist, iar continuarea cursului actual ar fi însemnat aproape sigur îndeplinirea amândurora. Scopul său era să întoarcă acest curs la 180 de grade.

Qin Shi, împărații de după el și Mao o făcuseră toți.

Acum avea să o facă el.

Toți chinezii au o frică irațională față de haos și dezordine.

— Noi vom oferi națiunii exact lucrul după care tânjește, spuse el. Stabilitate. Ordine. Odată instituite, poporul ne va da multe libertăți.

— Suntem doar câțiva, spuse alt bărbat. Menținerea acestei ordini s-ar putea dovedi dificilă.

— De aceea trebuie să obținem postul de prim-ministru. Această funcție ne dă putere nelimitată. De acolo putem remodela cu ușurință națiunea.

Tang avea grijă, atunci când vorbea cu membrii frăției, să folosească întotdeauna persoana întâi plural, *noi*. Teoretic, efortul lor era comun, iar el înțelegea că nu-și putea atinge scopul fără ajutorul tuturor.

— Trebuie să fim pregătiți să acționăm din scurt, le spuse el celorlalți. În ceea ce mă privește, în prezent lucrez la o tactică în măsură să ne întărească foarte mult poziția, poate chiar să ne dea o poziție predominantă în lumea politică. Occidentul nu va dicta Chinei cum să trăiască, nu-i va ține predici despre bine și rău, nu ne va decide viitorul.

— Pari încrezător.

— Misionarii și educatorii lor au încercat să ne modernizeze și să ne creștineze. Japonezii au vrut să ne cucerească. Americanii au încercat să ne democratizeze. Sovieticii au încercat să se insinueze la conducere. Au eșuat cu toții. Ba mai rău, noi am făcut experimente cu noi înșine și-am eșuat, de asemenea. Suntem o civilizație măreață. Se opri. Vom fi din nou ceea ce am fost.

Văzu că bărbații de cealaltă parte a conexiunii erau de acord cu el.

— Iar maestrul? întrebă, în final, unul dintre bărbați. N-am mai primit nici o veste de la el.

— Nu vă faceți griji, spuse el răspicat. Este cu noi.

27

ANTWERPEN

Cassiopeia traversă unul dintre saloanele muzeului, amintindu-și planul de la prima vizită. Camerele de la parter erau dispuse în jurul unei săli centrale din care urca o scară de marmură cu rampe largi. Trecu pe lângă aceeași pendulă englezească și două vitrine în stil chinezesc în care erau expuse bibelouri scumpe. În dreapta se deschidea o galerie de porțelanuri, cu mese din secolul al XVIII-lea pline de fildeșuri, emailuri și obiecte de colecție Adelgade Glasvaerker din secolul al XIX-lea. La celălalt capăt al sălii principale, împărțite de patru coloane ionice, găsi scara din spate, cel mai probabil folosită odinioară de personalul casei.

Începu să urce.

Intrase ușor. Știa că multe dintre aceste clădiri vechi nu aveau alarmă. În schimb, erau preferați senzori de mișcare de interior, dar la prima ei vizită nu văzuse nici unul. Poate că crezuseră că nu era nimic aici pentru care hoții să-și piardă timpul la furat sau poate că era o problemă de cost.

Păși ușor, cu simțurile la pândă și arma la îndemână. Se opri la primul palier și se uită la parter, cu urechile ciulite la orice sunet. Dar nu auzi nimic.

Își alungă anxietatea.

Doar ia lampa și ieși.

*

Malone habar n-avea încotro se-ndrepta, dar cei trei bărbați dinaintea sa era clar că n-aveau aceeași problemă. Ei se deplasau prin camere după o traiectorie atentă, conducându-se după ceea ce le arăta dispozitivul de urmărire, pe care bărbatul îl ținea în continuare în mână. Malone rămase-n urmă și se folosi de mobilă ca acoperire, atent la tălpile de cauciuc pe podeaua de marmură. Se afla într-o galerie care probabil era luminoasă și spațioasă ziua, mulțumită bovindourilor ce dădeau spre grădina din spate.

Se uită-n caverna întunecată și văzu plafoane de email și lemn sculptat. În stânga sa se deschidea o cameră care părea lambrisată în piele. Putea încă să mai simtă mirosul trandafirilor, liliacului și păducelului de dincolo de ușile terasei. Stătea ghemuit în spatele unui scaun capitonat, cu

spătarul înalt, așteptând ca cei trei să înainteze mai departe în interior.

La stânga sa, o mișcare-i atrase atenția.

Alți trei bărbați intrară pe ușa de la terasă.

Rămase chircit, folosind întunericul în avantajul său.

Doi dintre nou-veniți călcau apăsat. Unul se mișca cu lentoarea bătrâneții, iar în stropul de raze de lumină care veneau de-afară îi văzu fața. Era, cu siguranță, un bărbat mai în vârstă.

Altul purta un arc și o tolbă cu săgeți la umăr.

Nu vezi asta-n fiecare zi.

Toți trei se strecurară în tăcere, apoi se opriră, cel mai în vârstă dându-i instrucțiuni celui cu arcul, care dispăru repede în clădire. Ceilalți doi ezitară, apoi înaintară.

Malone fugi din cameră printr-al doilea portal, departe de locul pe unde dispăruseră ceilalți, și se îndreptă către partea din față, spre intrarea principală.

În spatele unui birou mic, care părea să fie folosit pe post de loc unde se vindeau biletele de intrare, era un magazin de cadouri. Intră în el, atent la ceea ce s-ar fi putut întâmpla în spatele său, dar nu auzi nimic.

Zări o broșură care descria clădirea în mai multe limbi, printre care și engleza. O înșfăcă și se duse la o fereastră. Pe partea dinăuntru a copertei din spate era planul celor patru niveluri. Observă că erau trei scări și multe camere. La etajul trei era un spațiu etichetat BUDOAR CHINEZESC. Nici o altă încăpere nu era denumită asemănător.

Acela era locul în care ascunsese Cassiopeia lampa?

Se orientă și decise să folosească una dintre scările secundare.

*

Cassiopeia ajunse în capul scării și se îndreptă rapid către budoarul chinezesc. Pereții erau acoperiți de oglinzi cu rame aurite, iar un parchet somptuos acoperea podeaua. Porțelanurile orientale erau așezate pe scrinuri sculptate. Unul dintre ele, un cabinet roșu, lăcuit, cu un finisaj rafinat, fusese cel care-i rezolvase problema. Cu siguranță, se gândise ea, cabinetele nu erau inspectate în mod regulat. Din tot ceea ce putuse să afle, era un muzeu minor, fără mare însemnătate, care păstra pur și simplu rigiditatea și gustul unui proprietar odinioară bogat și care putea fi, măcar pentru câteva zile, o ascunzătoare convenabilă.

Intră rapid în budoar, se îndreptă către cabinet și deschise ușile. Lampa se afla exact unde o lăsase. Nu avea nimic în care s-o pună. Avea să găsească o sacoșă mai târziu, se gândi.

Să ia un tren direct către Copenhaga începea să pară o idee bună. Odată ajunsă acolo, putea să decidă următoarea mișcare.

Ridică lampa în mână.

Un cap de dragon, pe un corp de tigru, cu aripi. Băgase de seamă, la reședința lui Pau Wen, că în lampă era un fel de lichid și că gura era sigilată cu ceară.

Auzi un zgomot în spate.

Se răsuci.

Totul părea încremenit în întuneric.

La 3 metri distanță, apărură două siluete în arcada prin care se ieșea din sală. O a treia formă se materializă și blocă cealaltă ieșire, din dreapta ei.

Prinseră contur pistoale, îndreptate spre ea.

— Pune lampa jos, spuse unul dintre bărbați în engleză.

Se gândi s-o rupă la fugă afară, apoi decise că era o nebunie.

Nu putea să scape de toți trei.

— Și pistolul, spuse vocea.

28

Malone auzi o voce imediat ce ajunse în capul scării – un bărbat spunând ceva despre o lampă și un pistol. Pesemne unii dintre cei șase indivizi care se aflau înăuntru o găsiseră pe Cassiopeia. Își aminti de pe hartă că budoarul chinezesc se afla la stânga sa, după ce trecea printr-o galerie de portrete cu o colecție de miniaturi și, apoi, printr-o ușă la capătul holului.

Traversă galeria, strecurându-se pe lângă forme întunecate, atent să nu se izbească de ceva. La ușă, de partea cealaltă, o privire rapidă îi confirmă că în hol erau doi bărbați, cu fața către altă încăpere.

Amândoi aveau arme.

Tablouri pictate cu minuție, în rame groase, împodobeau coridorul. El observă că podeaua era parchetată, ceea ce însemna că, spre deosebire de marmura pe care mersese până acum, îi va trăda prezența. Din moment ce trebuia să facă ceva și nu era timp de subtilități, decise că cea mai bună ar fi abordarea directă.

— Mă scuzați, spuse.

Ambii bărbați se întoarseră brusc.

Unul dintre ei ridică pistolul și trase.

*

Ni era la parter împreună cu Pau Wen. Nu-i plăcea deloc această situație. Era funcționar de rang înalt în guvernul chinez – un om dincolo de orice reproș, a cărui reputație însemna totul –, dar iată că se afla într-un muzeu belgian care tocmai fusese spart.

Auzi o voce venind din susul scării principale.

Apoi alta.

Și o împușcătură.

Pau îi spuse ceva celui de-al treilea bărbat – care se întorsese acum o clipă –, apoi îl concedie cu un gest.

Acolitul țâșni pe scară.

— Situația ar putea degenera, spuse Pau. Mărturisesc că am crezut că nu va fi nimeni aici. Se pare că m-am înșelat. Trebuie să plecăm.

Răsunară mai multe împușcături.

— Are loc o adevărată luptă acolo sus, spuse Ni.

Pau îl apucă de braț și porniră către ușa dinspre terasă.

— Un motiv în plus să plecăm. Ne putem retrage în poziția noastră anterioară, departe de grădină, și să observăm. Asociatul meu va face tot ceea ce va putea ca să recupereze lampa. Este…

— Sacrificabil?

— Capabil, voiam să spun. Dar este cu siguranță ambele.

*

Cassiopeia auzi o voce spunând „Mă scuzați“, îi văzu pe cei doi bărbați reacționând și decise să folosească momentul în care nu erau atenți ca să se ocupe de cel din dreapta ei. Puse lampa pe podea, dar în loc să renunțe la armă, cum i se ordonase, se întoarse și trase către al treilea bărbat.

Dar în ușă nu era nimeni.

Ridică lampa chiar în momentul în care cei doi bărbați de sub arcadă deschiseră focul. Dacă n-ar fi știut ce și cum, ar fi jurat că era vocea lui Cotton. Dar ar fi fost prea mult ca măcar să-și dorească acest lucru.

Izbucniră mai multe împușcături, însă erau îndreptate departe de ea.

Decise că, atâta timp cât ce cei doi erau ocupați, al treilea bărbat prezenta cea mai mare amenințare. Așa că țâșni către intrare, se uită în următoarea cameră și nu observă nici o mișcare. Camera era încărcată cu siluete întunecate – mobilă și carpete. Altă ieșire se deschidea la 10 metri distanță, cu multe locuri de ascuns până acolo.

Numai probleme.

Dar nu avea de ales.

*

Malone era prins într-o furtună de foc. Avea Beretta încărcată, dar numai o magazie de rezervă, așa că rezistă impulsului de a trage la rândul său.

Din fericire, le anticipase atacul și se strecurase în următoarea cameră, imediat ce le distrăsese atenția de la Cassiopeia. Cel puțin acum se concentrau asupra lui.

Sticla era spulberată de gloanțe, care se-nfigeau în ținte tari, iar lemnul era despicat în așchii. În stânga sa o vază se făcu țăndări de podea.

Stephanie avea să-l omoare, cu toate că nu era vina lui. Nu-l avertizase nimeni că treaba asta se putea transforma într-o reconstituire a schimbului de focuri de la OK Corral[3].

Destul, decise el, și trase trei focuri drept răspuns. Acum cel puțin știau că era înarmat. Mișcarea care se auzi confirmă că ei își schimbau poziția. Malone trase încă două focuri și fugi din locul în care se-ascundea, pe coridor, către locul unde stătuseră cei doi bărbați înainte.

Dar ei dispăruseră, retrăgându-se, cu siguranță, către scara principală.

Era timpul să-și găsească un aliat.

— Cassiopeia, strigă el. Sunt Cotton.

*

Cassiopeia îl auzi pe Malone strigând-o pe nume, dar nu putu să răspundă. Al treilea bărbat era aproape. Îi putea simți prezența, la câțiva metri de ea, ascuns în labirintul de mobile care se-ntindea în fața ei. Se folosise de vacarmul schimbului de focuri ca să înainteze către arcada care conducea afară.

Dar rivalul ei probabil că făcuse același lucru.

Se ghemui în spatele unui scaun cu spătar înalt, ca acoperire, și o luă spre intrare, înaintând cu lampa într-o mână și cu pistolul în cealaltă. Îndreptându-se în direcția aceea, ea-i putea prinde pe cei doi bărbați într-un schimb de focuri, Cotton de o parte a coridorului, iar ea de cealaltă parte.

*

Malone țâșni din camera în care se afla în următoarea, traversând coridorul. Cei doi bărbați se aflau în fața sa, sau cel puțin așa credea el, iar schimbul de focuri încetase.

Ceea ce era o problemă.

Ceva pocni, ca atunci când îndoiești metal.

Simți un miros.

Își aminti de cele două canistre pe care primul grup de bărbați le adusese înăuntru. Se-ntrebase ce era în ele. Ce spusese cel care-i conducea?

Pentru orice eventualitate.

Văzu o dâră strălucitoare, în lumina slabă de afară, șerpuind pe podeaua de lemn către el.

Simți un miros dulce.

Benzină.

Își dădu seama ce urma și reuși să se retragă chiar în momentul în care un suflu de aer țâșni spre el, urmat de lumina orbitoare și căldura puternică a vâlvătăii care izbucni.

---

[3] O înfruntare de 30 de secunde – pe 26 octombrie 1881, la Tombstone, în teritoriul Arizona – între cowboy proscriși și oameni ai legii, considerată în general cea mai faimoasă luptă din Vestul Sălbatic american (n. trad.)

29

Ni și Pau Wen o luară la fugă prin grădina muzeului, traversară aleea din spate și parcarea pietruită și se refugiară la adăpostul clădirilor de peste drum. Schimbul de focuri se oprise, iar Ni aștepta să audă sirene apropiindu-se. Cu siguranță cineva sunase la poliție.

— N-ar trebui să plecăm? îl întrebă el pe Pau.

— Trebuie să vedem ce se întâmplă, îi răspunse.

Ni privi înapoi către muzeu și văzu o vâlvătaie puternică la ferestrele de la etajul trei.

— A luat foc, spuse el.

Limbi de foc sfâșiară întunericul, iar de la etajul trei al muzeului izbucniră flăcări.

— Asta ar putea fi o problemă din mai multe puncte de vedere, spuse Pau, cu privirea ațintită la prăpăd.

Ni nu voia să audă asta.

— Vrei să explici?

— Să sperăm că fratele meu va reuși. Și repede.

*

Cassiopeia se încordă toată, clătinându-se din cauza suflului fierbinte. O ardeau ochii de la explozia de lumină a flăcărilor. Deși vedea negru-n fața ochilor, încercă să distingă ce era înainte și în urmă.

Coridorul era cuprins de flăcări.

Malone era undeva în celălalt capăt, dincolo de sala chinezească. N-avea sens să mai fie subtilă acum.

— Cotton, strigă ea.

Nici un răspuns. Tăcerea lui era la fel de greu de suportat ca și căldura.

În stânga ei cobora scara principală, care dădea către un palier îngust. Parchetul de lemn al coridorului, de stejar vechi de câteva secole, ardea cu intensitate, iar tencuiala de pe pereți stătea să se aprindă.

Trebuia să plece.

Dar nu fără Cotton.

Ea știa că mai era o cale de a coborî, pe scara pe care urcase, dar flăcările blocau drumul în direcția aceea. Avea în continuare lampa și pistolul și decise să vadă dacă nu cumva Cotton își croise drum înainte prin camerele care dădeau una-ntr-alta, de cealaltă parte a coridorului.

Nici urmă de cei trei bărbați.

Se-ntoarse și văzu sursa problemei. Două canistre de metal răsturnate pe podea, amândouă în flăcări.

Se-ndreptă către capătul sălii, unde o balustradă de marmură se deschidea către scara principală, care cobora într-o parte, în unghi drept față de încăpere, către etajul doi. Coridorul se termina în locul în care începeau scările, iar ea se trezi în fața unui zid de piatră. Se uită afară, cu atenție, și nu văzu nici o mișcare în lumina focului. Ceva trosni în spatele ei, după care se prăbuși, iar ea văzu plafonul sălii cedând. Casa veche ceda rapid. Poate că cei trei bărbați fugiseră? N-aveau de ce să mai aștepte, deși voiau lampa. Dar ar putea s-o aștepte afară, să o înfrunte acolo.

Scările începeau la 5 metri distanță.

Se repezi înainte.

Când ajunse la capătul balustradei și dădu să se întoarcă spre scări, simți o lovitură cu umărul în spatele genunchilor. Niște brațe i se strânseră în jurul picioarelor. Căzu în față, izbindu-se de zidul de marmură.

Fusese placată un bărbat.

Ea dădu din picioare, se zbătu și-l lovi cu pistolul în cap. El era vânos și puternic, dar ea reuși să-l împingă deoparte și să se elibereze prin alunecare.

Lampa și pistolul îi scăpaseră din mâini.

Pistolul fusese împins cu o lovitură de picior către balustradă, dispărând printre balustrii groși, de cealaltă parte.

Ea sări în picioare.

Cel care o atacase era îmbrăcat în negru, iar pe cap avea o glugă de lână. Poate că era cu treisprezece kilograme mai greu ca ea. Se repezi cu umărul în pieptul lui, izbindu-l cu spatele de perete.

*

Malone o auzi pe Cassiopeia strigându-l, dar alese să nu-i răspundă. El zărise trei siluete precipitându-se toate, prin întuneric, către scara principală. Reușise să se strecoare mai aproape, prin camere care dădeau una într-alta, atent la cum înainta prin grămada fierbinte de forme întunecate. Se adunase fum, care îngreuna respirația și vederea.

Auzi zgomot de luptă și văzu ceva alunecând peste podeaua fierbinte și intrând în flăcări. O luă la fugă către intrare și văzu obiectul. Mic. Lung de treizeci de centimetri și jumătate pe-atâta de înalt.

Un cap de dragon pe un corp de tigru cu aripi.

Lampa?

Se aplecă s-o ridice, dar își trase mâna înapoi. Exteriorul de bronz frigea. O împinse afară din foc, cu un picior, pe podeaua de lemn, în camera în care se afla. Trei dintre pereții camerei fuseseră deja cuprinși de flăcări.

Trebuia să plece.

Aruncă o privire afară, pe coridor, către capătul scării, și-i văzu pe Cassiopeia și pe-un bărbat îmbrăcat în negru.

Luptând.

*

Ni privea cum ardea Muzeul Dries Van Egmond. Ultimele două etaje luaseră foc, iar flăcările mistuiau acoperișul, lingând cerul nopții. Geamurile fuseseră spulberate de căldură și presiune, care scuipase cioburile în grădină.

— Chinezii produceau sticlă mult mai bună, spuse Pau. De o calitate mult superioară față de orice producea Europa.

Ni se întrebă ce-i veni cu lecția de istorie, având în vedere la ceea ce asistau.

— Știai că, în groapa războinicilor de teracotă, am descoperit că armele purtate de statui – săbiile și cuțitele, care-au fost scoase din pământ ascuțite, strălucitoare și impecabile – erau făcute din materiale care au împiedicat ruginirea? Până la urmă am descoperit că erau făcute dintr-un aliaj de cupru și staniu, combinat cu alte unsprezece metale, ca de exemplu cobalt, nichel, crom și magneziu. Îți dai seama? Cu peste două milenii în urmă strămoșii noștri au înțeles cum să protejeze metalul.

— Iar noi ne măcelăream singuri, spuse Ni, cu această tehnologie.

Privirea lui Pau rămase ațintită asupra focului.

— Nu-ți prea place violența, nu?

— Nu atinge niciodată scopuri pe termen lung.

— Un stat eficient aplică șapte pedepse la trei recompense. Un stat slab folosește cinci pedepse la cinci recompense. Este un fapt dovedit.

— Dacă viața unei persoane n-are valoare, atunci societatea care modelează acea viață nu are valoare. Cum ar putea cineva să creadă altceva?

— Imperiile sunt represive prin natura lor.

— Nu ești îngrijorat că pot muri oameni în acest incendiu? Omul tău poate fi unul dintre ei.

— El trebuie să se protejeze singur, asta este datoria lui.

— Iar tu n-ai nici o responsabilitate?

— Bineînțeles că am. Eu port povara eșecului lui.

Ni nu putea și nu și-ar fi permis niciodată să aibă atât de puțin respect față de viața celorlalți oameni. Să trimiți

oamenii la propria moarte nu ar trebui să fie niciodată un lucru privit cu ușurință. Deși nu-l cunoștea pe bărbatul dinăuntru, îi păsa de siguranța lui.

Toți liderii ar trebui să simtă așa.

Nu?

— Ești un om ciudat, îi spuse el lui Pau Wen.

— Sunt. Dar nu m-ai întâlnit întâmplător.

30

Cassiopeia se îndepărtă de atacator și se ridică-n genunchi. Căldura degajată de foc, dezlănțuit la doar câțiva metri de ea, crescuse în intensitate, flăcările apropiindu-se de palier. Noroc că aici pereții și podeaua erau de marmură. Fumul era tot mai dens, iar fiecare respirație o provocare. Trebuia să găsească lampa, dar avea o problemă cu bărbatul îmbrăcat în negru, care se ridică agil în picioare, pregătit să continue. Inima începu să-i bubuie, gata să-i sară din piept. Mușchii-i erau vlăguiți de oboseală. Cele două zile de tortură și fără mâncare își spuneau cuvântul.

Bărbatul sări înainte.

Ea se feri, îl prinse de braț, i-l răsuci la spate, obligându-l să se-ntoarcă, și încercă să-l trântească la podea. El se zbătu sălbatic să scape din strânsoare, reuși s-o prindă și o împinse în față, în balustradă. Ea văzu, peste lisa lată, că până jos erau 10 metri.

O răsuci cu șira spinării în jos.

Bărbatul îi trase un dos de palmă peste față. Încercă, apoi, s-o întoarcă pe-o parte. Ea simți gustul acru al sângelui în gură. O cuprinse un val de adrenalină, ridică piciorul drept și-l lovi cu tocul bocancului între picioare.

El se aplecă, ducându-și ambele mâini la locul dureros.

Ea-i trase un genunchi în față de-l trimise înapoi împleticindu-se.

Înaintă cu pumnul strâns.

*

Malone luă lampa în palme cu poalele cămășii, pentru că încă mai era fierbinte. Părea solidă. Singura deschizătură era la capul de dragon. În lumina pâlpâitoare văzu picături din ceara topită care sigilase gura prelingându-se pe bronz. Simți un miros cunoscut și aduse lampa mai aproape de nas.

Petrol.

Clătină vasul. Părea pe jumătate plin.

Văzu ideogramele chinezești gravate la exterior și presupuse că probabil inscripția era ceea ce o făcea atât de importantă. Mai văzuse asta înainte – mesaje din trecut, încă relevante în prezent. Dar, orice-ar fi fost, trebuia să plece dracu' din infernul ăsta în flăcări cât încă mai putea.

Se întoarse.

Unul dintre bărbați stătea la câțiva pași, blocând singura ieșire. Ținea arma ridicată la nivelul taliei, țintind drept înainte.

— Trebuie să fie cald în gluga aia de lână, spuse Malone.

— Dă-mi lampa.

Malone îi arătă artefactul.

— Asta? Tocmai am găsit-o în foc. Nimic special.

— Dă-mi lampa.

Detectă un accent asiatic în engleza lui. Focul ardea de jur împrejurul locului în care stăteau, nu dezlănțuit, dar se răspândea, cuprinzând mobila. Flăcări se-aprinseră pe podeaua de lemn între el și celălalt bărbat.

Malone făcu un pas în față.

Bărbatul ridică pistolul mai sus.

— Lampa. Aruncă-mi-o.

— Nu cred c-ar fi…

— Arunc-o.

Malone se uită în jos, la capul de dragon și la picăturile de ceară care i se prelingeau din gură. Încă mai simțea mirosul de petrol, dar decise că, dacă omul voia lampa, atunci asta avea să primească.

Ridică vasul în sus, iar în momentul în care-i dădu drumul din mâini îl răsuci din încheietura mâinii. Avu grijă să-i imprime viteză doar cât să cadă aproape, iar atacatorul său să fie nevoit să facă un pas în față pentru a-l prinde.

Se uită cum capul de dragon se duse-n jos și văzu primul strop de lichid care-i curse pe gură. La contactul cu căldura de dedesubt, picăturile scoaseră un fâsâit și se aprinseră, devorate de foc.

Dragonul scuipă petrol în timp ce bărbatul păși înainte și prinse lampa de aripi, cu fundul în sus și capul în jos către podea.

Flăcări noi se-aprinseră pe podea, în timp ce petrolul se vaporiza.

Focul urcă-n sus după mai mult petrol.

Când ajunse la lampă, o minge fierbinte de lumină se aprinse-n mâinile bărbatului.

Un urlet străpunse aerul fierbinte în momentul în care hainele omului luară foc. El aruncă lampa și pistolul, dând din mâini în timp ce hainele-i erau mistuite de flăcări.

Malone își ridică Beretta de pe podea și trase două focuri în pieptul bărbatului.

Cadavrul în flăcări se prăbuși pe podea.

Se apropie și-i mai trase un glonț în cap.

— Mai mult decât ai fi făcut tu pentru mine, murmură.

*

Cassiopeia îi dădu atacatorului un pumn în față. Era slăbit de la lovitura pe care o încasase între picioare, buimăcit de durere, rămas fără suflu. El începu să tușească, căutând câțiva stropi de aer prin fum.

Mai încasă un pumn și se prăbuși, nemișcat.

Focul mistuia acum coridorul în stânga ei – podeaua, pereții și plafonul –, iar fumul cuprindea etajul doi. Tuși și ea, cu plămânii plini de fum.

Două împușcături răsunară de la capătul coridorului.

— Cotton, strigă ea.

Altă împușcătură.

— Cotton, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi.

— Sunt aici, răcni el.

— Poți s-ajungi la scări? îl întrebă ea.

— Nu. Ies pe una dintre ferestre.

Ea se gândi că ar fi trebuit să se ducă la el să-l ajute. Pentru ea venise.

— Poți să ieși? strigă el de dincolo de flăcări.

— E liber aici.

Ea scrută coridorul de la etajul trei, acum complet înghițit de foc. Încheieturile de la degete îi zvâcneau, iar plămânii o dureau. Căldura era sufocantă. Își dădu seama că n-avea de-ales. Trebuia să plece. Dar…

— Am nevoie de lampă, țipă ea.

— E la mine.

— Eu plec, strigă ea.

— Ne vedem afară.

Ea se-ntoarse și porni spre scări, dar ceva de jos îi atrase atenția. Pe palier era un bărbat, cu fața sfrijită și ochii negri ațintiți asupra ei. Avea în mână un arc cu o săgeată bine întinsă, gata să tragă.

Pistolul ei dispăruse. N-avea unde să fugă.

Bărbatul o ținea în bătaia săgeții, iar intențiile îi erau clare.

Venise s-o omoare.

31

Ni auzi cum fu spulberat alt geam de la etajul trei, iar apoi ceva zbură în noapte. Văzu cum căzu un scaun în grădină, apoi zări o umbră mișcând în fereastra deschisă. Încă ceva fu aruncat jos. Mai mic, dar greu, căzu pe una dintre aleile pietruite.

— Asta poate fi ceea ce căutăm noi, spuse Pau.

Un bărbat ieși afară și se agăță de plantele cățărătoare de pe fațada din spatele muzeului. Nu era de statura subalternului lui Pau.

— El este cel care a intrat după cei trei, spuse Pau.

Ni aprobă.

Se-apropiau sirene. Curând zona avea să fie înțesată de personal de urgență.

— Trebuie să vedem dacă e lampa, înainte să ajungă el jos, spuse Pau.

Ni fu de-acord:

— Mă duc eu.

— Grăbește-te, îl îndemnă Pau.

Ni ieși în fugă din ascunzătoarea lor și traversă înapoi prin întunericul din grădină. Ținea un ochi pe bărbat și observă că se folosea cu dibăcie de plantele agățătoare ca să coboare. Ni alese să se-apropie oblic, înaintând nu pe aleile pietruite, tăiate cu precizie printre florile parfumate, ci pe margine, folosindu-se de pământul moale și de un rând de chiparoși înalți, pentru a-și camufla apropierea.

El văzu scaunul rupt bucăți, apoi se uită spre locul în care văzuse obiectul mai mic căzând și zări o formă întunecată în mijlocul uneia dintre alei.

Își ridică privirea și văzu că bărbatul avea probleme cu plantele cățărătoare, coborând încet. Se concentra să găsească lucruri de care să se agațe cu mâinile. Ni profită de moment și se strecură până la obiect.

Îl ridică și constată că era cald.

Un cap de dragon pe un corp de tigru cu aripi de phoenix.

Lampa.

*

Malone se agăță de tulpini și își dădu drumul în jos. Reușise să scoată iar lampa din foc, apoi o aruncase în grădină. Observase, atunci când venise, că pietrișul de jos era

fin, ca niște bile de rulment, așa că avea să amortizeze șocul căderii.

Nu-i părea rău că-l omorâse pe bărbatul dinăuntru. Nu se-ndoia că, imediat după ce-i preda lampa, l-ar fi împușcat.

Se concentră asupra plantelor cățărătoare, recunoscător că se extinseseră în timp, iar tulpinile lor cărnoase erau bine agățate de fațadă. Etajul unu încă nu luase foc, iar fumul de la ultimele două etaje se ducea în sus, departe de el. Categoric, aici era mai răcoare și mai ușor de respirat.

Aruncă o privire în jos ca să vadă cât îi mai rămânea de coborât și zări o umbră furișându-se pe lângă scaunul distrus. Se uită cum silueta ridică rapid lampa.

— Aia nu e a ta, strigă el.

Silueta ezită un moment, se uită în sus, iar apoi o rupse la fugă de mânca pământul, către ieșirea din cealaltă parte a grădinii.

Atent la hoț, nu se mai gândi la planta cățărătoare. Orbește, întinse mâna să se prindă din nou, iar planta cedă cu un pârâit.

Căzu pe spate.

Și continuă să cadă.

*

Ni fugi din grădină, dar aruncă o privire în urmă, când auzi ceva ca și cum s-ar fi rupt. Văzu cum bărbatul căzu 10 metri. N-avea de unde să știe dacă se rănise din cauza căzăturii sau dacă avea să se ridice în picioare să-l urmărească.

Dar n-avea să stea ca să afle.

Dădu buzna afară pe poartă, traversă aleea și ajunse la Pau Wen.

— Trebuie să plecăm, spuse Pau.

Ni nu putu să-l contrazică. Riscase suficient. Nu putea să fie descoperit aici.

— Îmi dau seama, spuse Pau, că-ți faci griji din cauza oamenilor din muzeu. Dar ne vom întoarce acasă și-l vom aștepta pe fratele meu. Atunci vom afla care e situația.

*

Cassiopeia își dădu seama că n-avea unde să fugă. Arcașul avea traiectorie liberă peste balustradă până ar fi ajuns ea pe coridorul în flăcări, care nu-i oferea nici o cale de scăpare. Nici să ajungă lângă bărbatul cu arc nu era chip, pentru că săgeata ar fi străpuns-o mai înainte să facă vreo mișcare.

Jocul se terminase.

Speră că Malone scăpase. I se făcu dor de el, iar abia în acest moment, în fața morții, își dădu seama cât de mult. De ce nu vorbise niciodată? Nu spusese niciodată o vorbă. De ce

tot dansul care păruse să le placă amândurora, prin care nici unul dintre ei nu voia să se implice, deși amândoi apelau unul la celălalt atunci când aveau nevoie?

Regretă că nu-l putea ajuta pe Lev Sokolov. Se întrebă ce-avea să se întâmple cu fiul lui. Cel mai probabil nu avea să mai fie văzut vreodată. Ea încercase. Făcuse tot ce putuse.

Dar nu fusese de ajuns.

Ciudate gânduri mai avea omul în fața morții. Poate că exista un instinct care scotea la suprafață toate regretele. Oare asta trăise Henrik Thorvaldsen la Paris? Dacă era așa, poate că Malone avea dreptate, iar prietenul lor murise gândindu-se că fusese trădat. Ce îngrozitor. Mai ales că nu era adevărat. Ea înțelese acum frământarea lui Cotton, regretele lui că nu reușise să facă lucrurile cum trebuie, și-și dori să mai aibă o șansă.

— *Tou qie zhu ren de zei bi si wu yi*, spuse arcașul.

Ea nu vorbea chineza, așa că nu înțelese nimic din ce-i spunea.

— Termină odată ce-ai de făcut, strigă ea, așteptând șuieratul coardei și săgeata să-i străpungă carnea.

O fi durând?

Nu mult timp.

Două pocnituri o făcură să tresară.

Arcașul se clătină, iar ea-și dădu seama că bărbatul fusese împușcat. Ea se aruncă-n dreapta exact în momentul în care el scăpa coarda dintre degete. Dar pentru că el se prăbușea în timp ce pleca săgeata, vârful ei de metal lovi doar marmura.

Ea se ridică de la podea și se uită printre balustrii groși.

Un bărbat urca de la etajul de dedesubt și se opri pe palier, în locul în care corpul arcașului se zbătea în spasme violente.

Alt foc de armă și rămase nemișcat.

Viktor Tomas se întoarse către ea.

Ei nu-i plăcu privirea din ochii lui. Era cu siguranță furios din cauză că-l atacase înainte, în casă. Cu toate acestea el era aici, cu pistolul ei, cel care-i căzuse, îndreptat direct spre ea, ținându-l cu ambele mâini.

În fața lui, ea era în aceeași dilemă, ca în fața arcașului.

Nu avea unde să fugă.

El trase.

32

Malone se rostogoli afară din arbuști. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe grădinarul care îngrijise gardurile verzi groase, tunzându-le ca pe niște ziduri perfecte, înalte de un metru optzeci. Crengile lor dese îi opriseră căderea, deși o nesuferită de tulpină îi învinețise șoldul.

Se ridică în picioare.

La 48 de ani era un pic cam bătrân pentru asta. Se gândi brusc la Cassiopeia. Trebuia s-o găsească. Își aminti că, în timp ce cobora, observase că primele două niveluri nu luaseră încă foc, deși era posibil ca lucrurile să se fi schimbat între timp. Se apropiau sirene, așa că presupuse că izolarea pe care-o aranjase Stephanie se dusese, la fel ca lampa și cel care-o furase.

În concluzie, seara se dovedise un fiasco.

Se întoarse către terasă și spre ușile prin care intraseră cu toții la început.

Trei pompieri năvăliră afară.

Părură surprinși să-l vadă, iar unul dintre ei strigă ceva. Nu știa flamanda. Dar n-avea nevoie de traducere. Apărură doi polițiști și-și scoaseră armele.

Malone știa ce voiau.

Așa că ridică mâinile.

*

Cassiopeia așteptă glonțul, dar tot ceea ce simți fu o adiere, în timp ce proiectilul îi șuieră pe lângă urechea dreaptă.

Auzi metalul intrând în carne și se întoarse brusc.

Bărbatul pe care îl bătuse se ridicase în picioare și venise către ea cu un cuțit. Împușcătura lui Viktor îl lovise în piept. Se prăbuși pe marmură, tremurând ca scuturat de febră, apoi rămase nemișcat.

— Ți-am spus că nu sunt dușmanul, spuse Viktor.

Ea-și recăpătă suflul, apoi coborî repede scările până pe palier.

— Dacă tu lucrezi pentru Tang, ăștia doi pentru cine lucrează?

Viktor arătă spre capul scărilor.

— El era al meu. Dar ăsta… Ridică din umeri. N-am nici o idee.

— Ți-ai împușcat omul?

— De fapt, e al lui Tang. Și-ai fi preferat să fii înjunghiată?

— El a spus ceva înainte să-l împuști. În chineză. N-o vorbesc, spuse ea.

— Eu o vorbesc.

Ea-și ciuli urechile.

— A spus „Moarte hoțului care fură de la maestru".

*

Malone decise să încerce tot ce putea.

— Este o femeie înăuntru. La etajul trei. Are nevoie de ajutor.

Nu era sigur că engleza lui fusese înțeleasă, întrucât cei doi polițiști erau porniți doar să-l ia în custodie. Părea să nu le pese de nimeni altcineva.

Brațele îi fură răsucite la spate, iar încheieturile mâinilor legate strâns cu o bandă de plastic.

Prea strâns, dar nu prea avea ce să zică.

*

Cassiopeia îl urmă pe Viktor în jos pe scara principală, departe de foc și de tavanul înnegrit de fum de deasupra lor. Șiroaie de sudoare amestecată cu funingine îi înțepau ochii. Respira mai ușor, cum fumul părea să se oprească la ultimele două etaje. Auzi sirene și văzu lumini de girofar prin ferestre. Trebuiau să plece amândoi. Li s-ar fi pus mult prea multe întrebări, iar ea nu avea răspunsuri destul de bune.

— Sper că ai un plan de ieșire, spuse ea.

— Există o cale de ieșire prin subsol. Am verificat.

— Cum m-ai găsit?

Un lemn trosni jos, iar ceva se prăbuși. Se auziră persoane care vorbeau tare, dând zor. Pompieri, cel mai probabil, pătrunzând cu forța prin intrarea principală.

Ea și Viktor se opriră pe palierul de la etajul întâi.

Lasă-i să treacă, spuse el fără ca vreun sunet să i se desprindă de pe buze.

Ea încuviință.

Ieșiră de pe scară și se retraseră într-una dintre camerele de la primul etaj. Focul nu ajunsese încă până aici. Ea speră că personalul de urgență avea să se concentreze asupra etajelor superioare.

Se ascunseră după o masă mare de biliard cu postav verde și accesorii de fildeș.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, șopti ea. Cum m-ai găsit?

El flutură pistolul pe care-l ținea în continuare în mână.

— Dacă nu m-ai fi pocnit în cap, ți-aș fi spus că avea un emițător înăuntru. Ideea lui Tang. Problema serviciilor

chinezești de informații. Am fi lăsat pistolul. Dar așa cum au ieșit lucrurile, ți-am luat urma direct până aici.

Iar ea știa deja cine trimisese arcașul. Pau Wen. *Moarte hoțului care fură de la maestru*. Îl mirosise ea pe bătrân, dar fusese prea grăbită să-și facă griji.

Se auziră pași afară. Pompieri se precipitau în sus pe scară și continuau să urce, cu topoare și furtunuri.

E prea riscant, citi ea pe buzele lui Viktor. *Hai să căutăm alt drum să coborâm*.

— Este o scară în spate, în direcția aia, spuse ea, arătând în stânga lor. Pe-acolo am urcat.

— Ia-o tu înainte. Când vor găsi cadavrele alea, locul ăsta va fi plin de polițiști.

O luară la goană printr-o serie de camere întunecoase spre scări și se furișară în subsol, atenți să nu se-mpiedice pe trepte. Un culoar întunecat conducea în centrul clădirii, prin fața mai multor uși frecate cu încuietori cu balama. Debarale, cel mai probabil. Șuieratul ascuțit din țevile suspendate sugera presiune și temperatură ridicate. Intrară într-o cameră înțesată cu lucruri pentru grădinărit care avea o ieșire.

— Asta trebuie să ducă sus, la nivelul solului, spuse Viktor.

— Mai degrabă în lateralul clădirii, remarcă ea. Am putea să fim în regulă acolo.

Ușa se descuia din interior. Viktor crăpă ușa spre înăuntru și aruncă o privire afară. Bezna era însuflețită în ritmul girofarurilor. Dar ea nu auzi nici un zgomot dinspre locul în care un rând scurt de trepte de piatră urca la nivelul solului.

— După tine, spuse Viktor.

Ea se strecură afară și savură aerul proaspăt. Se ghemuiră și înaintară, folosindu-se de scară ca acoperire.

În capul scării țâșniră la dreapta, către strada care trecea prin fața muzeului. Ea-și dădu seama că trebuiau să iasă neobservați de pe aleea îngustă care despărțea muzeul de clădirea de alături.

Cu 2 metri înainte de capătul aleii, drumul le fu blocat brusc.

O femeie le stătea în cale.

Stephanie Nelle.

*

Malone fu adus în fața muzeului într-o mașină de poliție, care așteptase de cealaltă parte a grădinii, pe aleea din spate. Vânătaia de pe coapsa dreaptă îi pulsa de durere și-l făcea să șchioapete.

Fu scos din mașină și văzu trei mașini de pompieri pe stradă, pustie când venise el. Furtunuri împroșcau apă în aer, de pe două scări înălțate deasupra a două dintre mașini. La cât de înghesuit era totul, de ambele părți ale străzii, limitarea incendiului la o singură clădire putea să se dovedească dificilă. Din fericire, vremea era liniștită.

Unul dintre ofițerii în uniformă îl conduse prin labirintul de mașini de intervenție către locul unde erau parcate alte mașini, cam la 30 de metri distanță.

El o zări pe Stephanie.

Nu arăta fericită.

— Au găsit trei morți înăuntru, spuse ea, în timp ce el era adus mai aproape. Toți împușcați.

— Despre Cassiopeia ce știi?

Stephanie arătă spre dreapta ei. Cassiopeia apăru de după o dubă de poliție, cu fața plină de funingine, udă de transpirație, cu ochii injectați, dar altfel părea în regulă.

— Am găsit-o în timp ce se strecura afară din clădire.

În spatele ei mergea un bărbat. La început, Malone fusese așa de fericit s-o vadă pe Cassiopeia că nu observase. Dar, acum, că temerile i se potoliseră și se calmase, se concentră asupra feței.

Viktor Tomas.

— Ce dracu' face el aici? întrebă Malone.

— A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, Malone, spuse Viktor. Îmi plac cătușele. Îți vin bine. Viktor îndreptă un deget către el. N-am uitat că încă-ți sunt dator.

Malone știa la ce se referea. De ultima dată când fuseseră împreună. În Asia.

— Și iată-ne aici, continuă Viktor. Din nou împreună.

Malone se întoarse către Stephanie:

— Scoate-mi cătușele astea.

— Ai de gând să te porți frumos? îl întrebă ea.

Cassiopeia se apropie de el și-i spuse:

— Mulțumesc că ai venit.

Malone văzu că era teafără.

— N-am prea avut de-ales, spuse el.

— De asta mă-ndoiesc. Dar mulțumesc.

Malone făcu un semn din cap spre Viktor.

— Lucrați împreună?

— Mi-a salvat viața acolo, înăuntru. De două ori.

El îi aruncă o privire lui Viktor și întrebă:

— În ce fel ești implicat de data asta?

— Răspund eu la asta, Malone, spuse Ivan, care apăru țopăind ca un rățoi de după altul dintre vehiculele parcate.

Rusul îl arătă cu degetul pe Viktor.

— El lucrează pentru mine.

33

Se rezemă de bancheta capitonată și se foi să-și găsească locul. Cu picioarele depărtate, lăsându-și organele genitale expuse. Cu secole în urmă era un loc, un ch'ang tzu*, dincolo de porțile palatului, unde specialiștii făceau acest serviciu pe șase taeli*[4]*. Tot ei îi învățau pe ucenici tehnica, transformând astfel o profesie într-o tradiție. Specialistul în fața căruia se afla el era la fel de priceput ca acei artizani, numai că lucra doar pentru frați.*

Spălarea finală luă sfârșit.

Apa fierbinte condimentată cu piper urzica.

Stătu țeapăn în timp ce doi asistenți îi înfășurau strâns abdomenul și coapsele cu bandaje albe.

Abia mai putea să respire, dar le înțelegea scopul.

Oare avea să doară?

Își goni acest gând din minte.

Durerea nu conta. Numai jurământul lui conta. Legătura. Frații. Ei însemnau totul pentru el. Profesorul său îi făcuse cunoștință cu Ba*, iar acum, după mai mulți ani de studiu, avea să devină parte din frăție. Ce-ar zice mama și tatăl său? S-ar simți înjosiți. Dar ei erau niște nimicuri fără viziune. Niște unelte bune de folosit, o lopată ori o greblă, pe care le-arunci cât colo când se rup ori nu mai ai nevoie de ele. El nu voia să fie așa ceva.*

Voia să conducă.

Specialistul dădu din cap, iar el se așeză mai bine în scaun, desfăcându-și și mai larg picioarele în lături. Doi frați i le țintuiră locului pe amândouă. Să vorbească, să mărturisească durerea ce urma, ar fi un semn de slăbiciune, și nici un frate nu putea să fie slab.

Doar cei puternici erau primiți.

Văzu cuțitul mic și curbat.

— Hou huei pu hou huei*? fu întrebat.*

Clătină încet din cap. N-avea să regrete niciodată.

Se întâmplă repede. Două lovituri și-i fură arătate scrotul și penisul retezate.

Așteptă durerea. Simți sânge scurgându-se din rană, arsura din piele, picioarele tremurându-i. Dar nici o durere.

Se uită cum organele fură așezate pe o tavă de argint și cum sângele se scurgea în jurul cărnii, ca la o prezentare la

restaurant.

Apoi veni durerea. Ascuțită. Aprigă. Atroce.

Creierul îi explodă în agonie. Trupul îi tremura.

Cei doi bărbați îl țineau bine. El își ținu gura închisă. Ochii i se umplură de lacrimi, dar își mușcă limba, ca să-și recapete controlul.

Tăcerea era singurul răspuns acceptabil.

Într-o zi el avea să-i conducă pe frați și voia ca ei să spună că-și acceptase inițierea cu curaj.

Tang se gândi la acea zi de acum 36 de ani. Stătuse întins și nemișcat cât rana fusese învelită în hârtie umedă, strat cu strat, până când se oprise sângerarea. Luptase împotriva șocului care-l paralizase, agățându-se slab de realitate. În următoarele trei zile îl încercaseră agonia setei și neputința de a urina. Își aminti că sperase ca lichidul să curgă într-a patra zi.

Și cursese.

Stătea în picioare în rulota cufundată-n liniște, cu amintirile lui, pregătindu-se să părăsească locul de forare. Se mai gândise arar la ziua aceea, dar această seară era specială.

Îi sună telefonul cu legătură prin satelit.

Îl scoase și se uită la numărul afișat. Străin. Codul unei zone rurale belgiene. Știa bine numărul.

Reședința lui Pau Wen.

— Am făcut exact așa cum ai dat indicații, zise el imediat ce răspunse. Am ordonat atacul asupra lui Ni Yong, în timp ce era acolo, la reședința ta.

— Iar eu am zădărnicit atacul, conform planului. Ministrul Ni mi-a fost foarte recunoscător, iar acum mă crede cel mai bun aliat al lui.

— Unde este Ni?

— Va fi în scurt timp pe drum, înapoi spre China. Împreună cu lampa.

— Lampa era menită să fie a mea.

— Nu mai contează, spuse Pau. Petrolul s-a dus. A ars.

— Mi-ai dat asigurări că lampa va fi protejată. Ridică tonul. Mi-ai spus că-mi va fi predată intactă, după ce Ni părăsește Belgia.

— Iar tu nu trebuia să te iei de Cassiopeia Vitt, spuse Pau. Ea avea să-ți aducă lampa.

— Nu era de încredere.

— Așa că ai răpit-o și ai sperat să-ți câștigi premiul cu forța?

– Am făcut ceea ce am crezut că e cel mai bine.

— Parcă era vorba doar să-l ataci pe Ni Yong, spuse Pau calm. Nu să mă omori pe mine.

Tang se abținu.

— Noi am ucis trei dintre oamenii pe care i-ai trimis, continuă Pau. Iar pe-al patrulea l-am capturat. Eu l-am interogat. A fost destul de necooperant, dar până la urmă mi-a spus că li s-a ordonat, lui și celorlalți, să ne ucidă pe ministrul Ni și pe mine. Urma ca nimeni să nu rămână în viață la reședința mea. El a spus că ordinele pe care li le-ai dat au fost clare. Bineînțeles, nu era un frate. Doar plătit să facă o treabă, pe care nu a reușit să o facă.

Venise momentul.

— Nu mai este nevoie de tine, îi spuse Tang lui Pau.

— Din acest comentariu să înțeleg că ai preluat conducerea frăției? Membrii *Ba* răspund de-acum în fața ta?

— Așa cum au făcut în ultimul deceniu. Eu sunt unicul maestru pe care-l știu ei.

— Dar eu sunt Hegemonul. Liderul lor de drept ales.

— Care ne-a abandonat pe noi și țara asta acum mulți ani. Nu mai avem nevoie de implicarea ta.

— Deci ai ordonat să fiu ucis?

– De ce nu? Părea cursul corect.

— Eu am conceput acest demers. De la bun început. Tu erai doar un tânăr inițiat, proaspăt în *Ba*.

— S-a întâmplat atunci când ai găsit textele confucianiste la situl războinicilor de teracotă?

— Ce știi tu despre asta?

— Depozitul a fost redescoperit acum câteva zile. Ceasul tău a fost găsit înăuntru.

— Deci acolo l-am pierdut, spuse Pau. Bănuiam de mult timp. Bineînțeles, intenționam să mă întorc și să examinez camera aceea mai în amănunt. Din nefericire, n-am avut niciodată ocazia.

— De ce-ai luat doar textele confucianiste?

— Ca să le protejez. Dacă tovarășii cercetători și arheologi ai lui Mao le-ar fi descoperit, n-ar fi supraviețuit niciodată. Mao îl disprețuia pe Confucius.

— Biblioteca s-a dus. A ars.

— Nu ești deloc mai breaz ca ei.

Tang se simți ofensat de tonul insolent.

— Nu mai sunt un tânăr inițiat. Sunt vicepremierul Republicii Populare Chineze. Gata să fiu următorul premier și președinte.

— Totul datorită mie.

Tang chicoti.

— Nu prea. Ești plecat de mult timp. Noi ți-am implementat planul fără ajutorul tău. Așadar, stai în refugiul tău, în siguranță, în Belgia. China nu are ce să facă cu tine.

— Rivalul tău, totuși, spuse Pau, se întoarce acasă mult mai înțelept. Ministrul Ni știe, acum, despre *Ba*. Ar putea foarte bine să te împiedice să reușești.

— Ni nu este pe măsura mea.

— Dar eu sunt.

— Nu există nici o cale legală să te întorci în China. Nu-ți va fi acordată viză. Dețin controlul absolut asupra acestui lucru. Cei câțiva frați pe care-i ai la dispoziție vor fi împiedicați și ei să se întoarcă.

— Nu te susține toată lumea, spuse răspicat Pau.

Tang știa că asta se putea foarte bine adeveri, dar conta pe succes pentru a-i convinge pe cei neîncrezători.

— Mă susțin destui. Viață scurtă, Pau.

Întrerupse apelul.

Nu mai era nimic de spus.

Îi veni în minte o lecție pe care-o învățase cu mult timp în urmă, pe când se pregătea să intre în frăție.

Să nu-ți trădezi niciodată intențiile.

Zâmbi.

Nu neapărat.

---

[4] Unitate de măsură folosită în trecut în China și, prin extensie, monedă, constând în lingouri de metale prețioase, în special argint (n. trad.)

34

Ni se plimba prin sala de expoziție a lui Pau Wen, așteptând ca gazda sa să se întoarcă. Când ajunseseră înapoi la complex, Pau își ceruse scuze. Pe drum, de la Antwerpen, Ni sunase la Beijing și vorbise cu asistentul său șef, spunându-i că voia imediat un raport despre activitățile lui Karl Tang. În pofida a ceea ce credea Pau Wen, Ni îl supraveghea pe Tang de ceva vreme, folosind spioni adânc infiltrați în biroul vicepremierului. Totuși, nu vorbise nimeni niciodată despre eunuci sau *Ba*.

Ni știa deja că Tang plecase din capitală ieri, oficial pentru a se întâlni cu funcționari locali la Chongqing, dar adevăratul scop al călătoriei era să supervizeze aplicarea sentinței capitale unui bărbat pe nume Jin Zhao, a cărui condamnare pentru trădare fusese confirmată recent de către Curtea Populară Supremă. El îi dăduse indicații asistentului său șef să afle mai multe despre cazul lui Zhao și, totodată, despre interesul lui Tang față de moartea bărbatului.

Vibrația telefonului mobil îl făcu să tresară. Personalul său era rapid, ca de obicei. Răspunse sperând că Pau avea să mai întârzie cel puțin câteva minute, pentru că această conversație trebuia să fie privată.

— Jin Zhao era un geochimist experimentat care a lucrat în cadrul Ministerului pentru Dezvoltare Geologică, raportă asistentul său. El le-ar fi transmis rușilor informații confidențiale despre exploatarea petrolului.

— Ce tip de informații?

— Nu scrie în dosar. Secret de stat.

— Iar agentul rus?

— Nici o mențiune.

— Informația a fost transmisă efectiv?

— Nu. O tentativă dejucată, se arată în stenograma procesului. Însă numele pe care l-ați furnizat, Lev Sokolov, a fost, de asemenea, menționat în timpul procedurii.

Îi urmase sfatul lui Pau și le ceruse celor de la birou un dosar despre Lev Sokolov și despre locul unde se afla în prezent.

— El este un expatriat rus care a lucrat cu Jin Zhao la o instalație de cercetare petrochimică din Lanzhou, un

laborator aflat sub jurisdicția directă a Ministerului Dezvoltării Geologice.

Ceea ce însemna că Tang controla instalația.

— Zhao și Sokolov erau colegi?

— Au lucrat într-un proiect experimental referitor la explorarea avansată a petrolului. Acesta este lucrul pe care îl dezvăluie bugetul instalației. În afară de asta nu am aflat alte detalii.

— Află-le, spuse Ni. El știa că existau mijloace, mai ales în departamentul său.

Ascultă în timp ce i se dădea raportul despre noaptea ocupată a lui Tang, care plecase de la Chongqing la situl războinicilor de teracotă. Interesant, o porțiune a uneia dintre gropile expoziției fusese distrusă de un incendiu, atribuit preliminar unui scurtcircuit electric. Tang plecase atunci când a avut loc distrugerea, zbura către un sit de explorare petrolieră în nordul Gansu. Nimic ieșit din comun în asta, de vreme ce Tang superviza întregul program național de explorare petrolieră.

— El este în Gansu acum, raportă asistentul său. Nu avem ochi sau urechi în acest loc, dar nu este necesar. Îi știm următoarea destinație. Lev Sokolov este dat dispărut de două săptămâni. Trimișii lui Tang l-au găsit ieri în Lanzhou. Ministrul zboară acolo.

— Noi avem oameni în Lanzhou?

— Cinci. Pregătiți.

Ni își aminti ce spusese Pau Wen. *Găsește-l pe Sokolov. El este persoana care poate explica semnificația lămpii*.

— Vreau ca Sokolov să fie arestat înainte să-l ia Tang.

— Am înțeles.

— Sunt pe drum înapoi. Avea deja o rezervare la un zbor cu plecare din Bruxelles, pe care-o confirmase pe drum dinspre oraș. Ajung acolo în vreo cincisprezece ore. Trimite orice afli despre Sokolov și Zhao prin e-mail. Îl voi putea accesa pe drum. Vreau să știu care e legătura dintre ei și de ce este Tang atât de interesat de amândoi.

Prin ușile deschise îl văzu pe Pau Wen venind către el, prin curte.

— Trebuie să închid.

Încheie apelul și ascunse telefonul.

Bărbatul mai în vârstă intră în încăpere și întrebă:

— Ți-ai clătit ochii din nou cu minunile mele?

— Mă interesează mai mult lampa.

Pau îi dăduse artefactul unuia dintre oamenii săi când sosiseră.

— Mă tem c-a fost avariată de foc, iar lichidul pe care îl conținea s-a dus.

— Vreau s-o iau înapoi în China.

— Bineînțeles, ministrule. O poți lua. Eu îți cer doar s-o ții departe de Karl Tang. Am, de asemenea, niște vești tulburătoare.

Ni așteptă.

— Tang a condus o întâlnire virtuală cu membri *Ba* acum câteva ore. Și ce mai întâlnire, mi s-a spus. Se pregătesc pentru asaltul final.

Ni decise că se săturase să creadă orbește ceea ce spunea acest om.

— Unde e Tang? îl întrebă.

Pau îl măsură cu o privire curioasă.

— Un test, ministrule? Să vezi dacă vorbesc în cunoștință de cauză? Bătrânul făcu o pauză. În regulă. Îți înțeleg scepticismul, deși, după ceea ce s-a întâmplat la muzeu, speram că am făcut progrese. Dar e bine să fii precaut. Te va ține în viață mai mult.

— Nu ai răspuns la întrebare.

— Este la un sit de explorare petrolieră, în nordul Gansu.

Exact ce-i raportase asistentul său.

— Am trecut?

— Ce asalt a început?

Pau zâmbi, încântat să știe că avusese dreptate.

— *Ba* s-a trezit din nou la viață după decenii de somn autoimpus.

— Plec acasă.

Pau aprobă din cap.

— Lampa este ambalată și pregătită.

— Iar tu tot nu ai nici o idee ce însemnătate are?

Pau clătină din cap.

— Doar că ministrul Tang și Cassiopeia Vitt o voiau amândoi. Are o inscripție pe ea. Poate că este ceva important. Cu siguranță ai experți care ți-o pot interpreta.

Avea, dar acest bătrân mințea, iar el știa acest lucru. Nu conta. În China îl aștepta un război, iar el își irosea timpul. Avea în schimb nevoie să știe alt lucru:

— Ce s-a întâmplat la muzeu?

— Trei cadavre au fost scoase afară. Presupun că unul era al fratelui meu. Domnișoara Vitt și alți doi bărbați au fost ridicați de autorități.

— Ce se va întâmpla acum?

— Cu tine, ministrule? Nimic. În ceea ce mă privește, înseamnă că Vitt se va întoarce aici.

— De unde știi asta?

— Ani de experiență.

Ni era obosit de pedanteriile acestui bărbat, știind acum că aerul anost și vorbele iscusite erau o mască pentru o minte calculată, cinică. Pau era un expatriat care, evident, intervenise încă o dată în politica chineză. Dar Pau era în Belgia, departe de luptă. Pe tușă. Era curios, totuși, într-o privință.

— Ce vei face când se va-ntoarce Vitt?

— Poate că e mai bine să nu știi, ministrule.

Ni fu de acord.

Poate că era.

35

Malone își frecă încheieturile mâinilor, punându-și sângele-n mișcare. Polițiștii i le legaseră prea strâns. Poate că erau ofticați din cauza muzeului, crezându-l vinovat pe el? Dar nu aveau dreptate. Vinovatul stătea în picioare la câțiva pași lângă noul său binefăcător.

— Mi-ai spus că lucrai pentru Karl Tang și chinezi, îi zise Cassiopeia lui Viktor.

— Așa e. Dar sunt acolo din cauza rușilor.

Malone clătină dezaprobator din cap.

— La fel ca în Asia Centrală. Lucrai pentru noi, apoi pentru ei, apoi pentru noi, după care pentru ei. La dracu', nu văd cum o ții drept.

— Sunt un ins talentat, spuse Viktor, după care zâmbi. Am lucrat chiar și pentru ea. O arătă cu degetul pe Stephanie.

Stephanie ridică din umeri.

— L-am folosit în vreo două misiuni independente. N-ai decât să spui ce vrei, dar face treabă bună.

— Ultima dată aproape c-am fost uciși din cauza lui, sublinie Malone. Eu am intrat acolo orbește, gândindu-mă că el era de partea noastră.

— Eram, comentă Viktor.

— E agent bun, spuse Ivan. Este aproape de Karl Tang, exact acolo unde vrem noi.

Ceea ce explica de unde avea Ivan informații atât de precise despre ceea ce se întâmpla cu Cassiopeia. Dar Malone nu se putu abține să nu întrebe:

— De ce-ai avut nevoie de noi?

— Tang te-a implicat pe tine, spuse Viktor. Eu i-am spus să te lase în pace.

Ivan clătină din cap.

— Eu nu cer Stephanie să se bage-n treaba mea. Ideea ei, nu a mea. Eu angajez Viktor pentru treabă. El face treabă bine.

— Fiul lui Sokolov este ceea ce contează, spuse Cassiopeia. El este motivul pentru care mă aflu aici. Și trebuie să plec.

Stephanie o apucă pe Cassiopeia de braț.

— Cum dracu' să nu. Ia uită-te în jurul tău. Un muzeu arde din temelii, iar trei oameni sunt morți. Și, apropo, pe care

dintre ei l-ai ucis?

Malone ridică mâna.

— Eu am împușcat unul. Dar am fost drăguț.

— Pentru că l-ai împușcat după ce i-ai dat foc? întrebă Stephanie Nelle.

El ridică din umeri.

— N-ai decât să mă faci nebun, dar așa sunt eu.

— Viktor i-a omorât pe ceilalți doi, adăugă Cassiopeia.

Malone îi auzi recunoștința din voce, ceea ce-l deranjă.

— Ce e cu lampa asta? o întrebă Ivan pe Cassiopeia. Ai găsit-o?

— A fost la mine, dar a dispărut, spuse Malone.

El povesti apoi ceea ce se întâmplase în grădină. Ivan părea agitat – aparent lucrurile nu mergeau conform planului.

— Trebuie să ai lampa, declară rusul. Avem nevoie să aflăm cine este omul din grădină.

— Nu este greu, spuse Cassiopeia. Arcașul, hoțul din grădină erau oamenii lui Pau Wen. La el e lampa. Din nou.

— De unde știi asta? întrebă Stephanie.

Cassiopeia repetă ceea ce spusese arcașul.

Ivan se-ntoarse către Malone:

— Când cade, lampa rămâne împreună?

— Lucrul acela e de bronz. Era în regulă. Dar am folosit petrolul dinăuntru să mă ocup de omul pe care l-am ucis.

Fruntea lui Ivan se încreți.

— Petrolul s-a dus?

Malone aprobă dând din cap.

— A ars.

— Atunci suntem toți în necaz. Karl Tang nu vrea lampa. El vrea ulei înăuntru.

*

Tang se uită către est cum se crăpa de ziuă, primele raze de soare aprinzând cerul din violet în roz pal și în albastru. Elicopterul său se ridica în aerul zorilor, către Lanzhou, la 400 de kilometri vest, dar tot în provincia Gansu.

Se simțea învigorat.

Conversația cu Pau Wen mersese bine. Alt element dus la bun sfârșit. Acum era timpul să se ocupe de Lev Sokolov.

Ceea ce știa omul acesta putea prea bine să le determine lor, tuturor, viitorul.

*

— E vina ta, îi replică Malone lui Ivan. Dacă ne-ai fi spus adevărul, nu s-ar fi întâmplat așa ceva.

— De ce este acel petrol atât de important? întrebă Stephanie, iar Malone îi deslușì interesul din glas.

Ivan clătină din cap.

— Este important. Pentru Tang. Pentru Sokolov. Pentru noi.

— De ce?

Un zâmbet larg îi încreți rusului obrajii durdulii.

— Petrol este de mult timp în urmă. Probă direct din pământ. Stă în mormânt de peste 2000 de ani. Apoi stă în lampă până aseară.

— De unde știi tu asta? întrebă Malone.

— Știm doar ceea ce a spus Karl Tang, interveni Viktor. El mi-a spus că lampa a fost scoasă dintr-o excavație, de către Pau Wen, în anii ’70 și că s-a aflat în posesia lui Pau de-atunci încoace. Gura dragonului era sigilată cu ceară de albine.

Malone dădu din cap.

— Până la incendiu. Pe care l-au declanșat oamenii tăi.

— Împotriva dorinței mele, spuse Viktor.

— Nu asta le-ai spus când ați venit. Le-ai spus să ia benzina *pentru orice eventualitate*.

— Ai auzit vreodată ce-nseamnă să joci un rol? întrebă Viktor. Tang ne-a ordonat să luăm lampa și să ștergem orice dovadă c-am fost acolo. Dac-am fi intrat și-am fi ieșit curat, atunci n-ar fi fost nevoie. Bineînțeles, eu n-am avut nici o idee că vom participa la această reuniune minunată.

Malone văzu pe fața Cassiopeei că-și pierduse speranța.

— Fiul lui Sokolov este pierdut, îi spuse ea. N-avem petrolul. N-avem lampa.

— Dar nimic din toate astea n-are sens, spuse el.

— Trebuie să-i facem o vizită lui Pau.

El aprobă din cap.

— Sunt de acord. Dar avem nevoie și de niște odihnă. Arăți de parcă ai să te prăbușești. Și eu sunt obosit.

— Băiețelul ăla depinde de mine.

El văzu cum în ochii Cassiopeei mijește hotărârea.

— Voi face contact cu Pau, spuse Ivan.

Malone clătină din cap.

— E o idee foarte proastă. Ce crezi că poți să afli? Cassiopeia a fost acolo. Ea are o datorie la el. Avem un motiv să ne ducem la el.

— Nu-mi place acest plan. Uite ce se întâmplă ultima dată când te-am ascultat.

— El probabil că se crede dibaci în acest moment, spuse Cassiopeia. Unul dintre oamenii aceia de pe stradă care se uită la acest spectacol lucrează cu siguranță pentru Pau. Deci, știe că sunt în viață.

Malone prinse din zbor ceea ce ea nu spusese cu voce tare.

Iar unul dintre oamenii lui nu este.

— Vreau să știu totul despre Pau Wen, îi ceru Malone Stephaniei. Înainte să plecăm. Crezi că poți să ne faci rost rapid de niște informații despre trecutul lui?

Ea aprobă dând din cap.

Malone se uită la Ivan:

— Vom afla ceea ce avem nevoie să știm.

Rusul zdravăn făcu un semn din cap că era de-acord.

— OK. Faci încercare.

— Eu trebuie să plec, spuse Viktor.

Malone își duse brațele la spate.

— Ai grijă să nu te plesnească ușile peste cur când ieși.

Cassiopeia ieși în calea lui Viktor.

— Nu înainte să-mi spui unde este copilul lui Sokolov. Mi-ai spus că știi.

— Am mințit ca să mă iei cu tine.

— Unde este copilul? întrebă ea, pe un ton de rugăminte clar.

Dar Viktor nu păru impresionat.

— Chiar nu știu. Se întoarse către Ivan. Tang mă va căuta. Bineînțeles, oamenii lui sunt morți, iar lampa nu este la mine. Asta nu o să-l facă fericit.

— Întoarce-te la el, spuse Ivan. Fă ce faci cel mai bine.

— Minte, nu se putu abține Malone.

— Mă descurc cu Tang, spuse Viktor. Dar voi, oameni buni, trebuie să știți ceva.

Malone îl ascultă atent.

— Tang a ordonat un atac asupra lui Pau Wen. Poate că nici măcar nu mai e în viață.

— Iar tu spui asta în treacăt abia acum? întrebă Malone.

— Știi, Malone, stau în preajma ta de doar câteva minute, dar m-am săturat deja.

— Ești invitatul meu, dă cea mai bună lovitură.

— Rezolvați asta mai târziu, le spuse Stephanie. Acum mă îngrijorează acest Pau Wen. Cotton, tu și cu Cassiopeia verificați-l. Vă fac rost de ceea ce aveți nevoie, iar Ivan și cu mine așteptăm vești de la voi. Viktor, du-te și fă ce ai de făcut.

— Cine muri și făcut la tine șefă? întrebă Ivan.

— N-avem timp să ne certăm.

Malone văzu că Ivan era de-acord.

El se uită cum Viktor se-ndepărta rapid printre mașinile parcate.

— Ai fi putut să-l iei mai ușor, spuse Cassiopeia. Nu stă pe roze.

Pe Malone îl durea-n cot.

— Nu *mie* mi-a salvat viața. De două ori.

36

LANZHOU, CHINA
Ora 7.20 dimineața

Lui Tang îi displăcea Lanzhou aproape tot atât de mult cât Chongqing. Orașul îmbrățișa malurile Fluviului Galben, îndesat într-o vale îngustă și încorsetat de munți abrupți. Sute de cărămidării și cuptoare de ardere împânzeau periferia, totul în aceeași nuanță de argilă ca peisajul. Odinioară servise drept poartă de intrare către China, ultimul loc de schimbat caii și cumpărat provizii înainte de a intra în deșertul neospitalier, spre vest. Acum era capitala provinciei Gansu – cu zgârie-nori, centre comerciale și un nod feroviar care stimula comerțul. Fără copaci, cu o pădure de coșuri de fum, minarete și linii electrice, sporind impresia generală de dezolare.

Coborî din mașina care-l adusese de la aeroport. Fusese informat că Lev Sokolov era acum în custodie, după ce oamenii săi intraseră în casa în care Sokolov se ascunsese.

Se apropie de blocul de apartamente, trecând pe lângă o fântână în care erau doar gunoaie și șoareci morți. Pâcla ce plutea deasupra capului se subția pe măsură ce soarele se înălța, lăsând la iveală cerul de culoarea cenușii. Mirosul de ciment proaspăt se amesteca cu fumul scos de mașini și autobuze. Un labirint de alei și străduțe pornea în mod radial în toate direcțiile, tăind zone cu locuințe mai dărăpănate. Îl înghiți un talmeș-balmeș nebun de coșuri cu rotile, vânzători ambulanți, biciclete și țărani care-și vindeau produsele. În principal fețe arabe și tibetane. Toată lumea purta tonuri de gri, singurele culori vii fiind expuse în câteva magazine. Se schimbase, renunțând la costumul pe comandă în schimbul unor pantaloni, al unei cămăși lăsate pe dinafară, al unor pantofi sport și al unei pălării.

Se opri în fața clădirii cu fațada de granit. O scară cu trepte de lemn ducea la etajele superioare. I se spusese că era blocul de locuințe al managerilor de nivel mediu de la rafinăria petrochimică din apropiere. Urcă treptele mucegăite și moi. Palierele erau înțesate cu coșuri, cutii și alte biciclete. La etajul doi, găsi ușa de lemn cu suprafața plină de găuri ca mușcăturile vărsatului de vânt. Un bărbat aștepta afară.

— Ne supravegheau niște bărbați, raportă bărbatul.

Tang se opri la ușă și așteptă.

— Lucrează pentru ministrul Ni.

— Câți?

— Cinci. Ne-am ocupat de ei.

— În liniște?

Bărbatul confirmă dând din cap.

Tang îi acceptă lauda cu un zâmbet și o ușoară înclinare a capului. Scurgerile din biroul său erau mai rele decât crezuse. Ni Yong trimisese oameni aici. Acest lucru trebuia să fie corectat.

Toate la vremea lor.

Pași înăuntru.

În garsonieră erau câteva scaune și o masă joasă. Chicineta, de-a lungul unui perete, era plină de ustensile murdare, ambalaje de mâncare, farfurii și alimente în descompunere. Lev Sokolov stătea pe o sofa Naugahyde, cu mâinile și picioarele legate, o fâșie de bandă adezivă neagră pe gură și cămașa leoarcă de sudoare. Ochii rusului se făcură cât cepele când îl văzu pe Tang.

— Ar trebui să-ți fie frică, spuse el. M-ai făcut să trec printr-o groază de necazuri, adăugă în chineză, știind că Sokolov înțelege fiecare cuvânt.

Tang își scoase pălăria. Alți doi oameni de-ai săi flancau sofaua la fiecare cap. Le făcu un gest să aștepte afară, iar ei ieșiră.

Se uită în jur, la pereții zugrăviți în bej. Becurile chioare nu înveseleau deloc atmosfera întunecată. Niște mucegai verde înflorea aproape de tavan.

— Nu e o ascunzătoare prea bună. Din păcate pentru tine, noi am presupus că n-ai plecat niciodată din Lanzhou, așa că ne-am concentrat eforturile aici.

Sokolov îi aruncă o privire înfricoșată.

Un vacarm de polizoare, bormașini și compresoare, plus sporovăiala oamenilor se auzea printr-o fereastră cât o foaie de copt.

Sokolov era înalt, lat în umeri, avea talia îngustă și coapsele subțiri. Un nas scurt și drept, puțin încovoiat ieșea în evidență deasupra benzii care-i acoperea gura, iar o claie de păr negru, lung și netuns, îi acoperea urechile. Un început de barbă îi acoperea obrajii și gâtul. Tang știa că străinul era genial. Era, poate, unul dintre cei mai mari teoreticieni ai lumii în geologie petrolieră. Împreună cu Jin Zhao era posibil să fi demonstrat o teorie care putea să schimbe planeta pentru totdeauna.

— Te-am prins, spuse Tang. Și îl am și pe fiul tău. Ți-am oferit o cale să-ți recuperezi fiul, dar tu ai ales alt drum. Cassiopeia Vitt a dat greș, să știi. Cel mai probabil este deja moartă. Nu a luat lampa. De fapt, petrolul din ea nu mai există.

Sokolov îl privi îngrozit.

— Așa e, continuă el. La ce mai folosești acum? Și fiul tău? Ce i se va întâmpla? N-ar fi potrivit să se întoarcă la mama lui? Cel puțin va avea un părinte.

Sokolov scutură din cap, încercând să înăbușe cu furie realitatea dură.

— Este adevărat, tovarășe Sokolov. Ai să mori. La fel ca Zhao.

Sokolov se opri. În ochi i se citea o întrebare.

— Apelul i-a fost respins. L-am executat ieri.

Sokolov se holba îngrozit, tremurând.

Tang își reaminti sieși că avea nevoie de Sokolov în viață, dar voia în același timp ca acest bărbat să cunoască teroarea. Ordonase să i se facă un profil complet, în urmă cu câteva luni. Din el aflase despre devotamentul rusului față de fiul său. Lucrurile nu stăteau întotdeauna așa. Tang știa o mulțime de bărbați cărora puțin le păsa de copiii lor. Banii, promovarea, până și amantele erau mai importante. Nu era cazul lui Sokolov. Ceea ce era, într-un fel, admirabil. Nu că l-ar fi putut înțelege.

Îi veni în minte altceva din profil.

Un lucru mic, care devenise important abia noaptea trecută.

Se duse la ușă, o deschise și-i făcu semn unuia dintre bărbați să se apropie.

— În mașină, jos, sunt câteva lucruri, spuse el cu voce scăzută. Adu-le. Apoi, făcu o pauză, găsește-mi niște șobolani.

*

Malone conducea, iar Cassiopeia stătea tăcută pe locul de alături. Coapsa încă îl mai durea, însă mândria îi era rănită mult mai profund. Ar fi trebuit să-și păstreze sângele rece cu Viktor. Dar nu avusese nici timpul și nici răbdarea să facă față tuturor nebuniilor, iar omul acesta însemna supraveghere constantă. Totuși, parcă era mai deranjat de faptul că ea-i luase apărarea lui Viktor.

— Am vorbit serios, spuse ea. Apreciez că ai venit.

— Ce altceva să fi făcut?

— Să vinzi cărți.

El zâmbi.

— Nu prea reușesc s-o fac atât de mult pe cât credeam. Mă tot împidică legături video de la prieteni care sunt supuși simulării înecului.

— A trebuit să fac asta, Cotton.

El vru să înțeleagă.

— Acum 5 ani eram implicată în ceva, în Bulgaria, care s-a terminat prost. L-am cunoscut pe Sokolov acolo. Lucra pentru ruși. Când a lovit necazul, Sokolov m-a scos de-acolo. Și-a asumat un mare risc.

— De ce?

— Ura Moscova și își iubea noua soție. O chinezoaică. Era însărcinată pe-atunci.

Acum înțelese el. Acel copil era în pericol în prezent.

— Ce făceai în Balcani? E un loc dur pentru hoinărit.

— Căutam niște aur tracic. O favoare, pentru Henrik, care a luat o întorsătură urâtă.

Lucrurile cu Henrik Thorvaldsen o puteau lua și în această direcție.

— L-ai găsit?

Ea încuviință din cap:

— Sigur că da. Dar abia am ieșit de-acolo. Fără aur. Cotton, Sokolov nu era obligat să facă ce-a făcut, dar n-aș fi reușit să scap de-acolo dacă nu era el. După aceea m-a găsit pe internet. Am comunicat din când în când. Este un om interesant.

— Deci, îi ești datoare.

Ea aprobă.

— Și am dat-o cu totul în bară.

— Cred că am avut și eu un pic de-a face cu asta.

Ea-i arătă către intersecția care apăru în lumina farurilor, și-i spuse să vireze către est.

— N-ai avut nici o idee despre petrolul din lampă, spuse ea. Orbecăiai. Făcu o pauză. Soția lui Sokolov e distrusă. Băiatul ăsta însemna totul pentru ea. M-am întâlnit cu ea săptămâna trecută. Nu cred că poate supraviețui știind c-a dispărut pentru totdeauna.

— Încă n-am terminat, spuse el.

Ea-și întoarse capul și îl privi. El trase cu ochiul prin întuneric și-i zări fața. Arăta obosită, frustrată, furioasă.

Și frumoasă.

— Ce-ți mai face coapsa? întrebă ea.

Nu era tocmai ce voia el să-l întrebe, dar știa că era la fel timidă ca el când venea vorba de emoții.

— Voi supraviețui.

Ea se apropie și puse o mână pe brațul lui. El își aminti alt moment când se atingeau, imediat după funeraliile lui

Henrik, în timp ce se-ntorceau pe jos de la mormânt, printre copacii goi, iarna, pe o bucată de pământ presărată de zăpadă, ținându-se de mână în tăcere. Nu fusese nevoie să vorbească. Atingerea spusese totul.

Ca acum.

Sună un telefon. Al lui. Era pe consola dintre ei.

Ea își retrase mâna și răspunse.

— Este Stephanie. Are informațiile despre Pau Wen.

— Pune-l pe speaker.

*

Cassiopeia asimilase informațiile de la Stephanie despre Pau Wen. Mintea-i era înapoi, cu câteva ore în urmă, când crezuse că avea să moară. Regretase lucruri, se lamentase cât de dor avea să-i fie de Cotton. Îi observase iritarea când ea-i luase apărarea lui Viktor, deși chiar nu fusese apărare, odată ce ea credea în continuare că Viktor știa mult mai multe despre fiul lui Sokolov decât era dispus el să recunoască. Viktor juca, evident, alt joc periculos. Rușii împotriva chinezilor, americanii și împotriva unora și a celorlalți.

Nu era de colo.

Stephanie continuă cu informațiile ei.

Cotton asculta, memoria sa vizuală arhivând cu siguranță fiecare detaliu. Ce binecuvântare putea să fie, dar și ce blestem. Erau atâtea, încât ea ar fi preferat să nu-și amintească.

Un lucru și-l amintea totuși clar.

În fața morții, privindu-l fix pe arcașul cu săgeata îndreptată direct spre ea, iar apoi când pistolul lui Viktor era ațintit asupra ei, ea își dorise cu disperare încă o ocazie cu Cotton.

Și o primise.

37

BELGIA

Malone îl pironi pe bărbat cu privirea. Deși era trecut de miezul nopții, afară era întuneric ca smoala, iar intrarea avea urme de gloanțe, bărbatul mai în vârstă care deschisese porțile – cu picioarele scurte, pieptul îngust, ochii înroșiți, tulburi, dar vioi – părea imperturbabil.

Un zâmbet abia schițat îi flutură pe buze. Cotton Malone recunoscu fața.

De la muzeu, cu ceilalți doi, dintre care unul avea arc și săgeți.

Cassiopeia avea dreptate. Lampa fusese într-adevăr la Pau Wen.

Cassiopeia nu-i lăsă lui Pau Wen timp să reacționeze. Scoase pistolul, același pe care Viktor îl folosise ca să-i ia urma, și-i puse țeava la gât. Ea îl împinse pe Pau înăuntru și-l izbi de un zid de piatră, prinzând câteva tulpini de bambus artificial între roba lui de mătase și zid.

— L-ai trimis pe arcașul acela să mă omoare, spuse ea.

Doi chinezi mai tineri apărură în capul rândului scund de scări care ducea în casă. Malone își scoase Beretta și-o îndreptă către ei, clătinând din cap, făcându-le semn să nu se-amestece. Cei doi se opriră, ca și cum ar fi știut că Vitt nu avea să apese pe trăgaci.

Se bucură că ei credeau așa. El nu era prea sigur.

— Ai venit în casa mea, spuse Pau. Mi-ai furat lampa sub amenințarea armei. Nu am dreptul să-mi recuperez proprietatea?

Ea trase piedica pistolului. Cei doi care stăteau deasupra lor reacționară la noua amenințare, dar Malone îi ținu pe loc cu arma sa.

— N-ai trimis bărbatul ală să mă omoare din cauza lămpii, spuse ea. Ai *vrut* ca eu să iau afurisitul ăla de obiect.

— Ministrul Tang este cel care a schimbat această situație, nu eu.

— Poate c-ar trebui să-l lăsăm să vorbească, spuse Malone. Și s-ar putea să se simtă mai înclinat s-o facă dacă-i iei arma de la beregată.

— Au venit oameni să mă omoare și pe mine, astăzi, spuse Pau. Trimiși de Tang. Vezi dovada în uși. Din păcate pentru ei, au murit încercând.

— Și n-a venit poliția? întrebă Malone.

Pau zâmbi.

Cassiopeia coborî pistolul.

Pau își netezi mânecile robei și-i concedie pe ceilalți doi bărbați cu un gest.

— Știai că o să venim, spuse Malone.

Văzuse certitudinea aceea în ochii bărbatului.

— Nu tu. Ea. Mi-am dat seama că va fi aici înainte de răsărit.

*

Ni aștepta să urce la bordul avionului său de la Bruxelles la Beijing. Își folosise pașaportul diplomatic pentru ca lampa să fie depozitată la bord și să-l aștepte în terminal după ce debarca în China. Sunase deja la birou, iar o mașină avea să fie pe aeroport să-l ducă direct la birou. Spera ca până atunci să afle mai multe despre *Ba* și despre legătura lui Karl Tang cu frăția. Din câte se părea, nimic nu mersese cum trebuia în ultimele câteva ore, dar era cu mult mai informat, iar ăsta era un avantaj. Pau Wen se dovedise util, poate prea util, însă, acum, Ni era mai îngrijorat în legătură cu Tang.

Se anunță îmbarcarea pentru clasa întâi.

Își rezervase acest lux din două motive – pentru că avea nevoie să se odihnească și pentru că linia aeriană oferea conexiune la internet în timpul zborului pasagerilor de la clasa întâi. Trebuia să rămână în contact.

Se ridică în picioare.

Telefonul îi vibră în buzunar și răspunse.

— Nu-l avem pe Sokolov, îl informă asistentul său. Oamenii noștri au dispărut. Nici un contact de două ore.

— Tang este în Lanzhou?

— Este cu Sokolov acum.

Se gândi repede. Pierduseră elementul surpriză.

— Doriți să trimitem și mai mulți oameni? fu întrebat.

Cursul părea clar. Retragere, reevaluare, apoi decizie.

— Nu. Dați-vă la fund. Retrageți-vă.

— Și Sokolov? Asta s-ar putea dovedi fatal pentru el.

— Vom fi nevoiți să sperăm că nu.

*

Cassiopeia îi urmă pe Malone și Pau Wen într-una din camerele de întâlnire. Iarăși îi atraseră atenția tâmplăria, lambriurile și modelele cu zăbrele, dar și mătăsurile vechi atârnate pe pereți, cupletele și felinarele. Văzu cum Malone

absorbea ceea ce era în jur, conchizând, cu siguranță, așa cum făcuse și ea la prima vizită, că acest loc denota bogăție și gust. Iluminatul incandescent difuz producea o strălucire caldă de lumânări care-o calmă.

O hartă îi atrase atenția lui Malone. O remarcă și ea. Cam de vreo 2 metri pe unul, pictată pe mătase – fină, scorțoasă și texturată. O serie de ideograme formau o bordură pe cele patru laturi. Ea admiră culorile – roșu aprins, albastru safir, galben și verde, iar fiecare nuanță părea estompată de o patină de satin galben-maroniu.

— Este impresionantă, spuse Malone.

— Este o reproducere a ceea ce-am văzut cândva. O reprezentare antică a Chinei. Gansu și platourile deșertice Qinghai la vest, arătă Pau. În sud Guangdong și Guanxi. Marea la est, iar la nord Zidul de Zece Mii de Mile[5].

Malone zâmbi la auzul denumirii.

— Chinezii nu-i spun Marele Zid, zise Pau.

Harta era destul de detaliată, cu lacuri și râuri și ceea ce păreau să fie drumuri care legau orașele, toate cu denumirile scrise.

Pau arătă anumite locuri.

— Acesta este Ling-ling, în partea de jos, cel mai sudic oraș. Chiu-yuan, lângă zid, apăra nordul. Ch'i-fu și Wu străjuiau Marea Galbenă. Fluviile reprezentate sunt Wei, Galben și Yangtze.

— Este exactă? întrebă Malone.

— Chinezii erau cartografi excelenți. De fapt, ei au dezvoltat tehnica. Așa că, da, este destul de precisă.

Malone arătă către partea din sud-vestul extrem și ceea ce părea să fie o reprezentare a unor munți. Locul era marcat cu trei ideograme.

— Ăsta e un avanpost singuratic.

Pau încuviință din cap:

— Galeria Păstrării Armoniei. Un sit antic care, de fapt, încă mai există. Unul dintre miile de temple ale Chinei.

Gazda lor le arătă două canapele de ratan, iar ei se așezară. Pau se așeză la rândul său cu fața la ei, într-un scaun cantonez confortabil. Malone, amintindu-și pesemne informațiile pe care i le dăduse Stephanie la telefon, se limită la minimum de fapte și nu-i menționă deloc pe ruși.

— Noi înțelegem că lampa nu este importantă. Petrolul din ea era ceea ce voia Karl Tang. Nu cumva știi de ce? întrebă

el.

Pau își păstră aerul ferm și dur.

Ea nu-și dăduse seama că o manipulase când îl vizitase prima dată. Acum știa ce și cum.

— Doar că Tang a cerut un eșantion din petrolul antic într-un scop anume.

— Minți, îl acuză ea.

Pau se încruntă.

— Și ce dacă mint? Ce aveți voi să îmi oferiți în schimbul informațiilor pe care le căutați?

— Ce vrei? întrebă Malone. Apoi gesticulă spre cameră. Evident, nu-ți trebuie bani.

— Adevărat, sunt un om cu posibilități. Dar am o nevoie. Dați-mi voie să-i adresez o întrebare domnișoarei Vitt. Intenționați să vă întoarceți în China?

— Știi despre Sokolov, băiat, Tang. Știi totul, nu?

— Iar răspunsul la întrebarea mea este…

— Nu intenționam. Dar intenționez acum.

— Presupun că veți reintra fără știința guvernului chinez.

— Va fi, probabil, cel mai bine, spuse Malone.

— Vreau să vă însoțesc.

— De ce-am lua măcar în calcul așa ceva? întrebă ea.

— Știu unde putem găsi altă mostră a petrolului de-acum 2200 de ani.

*

Tang ținea în mână o găleată de metal adusă de la mașină. O luase de la situl de forare, împreună cu alte câteva lucruri, înainte să plece. Omul lui se întoarse cu doi șobolani, unul destul de mărișor, pe care-i găsise pe aleea din spatele blocului. Știa că nu avea să fie greu. Clădiri ca asta erau infestate.

Auzi dăunătorii agitându-se înăuntrul cutiei de carton folosite în pripă pe post de cușcă. Își dădu seama că nu avea să dureze mult până să descopere că ar putea să treacă prin ea. Investigația pe care o făcuse asupra trecutului lui Sokolov scosese la iveală o fobie teribilă față de șobolani, care făcea alegerea refugiului rusului și mai ciudată. Dar, ținând cont de circumstanțe, probabil că nu prea avusese de unde să aleagă. Să se ascundă printre milionul și jumătate de locuitori din Lanzhou probabil că păruse un pariu fără riscuri.

Se întoarse la Sokolov, legat fedeleș, de mâini și de picioare, într-un scaun, cu niște bandă adezivă solidă. Ordonase să i se dea cămașa jos, să rămână cu pieptul gol. Niște sfoară pe care o adusese, vreo 2 metri, zăcea pe podea în spatele scaunului.

Lev Sokolov nu văzuse încă șobolanii, deși cu siguranță îi auzise.

Tang făcu un semn, iar scaunul fu răsturnat pe spate. Sokolov era acum cu fața la tavan, cu șira spinării spre podea și picioarele în aer. Tang deschise cutia de carton și răsturnă șobolanii în găleată. Nu se puteau agăța cu ghearele de metalul lucios, deși încercau, în van, să se cațăre.

Se apropie de Sokolov.

— A venit timpul să înțelegi cât de serios sunt.

---

[5] Cea mai comună denumire chinezească modernă, provenind din *Memoriile istorice* ale lui Sima Qian, care citează un general din anul 493. Expresia nu precizează lungimea zidului, ci este echivalentul „miriadelor“. (n. trad.)

38

BELGIA

Malone aflase suficient la telefon, de la Stephanie, ca să știe că Pau Wen o manipulase pe Cassiopeia, în urmă cu câteva zile, și că, acum, avea să încerce să o facă din nou.

— De ce vrei să mergi în China? îl întrebă el pe Pau. Mi s-a spus că ai fugit din țară cu zeci de ani în urmă.

— Dar care este implicarea dumneavoastră aici?

— Eu sunt agentul tău de voiaj. Cel care îți poate rezerva biletul, în funcție de ce părere își face despre tine.

Pau rânji.

— Este pe cale să aibă loc o revoluție. Poate chiar sângeroasă. În China, schimbările la putere au însemnat întotdeauna moarte și distrugere. Karl Tang intenționează să preia controlul guvernului – într-un fel sau altul.

— De ce are nevoie de un eșantion de petrol vechi de secole? întrebă Cassiopeia.

— Ați auzit despre Primul Împărat, Qin Shi? îi întrebă Pau.

Malone știa câte ceva. Trăise cu 200 de ani înainte de Hristos, la 100 de ani după Alexandru cel Mare și unise șapte state care luptau între ele într-un imperiu, formând ceea ce avea să se numească mai târziu China, după numele lui. Fusese primul care făcuse acest lucru, punând bazele unei succesiuni de dinastii care au condus până în secolul al XX-lea. Autocrat, crud și totodată vizionar.

— Pot să vă citesc ceva? întrebă Pau.

Nici el și nici Cassiopeia nu obiectară. Malone chiar voia să audă ce avea de spus acest om și fu bucuros că ea părea să fie de acord.

Pau bătu din palme de două ori, iar unul dintre bărbații mai tineri care supraveghease întâlnirea de la intrare apăru cu o tavă pe care era un teanc de foi fragile de mătase. El așeză tava în poala lui Pau, după care se retrase.

— Acesta este un exemplar al *Însemnărilor istorice* sau *Shiji*[6], cum au mai fost numite. Au fost scrise să acopere întreaga istorie omenească, din perspectiva chinezească, până la moartea autorului, în 90 î.H. Este prima operă istoriografică scrisă a Chinei.

— Iar tu ai, întâmplător, un original? întrebă Malone. Pregătit să ni-l arăți?

— Așa cum am spus, știam că ea va veni.

Malone zâmbi. Omul ăsta era tare.

— Creatorul *Shiji* a fost marele istoric al dinastiei Han Sima Qian. El ar fi consultat înregistrări imperiale și ar fi călătorit foarte mult, consultând documente private, biblioteci și amintiri personale. Din nefericire, Qian a căzut, până la urmă, în dizgrația împăratului. A fost castrat și întemnițat, dar când a fost eliberat a devenit din nou secretarul palatului și a scris această lucrare.

— Era un eunuc? întrebă Malone.

Pau încuviință din cap.

— Și chiar unul destul de influent. Acest manuscris se bucură în continuare de un imens prestigiu și de admirație universală. Rămâne singura și cea mai bună sursă care există despre Primul Împărat. Două dintre cele o sută treizeci de capitole ale sale sunt expres despre Qin Shi.

— Scrise la peste 100 de ani după ce a murit, spuse Malone.

— Cunoașteți istoria.

Malone își lovi ușor țeasta.

— Am o minte atentă la detalii.

— Aveți dreptate. Au fost scrise la mult timp după ce a murit Primul Împărat. Dar este tot ce avem. Pau arătă spre foaia de mătase de deasupra, cafenie și pătată, ca și cum ar fi fost vărsat ceai pe ea. Era acoperită cu ideograme decolorate, scrise pe coloane.

— Pot să vă citesc ceva? întrebă Pau.

Iar Primul Împărat fu îngropat la muntele Li.

Încă de pe vremea când urca pe tron a început Qin Shi să sape și să construiască muntele Li, iar atunci când ținea în mână întregul imperiu, peste 700000 de muncitori erau trimiși să trudească la lucrări.

Au săpat prin trei izvoare subterane și au turnat bronz topit pentru a face sicriul exterior și pentru a realiza machetele palatelor, pavilioanelor și birourilor guvernamentale cu care a fost umplut mormântul.

Și erau scule minunate, bijuterii prețioase și lucruri rare de departe aduse. Meșterilor li s-a poruncit să pună arbalete în chip de capcane, ca orice hoț de morminte să cunoască fulgerătoarea moarte.

Cu argint viu ei au făcut sutele de râuri ale țării, Fluviul Galben și Yangtze, și marea cea mare, iar mașini țineau apele-n mișcare. Constelațiile cerului erau reproduse deasupra, iar regiunile pământului dedesubt.

Torțe de petrol au fost făcute să ardă pentru mult timp. Concubinelor fără fii li s-a poruncit să-l urmeze pe împărat în moarte, iar dintre meșteri

și muncitori nici măcar unul n-a fost lăsat să iasă viu.

Vegetație a fost plantată să aducă a munte.

— Nici un conducător de dinainte ori de după, spuse Pau, nu a creat un memorial de aceste proporții. Grădini, garduri, porți, turnuri de colț și palate imense. Până și o armată de teracotă, mii de statui care stăteau de veghe, în formație de luptă, gata să-l apere pe Primul Împărat. Circumferința totală a complexului funerar are peste 12 kilometri.

— Și care e ideea? întrebă Cassiopeia cu nerăbdare. Am prins trimiterea la torțe făcute din petrol care să ardă pentru mult timp.

— Această movilă încă există, la un kilometru de Muzeul Războinicilor de Teracotă. Acum are doar cincizeci de metri înălțime – a fost erodată pe jumătate –, iar mormântul lui Qin Shi este înăuntru.

— A cărui excavare guvernul chinez n-o va permite, spuse Malone. Am citit relatări de presă. Situl este plin de mercur. Argint viu, cum ai spus. L-au folosit să simuleze râurile și oceanele pe podeaua mormântului. Teste efectuate pe teren acum câțiva ani au confirmat cantități mari în sol.

— Aveți dreptate, este mercur acolo. Iar eu am fost cel care, cu decenii în urmă, a scris raportul care a condus la interzicerea excavării.

Pau se ridică și se duse în cealaltă parte a camerei, la altă imagine imprimată pe mătase agățată pe perete, cu un bărbat corpolent într-o robă lungă.

— Aceasta este singura reprezentare a lui Qin Shi care a durat în timp. Din nefericire, a fost creată la secole după moartea sa, așadar exactitatea ei este îndoielnică. Ceea ce a supraviețuit este felul în care unul dintre cei mai apropiați consilieri ai lui Qin l-a descris. *Are trompa unei viespi și ochi mari, atotvăzători. Are pieptul unei păsări de pradă și voce de șacal. Este necruțător, cu o inimă de tigru sau lup*.

— În ce fel ne pot ajuta toate astea? întrebă Malone.

Un aer de satisfacție apăru pe fața lui Pau Wen.

— Eu am fost în mormântul lui Qin Shi.

---

[6] *Însemnările istorice* au fost scrise de către istoricul chinez Sima Qian în perioada 109–91 î.H. și acoperă epoca mitică de la Împăratul Galben și până în perioada în care a trăit autorul. Este prima summa sistematizată a istoriei Chinei, comparabilă ca influență cu *Istoriile* lui Herodot. (n. trad.)

39

LANZHOU, CHINA

Tang îi arătă lui Lev Sokolov ce se agita în găleată. Rusul privi cu ochi îngroziți.

— Din cei jucăuși, spuse Tang.

Sokolov era întins în continuare pe podea, legat de scaun, cu picioarele îndoite, mai sus decât capul, cu ochii în tavan, ca un astronaut în capsula sa. Începu să dea din cap înainte și înapoi, implorând ca totul să înceteze. Fruntea rusului se umplu de broboane de sudoare.

— M-ai mințit ultima dată, îi reproșă Tang. Iar eu te-am protejat. Funcționari de-aici, din Gansu, au vrut să te aresteze. Eu am împiedicat acest lucru. Ei voiau să te alunge din provincie. Eu am spus nu. Ei îți spuneau disident, iar eu te-am apărat. N-ai fost nimic altceva decât o pacoste. Și mai rău, m-ai pus personal într-o situație stânjenitoare. Și nu pot permite ca acest lucru să rămână fără răspuns.

Cei trei oameni ai săi stăteau lângă scaun, doi la picioare, unul la cap. El le făcu semn, iar ei îl ținură pe Sokolov în poziția în care era. Tang se apropie și răsturnă găleata de metal, apăsând-o cu putere ca să rămână pe loc. Șobolanii prinși sub ea goneau acum pe pieptul gol al lui Sokolov. Rusul, ținut de oamenii lui Tang, dădea violent din cap în stânga și-n dreapta, cu ochii închiși, în agonie.

Tang se puse cu pieptul pe fundul găleții ca să o țină pe loc, luă frânghiile de pe podea și o legă de corpul lui Sokolov.

Tang așteptă un moment, ca lucrurile să se calmeze, dar Sokolov continuă să se zbată.

— Ți-aș sugera să stai nemișcat, spuse Tang. Îi vei agita mai puțin.

Rusul păru să-și recapete într-o oarecare măsură controlul și să se oprească din zbătut, deși cei trei bărbați îl țineau în continuare bine.

Tang se duse la masă și luă unul dintre celelalte două obiecte pe care le adusese de la platforma petrolieră. O mică lampă de mână cu acetilenă, cu aprindere automată. Genul de instrument folosit pentru reparații rapide pe platforme. Deschise supapa de alamă. Gazul fluieră prin vârf. Puse torța

în poziție verticală pe masă, luă celălalt obiect, un aprinzător, și aprinse lampa.

Reglă flacăra la albastru fierbinte.

Se așeză pe vine și încinse fundul găleții, iar apoi începu să plimbe flacăra pe pereții ei.

— Pe măsură ce se încinge, șobolanii fug instinctiv de metal. Vor simți rapid o nevoie disperată să evadeze din închisoarea în care se află. Dar n-au pe unde să iasă. Totul le rezistă ghearelor, cu excepția cărnii tale.

El auzi șobolanii izbindu-se de pereții găleții, chițăind, aflați la ananghie.

Sokolov țipă, dar, din cauza benzii de pe gură, se auzi doar un murmur. Corpul legat fedeleș al rusului era încordat tot și leoarcă de transpirație. Tang continuă să încălzească găleata, având grijă să n-o încingă prea tare, ci doar cât să-i determine pe șobolani să atace carnea.

Fața lui Sokolov se schimonosi de chin. Ochii rusului se umplură de lacrimi care-i curgeau pe tâmple.

— Șobolanii își vor croi drum cu ghearele în stomacul tău, spuse Tang. Își vor săpa vizuină prin carnea ta, ca să scape de căldură. Continuă să plimbe flacăra pe găleată. Nu pot fi învinovățiți. Orice creatură ar face la fel.

Sokolov țipă din nou – un murmur lung, adânc, înăbușit de bandă. Tang își dădu seama ce se întâmpla. Șobolanii zgâriau cu furie și mușcau în același timp din carne, ca să evadeze mai repede.

Șmecheria, fusese învățat Tang, era să știe când să se oprească. Dacă aștepta prea mult timp, victima putea să fie rănită grav, chiar fatal, de la infecția provocată de șobolani. Dacă aștepta prea puțin, nu-și atingea scopul, iar repetarea procedurii era problematică, mai puțin în cazul în care nu conta dacă subiectul supraviețuia.

Aici conta.

Tang retrase torța.

— Bineînțeles, spuse el, cu o privire și o voce cât mai mieroase, există o alternativă la asta, dacă ești dispus să asculți.

40

BELGIA

Malone înțelese importanța a ceea ce tocmai spusese Pau Wen.

— Cum este posibil?

— Când a fost descoperită armata de teracotă, în 1974, pe mine m-a trimis președintele Mao să investighez și să determin amploarea descoperirii. Mi-am dat seama imediat că ceea ce se descoperise se putea dovedi enorm de important. Nimeni nu avea habar de existența armatei de teracotă. Arătă spre mătăsurile din fața lui. *Shiji* nu suflă o vorbă despre asta. Nici un alt izvor scris nu-i menționează existența. Se pare că a fost concepută, ridicată, îngropată și apoi uitată.

Malone își aminti că citise despre descoperire. Pau avea dreptate – s-a dovedit un fapt semnificativ pentru China. Milioane de oameni se perindau în fiecare an pe la sit. Nici un șef de stat aflat în vizită nu pleca fără să arunce o privire. Chiar și papa se dusese, într-o vizită fără precedent în China, anul trecut.

— Pe când mă aflam la sit, spuse Pau, într-o zi norocoasă, am dat peste ceva și mai remarcabil.

Săpăturile continuau zi și noapte de trei luni. Câteva sute de războinici de argilă fuseseră deja dezgropați, cei mai mulți țăndări, făcuți morman unii peste alții, ca niște copaci căzuți în pădure. Din fericire, bucățile erau toate una lângă alta, așa că Pau ordonase să fie construit un atelier de restaurare și ca statuile să fie refăcute. Arheologii și inginerii săi l-au asigurat că se putea face. De fapt, ei erau convinși că întreaga armată putea să fie reînviată și ridicată din nou în picioare, războinic cu războinic. Puteau fi mii, i se spusese. Și cai și care de luptă, pe deasupra.

Ce sit avea să fie!

Iar el fusese de acord.

Însă movila din apropiere îl interesa mai mult. Se ridica la un kilometru de acolo, la sud de râul Wei, la poalele Muntelui Calul Negru. O piramidă de pământ imensă, cu fețe abia conturate, cu o bază largă, învăluită de brazi falnici, dominând câmpia acoperită cu iarbă, aparent parte din peisaj.

Dar asta era și ideea.

Oamenii de pe vremea lui Qin Shi credeau că morții continuau să trăiască, numai că în altă lume, și că trebuiau tratați la fel ca viii. Așa că Primul Împărat și-a făcut o necropolă imperială masivă, un imperiu subteran, pentru a-și continua domnia pe cealaltă lume. Odată creat, totul a fost acoperit cu pământ, într-o movilă care odinioară se ridicase până la peste 100 de metri înălțime.

Pătrunsese vreodată cineva înăuntru?

Referințe literare scrise la 100 de ani după epoca lui Qin arătau că s-a intrat de două ori în mormânt. Prima dată au intrat rebelii, în căutare de arme, la 3 ani după moartea Primului Împărat, iar apoi, 700 de ani mai târziu, pentru jaf. Cenușa împrăștiată, pământul ars și războinicii făcuți țăndări sugerau că prima pătrundere ar fi avut, într-adevăr, loc. Puține dintre armele purtate cândva de războinici mai fuseseră găsite. Dar în movilă nu se intrase cu această primă ocazie și nimeni nu știa sigur dacă a doua invazie avusese loc vreodată. El citise Shiji *și știa prea bine că puteau fi fluvii și oceane de mercur înăuntru, parte a unei reprezentări elaborate a imperiului lui Qin, iar acest lucru putea ridica o problemă. Deși era considerat un medicament în Antichitate, mercurul era orice altceva numai medicament nu, și contribuise, cel mai probabil, la moartea Primului Împărat. Nebunul ar fi băut zilnic un elixir cu argint viu, crezând că avea să-i aducă nemurirea. Apoi, uitându-se din nou la movila care dăinuise peste 2000 de ani, Pau se gândi că poate Qin avusese dreptate, până la urmă.*

Asta era nemurirea sa.

Mao însuși își manifestase interesul special față de ceea ce se întâmpla acolo. Trecuseră 7 ani de la Revoluția Culturală. Bandele care-și fluturau cărțuliile roșii cu tezele lui Mao se duseseră de mult, slavă Cerului! Școlile și universitățile se redeschiseseră. Armata era stabilă. Comerțul revenise. China era din nou conectată la lume. Războinicii de pe vremea Primului Împărat – o armată subterană masivă, tăcută, necunoscută până atunci – puteau fi utili în directivele lui Mao de edificare a societății. Așadar, guvernul preluase controlul asupra sitului, înconjurat de armată, iar muncitorii erau controlați atât la venire, cât și la plecare. Aveau loc unele furtișaguri, de obicei vârfuri de săgeți din alamă, vândute pe mărunțiș. Câțiva fuseseră arestați și aveau să servească drept exemplu, pentru că nimic nu putea să pună în pericol potențialul zonei. Președintele îi spusese să facă tot ceea ce era necesar să apere descoperirea.

Mao avusese încredere în el, iar el nu putea să-l dezamăgească.

Așa că ordonase noi săpături exploratorii.

În Shiji *se spunea răspicat că situl mormântului avea nenumărate aspecte. Săpăturile se dovediseră deja fructuoase. Fuseseră identificate zone de interes. Într-una fuseseră descoperiți cai și un car de luptă. Nu reprezentări, ci oasele cailor și carul real. Ce mai zăcea în pământul din jurul său? Nu putea decât să-și imagineze. Avea să-i ia ani de zile ca să descopere totul.*

— Tovarășe ministru.

Se întoarse către unul dintre numeroșii supervizori cărora le încredințase muncitorii locali, oameni pe care se putea bizui să mențină ordinea.

— Avem ceva.

Urmă un grup dincolo de locul excavației principale – pe care începuseră s-o numească Groapa 1 – către o zonă aflată la 25 de metri spre nord-vest.

O scară ieșea în afară dintr-o gaură neagră săpată în pământul roșu.

— Am găsit biblioteca imperială a lui Qin Shi sub acel pământ, spuse Pau. Câteva sute de manuscrise. Fiecare în parte prețios peste măsură.

— N-am auzit niciodată despre vreo astfel de descoperire, spuse Malone.

— Asta pentru că am resigilat depozitul. Mao nu era interesat de manuscrise. Trecutul era neimportant pentru el, mai puțin când putea să fie folosit pentru a-i promova Revoluția. Mao era un legalist, nu un confucianist – dacă înțelegeți diferența.

— Bunăvoință versus asuprire, spuse Cassiopeia.

Pau încuviință din cap.

— Este o dezbatere în care China s-a angajat de mult timp.

— Iar tu de care ești? întrebă Malone.

— Am slujit mulți legaliști.

— Asta nu răspunde la întrebare.

— Eu susțin ceea ce este mai bine pentru China. Aceasta a fost întotdeauna grija mea.

Tot nu era un răspuns.

— De ce ai resigilat biblioteca? încercă el.

— Ca să-l împiedic pe Mao să distrugă ceea ce se afla înăuntru.

— Și ce era?

— Gânduri care-l contraziceau pe Mao.

— Te pricepi să nu răspunzi la întrebări.

Pau zâmbi.

— Intenționam să mă întorc și să explorez depozitul mai departe, dar circumstanțele s-au schimbat și n-am putut s-o fac niciodată. Important este ce altceva am găsit în acel depozit.

Malone așteptă.

— Un drum către mormântul lui Qin Shi.

*

Tang îl privi pe Lev Sokolov care cântărea ceea ce tocmai îi spusese. Rusul era legat în continuare de scaun, dar găleata fusese dată la o parte. Rozătoarele îi sfâșiaseră rău de tot pielea cu ghearele, iar din rănile urâte îi curgea sânge.

— Vei face așa cum spun? îl întrebă el pe Sokolov.

Cum omul de știință avea în continuare banda peste gură, tot ceea ce putu să facă fu să dea din cap că era de acord.

Tang arătă cu degetul către pieptul lui.

— Vei avea nevoie de antibiotice, și repede. Nici nu știu să-ți spun la câte boli ai fost expus. Îți sugerez să nu mă dezamăgești.

Un semn furios din cap îl asigură că nu se va întâmpla așa ceva.

Telefonul cu legătură prin satelit îi vibră în buzunar. Orice întrerupere trebuia să fie absolut importantă, așa că verifică display-ul.

Viktor Tomas.

Fugi afară pe culoar și răspunse.

— Am să-ți spun ceva, zise Viktor.

Tang ascultă ceea ce se întâmplase în Belgia, apoi spuse:

— Ai avut dreptate în legătură cu Cotton Malone. Ar fi trebuit să te ascult.

— Este incontrolabil.

— Nu prea-l placi, nu-i așa?

— E o pacoste.

— Malone și Vitt sunt cu Pau acum?

— Da.

Asta nu făcea parte din plan.

— Trebuie să aflu ce pun la cale. Poți să afli asta?

— Aștept informații chiar acum.

*

Malone văzu că răbdarea Cassiopeei se evaporase. Își dădu seama că grija ei era fiul lui Sokolov, iar cum în acel moment nu aveau nimic să-i ofere lui Karl Tang, încercă să obțină ceva de la Pau.

— Ce-ai văzut în mormântul împăratului?

— Pot să vă spun că relatările despre jaf nu sunt adevărate. Era un sit virgin. Neatins.

— Și n-ai spus nimănui? întrebă el. Nici măcar bunului tău amic Mao?

— Vremurile, domnule Malone. Acele lucruri nu erau importante pe atunci. Revoluția Culturală a lui Mao a condus la pierderea pentru totdeauna a nenumărate bucăți din istoria chineză. Bandele le-au rupt mâinile pianiștilor, au ars cărți și picturi, i-au obligat pe chirurgi să treacă la spălatul closetelor, pe profesori să devină niște bufoni. Mao voia dezordine mare, ca să ajungă la o ordine și mai mare, prin el. A fost o vreme când noi ne-am distrus de bunăvoie patrimoniul. Descoperirea armatei de teracotă a ajutat la schimbarea

acestei gândiri nebunești, dar trecuseră deja câțiva ani. La momentul descoperirii mele, am ales să păstrez ceea ce am văzut pentru mine.

— Iar acum te-ai răzgândit, completă Cassiopeia.

— Trebuie să mă întorc în China…

— Neobservat, îi luă Malone vorba din gură.

Pau încuviință din cap.

— Dumneavoastră aveți o cale. Eu am o nevoie. Dar aveți și dumneavoastră nevoi. Înăuntrul mormântului lui Qin sunt sute de lămpi pline cu petrol. Chiar am aprins una.

Gazda lor îi conduse înapoi la harta de mătase de pe peretele opus al camerei și arătă cu degetul către centrul ei.

— Acesta este Xianyangul, capitala lui Qin. Mormântul Primului Împărat a fost construit aici, în apropiere. Dacă mă puteți duce la Xi'an, vă pot face rost de petrolul pe care-l căutați.

Malone studie harta mai îndeaproape. Își dori să fi putut să citească ideogramele atât de pe suprafața ei, cât și de pe bordură.

— Sunt nume antice?

Pau aprobă dând din cap.

— Dacă te ducem acolo, poți să intri din nou în mormântul lui Qin? întrebă Cassiopeia.

— Depozitul bibliotecii pe care l-am localizat eu tocmai a fost redescoperit acum câteva zile, lângă Groapa 3 a muzeului de teracotă.

— Atunci înseamnă că au găsit calea către mormânt, spuse Malone.

— Informațiile mele sunt că cei care au găsit camera se concentrau asupra manuscriselor. Nu au găsit intrarea și nu o vor găsi. Am ascuns pasajul acela bine.

— De unde știi toate astea? întrebă Malone.

— Karl Tang mi-a spus mai adineauri. Am vorbit la telefon. A menționat manuscrisele, dar nimic despre intrarea în pasaj.

Această informație îi stârni interesul.

— Și de ce vorbești cu Karl Tang?

— Am fost aliați cândva, dar nu mai suntem. Trebuie să mă întorc în China imediat. Vă voi arăta intrarea în mormânt și vă voi da o lampă plină cu petrol de pe vremea lui Qin Shi.

— Unde este lampa-dragon? întrebă Cassiopeia.

— Ministrul Ni Yong a luat-o înapoi în China. A venit aici, după dumneavoastră, în căutarea ei. Având în vedere că este neimportantă, l-am lăsat s-o ia.

— El nu știe despre petrol?

Pau clătină din cap.

— Nu i-am spus.

— Și tot n-o să ne spui de ce este atât de important petrolul acela pentru Karl Tang? întrebă Cassiopeia.

— Ba da. Odată ce-ajung în China.

— Spune-mi un lucru, zise Malone. Iar locul tău în avion depinde de un răspuns foarte bun. Făcu o pauză. Cum ați fost tu și Tang aliați cândva?

— Facem amândoi parte din *Ba*. Eunuci. Deși simt că ai bănuit deja acest lucru.

Da, bănuise.

Malone luă telefonul mobil și spuse:

— Trebuie să dau un telefon.

Pau îi arătă spre ferestre și grădina iluminată care se vedea prin ele.

Malone ieși și o sună pe Stephanie. Ea îi ascultă raportul și cererea, vorbi puțin cu Ivan, care era cu ea, apoi spuse:

— Putem s-o facem. Adu-l încoace.

— E vorba de multă încredere aici.

— Știu, spuse ea. Încă ceva, Cotton. Robin Hood de la muzeu, cel care a încercat să tragă cu arcul în Cassiopeia. Când au examinat cadavrul au descoperit ceva interesant care acum este și mai relevant.

Dar el știa deja.

— Era și el eunuc, spuse.

*

Tang stătea pe hol, să asimileze în liniște noile evenimente.

Americanii erau implicați?

Neașteptat, cel puțin. Dar nu un obstacol de netrecut. Tocmai se pregătea să intre înapoi și să termine ce-avea de terminat cu Lev Sokolov, când telefonul îi atrase din nou atenția.

Răspunse.

— Supraveghetorul meu rus tocmai m-a informat, spuse Viktor. Malone, Vitt și Pau vin în China.

— Știi cum?

— Rușii vor da o mână de ajutor. Lucrează cu americanii.

Necazuri pe de o parte, ușurare pe de alta. Îl ascultă pe Viktor care-i explică planul de călătorie, apoi spuse:

— Asta ar trebui să ne dea posibilitatea să-i eliminăm pe toți dintr-odată.

— Exact așa mă gândeam și eu.

— Când te-ntorci?

— În câteva ore. Mi-am făcut deja rezervare la un zbor.

— Voi avea nevoie să te ocupi personal, imediat ce ajungi aici. Se gândi la spionii din biroul său. Comunică numai cu

mine. Sunt puțini, aici, cărora să le încredințez aceste informații.

— Voi finaliza totul în timp ce voi fi pe drum, spuse Viktor.

— Îmi dau seama că s-ar putea ca, de fapt, să te bucuri de moartea lui Malone, dar am simțit că altfel stă treaba cu Vitt. Mai devreme ai spus clar că nu va supraviețui până dimineața. Bineînțeles, nu s-a întâmplat.

— Din cauza amestecului lui Pau.

— De fapt, vrei să spui a amestecului *meu*.

— N-am spus așa ceva.

— Nici nu trebuie. Am ordonat atacul asupra lui Ni, care a eșuat. Pau evident că s-a răzbunat, ceea ce a cauzat probleme neanticipate.

— Tu ești șeful, spuse Viktor.

— Totuși, simt cumva că ești bucuros că am intervenit, cel puțin în ceea ce o privește.

— Eu fac așa cum spui tu.

— Ia spune-mi. Făcu o pauză. Ai vreo reținere ca Vitt să moară împreună cu ceilalți?

Linia rămase pentru moment tăcută.

Tang aștepta.

— Nici una, spuse Viktor. Mă voi ocupa.

PARTEA A TREIA

41

GOLFUL HALONG, VIETNAM
MARȚI, 17 MAI
Ora 7.00 dimineața

Malone se holba la locul magnific.

Știa legenda. Odată, un dragon uriaș a luat-o la sănătoasa către coastă, izbind din coadă și crestând cu ea văi și crevase în urma sa. Când se aruncase în mare, apa umpluse locurile joase și lăsase, în sus, blocuri de stâncă falnice, ca o plantație de sculpturi neterminate, înșirate una după alta, ridicându-se spre cer. Stând pe doc și admirând golful Halong, al cărui nume însemna „unde a coborât dragonul în mare“, se gândi că era ușor să crezi acea legendă. Apele domoale se întindeau pe 1550 de kilometri pătrați, revărsându-se în golful Tonkin. Trei mii de insule împânzeau întinderea turcoaz, cele mai multe niște blocuri de calcar gri nelocuite. Arbuști și arbori verzi le acopereau pe majoritatea dintre ele, contrastul surprinzător dintre culoarea lor primăvăratică și apa mată sporind scena de basm.

Malone, Pau Wen, Cassiopeia, Stephanie și Ivan zburaseră cu un EC-37 al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite din Belgia la Hanoi. Gulfstreamul modificat făcuse drumul în zece ore și ceva, mulțumită unei permisiuni de liberă trecere peste Rusia, prin amabilitatea lui Ivan. Luaseră apoi un elicopter, pentru un zbor scurt către coasta de est, până în provincia Quang Ninh. Se părea că Rusia se bucura de o relație apropiată cu vietnamezii, având în vedere că la intrarea în țară fuseseră întâmpinați cu o cooperare de necontestat. Când Malone întrebase despre sărbătoarea iubirii, Ivan zâmbise.

— Ai mai fost vreodată aici, înainte? îl întrebă Cassiopeia.

Stăteau lângă un grup de case care formau un sat plutitor. Vapoarele pentru excursii, cu punți supraetajate, se odihneau la ancoră, la fel ca multe jonci, ale căror pânze în formă de evantai nu găseau urmă de vânt. Apăru o barcă micuță, cu un pescar care dădea, stând în picioare, la două vâsle încrucișate în X. Malone se uită cum omul își căută echilibrul și aruncă în apă un prostovol care se deschise ca o floare.

— O dată, spuse el, cu ani în urmă. Într-o misiune. Am trecut în drum spre China.

— Cum vei face azi, spuse Ivan. Rusul studie cerul, căutând ceva. Frontiera este la mai puțin de 200 de kilometri nord. Dar noi nu mergem acolo.

— Am sentimentul c-ai mai făcut asta înainte, spuse Stephanie.

— Uneori.

Pau Wen rămăsese tăcut în timpul zborului lung, dormind majoritatea drumului, așa cum făcuseră toți, încercând să se adapteze la diferența de fus orar de șase ore. Contempla marea calmă, lăsând impresia că și el fusese aici înainte. O ceață ușoară se ridica de pe suprafața mării și filtra răsăritul soarelui. Nori sidefii împânzeau cerul albastru.

— Tran Hung Dao, marele comandant al Vietnamului, a înfruntat armata hanului Kubilai aici, șopti Pau, în 1288. A înfipt bețe de bambus în râuri, ca atunci când bărcile chinezești ajungeau la reflux, așa cum știa că avea să se întâmple, cocile să fie găurite. Când s-a întâmplat, trupele sale s-au năpustit și au măcelărit invadatorii.

Malone știa restul poveștii.

— Dar chinezii s-au întors, au cucerit și au dominat, aici, timp de aproape 1000 de ani.

— Ceea ce explică de ce Vietnamul și China nu sunt prieteni, spuse Ivan. Amintiri lungi.

În timpul zborului, Malone citise ceea ce adunase Stephanie în pripă despre Pau Wen. Avea trecutul unui cadru universitar, interesat de istorie, antropologie și arheologie, dar era clar că fusese un politician desăvârșit. Cum ar fi putut, altfel, cineva să devină confidentul atât al lui Mao Zedong, cât și al lui Deng Xiaoping, două personalități total diferite, și să aibă succes în timpul amândurora?

— Unchiul meu a fost pescar, spuse Pau. Avea o joncă. Mă duceam cu el pe apă când eram copil.

Vreo cincizeci de ambarcațiuni felurite pluteau în golf.

— Vela de bumbac este înmuiată într-un lichid care provine de la o plantă asemănătoare ignamei, spuse Pau. El îi dă culoarea roșie-cafenie. Împiedică putregaiul și mucegaiul. Sarcina mea, când eram băiat, era să am grijă de vele. Pau nu făcu nici un efort să-și ascundă nostalgia din glas. Iubeam apa. Încă îmi amintesc cum coseam panourile de bumbac aspru împreună, cusătură cu cusătură.

— Pentru ce-ai venit? întrebă Malone.

— Sunteți întotdeauna atât de direct?

— Răspunzi vreodată la vreo întrebare?

Pau zâmbi.

— Doar când vreau.

Cassiopeia luă trei pungi de pe doc. Mai devreme se oferise să caute mâncare și de băut, iar Ivan îi dăduse câteva sute de dongi vietnamezi.

— Răcoritoare și pâine, spuse ea. E tot ce-am putut să fac atât de dimineață. Peste o oră se deschide o cafenea, imediat la capătul docului.

Un sat mic se cuibărea în apropierea țărmului – un ciorchine de clădiri scunde, colorate pastelat, cu acoperișuri simple și tăcute, iar câteva spirale slabe de fum ieșeau de pe mai multe hornuri.

Malone acceptă un pepsi și-l întrebă pe Ivan:

— Ia să vedem dacă *tu* poți să răspunzi la o întrebare. Ce anume vom face exact?

— Din când în când ne strecurăm în China. Au radar de coastă, dar roci și munți dau adăpost.

— Vom intra cu o joncă?

Ivan clătină din cap.

— Nu azi.

Malone ceruse și primise de la Stephanie alte trei rapoarte. Unul era despre Karl Tang, prim-vicepreședintele Chinei și vicepremierul partidului. Tang pornise la drum ca simplu geolog și urcase constant în ierarhia Partidului Comunist, iar acum era la un pas de vârf. În sistemul politic alambicat din China, Partidul Comunist era intim întrețesut cu guvernul național. Fiecare post guvernamental cheie era ocupat de un funcționar din partid. Ceea ce explica de ce președintele era totodată premier al partidului. Nimeni nu fusese ales vreodată în vreo funcție fără consimțământul partidului, ceea ce însemna că Tang era un om foarte puternic. Cu toate astea, chiar era atât de disperat după o lampă cu petrol dintr-un mormânt antic încât să răpească un băiat de 4 ani?

Ni Yong părea opusul lui Tang. Începând cu numele. Folosea forma tradițională, cu numele de familie în față. Crescuse în provincia Sichuan, într-un sat în care aproape pe toți îi chema Ni. Servise aproape două decenii în armată, avansând la un grad înalt. De asemenea, fusese în Piața Tiananmen, în iunie 1989, când apăruseră tancurile. Occidentul îl considera un moderat, poate chiar liberal, dar mai fuseseră păcăliți înainte de birocrați chinezi care spuseseră una și apoi făcuseră alta. Felul în care Ni administra Comisia Disciplinară Centrală era considerat în mare măsură admirabil, o schimbare plăcută față de ceea ce era comportamentul său uzual la Beijing. Speranța era ca Ni să devină un nou tip de lider oriental.

Ultimul raport era despre Viktor Tomas.

În afară de contactul lor direct, Malone știa puține despre om. Prima lor întâlnire, anul trecut, în Asia Centrală, fusese scurtă. Viktor lucrase cândva în forțele croate de securitate și, pentru că nu a vrut să fie judecat pentru crime de război, trecuse dintr-o tabără într-alta și ajutase serviciile americane de informații ca activ aleatoriu. Anul trecut, când se aflase că Viktor reușise să se apropie de șeful Federației Asiei Centrale, se exercitase presiune asupra lui să coopereze.

— Este bosniac? o întrebase pe Stephanie în avion, mai devreme, pe când ceilalți dormeau.

— Tatăl lui era american. A fost crescut în parte în Bosnia, în parte în California, îi răspunsese ea.

Asta explica de ce nu avea accent european și faptul că se pricepea bine la argou.

— Este folositor, Cotton.

— Este un activ aleatoriu. Nimic altceva decât o curvă. Unde e acum?

— Înapoi, la Tang, în China.

— Ce înseamnă asta? E cu rușii? Cu chinezii? Care e misiunea lui?

Ea nu-i răspunsese.

— Ne dăm cururile înapoi pe mâna lui, spusese el. Și nu-mi place.

Stephanie tot nu comentase, iar asta spunea o groază.

Dar el chiar vorbise serios când făcuse referire la activele aleatorii. N-avea nici o urmă de loialitate, iar de obicei era ca dracu' de nesăbuit. Știa asta nu doar de la Viktor, ci și de la alții cu care avusese de-a face odinioară, ca agent Magellan Billet. Misiunea putea să fie sau nu extrem de importantă pentru ei. Rezultatele nu contau. Să supraviețuiască și să fie plătiți, asta conta pentru ei.

Malone se uită la Ivan, care continua să scruteze golful Halong. Soarele, temperatura și ceața dimineții se ridicaseră toate rapid.

— E un sit din Patrimoniul Mondial UNESCO, spuse Stephanie.

El îi prinse scânteia din privire.

— Câte pagube aș putea să provoc golfului ăstuia?

— Sunt sigură c-ai găsi tu o cale.

— Acolo, spuse Ivan. În sfârșit.

Malone văzu ce-i atrăsese atenția rusului. Un avion care cobora din cer, deasupra apei, și se îndrepta către ei.

42

BEIJING, CHINA
Ora 8.40 dimineața

Ni intră în mormântul lui Mao Zedong.

Edificiul de granit se afla pe latura de sud a Pieței Tiananmen, o clădire scundă, cu coloane, ridicată într-un an și ceva după moartea președintelui. Șapte sute de mii de muncitori ar fi participat la construirea ei, drept simbol al iubirii pe care chinezii o nutreau față de Marele Cârmaci. Dar totul fusese doar propagandă. Acești „muncitori" erau aduși cu autobuzul în capitală, în fiecare zi, niște oameni obișnuiți, obligați să care fiecare câte o cărămidă la șantier. În ziua următoare, alt autobuz plin muta aceleași cărămizi.

O absurditate. Dar un lucru deloc neobișnuit pentru China.

Mausoleul fusese închis anul trecut pentru renovări. În pripa de a ridica un memorial se acordase puțină atenție amplasamentului. Feng shui-ul fusese ignorat. În consecință, apăruseră multe probleme structurale de-a lungul anilor, pe care bunicul său le-ar fi putut preveni cu ușurință.

În timpul zborului din Belgia, trimisese pe e-mail o cerere de audiență, imediat, la premier. Personalul răspunsese rapid și-i spusese că avea să fie primit de îndată ce ajungea în țară. Raportarea directă într-o anchetă în curs nu era deloc neobișnuită, cum Comisia Centrală pentru Inspecția Disciplinei se afla în subordinea directă a premierului. Întâlnirea la mormântul lui Mao era, totuși, altceva. Explicația fusese că premierul se afla acolo pentru o ultimă inspecție înainte ca situl să fie deschis în câteva zile.

În vestibulul mausoleului era o statuie a lui Mao, așezat pe un fotoliu masiv de marmură albă. În spate, o frescă înfățișa varietatea geopolitică a conducerii postume a președintelui. La marginea podelei lustruite erau oamenii de la securitate. Știa procedura. Doi dintre ofițerii în costum se apropiară, iar el ridică mâinile, pregătit de percheziție.

— Nu e nevoie, auzi o voce, spartă de bătrânețe.

Premierul intră în vestibul, un bărbat scund, îndesat, cu niște sprâncene stufoase care-i ajungeau până la tâmple. Purta un costum și o cravată închise la culoare, caracteristice, și mergea sprijinit într-un baston roșu de lac.

— Ministrul Ni are încrederea mea. Premierul făcu un semn cu bastonul. Lăsați-l să treacă.

Oamenii de la securitate se retraseră. Nu-i luaseră niciodată pistolul din hamul de la umăr. O armă îl așteptase după ce coborâse din avion. Considerase că era un lucru înțelept, ținând cont de circumstanțele incerte.

— Hai să ne plimbăm, spuse premierul.

Porniră la întâmplare către interior.

Urmele renovării erau vizibile peste tot, inclusiv vopseaua proaspătă și piatra strălucitoare.

— Ce este așa de urgent? întrebă premierul.

— Vorbiți-mi despre Pau Wen.

Bătrânul se opri.

Deși respira greu, avea vocea slăbită și șovăitoare, mâinile și degetele descărnate, Ni își dădu seama că mintea-i era ageră.

— Este un om periculos.

— În ce fel? întrebă Ni.

— Este eunuc.

— Și ce înseamnă asta?

Premierul zâmbi.

— Acum nu ești sincer cu mine. Știi exact ce-nseamnă asta.

Câteva lumini ardeau înăuntru, iar aerul condiționat al clădirii răcise interiorul de parcă era iarnă.

El făcuse mutarea. Acum aștepta un răspuns.

— Nu poți avea încredere într-un eunuc, spuse premierul. Sunt intrinsec necinstiți. Au distrus dinastie după dinastie cu trădarea lor.

— Nu am nevoie de o lecție de istorie.

— Poate că ai. Când a murit Primul Împărat, eunucul său șef a conspirat ca fiul lui cel mare, cel ales moștenitor, să se sinucidă. Apoi l-a ajutat pe următorul fiu să devină al Doilea Împărat, gândindu-se că el va fi cel care, din spatele tronului, va deține controlul efectiv. Dar domnia a durat doar 4 ani. Tot ceea ce a luptat Qin Shi să creeze – lucrul pentru care au murit milioane să înfăptuiască – a dispărut după 3 ani de la moartea sa. Totul din cauza unui eunuc. Istoria încă și-l amintește pe acest paria ca pe „un bărbat care putea să descrie cu aplomb un cerb drept cal“.

Lui Ni puțin îi păsa.

— Trebuie să știu ce este cu Pau Wen și contactele dumneavoastră cu el.

Bătrânul îl privi printre gene, dar nu-l mustră.

— Pau Wen, așijderea, poate descrie cu aplomb un cerb drept cal.

Ni nu putea să contrazică această observație.

Continuară să înainteze, odată cu țăcănitul constant al bastonului pe podeaua de marmură, acompaniat de lipăitul tălpilor de piele.

— Acum zeci de ani, spuse bătrânul, Pau Wen și cu mine eram prieteni. Am făcut multe împreună. Am fost amândoi dezamăgiți de Mao.

Premierul se opri, cu fața crispată, ca și cum încerca să lege între ele un lung șir de gânduri care nu avuseseră legătură până în acel moment, dintre care unele puteau să fie neplăcute.

— Revoluția Culturală a fost o perioadă înfiorătoare. Tinerii erau încurajați să-i atace pe bătrâni, pe străini, pe burghezi. Noi am crezut că totul era corect, necesar. Dar a fost o nebunie, iar totul a fost degeaba. Până la urmă, puternicul dragon s-a dovedit mai slab decât șarpele locului.

Ni încuviință din cap la auzul vechii zicale.

— China s-a schimbat, spuse premierul. Poporul s-a schimbat. Din nefericire, guvernul n-a făcut-o.

Ni trebui să întrebe:

— De ce îmi spuneți mie asta?

— Pentru că, ministrule, mă tem că nu vei câștiga lupta care vine cu Tang.

43

GOLFUL HALONG

Malone dădu dezaprobator din cap către hidroavionul bimotor, un Twin Bee, construit ca un tanc, prins în nituri pe un lonjeron greu, cu pereți groși din tablă, vopsiți roșu cu alb. Coca amerizează pe apa calmă, ca o barcă.

— Drumul vostru în China, spuse Ivan.

— Nu poți vorbi serios, zise Cassiopeia. Ne vor spulbera de pe cer.

Rusul clătină din cap.

— Nu se întâmplă niciodată înainte.

Ivan despături o hartă, o întinse pe balustrada de lemn a docului și puse un deget durduliu, cu unghia murdară, pe golful Halong. Apoi trasă o linie către nord-vest, direct peste nordul Vietnamului, peste frontiera cu China, până în orașul Kunming din provincia Yunnan, la vreo 800 de kilometri distanță.

— Ai trecere liberă de aici la frontieră, spuse Ivan.

— Se pare că ți-o cam tragi cu vietnamezii pe la spate.

Ivan ridică din umeri.

— Ei nu au de ales.

Malone zâmbi.

— Lacuri peste tot, la sud de Kunming. Dian Chi este cel mai bun. Patruzeci kilometri lung. Multe locuri aterizat neobservat.

— Și ce facem odată ajunși acolo? întrebă Malone.

— Putem lua trenul către nord, la Xi'an, spuse Pau. E la câteva ore. De acolo putem să mergem cu autobuzul la situl războinicilor de teracotă.

Malone nu fu impresionat.

— Asta nu e o plimbare prin Europa. Vorbești despre un zbor neanunțat de 800 de kilometri într-o țară închisă, cu o forță aeriană masivă. Cineva și-ar putea face ușor o idee greșită.

— Eu voi da pilot, spuse Ivan, care poate descurca controale.

— Pilotez eu drăcovenia, spuse el. Tot ce vreau e să aterizez viu.

Ivan îi înlătură grijile cu un gest din mână.

— Provincia Yunnan este prietenos.

Pau încuviință din cap:

— A fost întotdeauna o renegată. Izolată, teren accidentat, populație diversă. O treime din toate minoritățile chinezești trăiesc acolo.

— Avem prieteni, spuse Ivan, care ajută la noi. Drumul va fi liber. Ia harta asta, pe care eu marchez. Presupun tu navighezi?

Cassiopeia înhață harta.

— Mă ocup eu de corvoada asta.

— Are plinul făcut? îl întrebă Malone pe Ivan despre avion.

— Destul să ajungi acolo. Dar, înțelegi, e doar călătorie dus.

*

Ni nu avea să catadicsească să răspundă unei observații negative despre el. Știa el ce și cum. Așa că se întoarse la prima întrebare.

— Spuneți-mi despre Pau Wen.

— Eu nu răspund la interogatorii. Nu sunt unul dintre cei pe care îi investighezi tu.

— Poate c-ar trebui să fiți.

— Din cauza lui Pau Wen? Îi dai prea multă crezare omului ăstuia.

— În Belgia, Karl Tang a trimis oameni să mă omoare. Pau Wen a împiedicat acest lucru. În plus, mi-a spus lucruri despre Tang și dumneavoastră. A vorbit despre conversații între dumneavoastră și el. A spus inclusiv că ați vorbit despre mine. Vreau să știu despre acele conversații.

Erau la intrarea în criptă. Corpul lui Mao era în centru, acoperit cu un sarcofag de cristal.

— Am pus să fie scos de jos, spuse premierul. Voiam să-l văd în toată splendoarea.

Ni știa, la fel ca mulți alții de la Beijing, că Mao venea la lucru în fiecare zi. Corpul era ridicat și coborât la loc în camera subterană antiseismică adâncă, închis ermetic într-un cocon transparent, în nitrogen pur. Lămpile cu halogen învăluiau cadavrul într-o lumină aurie.

— Tu crezi că Pau, Tang și cu mine conspirăm împreună? întrebă premierul până la urmă.

— Nu știu ce să cred. Doar pun o întrebare. Povestiți-mi despre conversațiile dumneavoastră cu Pau Wen.

— Îmi amintesc când a murit Mao, spuse premierul, arătând spre cadavru. Pe 9 septembrie 1976, imediat după miezul nopții. Zece zile a jelit națiunea. Megafoanele și

posturile de radio difuzau muzică de doliu. Ziarele l-au proclamat *cel mai mare marxist al epocii contemporane* și au spus că *va lumina pentru totdeauna drumul către înainte al poporului chinez*. Timp de trei minute, în acea zi, întreaga țară a păstrat tăcerea. Bătrânul făcu o pauză, cu privirea ațintită în gol și cu gândul la acel spectacol. Dar pentru ce, ministrule? Spune-mi, pentru ce?

Ni își dădu seama că era ignorat.

— Eu nu am fost acolo. Dumneavoastră ați fost. Ce sperați să obțineți de pe urma canonizării lui?

Premierul îl privi în față.

— Știi ce s-a întâmplat după ce-a murit?

Ni clătină din cap.

— Public, Mao a scris că vrea să fie incinerat. A spus că, după ce mor, oamenilor ar trebui să nu li se mai permită să ocupe spațiu. Că trebuie să fie incinerați. A proclamat în mod public că va da exemplu, să fie făcut cenușă și folosit ca fertilizator. Dar noi știam cu toții că era propagandă. Voia să fie venerat. Problema a apărut când nu a știut nimeni să-l îmbălsămeze. Pur și simplu nu ne stă în fire. Doctorii au descoperit un text rusesc la Biblioteca Națională și au urmat procedura, dar au injectat atât de multă formaldehidă, încât fața i s-a umflat ca o minge, iar urechile i s-au ridicat la nouăzeci de grade. Îți poți imagina ce mai priveliște a fost. Pielea lui Mao a devenit o mâzgă, din cauza chimicalelor, și i se scurgea prin pori. Am fost acolo. Am văzut.

Ni nu mai auzise această poveste până atunci.

— Nu puteau scurge excesul, așa că au folosit prosoape și ghemotoace de bumbac, sperând să dreneze fluidul înapoi în corp. Unul dintre ei a apăsat prea tare și s-a rupt o bucată din obrazul drept. În cele din urmă au trebuit să spintece haina și pantalonii ca să-l îmbrace.

Ni se întreba de ce-i spunea asta.

— Dar nu erau cu totul neghiobi, ministrule. Înainte să injecteze formaldehida, au făcut o efigie de ceară a întregului corp. Bătrânul arătă cu mâna stângă spre sarcofag. Iar asta este ceea ce vezi tu acum.

— Nu este Mao?

Premierul clătină din cap.

— Mao s-a dus și s-a cam dus de mult. Asta este doar o iluzie.

*

Malone îi urmă pe Cassiopeia și Pau Wen la capătul debarcaderului. Stephanie mergea lângă el.

— Îți dai seama că este o nebunie, spuse el încet.

— Ivan spune că s-au furișat înăuntru întotdeauna. De obicei de la țărm către nord. Singura diferență aici este că jumătate de zbor va fi deasupra Vietnamului.

— Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Ea zâmbi.

— Te descurci tu.

El arătă spre Pau.

— Să-l luăm cu noi este tot o nebunie.

— El e ghidul vostru.

— Noi nu facem parte din orice ar căuta el. Mă îndoiesc că va fi de prea mare ajutor.

— Din moment ce știi, fii pregătit.

El clătină din cap.

— Ar trebui să vând cărți.

— Ce-ți mai face șoldul?

— Doare.

— Trebuie să intru în contact înainte să plecăm, strigă Cassiopeia, oprindu-se la capătul debarcaderului. Le spuse că un vecin al lui Lev Sokolov fusese de acord să facă pe intermediarul. Tot ceea ce-i trebuia era un laptop, pe care-l scoase Stephanie, și o conexiune prin satelit, pe care-o aranjă Ivan.

Cassiopeia așeză computerul în echilibru pe balustrada de lemn a docului, iar Malone îl ținu. O privi cum introduce o adresă de e-mail, după care tastă un mesaj.

AM CITIT REFLECȚIILE LUI MAO, DAR NU GĂSESC CE SPUNE DESPRE UNITATE. AI PUTEA SĂ MĂ AJUȚI?

— Inteligent, spuse el.

Cotton știa că chinezii cenzurează internetul, restricționând accesul la motoare de căutare, bloguri, locuri pentru conversații online, la orice site care permitea discuții libere. De asemenea, foloseau filtre, care verificau tot conținutul digital ce intra sau ieșea din țară, după orice li se părea suspect. Erau pe cale să creeze propriul *intranet*, exclusiv pentru China, care ar fi fost mult mai ușor de controlat. Citise despre proiect, costurile care explodau și provocările tehnologice.

— Am găsit un exemplar al *Cărțuliei roșii* și am stabilit un cod, spuse ea. Vorbele lui Mao nu ar trezi niciodată suspiciuni. Vecinii au spus că vor verifica în mod constant dacă primesc vreun mesaj.

Citate din operele președintelui Mao[2] – sau *Cărțulia roșie*, cum îi spunea Occidentul – era cea mai tipărită carte din istorie. Aproape șapte miliarde de exemplare. Odinioară fiecare chinez era obligat să aibă unul, iar acele ediții erau

acum obiecte de colecție valoroase. Malone cumpărase una în urmă cu câteva luni, la licitația lunară de carte de la Roskilde, pentru unul dintre clienții săi.

Laptopul scoase un bing. Primise un mesaj.

ESTE DATORIA CADRELOR ȘI A PARTIDULUI SĂ SERVEASCĂ POPORUL. FĂRĂ INTERESUL CONSTANT AL POPORULUI ÎN CENTRU, MUNCA LOR ESTE INUTILĂ.

Ea-și ridică privirea spre el.

— Ăsta este răspunsul greșit. Înseamnă necazuri.

— Pot să clarifice ce se întâmplă? întrebă Stephanie.

Ea clătină din cap.

— Nu fără să se compromită.

— Are dreptate, spuse Pau Wen. Și eu folosesc o metodă asemănătoare de codare când comunic cu prieteni din China. Guvernul monitorizează spațiul cibernetic îndeaproape.

Malone dădu laptopul înapoi.

— Trebuie să plecăm. Dar mai întâi am ceva de făcut.

Ivan vorbea la telefon de câteva minute, departe de ei. Malone se duse către el, înapoi pe doc, iar în timp ce rusul își încheia apelul, întrebă:

— Ai să ne spui ceva?

— Tu nu mă place prea mult, nu?

— Nu știu. Încearcă o nouă ținută, alte haine, un regim și o schimbare de atitudine și poate că relația noastră se va îmbunătăți.

— Am job de făcut.

— Și eu. Dar tu faci treaba dificilă.

— Eu vă dau avion și acces înăuntru.

— Viktor. Unde e? Mi-e dor de el.

— Face job și el.

— Trebuie să știu ceva, și spune și tu adevărul măcar o dată.

Ivan se uită chiorâș la el.

— Îl va omorî Viktor pe Karl Tang?

— Dacă apare oportunitate, asta va fi lucru bun.

— Și Sokolov? Este acolo ca să-l omoare și pe el?

— Deloc. Asta vrem înapoi.

— Știe prea multe? Poate niște lucruri pe care tu nu le știi?

Ivan doar se uită urât la el.

— Mă gândeam eu. Sokolov trebuie să fi fost ocupat de când e în China. Spune-mi, dacă Viktor nu reușește să-l recupereze pe Sokolov sau, Doamne ferește, punem noi mâna pe el primii, ce ordine are?

Ivan nu spuse nimic.

— Tot cum mă gândeam. Am să fac tuturor o favoare și am să păstrez informația asta pentru mine. Arătă spre capătul docului. Ea nu va permite să i se întâmple așa ceva lui Sokolov.

— Ea poate nu avea nimic de spus. Mult mai bine când noi credeam Sokolov mort. Acum alegerea lui Viktor.

— Ne vom asigura noi că o face pe cea corectă.

Se întoarse la ceilalți. Cassiopeia tocmai urca în cabina avionului, iar Pau după ea.

— Zână fraieră, îi șopti el Stephaniei.

— Fii cu ochii pe el, Cotton.

El arătă spre Ivan.

— Iar tu pe el.

Malone urcă în avion. Două scaune învelite în piele erau așezate unul lângă altul, Cassiopeia stătea într-unul, iar în centru, în spatele lor, era o banchetă pe care sta Pau. Panoul de comandă nu se întindea în dreptul pasagerului, ceea ce-i oferea Cassiopeei o vedere largă înainte, prin geamul din față. El își puse centura de siguranță și studie indicatoarele, observând că viteza maximă era în jur de 200 de kilometri pe oră. Într-un rezervor de carburant, în cală, sub ușa cabinei, erau 320 de litri. Alt rezervor, auxiliar, în coadă, avea 60 de litri. Făcu calculele. Aproximativ 1500 de kilometri autonomie. Din belșug pentru un drum dus, așa cum spusese Ivan, fără dublu înțeles, spera el.

— Să înțeleg că știi ce faci? întrebă ea.

— Omu' cât trăiește-nvață.

Ea-i aruncă o privire derutată.

— Ce? întrebă el.

— Știi să zbori cu chestia asta, nu? În glasul ei era o umbră de îndoială.

El ajustă maneta de gaz, propulsoarele și amestecul de carburant. Se uită în jos către contactele calei și observă că sunt intacte. O simplă apăsare pe un comutator, iar motoarele gemene se treziră la viață, vuind. Alimentă cu carburant până când elicele atinseră turația. Răsuci comutatoarele profundorului și direcției.

— Nici o problemă, spuse el.

Cassiopeia părea să nu-i împărtășească încrederea.

Avionul începu să plutească, așa că el prinse mansa și manevră înspre largul golfului. Întoarse către sud, astfel încât briza ușoară pe care o simțise pe țărm să le cadă din spate.

Acceleră motoarele la 180 de cai putere.

Hidroavionul Twin Bee alunecă pe suprafața apei, acele indicatoarelor se stabilizară, iar el ridică mansa.

Avea să fie prima sa decolare de pe apă. Voise s-o facă dintotdeauna.

Fu nevoie de mai puțin de 150 de metri înainte ca avionul să se desprindă și să se ridice, încet și constant, ca un lift. Găsiseră cale deschisă pe apă dincolo de golf. El vira înclinat la stânga și stabili cursul către nord-vest, îndreptându-se înapoi către țărm. Comenzile răspundeau lent, dar ferm. Nu era un P-3 Orion, își spuse el, și nici măcar un Cessna sau un Beechcraft. Tancul ăsta era conceput pentru ceva mai mult decât un țopăit scurt pe apă.

— Aruncă o privire peste rută, îi spuse el Cassiopeei.

Ea studie harta.

— Vom urmări drumul la sol, sublinie el.

— Presupunând că harta e corectă.

— Nu-ți face griji, îi spuse Pau la urechea dreaptă. Cunosc bine partea asta a Vietnamului și China. Pot să vă conduc până acolo.

*

Ni îl privi pe premier în față, încercând să-și dea seama dacă acest om îi era prieten sau dușman. Chiar nu avea nici o idee.

— Ai în fața ochilor replica de ceară făcută înainte ca președintele să fie îmbălsămat. Cadavrul s-a descompus de mult timp. Dorința lui Mao a fost îndeplinită, a fost incinerat.

— Atunci de ce mai ținem toate astea deschise?

— Excelentă întrebare. Mi-am pus-o și eu de multe ori. Cel mai simplu răspuns este că oamenii se așteaptă la asta.

— Eu nu cred că mai e cazul, ținu să spună Ni.

— S-ar putea să ai dreptate. Asta este partea tristă a patrimoniului nostru. N-avem nici o moștenire. Doar o succesiune de dinastii, fiecare ridicându-se, cu planurile ei, împotriva celei dinainte, îmbrățișată de popor, pentru ca apoi să coboare în aceeași corupție ca predecesoarea sa. De ce ne-ar fi diferit viitorul?

— Vorbiți ca Pau.

— Ți-am spus că am fost apropiați cândva. Dar a venit un moment când ne-am despărțit. El a luat-o într-o direcție, eu în alta.

Ni fu cuprins de o senzație neplăcută. De obicei el controla situația, știind întrebările și răspunsurile. Nu și aici. Alții erau cu mulți pași înaintea lui. Așa că întrebă ceea ce voia să știe cu adevărat.

— De ce voi pierde în fața lui Karl Tang?

— Pentru că nu ești conștient de amenințările care te înconjoară.

— Asta a spus și Pau.

— Vreau să știu ceva. Dacă-mi dau seama că minți sau că-mi spui ce vreau s-aud, asta va fi ultima oară când stăm de vorbă.

Lui Ni nu-i plăcea mai ales când i se vorbea ca unui elev, dar recunoscu că acest om nu se ridicase în vârful triunghiului politic pentru că era un imbecil. Așa că decise să răspundă la întrebare sincer.

— Ce vei face cu China dacă ți se dă postul meu?

Se gândise la răspuns încă de ieri, de când Pau Wen îi pusese aceeași întrebare.

— Mai întâi voi despărți Partidul Comunist de guvern. Această fuziune este cauza întregii noastre corupții. Apoi sistemul de cadre trebuie să fie reformat, să se acorde încredere meritului, nu clientelismului. Rolul Adunării Naționale a Reprezentanților Poporului și al celorlalte adunări inferioare din provincie trebuie să fie sporit. Poporul trebuie să fie auzit. În fine, trebuie să fie instituit statul de drept, adică sistemul judiciar trebuie să devină independent și funcțional. Am adoptat cinci constituții din 1949 încoace și le-am nesocotit pe fiecare în parte.

— Ai dreptate, spuse premierul. Autoritatea partidului a fost subminată de politici irațională, corupție și lipsă de viziune. În prezent, și asta este cea mai mare temere a mea, numai militarii au capacitatea să conducă, în cazul în care noi eșuăm. Înțeleg că provii din armată, dar națiunea nu va dăinui mult ca o marionetă.

— Nu există nici o îndoială în legătură cu acest lucru. Trei milioane de soldați activi, controlați de șapte comandanți regionali, printre care m-am aflat și eu cândva, nu pot guverna. Trebuie să descoperim și să promovăm competența tehnică, abilitățile manageriale și spiritul antreprenorial în poporul nostru. Ritmul extrem de lent al procesului nostru de luare a deciziilor provoacă pagube incalculabile.

— Vrei democrație?

Întrebarea fu rostită în șoaptă.

— Este inevitabilă. Într-o formă sau alta. Nu ca în Vest, dar anumite elemente ale ei nu pot fi ocolite. A apărut o nouă clasă medie. Sunt deștepți. Ei nu ascultă doar de guvern, ci și unii de alții. Deocamdată sunt obedienți, dar lucrurile se schimbă. *Guanxi*[8] trebuie abolit. Este rădăcina tuturor problemelor noastre cu corupția.

Principiul lui „nu ceea ce știi, ci pe cine știi“ impunea necinstea. *Guanxi* se baza pe relații, obligând întreprinzătorii la legături cu guvernul și cu oficialii partidului care le puteau

aproba cererile și acorda favoruri. Sistemul, înrădăcinat atât de profund încât făcea literalmente parte din țesătura guvernului, făcea ca banii și puterea să se contopească perfect, fără urmă de rezistență din partea moralei.

Premierul dădu aprobator din cap.

— Acest sistem trebuie să fie anihilat. Eu n-am nici un mijloc să fac asta. Dar tineretul câștigă putere. Se naște individul. Filosofia lui Mao s-a dus. Făcu o pauză. Slavă Cerului.

— În epoca mesageriei instantanee, accesului la internet și a telefoanelor mobile, un singur incident minor de corupție poate conduce la o revoltă, spuse Ni. Am văzut cum aproape că s-a întâmplat, de mai multe ori. Nivelul toleranței poporului față de corupție scade pe zi ce trece.

— Vremea obedienței oarbe și-a trăit traiul. Îmi aduc aminte de când eram tânăr. Noi voiam cu toții să ne arătăm dragostea față de Mao, așa că ne-am dus la râu. Ni se spunea cum trecea Mao înot Yangtze, așa că voiam să facem și noi ca el. Am sărit cu miile în apă. Eram atât de mulți, încât n-aveam unde să înotăm. Nu puteai mișca o mână. Fluviul era o supă, iar capetele noastre găluștele. Bătrânul se opri. Sute de oameni s-au înecat în ziua aia. Soția mea era printre ei.

Ni nu știu ce să spună. Observase de o bucată de timp că mulți din vechea generație refuzau să vorbească deschis despre cele trei decenii de la Revoluția din 1949 și până la moartea lui Mao. Se purtau ca și cum erau prea copleșiți de ceea ce se întâmplase pentru a discuta despre durerea și resentimentele acelei perioade, așa că o menționau în trecere, ca și cum ar fi vorbit despre vreme, sau în șoaptă, ca și cum nu i-ar fi ascultat nimeni.

Își ascundea și el partea sa de amintiri amare. Pau Wen îi adusese aminte despre Piața Tiananmen – 4 iunie 1989 – și păruse să știe că fusese acolo.

Se gândise de multe ori la ziua aceea, în care i se schimbase viața.

— *Unde este fiul meu? întrebase femeia.*

Ni nu-i putuse da nici un răspuns. El păzea o porțiune a pieței imense, divizia sa fiind însărcinată să se asigure că perimetrul Tiananmen rămânea securizat.

Curățarea începuse ieri, cei mai mulți protestatari plecaseră deja, dar aerul încă mai puțea a gunoaie și a moarte. Zilnic, din aprilie, veniseră oameni, până când mai bine de un milion ocupaseră pavajul. Studenții începuseră rebeliunea, dar până la urmă șomerii fuseseră grosul mulțimii, denunțând inflația de două cifre și corupția publică. El era aici de săptămâna trecută, trimis de

comandantul său, să supravegheze agitatorii, dar se trezise făcând mai mult decât să asculte.

— Trebuie să pleci, îi spuse el femeii.

— Fiul meu a fost aici. Trebuie să-l găsesc.

Era o femeie în toată firea, cu cel puțin 20 de ani mai mare ca el. Avea o privire de o tristețe de care numai o mamă era în stare. Mama lui ar fi riscat și ea orice pentru el. Părinții săi sfidaseră politica copilului unic și făcuseră patru copii, o povară enormă pentru familia lor. El fusese al treilea, o dezamăgire într-un fel, pentru că urâse școala, avusese rezultate slabe și o căuta cu lumânarea. Când picase examenul național de admitere la liceu, viitorul îi devenise clar.

Armata.

Acolo găsise o casă și un scop, să-l apere pe Mao, să servească patria.

Crezuse că viața sa avea, în sfârșit, un rost.

Până acum două zile.

Privise cum grosul mulțimii fusese dispersat pașnic de către diviziile a 27-a și a 28-a ale armatei, aduse din provincii mărginașe, pentru că Beijingul se gândise că diviziile locale ar fi putut fraterniza. Soldații, aproape toți neînarmați, intraseră pe jos în mulțime și dispersaseră oamenii cu gaze lacrimogene, iar cei mai mulți demonstranți fugiseră, fără incidente.

Rămăsese un grup de bază de aproximativ 5000 de oameni.

Ei îi atacaseră pe soldați cu pietre și cărămizi, folosind autobuze incendiate ca baricade. Fuseseră chemate tancuri, dar protestatarii le atacaseră și pe ele, incendiind unul, iar doi ocupanți muriseră.

Acela a fost momentul în care se schimbase totul.

Noaptea trecută armata se întorsese cu puști, baionete și încă și mai multe tancuri. Împușcăturile se dezlănțuiseră timp de mai multe ore. Soldați și demonstranți muriseră deopotrivă. El fusese acolo, la margine, însărcinat să protejeze laturile exterioare, în timp ce și mai mulți soldați din diviziile a 27-a și a 28-a își luau revanșa.

Toate ordinele anterioare de a nu trage fuseseră anulate.

Ricșe și biciclișți se avântaseră în încăierare, salvând răniții, încercând să-i transporte la spitale. Oameni fuseseră bătuți, înjunghiați și împușcați. Tancurile zdrobeau deopotrivă corpuri și vehicule.

Văzuse prea mulți morți ca să le mai țină socoteala.

Mame și tați începuseră să vină de câteva ore, croindu-și drum mai aproape de piață, acum goală. Toți fuseseră

avertizați, li se spusese să plece, iar cei mai mulți o făcuseră. Dar câțiva, ca această mamă cu care se confrunta acum, refuzaseră.

— Trebuie să părăsești zona asta, îi spuse el din nou, pe un ton blând.

Ea îi studie uniforma.

— Căpitane, fiul meu ar fi cam de vârsta ta. A fost aici de la început. Când am auzit ce se-ntâmplă, a trebuit să vin. Sigur înțelegi. Lasă-mă să-l caut.

— Piața e goală, îi răspunse el. Nu este aici.

— Sunt cadavre, spuse ea cu vocea spartă de emoție.

Și erau. Stivuite ca lemnele, dosit, la doar 100 de metri distanță. Unul dintre motivele pentru care oamenilor lui li se ordonase să vină aici era să țină pe toată lumea departe de ele. Aveau să fie aruncate după ce se lăsa întunericul, duse departe și îngropate într-o groapă comună, ca nimeni să nu poată să numere morții.

— Trebuie să pleci, îi ordonă el iar.

Ea ridică un braț, îl împinse la o parte și merse înainte, trecând de punctul pe care le ordonase oamenilor săi să-l apere. Îi amintea atât de mult de mama lui, care-l învățase să înoate, să se dea pe patine cu rotile, să conducă un camion. Un suflet iubitor, căruia nu-i păsa decât ca cei patru copii ai ei să se facă mari.

Înainte să reușească să oprească femeia, alt militar, un căpitan, ca el, ochi și trase cu pușca.

Glonțul bufni în șira spinării mamei.

Corpul ei se înclină în față, apoi se izbi, cu fața înainte, de pavaj.

Îl cuprinse furia. Ni își îndreptă pușca spre militar.

— Ai avertizat-o să nu avanseze. Te-am auzit. Nu te-a luat în seamă. N-am făcut decât să urmez ordinele.

Căpitanul se uită în jos la armă, fără urmă de frică în ochi.

— Noi nu omorâm femei neînarmate, îl mustră Ni încet.

— Facem ceea ce trebuie să facem.

Căpitanul acela avusese dreptate.

Armata Populară de Eliberare făcuse tot ceea ce trebuise să facă, inclusiv să omoare femei și bărbați neînarmați. Nimeni nu știa nici până în ziua de azi, cum nu știuse nici în zilele și săptămânile care urmaseră, câți muriseră în Piața Tiananmen. Câteva sute? Mii? Zeci de mii?

Tot ceea ce știa sigur era că o femeie își pierduse viața.

O mamă.

— Eram necugetați, spuse premierul. Am făcut atât de multe lucruri stupide pentru Mao.

[7] *Citate din operele președintelui Mao Țze-Dun*, Editura pentru Limbi Străine, Pekin, 1968 (n.trad.)

[8] Concept central în societatea chineză care descrie dinamica de bază în rețele personalizate de influență. Presa occidentală l-a adoptat în locul celor două traduceri uzuale – „legătură" și „relație" – care nu reflectă amplele implicații culturale. (n. trad.)

44

LANZHOU, CHINA

Tang era mulțumit că asigurase protecția instalației. Le ordonase oamenilor săi să preia controlul asupra laboratorului petrochimic, să trimită tot personalul neesențial acasă și, astfel, să restricționeze accesul. Din fericire, în clădire lucra doar o duzină de oameni, cei mai mulți funcționari și asistenți, și numai unul dintre cei doi cercetători ai laboratorului era încă în viață.

Lev Sokolov.

Expatriatul rus fusese adus din oraș ieri, după ce un medic îi îngrijise rănile. Șobolanii își lăsaseră amprenta fizic și mental. Uciderea lui Sokolov nu era exclusă, dar nu înainte ca Tang să afle ceea ce avea nevoie să știe. Jin Zhao nu apucase să dezvăluie altceva în afară de faptul că Lev Sokolov găsise dovada.

Dar care era?

Sokolov își ținea o mână pe burtă, peste bandajele despre care Tang știa că erau acolo. Tang arătă spre masa de oțel inoxidabil și spre containerul sigilat de pe ea.

— Este o mostră de petrol extras ieri dintr-un puț din vestul provinciei Gansu. Am pus să fie extras dintr-un loc în care anticii forau pe vremea Primului Împărat. Surprinse recunoașterea pe fața lui Sokolov. Așa cum a dat indicații Jin Zhao. Am presupus că știi. Acum spune-mi ce-ai descoperit *tu*. Zhao a spus că ai găsit un marker.

Sokolov încuviință din cap:

— Un mod de a ști sigur.

Excelent.

— Lumea a extras agresiv petrol din pământ de 200 și ceva de ani, continuă Sokolov, cu vocea scăzută. Petrol biotic, format din combustibili fosili, așteaptă aproape de suprafață. Este ușor de luat, iar noi l-am luat pe tot.

— De unde știi tu asta?

— Pentru că am testat câte un eșantion din fiecare puț de pe planetă. Există un depozit în Europa în care sunt stocate. Nici una din aceste probe nu conține combustibili fosili.

— Încă n-ai spus cum știi că este adevărat.

— Petrolul abiotic arată, miroase și se comportă la fel ca petrolul biotic. Singura diferență este că trebuie să forezi adânc să-l obții. Oricum, nu sunt convins că mai contează. Unde este băiatul meu? Îl vreau înapoi.

— Și-l vei primi. Când obțin ceea ce vreau.

— Ești un mincinos.

Tang ridică din umeri.

— Sunt singura cale către fiul tău. În acest moment el este doar unul dintre miile de băieți care dispar în fiecare an. Oficial, problema nici măcar nu există. Înțelegi? Fiul tău nici măcar nu există.

Tang văzu disperarea totală de pe fața rusului.

— Petrolul biotic s-a dus, reluă Sokolov încet. Cândva era din belșug. S-a format din materie organică, prin descompunere, la mică adâncime în pământ și a fost ușor de luat. Dar, în timp ce noi pompam combustibili fosili din sol, pământul a umplut la loc unele dintre aceste zăcăminte, cu petrol creat adânc în scoarță. Nu toate puțurile s-au reumplut. Unele sunt biotice, iar petrolul abiotic nu are cum să urce la ele din adânc. Așa că seacă. Altele se află deasupra unor fisuri prin care țițeiul se poate strecura de dedesubt.

În mintea lui Tang începură să se contureze niște întrebări. Acum 2200 de ani fusese descoperit pentru prima dată petrol în Gansu. Acel zăcământ secase în urmă cu 200 de ani. El studiase geografia subterană și știa că fisurile de acolo formau canale adânci în pământ, prin care, sub presiune, petrolul putea să urce cu ușurință. Jin Zhao speculase că petrolul abiotic s-ar fi putut infiltra de jos în sus și ar fi putut reface zăcământul din Gansu.

— De unde știm că zăcământul din Gansu nu conținea pur și simplu mai mult petrol decât se știa c-ar conține?

Sokolov părea să sufere. Respira greu și se uita în podea, în loc să se uite la Tang.

— Singura ta șansă să-ți vezi fiul din nou este să cooperezi cu mine, spuse el răspicat.

Rusul clătină din cap.

— Nu-ți voi spune nimic în plus.

Tang băgă mâna în buzunar, scoase telefonul și formă un număr. Când i se răspunse, întrebă:

— Băiatul este acolo?

— Pot să-l aduc.

— Fă-o.

Se uită fix la Sokolov.

— E aici, îi spuse vocea la ureche.

— Dă-l la telefon.

Îi întinse aparatul lui Sokolov, care nu acceptă oferta.

— Fiul tău vrea să vorbească cu tine, îi spuse.

Sfidarea de pe fața rusului păli. Ridică o mână să apuce telefonul.

Tang clătină din cap, apoi apăsă pe un buton și puse telefonul pe difuzor.

O voce entuziasmată – tânără și ascuțită – începu să vorbească, întrebând dacă tatăl său era acolo. Evident, Sokolov recunoscu vocea și deschise gura să spună ceva, dar Tang îl întrerupse cu altă apăsare de buton și spuse:

— Nu.

Își duse telefonul înapoi la ureche.

— Stai la telefon, îi ordonă el omului de la celălalt capăt al firului. Dacă tovarășul Sokolov nu-mi spune exact ce vreau să știu în următorul minut, vreau să omori băiatul.

— Nu poți, strigă Sokolov. De ce?

— Am încercat să te conving, apoi te-am torturat și am crezut că am făcut progrese. Dar rămâi sfidător. Așa că am să-ți ucid fiul și voi afla ceea ce vreau să știu din altă parte.

— Nu există altă parte. Eu sunt singurul care știe procedura.

— Ai înregistrat-o tu undeva.

Sokolov clătină din cap.

— O am numai în minte.

— Nu mai am timp să mă ocup de lipsa ta de cooperare. Alte lucruri îmi solicită atenția. Hotărăște-te.

Ventilatorul de fier din tavan se rotea încet deasupra, abia mișcând aerul cald din laborator. Pe fața geochimistului se citi înfrângerea. Încuviință din cap.

— Ține băiatul acolo, spuse Tang la telefon. S-ar putea să sun din nou în câteva momente.

Încheie convorbirea și așteptă ca Sokolov să înceapă să vorbească.

— Dacă eșantionul de petrol de pe masă conține markerul, spuse omul de știință, atunci asta este dovada că petrolul provine dintr-o sursă abiotică.

— Ce marker?

— Diamantoide.

Tang nu mai auzise termenul niciodată.

— Sunt mai mici decât lungimea de undă a luminii vizibile. Sunt niște particule minuscule de diamant care se formează în petrol, adânc în scoarța pământului, la temperaturi și presiuni înalte. Un milion dintre ele abia ar acoperi vârful unui ac, dar eu le-am găsit și le-am dat un nume. Adamantane. „Diamante“, în greacă.

Tang surprinse mândria din vocea rusului, o ignoră și-l întrebă:

— Cum le-ai găsit?

— Încălzirea petrolului la 450 de grade Celsius vaporizează compușii chimici. Rămân doar diamantoidele, pe care le vor releva razele X.

Tang se minună de acest concept.

— Au forme de bare, discuri și chiar șuruburi și nu sunt prezente în petrolul biotic. Diamantele se pot forma doar adânc în manta. Sunt dovada concludentă a petrolului abiotic.

— Și cum știi că pământul produce efectiv petrol?

— Chiar aici, în acest laborator, am încălzit marmură, oxid de fier și apă la 1500 de grade Celsius și 50000 de atmosfere presiune, reproducând condițiile de la 1600 de kilometri adâncime. De fiecare dată am produs atât metan, cât și octan.

Tang înțelese importanța acestui rezultat. Metanul era principalul constituent al gazelor naturale, iar octanul molecula de hidrocarbură din petrol. Dacă puteau fi produse în laborator, puteau fi produse în mod natural, împreună cu petrolul însuși.

— Rușii știu toate astea, nu-i așa? întrebă el.

— Eu personal am găsit peste optzeci de zăcăminte în Marea Caspică, aplicând această teorie. Unii încă se mai îndoiesc de ea, dar, da, rușii sunt convinși că petrolul este abiotic.

— Însă nu au dovada.

Sokolov aprobă dând din cap.

— Am plecat înainte să descopăr diamantoidele. Am făcut asta aici, împreună cu Zhao.

— Deci, rușii lucrează cu o teorie nedovedită?

— De aceea vorbesc puțin despre asta în public.

Și tot de aceea, se gândi Tang, erau așa de interesați. Cu siguranță îl voiau pe Sokolov înapoi. Poate chiar redus la tăcere permanent. Slavă Cerului că Viktor Tomas îl ținuse la curent cu ceea ce făceau rușii. Dar nu suflă o vorbă despre asta. În schimb, spuse:

— Tot ăsta este și motivul pentru care mențin mitul raritățiii?

— Se uită, amuzați, cum restul lumii plătește prea scump pentru petrol, știind că este inepuizabil.

— Dar sunt și ei la fel de prudenți, odată ce nu au nici o dovadă despre adevărul conceptului lor.

— Ceea ce este de înțeles. Ei nu au ce ai tu. Un eșantion verificat, dintr-un loc în care anticii au forat în căutare de petrol. Numai chinezii puteau să aibă o astfel de mostră. Vocea i se umplu de dezgust. Ăsta a fost singurul loc de pe pământ în care omul a forat în căutare de petrol cu două milenii în urmă.

Tang se umflă în pene de mândrie.

Sokolov arătă cu degetul spre masă.

— Dacă sunt diamantoide în acel eșantion, atunci petrolul este abiotic. Tot ce-ți trebuie este alt eșantion, de demult, din același zăcământ, pentru comparație. Ca teoria să se verifice, această mostră trebuie să fie biotică, fără diamantoide.

Lui Tang îi plăcu simplitatea ecuației. Mai întâi petrol biotic, extras prin forare, înlocuit cu petrol abiotic. Iar Gansu ar putea să fie singurul loc de pe lume în care putea să fie făcută această comparație. Fiecare înregistrare istorică ce supraviețuise spunea clar că acei primi exploratori foraseră, cu peste 2000 de ani în urmă, exclusiv în vecinătatea puțului din Gansu. Orice urmă de petrol rămasă din perioada aceea ar proveni din acel pământ.

Tot ceea ce-i trebuia era un eșantion confirmat din acel petrol.

— Mi-ai spus că lampa aia s-a dus, spuse Sokolov. Cu tot cu petrol. Atunci de unde va proveni eșantionul de comparat?

— Nu-ți face griji, tovarășe. Am făcut rost de acest eșantion și îl vei primi în curând.

45

BEIJING

Ni își dădu seama că premierul se exprima subtil, ca să-și țină ascultătorul cu sufletul la gură. Înainte, între ei se afla întotdeauna un birou, și-i primea rapoartele de investigație doar cu o licărire de interes și puține comentarii. Dar această discuție era altfel.

— Îmi amintesc, spuse bătrânul, când fiecare geam de autobuz era acoperit cu sloganuri și cu pozele lui Mao. Vitrinele magazinelor la fel. Radiourile difuzau numai muzică revoluționară, gândirea lui Mao sau știri de stat. Sălile de cinema îl arătau doar pe Mao salutând Gărzile Roșii. Chiar și opera și baletul puneau în scenă doar spectacole revoluționare. Aveam toți asupra noastră cartea cu citate, pentru că nu știai niciodată când avea să ți se ceară să indici vreo secțiune.

Vocea premierului era calmă și aspră, ca și cum amintirile-i erau amar de dureroase.

— În slujba poporului. Acesta era mesajul lui Mao. În realitate, noi îl serveam cu toții pe el. Această clădire este dovada că încă îl mai servim.

Ni începu să înțeleagă de ce se aflau aici.

— Hegemonia este slăbiciunea noastră, spuse premierul. Acel refuz dinăuntrul nostru de a coopera cu vreo putere străină, chiar și atunci când nu există vreo amenințare. Hegemonia este expresia naturală a totalitarismului nostru, exact așa cum sunt relațiile pașnice pentru democrație. Noi ne-am crezut întotdeauna pe noi înșine centrul geografic și geopolitic al lumii. Secole la rând, dar mai ales începând din 1949, unicul scop al politicii noastre externe a fost să ne dominăm vecinii, iar după aceea, într-un final, tot restul lumii.

— Asta este totalmente peste putința noastră.

— Tu și cu mine știm asta, dar restul lumii știe? Îmi amintesc când a venit Kissinger, în 1971, într-o misiune secretă ca să pună bazele reînnoirii unui contract între Statele Unite și China. Folosirea cuvântului *hegemonie* i-a derutat pe translatorii americani. N-au putut să-i transmită adecvat înțelesul. Conceptul le era literalmente necunoscut. Premierul

arătă cu degetul spre criptă. Atunci, Mao le-a spus că *China nu a cedat*. El spunea lumii că nimeni din afară nu ne va mai controla din nou niciodată. Mă tem, totuși, că nu-l asculta nimeni.

— Am fost ignorați întotdeauna, spuse el. Am fost considerați înapoiați, nemodernizați. Mai rău chiar, represivi și dictatoriali.

— Din vina noastră. N-am făcut niciodată mai nimic să contracarăm această percepție. De fapt, părem să ne complacem într-o lumină negativă.

Ni rămase perplex.

— De ce sunteți atât de cinic?

— Spun pur și simplu adevărul, pe care, bănuiesc, îl știi prea bine. Democrația este rivala hegemoniei. Dispersarea puterii între reprezentanți aleși, în locul concentrării ei în mâna unui conducător, mai degrabă învestirea poporului cu putere, în loc de subjugarea lui – aceste concepte sunt dincolo de înțelegerea noastră.

— Dar nu mai pot rămâne așa mult timp.

— Îmi amintesc anii ’50, când Mao era la apogeul puterii sale. Erau trasate hărți pe care frontierele noastre se întindeau departe către nord, sud și vest, în pământuri pe care pe atunci nu le controlam. Ele erau distribuite funcționarilor numai pentru a-i motiva să gândească în asemenea termeni grandioși. Și a funcționat. Până la urmă am intervenit în Coreea, am invadat Tibetul, am bombardat Quemoy[9]-ul, am atacat India și am ajutat Vietnamul, toate cu intenția de a domina aceste pământuri. Premierul făcu o pauză. Doar Tibetul se mai află sub controlul nostru astăzi, iar dominația noastră acolo este fragilă, bazându-se pe forță.

Ni își aduse aminte ce spusese Pau.

— Vreți să spuneți că nu trebuia ca atunci, ori acum, să avem mândrie națională?

— Se pare că tot ceea ce avem este mândria. Suntem cultura care există de cel mai mult timp pe această planetă, dar uită-te la noi. Avem puține rezultate cu care să ne lăudăm de pe urma a ceea ce am făcut, pe lângă o grămadă de probleme insurmontabile. Mi-e teamă că găzduirea Jocurilor Olimpice a avut un efect asemănător cu cel al hărților de odinioară. Ele îi motivează pe ambițioșii din guvern să facă lucruri nesăbuite. Vocea i se umplu pentru prima dată de mânie, iar ochii îi scăpărară de furie. Rămânem sensibili la afronturi de acum zeci de ani, chiar secole. Le-am răzbuna sub orice pretext, indiferent cât de neînsemnat. Este ridicol, iar aceste prostii ne vor aduce prăbușirea.

— Nu toți gândim așa, spuse Ni.

Premierul încuviință din cap.

— Știu. Numai bătrânii. Dar tot sunt mulți dintre noi, și există tineri pregătiți să ne exploateze temerile.

Ni știu exact pe cine viza acest comentariu.

— Mao este acolo, spuse premierul, pentru ca noi să-l adulăm. O copie de ceară a unui lider ratat. O iluzie. Cu toate astea, un miliard și jumătate de chinezi tot îl idolatrizează.

— Eu n-o fac, prinse Ni putere s-o spună.

— Să n-o faci. Niciodată.

Ni nu spuse nimic.

— Oameni precum Karl Tang sunt un pericol pentru noi toți, spuse premierul. Ei vor apăra recucerirea cu forța a Taiwanului, iar apoi întreaga regiune a Mării Chinei de Sud. Ei vor dori Vietnamul, Laosul, Thailanda, Cambodgia, Myanmarul și chiar Coreea. Măreția noastră pierdută, regăsită iarăși.

Ni întrezări pentru prima dată gravitatea bătăliei care venea:

— Iar în acest proces ne vor distruge. Lumea nu va sta cu brațele încrucișate în timp ce se întâmplă toate astea.

— Eu am ținut lucrurile în ordine, spuse premierul. Știam că nu puteam să schimb nimic, ci doar să mențin lucrurile până când avea să vină succesorul meu. Acest om se va afla într-o poziție mai bună să ceară schimbarea. Ești pregătit, ministrule, să fii această persoană?

Dacă i s-ar fi pus această întrebare acum trei zile, ar fi răspuns că era. Acum nu era sigur, iar ceva în privirea sa trebuie să-i fi trădat îndoiala.

Bărbatul mai în vârstă dădu din cap și spuse:

— Este în regulă să-ți fie frică. Frica te ține umil, iar umilința te face înțelept. Asta este ceea ce-i lipsește lui Karl Tang. Este slăbiciunea *lui*.

Între ei se așternură câteva momente de tăcere. O voce interioară îl avertiză să fie atent la cuvinte, când îi veni în minte alt gând despre Mao.

Campania Celor O Sută de Flori.

O perioadă din anii ’50 în care fuseseră încurajate criticarea guvernului, găsirea unor noi soluții și idei și în care fuseseră trimise milioane de scrisori. În cele din urmă apăruseră afișe în campusuri, avuseseră loc mitinguri, fuseseră publicate articole, toate promovând o orientare către democrație.

Dar fusese o capcană politică, un mijloc inteligent de a-i dibui pe disidenți. Peste o jumătate de milion de oameni fuseseră încarcerați, torturați ori uciși.

— Știi despre eunuci? întrebă premierul, luându-l prin surprindere.

Ni încuviință din cap.

— M-am antrenat împreună cu Pau Wen pentru *Ba*. Ne-am angajat amândoi în cei 2 ani obligatorii de meditație și instrucție, pregătindu-ne pentru inițiere. Amândoi ne-am dezbrăcat în pielea goală și ni s-au înfășurat abdomenele în bandaje, iar corpurile ne-au fost îmbăiate cu apă fierbinte cu piper. Eu l-am ținut pe Pau în timp ce era castrat, i-am simțit tremurul din picioare, i-am văzut suferința pe față, l-am privit cum a acceptat mutilarea cu onoare. Vocea îi deveni șoaptă. Cu toate astea, când mi-a venit rândul și *Tao* m-a întrebat dacă voi regreta ceea ce era pe cale să se întâmple, am spus da.

Lui Ni nu-i venea să creadă.

— Mi-a fost frică. Atunci când m-am confruntat cu perspectiva a ceea ce urma să se întâmple, ceva mi-a spus că acel cuțit nu era destinul meu.

— Iar acea voce a avut dreptate.

Oboseala se așternu pe fața bătrână.

— Poate c-așa o fi. Dar să știi că bărbații care pot înfrunta cuțitul fără să scoată un sunet stăpânesc o putere pe care tu și cu mine nu o putem pătrunde.

Ni nu avea să uite asta.

— Linia oficială a partidului, atunci ca și acum, este că Mao avea 70% dreptate, iar 30% se înșela. Dar nu am identificat niciodată care parte a gândirii sale este corectă sau greșită. Un chicotit se insinuă pe buzele subțiri ale premierului. Ce proști suntem.

Bătrânul arătă spre efigia lui Mao.

— Se spune că se odihnește pe o piatră neagră din Tai Shan, ca evocare a ceea ce a scris Sima Qian în *Shiji*. *O viață poate fi mai grea ca muntele Tai sau mai ușoară decât un fulg de gâscă*. Trebuie să decizi, ministrule. A ta cum va fi?

*

Malone menținea avionul la aproximativ 1500 de metri altitudine. Nici prin gând nu-i trecuse vreodată c-avea să traverseze pe îndelete spațiul aerian vietnamez. Dedesubt se întindeau munți cu creste ascuțite și dealuri înalte, multe împestrițate de terase cu orezării ce se ridicau falnic peste văi verzi, luxuriante, învăluite în ceață.

— Ne apropiem de frontieră, îi spuse Cassiopeia. Studiase ruta pe care le-o furnizase Ivan.

— Funcționarii locali din provincia Yunnan, spuse Pau, au relații bune cu vecinii lor. În afară de Vietnam se învecinează

cu Laos și Myanmar. Beijingul este foarte departe, astfel că au rămas mai degrabă credincioși locului.

— Sper că e încă adevărat, spuse Malone. Nu avem cine știe ce armament.

— În timpul epurărilor lui Mao, mulți au fugit în Yunnan. Izolarea sa oferea refugiu. Terenul care se află la nord de aici, în China, este asemănător cu cel care este sub noi acum.

Ivan le spusese să urmeze calea ferată Kunming-Hekou, o linie pe care francezii o tăiaseră la începutul secolului al XX-lea prin Vietnam, către China, și care trecea pe lângă orașele Gejiu și Kaiyuan, dens populate.

— Lucrezi des cu rușii? îl întrebă Pau.

— Nu, de obicei.

— Ce interes au ei aici?

— De parcă ți-am spune, zise Cassiopeia, întorcându-se spre Pau. Ce zici de asta? Tu ne spui de ce-ai venit acasă, iar noi îți vom spune de ce sunt rușii băgați în asta.

— Mă-ntorc să opresc o revoluție.

— Mai degrabă să pornești una, spuse ea.

— Sunteți întotdeauna așa de agresivă?

— Tu ești întotdeauna atât de mincinos?

— Se pare că nu aveți nici o idee despre *guanxi*.

— Luminează-mă.

— De-a lungul istoriei noastre, chinezii s-au bazat, pentru a înfrunta momente de restriște, pe prieteni și familie. Oameni care pot să fie în măsură să ajute. Asta se cheamă *zôu hòu mén*. „Pe ușa din dos.“ Desigur, dacă o favoare este oferită și acceptată, cel care o primește este obligat să o întoarcă. Asta ține *guanxi* în balanță.

— Și pe tine ce te ține să nu ne conduci direct la dezastru? întrebă ea.

— Nu eu sunt dușmanul. Karl Tang deține acest titlu.

— Văd frontiera, spuse Malone.

Cassiopeia își concentră atenția la loc pe geam.

Linia de cale ferată șerpuia către nord, traversând o autostradă despre care Ivan spusese că lega, acum, China și Vietnamul. Drumul vira spre vest, linia de cale ferată către nord. Un pod traversa Fluviul Roșu, blocat de mașini oprite la un punct de control.

Malone coborî la puțin peste 300 de metri.

— Am pornit.

[9] Insulă din Republica China (Taiwan), cunoscută și sub numele de Kinmen sau Jinmen (Poarta de Aur) (n. trad.)

46

Ni se năpusti în sediul Comisiei Centrale pentru Inspecția Disciplinei, așezat înadins departe de zidurile Zhongnanhai, complexul de palate, pavilioane și lacuri din Beijing în care se aflau sediile centrale ale partidului și guvernului. Întâlnirea sa cu premierul fusese tulburătoare. Nimic n-avea sens. Totul părea pe dos. Era sfâșiat de îndoială, înghițit de-un nor tulbure de emoții necunoscute și hărțuit de întrebarea premierului.

Care avea să fie măsura vieții sale?

Puterea sau slăbiciunea?

Sunase din mașină și ordonase întregului personal să se adune în sala de conferințe. Avea nevoie de aliați, nu de trădători, și venise timpul să afle care era poziția fiecăruia dintre ei.

Paisprezece oameni așteptau. Nouă bărbați și cinci femei. Calmă valul de surescitare ridicând o mână și le expedie imediat pe femei. Apoi le spuse bărbaților:

— Dați-vă pantalonii jos.

Toți îl priviră cu neîncredere.

Scoase pistolul și-l îndreptă către ei.

— N-am să repet.

*

Cassiopeia se uita pe fereastră la peisajul montan. Soarele încălzea aerul rarefiat. Zburau în spațiul aerian chinez de peste o oră, fără probleme. Îl privi în treacăt și se bucură că zbura cu Malone. Deși Viktor Tomas îi salvase viața de două ori, ea avea încredere în Cotton.

Era de la sine înțeles.

El venise în Belgia atunci când ea avusese nevoie de el, iar asta însemna ceva.

Lăsase doar câțiva bărbați să se apropie. Cea mai bună soluție se dovedise a fi să-și păstreze emoțiile pentru ea. Citise cândva că femeile cu tați puternici atrăgeau bărbați puternici, iar Malone clar îi amintea de tatăl ei. Fusese un monstru sacru în afaceri, un miliardar care se realizase prin propriile puteri și se impusese în atenția Europei și Africii. În mare măsură la fel ca Henrik Thorvaldsen, pe care-l admirase mai mult decât își dăduse ea seama vreodată, înainte să dispară. Moartea părea să-i ia pe toți cei pe care-i iubea.

Gândul propriului sfârșit, pe care ceea ce trăise în muzeu îl ilustrase atât de viu, îi rămăsese proaspăt în minte. Ce haos de sentimente. Ce moment definitoriu. Destul de curând avea să facă 40 de ani. Nu avea soț, copii, nu avea pe nimeni cu care să-și împartă existența. Trăise singură într-un vechi conac franțuzesc, dedicându-și viața să-i ajute pe alții.

Și ignorându-și propriile nevoi?

Poate că venise vremea să schimbe toate aceste lucruri.

Așteptase întotdeauna cu nerăbdare să-l vadă pe Cotton și-i părea rău când se despărțeau. Încerca, oare, să găsească un înlocuitor pentru tatăl ei, unicul bărbat din viața sa pe care nu-l sfidase niciodată? Nu. Ar fi fost o explicație prea simplă. Mama ei ar fi spus că bărbații erau precum câmpurile – aveau nevoie de cultivare migăloasă și de atenție zilnică, totul în speranța că într-o zi s-ar putea dovedi roditoare. Un mod de abordare oarecum cinic.

Care nu i se potrivea.

Ea era aici, zburând peste sudul Chinei, îndreptându-se către cine știa ce. Merita? Dacă-l găsea pe fiul lui Sokolov, sigur că da.

Dacă nu?

Nu voi să se gândească la eșec.

Deci, își alinase neliniștea gândindu-se la Cotton și așa poate că, de fapt, găsise ceva pentru ea.

Ceva ce-și dorea.

În sfârșit.

*

Ni fu mulțumit că nici unul din membrii echipei sale apropiate nu era trădător. Își aminti ce-i spusese Pau Wen despre produsele farmaceutice moderne și efectele lor de mascare a castrării, așa că urmase singurul curs de investigare care garanta rezultatele. Îi ordonase totodată asistentului său șef să procedeze imediat la o inspecție fizică a fiecărui bărbat din clădire. În timp ce se întâmpla asta, el verifica informațiile pe care le adunase personalul său de ieri încoace.

Nu exista absolut nici o referire la vreo organizație pe nume *Ba* în vreun dosar al securității. Asemenea înregistrări ar fi trebuit să conțină interogatoriile deținutului, declarațiile martorilor, rapoarte despre incident, relatări de presă, absolut tot ce nu implica o ștampilă cu SECRET DE STAT. Arhivele conțineau milioane de documente, dintre care multe fuseseră digitalizate, făcând posibilă o căutare destul de rapidă. Din punct de vedere istoric, personalul său descoperise multe din ceea ce-i spusese deja Pau Wen despre felul în care apăruse

Ba, dintr-o mișcare antică legalistă, care se presupunea că ar fi dispărut undeva prin secolul al XVII-lea.

Nimic nu indica faptul că organizația mai exista încă.

Ordonase totodată cercetarea lui Pau Wen, dar nici o înregistrare oficială nu dezvăluia nici un fel de legături între Pau, premier și Karl Tang.

În pofida faptului că acestea existau în mod clar, potrivit propriilor lor mărturii.

Un ciocănit la ușa biroului îi tulbură gândurile.

Intră asistentul său șef.

— Au fost examinați toți. Nu există eunuci, tovarășe ministru.

— Crezi că sunt nebun, nu-i așa?

— N-aș îndrăzni să vă judec.

Îi plăcea acest om, onorabil și mai presus de orice reproș, motiv pentru care îl selectase ca prim-asistent.

— Nu am putut să vă spun înainte, zise asistentul, în timp ce erau ceilalți de față. Dar am găsit ceva noaptea trecută.

Îi captă atenția imediat.

— Ministrul Tang a primit un apel din străinătate, pe telefonul prin satelit. Am ordonat să-i fie supravegheate liniile acum câteva săptămâni. Folosește mai multe telefoane, cu numere care sunt schimbate săptămânal. A fost o provocare să i-o luăm înainte. Nu înregistrăm toate conversațiile, dar aflăm destule. Asistentul îi întinse un dispozitiv de stocare de date cu USB. O înregistrare, spuse acesta.

Ni înfipse unitatea în computerul său și ascultă, recunoscând imediat vocile lui Tang și Pau. Auzi tensiunea și conflictul. Simți provocarea pe care acești doi bărbați o reprezentau unul pentru celălalt. Trădarea lui Tang, apoi declarația pe care i-o făcuse lui Pau. *Nu există nici o cale legală să te întorci în China. Nu-ți va fi emisă viză. Dețin controlul absolut asupra acestui lucru. Cei câțiva frați pe care-i ai la dispoziție vor fi și ei împiedicați să se întoarcă*.

— Aceasta este dovada pe care-o căutăm? întrebă asistentul său.

El clătină din cap.

— Nu e suficient.

Dar cel puțin știa că toate astea nu erau o închipuire.

47

Malone zări întinderea verde a unui lac de munte, strălucitoare, încrețită de valuri mici și presărată de jonci.

Lacul Dian.

Malul dinspre vest era străjuit de munți cu versanți luxurianți, acoperiți de copaci, iar la est erau în principal câmpii, cu terenuri agricole de culoarea ocrului. Coșurile unui cătun de pescari scoteau fum, în depărtare, la câțiva kilometri.

Malone coborâse avionul la 150 de metri altitudine.

Cassiopeia își desfăcu centura de siguranță și se aplecă înainte, uitându-se în jos prin geamul din față. Malone observase, pe hartă, că munții dinspre vest se numeau Xi Shan. Tăiate în suprafața stâncilor, zărise poteci și trepte care legau un lanț de temple cu turnuri în formă de pagodă, acoperișuri din țiglă curbată și streșini vopsite, care-i amintiră de Tivoli și de acasă.

— Contururile ondulate ale dealurilor, spuse Pau Wen, seamănă cu o femeie întinsă, cu cozile curgându-i în apă. Așa au fost numite Frumoasa Adormită.

Malone se gândi că numele părea să se potrivească.

— Templele sunt din timpul dinastiilor Yuan, Ming și Qing. Din locul din care telescaunul urcă spre vârf, un călugăr daoist a cioplit, în secolul al XVIII-lea, un coridor lung, în sus, pe versantul muntelui. Legenda spune că i s-a rupt vârful dălții când aproape că terminase. De disperare călugărul s-a aruncat în lac. Cincizeci de ani mai târziu, discipolii săi au ajuns la capătul a ceea ce se cheamă acum Poarta Dragonului.

— Sună a povești pentru turiști, spuse Cassiopeia.

— De fapt, povestea este destul de aproape de adevăr.

Ivan spusese că lacul se întindea pe 40 de kilometri pe axa sud-nord, iar Malone nu putea decât să creadă, văzând doar apă la orizont.

— Hai să vedem ce este jos înainte să aterizăm.

Malone împinse ușor manșa înainte și reduse viteza.

Zborul spre nord, peste provincia Yunnan, fusese liniștit, fără trafic pe cer. Malone se obișnuise cu plutirea lină, când, brusc, avionul Twin Bee căzu în gol.

Motoarele se gripară, după care reporniră rapid.

Proiectile ciuruiră fuzelajul și șuierară prin cabină.

Năvălea aer prin toate găurile.

Aripa dreaptă fu ciuruită mai departe, iar eleroanele rămaseră spânzurate. Avionul viră la stânga, iar tribordul nu mai răspundea la comenzi.

— Ce-a fost asta? întrebă Cassiopeia.

Răspunsul fu vuietul unui avion cu reacție care trecu pe deasupra, ale cărui camere de postcombustie incendiară cerul dimineții târzii.

— Foc de mitralieră, spuse Malone.

Aripile-delta, în formă de triunghi, ale avionului de vânătoare dispărură în depărtate, dar dâra de vapori arătă că se întorcea să-i abordeze din nou.

— Ăsta este un avion de vânătoare al Armatei Populare de Eliberare, spuse el. Și nu este aici din întâmplare. Chinezii știau că venim.

Acționă maneta de gaz și crescu viteza anemometrică pentru ca să recapete o fărâmă de control. Fusese deranjat tot zborul de lipsa de sincronizare între cele două motoare. Intensitatea sunetului era cel mai bun avertisment, dar motoarele Twin Bee-ului țipau unul la celălalt ca o soprană care se certa cu un bariton.

— Ce pot să fac? întrebă Cassiopeia.

— Spune-mi unde e avionul ăla.

— Vine direct spre noi, din spate, raportă Pau calm.

Se strecurau cu dificultate prin aerul dens, la doar câteva zeci de metri deasupra lacului. Malone luă altitudine și se ridică până la 300 de metri. Twin Bee-ul nu era tocmai pe potriva avionicii moderne, mitralierelor și rachetelor cu ghidaj radar.

Cu toate acestea aveau și ei o armă.

— Cât e de departe?

— Greu de zis, îi răspunse ea. Câțiva kilometri.

Malone stătuse prin preajma a destui piloți de vânătoare ca să știe cum gândeau, indiferent de naționalitate. La dracu', chiar voise să fie și el unul dintre ei. Asta era o pradă ușoară, un șoim contra unui porumbel. Pilotul avea să aștepte să se apropie înainte să tragă.

Verifică viteza anemometrică.

Puțin sub 110 kilometri.

Își aminti ce-l învățase instructorul său.

Nimeni nu s-a ciocnit niciodată cu cerul. Altitudinea este prietenul tău.

— Va fi aici în câteva secunde, spuse Cassiopeia.

Malone speră că Twin Bee-ul avea să reziste la ceea ce era pe cale să facă. Comenzile de la tribord erau avariate, dar

babordul și direcția cozii păreau în regulă. Cel mai important, motoarele funcționau. Așteptă încă două secunde, apoi izbi la maximum maneta de gaze și trase înapoi de manșă. Hidroavionul se înclină și urcă brusc, țâșnind în sus cu un geamăt de cocă. Trasoarele țiuiau pe lângă ei, în timp ce luau altitudine.

610 de metri.

760.

910.

Tirul avionului de vânătoare trecu pe sub ei, iar turboventilatorul lăsă o dâră de fum negru în urmă. Avioanele de vânătoare nu erau niște aeronave de joasă altitudine. Ele funcționau cel mai bine în stratosferă, nu lângă pământ, unde combustibilul și computerele puteau fi solicitate la maximum.

Malone depăși 1005 metri.

— Îmi simt stomacul în gât, spuse Cassiopeia.

— Trebuia să fac ceva la care nu se aștepta.

— Clar că ai reușit.

El știa că avioanele mici nu erau mijlocul ei preferat de transport, din cauză că-i aminteau de o plimbare dură cu elicopterul în Asia Centrală, când la manșă fusese Viktor.

Se uită atent prin parbriz. Anihilatorul se ivi în depărtare. Își dădu seama că avionul de vânătoare îi putea doborî ușor, cu rachete de tip aer-aer. Îi trecu fulgerător prin minte altă lecție din marină.

Învață din greșelile altora.

— Coborâm, spuse el.

Reduse viteza și ridică profundoarele. Aerul de afară era capricios și rarefiat, agravând situația. Se lăsă pe aripa stângă și alunecă într-o curbă înclinată, ușoară. După un viraj strâns ridică botul avionului și se echilibră la 240 de metri deasupra lacului.

— Vedeți avionul de vânătoare? întrebă el.

Cassiopeia se uită în toate direcțiile.

— Nu. Dar asta nu înseamnă nimic. Ne poate avea în continuare în vizor.

El își dădea seama de acest fapt. Luptă să păstreze controlul asupra aripilor, pentru că aparatele de la babord nu-i mai răspundeau la comenzi.

— Se pare că era o capcană, spuse Pau Wen.

— Genială observație.

Malone îi aruncă o privire Cassiopeei, pe care ea păru să o înțeleagă. *Viktor*. Cum altfel ar fi putut să știe despre ei? China era ditamai locul, dar iată că erau aici, așteptându-i deasupra lacului Dian, exact unde-i trimisese Ivan.

Vârfurile copacilor creșteau văzând cu ochii, în timp ce Malone plana spre lac. Din fericire, cea mai apropiată joncă plutea la vreun kilometru și jumătate distanță.

Malone ținu botul avionului ridicat.

Nu aterizase niciodată pe apă și putea deja să spună că percepția profunzimii avea să fie diferită. Avea să fie nevoit să aprecieze distanța corect și să se asigure că distanța era perfectă atunci când fundul avionului avea să atingă suprafața apei. Ultimul lucru de care avea nevoie era să ricoșeze pe lac. Era îngrijorat și de calare. Din fericire nu bătea vântul din lateral sau cel puțin așa vedea el în vârful copacilor. Decise s-o facă, ușor, și opri motoarele chiar când ultimii copaci de dedesubt goneau în urmă, iar înainte nu se mai vedea nimic altceva în afară de apă.

Așa cum i se spusese, *gravitația nu slăbește niciodată*.

— Mă bucur că e mult loc, spuse Cassiopeia.

Se bucura și el. Era loc berechet să plutească până la oprire. Împinse ușor manșa în jos și ridică puțin botul, așa încât coada să atingă prima apa. Îl străfulgeră un gând. Flotoarele de sub aripi trebuiau să stea pe suprafața apei, acționând amândouă ca niște ancore.

Twin Bee-ul ricoșă de două ori, apoi acvaplană. Direcția acționă ca o coadă de pește și avionul se opri la aproximativ 180 de metri de mal.

Malone deschise ușa, trântind-o cu zgomot.

Cassiopeia făcu la fel pe partea ei.

Twin Bee-ul se legăna pe apa agitată, cu fuzelajul ciuruit de gloanțe. Malone studie cerul. Avionul de vânătoare nu se vedea nicăieri. Un fulger apăru spre sud. O clipă mai târziu, o dâră de vapori șerpuia pe cerul dimineții.

Își dădu seama instantaneu ce se întâmpla.

O rachetă aer-sol ghidată pe radar să-și atingă singură ținta se îndrepta direct spre ei.

— În lac. Acum. Adânc, răcni el.

Așteptă un moment să se asigure că Pau și Cassiopeia erau în apa verde-turboasă, apoi sări și el. Ignoră frigul și se-mpinse către fund dând din mâini cu putere.

Alt gând supărător îi trecu prin minte. *Poluarea*. Cel mai probabil apa asta nu era sigură.

Câteva secunde mai târziu o explozie bubui la suprafață, iar Twin Bee-ul fu spulberat de rachetă. Își arcui corpul și țâșni spre suprafață. Când scoase capul din apă și deschise ochii, văzu că din hidroavion rămăseseră doar niște bucăți în flăcări.

O secundă mai târziu Cassiopeia și Pau apărură la suprafața apei.

— Sunteți bine? strigă el.

Dădură amândoi afirmativ din cap.

— Trebuie să ajungem la mal.

Ocoli prin apă bucățile de epavă care ardeau mocnit, îndreptându-se către ei. Își întoarse privirea către sud. Un punct negru începu să capete dimensiuni.

Anihilatorul se întorcea.

— Lăsați-vă să plutiți pe apă cu fața în jos. Faceți pe morții, spuse el, și nu mișcați până nu pleacă. Se așeză repede în aceeași poziție și speră ca trucul să țină. Se întrebă de ce avionul de vânătoare nu i-a doborât pur și simplu. Ar fi fost ușor, mai ales la început, când ei nu știau că era acolo. Dar ideea fusese, cu siguranță, să lase lacul să înghită dovada.

Malone își întinse brațele și-și lăsă corpul să plutească, sperând ca pilotul să nu-i mitralieze ca să se asigure că erau morți.

48

LANZHOU

Tang părăsi laboratorul, satisfăcut că problema cu Lev Sokolov fusese rezolvată. Le poruncise oamenilor pe care-i lăsase să păzească instalația să deschidă focul la orice tentativă de evadare. Aflase suficient cât să știe de unde să înceapă, cu sau fără Sokolov. Rusul îi oferise doar o cale mai la îndemână de confirmare a descoperirii și nu singurul mijloc.

Iar implicațiile erau uriașe.

China râvnea la peste trei sute de milioane de tone de țiței pe an. Producția sa industrială – adică întreaga economie – era bazată pe petrol. Șaizeci la sută era importat în prezent din Africa, America Latină și Rusia, ca modalitate de a nu se expune politicilor instabile din Orientul Mijlociu și a nu intra în sfera de influență a Americii. Din ce alt motiv, dacă nu să monopolizeze aprovizionarea cu petrol din Orientul Mijlociu, ocupase America Irakul? Nu vedea nici un alt motiv, iar experții săi în politică externă erau de aceeași părere. Aceiași experți avertizaseră în mod repetat că Statele Unite puteau recurge la petrolul din Orientul Mijlociu ca la o armă. Doar o întrerupere minoră a aprovizionării putea să trimită China în cădere liberă, pe care guvernul ar fi incapabil să o oprească. Era sătul să aibă de-a face cu națiunile bogate în petrol, escroace. Cu doar câteva săptămâni în urmă, miliarde de yuani fuseseră date împrumut altei națiuni africane care nu avea să le restituie vreodată, totul pentru ca China să se asigure că avea să fie prima pe lista ei de exporturi de petrol. Politica externă a regimului actual – un amestec aiuritor de conciliere, contradicție, renunțare și apărare – neglijase de mult, în mod dezavantajos, rachetele balistice, resursele nucleare și tehnologia prețioasă, doar ca să se asigure că petrolul continua să curgă în țară.

Asta înjosea China și-i expunea slăbiciunea.

Dar toate astea se puteau schimba dacă miile de puțuri care împânzeau acum China puteau să furnizeze energie perpetuă. Nu putea să dezvăluie cum, dar putea să exploateze acest lucru făcând petrolul să curgă și eliminând petrolierele încărcate cu țiței străin care inundau zilnic porturile

chinezești. Rezultatele dădeau naștere la succes, iar succesul dădea naștere la mândrie. Ambalate și distribuite corespunzător, efectele puteau cu siguranță să consolideze orice regim politic.

Potrivit teoriei combustibililor fosili, el știa că China deținea 2,1% din rezervele mondiale de petrol. Statele Unite 2,7%. Rusia 7%. Orientul Mijlociu 65%. *Nu se poate face nimic în privința dominației arabe*, avertizase de curând unul dintre adjuncții săi. El nu fusese de acord. Totul depindea de ceea ce știai.

Îi sună telefonul.

Se opri din mers către mașina care-l aștepta și răspunse.

— Ținta e pe lac, spuse Viktor Tomas.

Ideea fusese să atace avionul lui Pau Wen atrăgând minimum de atenție. Traficul radio, monitorizat de nenumărate agenții guvernamentale, inclusiv de oficiali din provincia Yunnan, avea să dezvăluie că o aeronavă neidentificată fusese interceptată de un avion de vânătoare al armatei. Protocolul impunea ca intrusul să fie adus la sol.

— Supraviețuitori? întrebă el.

— Trei. În apă. Avionul de vânătoare face ultimul survol. Va folosi mitraliera să se asigure că nu vor ajunge înot la mal.

— Știi ce-ai de făcut.

*

Malone stătea întins cu fața în jos, iar apa îi clipocea în urechi îngreunându-i auzul. Spera că trei cadavre plutitoare aveau să satisfacă curiozitatea pilotului. Riscă și-și înclină puțin capul. Stabili că avionul de vânătoare era tot la sud, iar zgomotul scos de camera de postcombustie creștea în intensitate.

În acel moment se auzi alt zgomot. De la est.

Bufnitura regulată a palelor de elice mușcând din aer.

Se rostogoli și își scutură apa de pe față.

Un elicopter se apropia vuind deasupra copacilor. Mai voluminos decât un elicopter de atac, mai degrabă pentru transport, înarmat. Aeronava ocupă poziție deasupra lacului, cu fața către sud. Cassiopeia și Pau pesemne simțiseră o schimbare și începură să calce apa, privindu-l și ei.

— Malone, spuse o voce la difuzor. Contactez avionul de vânătoare și-i cer pilotului să se retragă.

Viktor.

Malone călca apa și privea cum Anihilatorul continua să se apropie.

— Pare că nu vrea să asculte, spuse Viktor.

Trecură alte câteva secunde, apoi explodară flăcări sub flotoarele elicopterului, iar două rachete de tip aer-aer țâșniră din lăcașuri. Amândouă se îndreptau către avionul de vânătoare. Avionul se dezintegră în mai puțin de zece secunde, iar fragmentele în flăcări se prăbușiră, dintr-un nor dens de fum negru, asupra malului îndepărtat.

— Trebuie să ieșim din apa asta, strigă Malone.

Începură să înoate către mal.

— Vreți să vă iau pe sus? întrebă Viktor.

Elicopterul veni deasupra lor.

Fură lăsate-n jos două cabluri cu hamuri.

— Puneți-vi-le tu și Pau, spuse Malone. Eu am să înot.

— Un pic nebun, nu-i așa? zise Cassiopeia, în timp ce-și punea hamul, odată cu Pau.

— Nu mi se pare.

Malone se uită cum au fost ridicați din lac și duși către mal, la vreo 180 de metri de-acolo.

Era adevărat că-l îngrijora poluarea lacului, dar nu era nimic mai rău decât să-i rămână dator lui Viktor Tomas.

*

Ni privi fix lampa-dragon. Îi fusese adusă de la aeroport și lăsată pe birou în timp ce se întâlnise cu premierul la mormântul lui Mao.

Karl Tang depusese mult efort să pună mâna pe ea. De ce? Observă gravurile de pe ea și se întrebă ce însemnau. Avea să pună niște experți să le examineze. Țârâitul telefonului de pe birou îl enervă. Spusese personalului că nu voia să fie deranjat.

Apăsă butonul care licărea.

— Biroul premierului este în așteptare.

Îi dispăru mânia.

— Fă-mi legătura.

Câteva secunde mai târziu auzi aceeași șoaptă răgușită de la mormântul lui Mao:

— Acum câteva minute, unul dintre avioanele noastre de vânătoare J-10 a atacat un hidroavion neidentificat pe lacul Dian. Apoi avionul a fost doborât de unul dintre elicopterele noastre, pilotat de un străin autorizat să zboare de către ministrul Tang.

Asculta șocat.

— Elicopterul acela proteja trei persoane, care au scăpat pe lac. Premierul făcu o pauză. Una dintre ele este Pau Wen.

Ni se ridică de pe scaun.

— Se pare, ministrule, că Pau a venit acasă. A încercat de mulți ani să mă manevreze să-i dau voie să se întoarcă. Ceea

ce ți-a spus este adevărat. Am vorbit cu el de multe ori de când am preluat postul. Am vorbit, într-adevăr, și despre tine. Niște conversații nevinovate. Doi bătrâni lamentându-se despre oportunitățile pierdute. Pau voia să se întoarcă de mult, dar este mai bine să rămână departe. Din păcate, pare că a găsit o cale de întoarcere fără acordul meu.

Îl trecu un fior.

— Ce se întâmplă aici?

— O întrebare excelentă. Tu trebuie să afli. Eu, sincer, nu știu. Dar aș vrea să aflu de ce-am pierdut viața unui om și o aeronavă de cinci milioane de yuani.

Ca și el.

— Am aflat, cu mult timp în urmă, că cei care excelează în a se apăra se îngroapă în cele mai adânci cotloane ale pământului, spuse premierul. Cei care excelează în atac se ridică în cele mai mari înălțimi ale cerului. Pau Wen nu acționează niciodată de pe o poziție defensivă. Stă constant în ofensivă.

Ni simțea schimbarea de fus orar și era moale ca o cârpă de oboseală.

— Ce trebuie să fac? întrebă.

— Știu ce caută Karl Tang și știu de ce s-a întors Pau Wen.

— Atunci să implicăm securitatea internă și armata? Ele pot face față acestei situații.

— Nu, ministrule. Ultimul lucru de care are nevoie China este un război civil pentru preluarea controlului politic. Haosul ar fi de nedepășit. Lumea ar profita de criza noastră. Trebuie să rămână o afacere privată. Între tine și Tang. Nu voi implica pe nimeni altcineva și nu-ți voi permite nici ție să o faci.

— Se pare că Tang a implicat armata.

— Iar eu am luat măsuri să împiedic ca acest lucru să se repete.

— Deci, ce să fac?

— Poți începe prin a asculta. Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat în 1977, după ce a murit Mao.

*

Cassiopeia își desfăcu hamul și își dădu drumul de la cele câteva zeci de centimetri cât mai era până jos, pe pământ. Era udă leoarcă, dar, din fericire, aerul era cald. Pau Wen își dădu drumul alături de ea. Fu impresionată de agilitatea bătrânului.

— Ești OK? întrebă ea.

— Sunt destul de bine. Își netezi cămașa și pantalonii uzi.

Stăteau la marginea unui teren larg, care se întindea pe un kilometru, un kilometru și ceva la est de lac. Elicopterul se

îndepărtă câteva sute de metri și ateriză, ridicând un nor de praf. Ea o luă la fugă înapoi către mal, unde ajunse când apăru și Malone.

— Nici nu vreau să mă gândesc câți paraziți și bacterii am acum în mine, spuse cu apa șiroind pe el.

Ea zâmbi.

— N-o fi chiar așa de rău.

— Ți-e ușor s-o spui. Ție n-o să-ți crească șase degete la picioare și trei mâini în câteva zile.

Pau Wen apăru lângă ea.

— De fapt, partea asta a lacului este relativ curată. În partea de nord e altă treabă.

— Unde ți-e iubitul? o întrebă Malone.

Ei nu-i plăcu tonul lui, dar înțelegea resentimentul. Viktor le știuse destinația de la Ivan, ceea ce însemna că unul sau amândoi îi trădaseră.

Dar n-avea nici un sens.

Rușii voiau să-l găsească pe Sokolov. Ce rost avea să pună capăt misiunii înainte să înceapă?

Ea auzi pași trosnind pe pământul uscat, în spatele lor, sentoarse și-l văzu pe Viktor, îmbrăcat într-o uniformă verde de pilot, venind spre ei.

Malone se repezi, pe lângă ea, și-i trase un pumn în față lui Viktor.

49

Malone era deja pregătit când Viktor sări în picioare. Îi evită primul atac și-i trase alt pumn în stomac, simțind imediat că era tare ca fierul.

— Ne-ai trădat, spuse el. Din nou.

Viktor își lăsă pumnii în jos.

— Malone, ești prost? Karl Tang nu dă doi bani pe tine. Pe *el* îl vrea mort. Viktor arătă spre Pau. Tot ce-am făcut a fost să intervin și să-ți salvez curul care, aș adăuga, s-ar putea să mă coste al meu.

— Iar tu te-aștepți ca noi să credem asta? întrebă Malone.

— Tang te vrea mort, îi spuse Viktor lui Pau. Ca să-i salvez pe ei, a trebuit să te salvez și pe tine.

Pau se întoarse către Malone.

— Trebuie să ne-ndreptăm către nord. Tang are mâna lungă-n țara asta.

— Vă pot duce unde trebuie s-ajungeți, spuse Viktor.

— Și de ce-am avea încredere în tine? întrebă Cassiopeia.

— Tocmai am spulberat un pilot de pe cer. Asta nu vă arată de partea cui sunt?

Malone sesiză schimbarea de ton. Mai blând. Mai calm. Liniștitor. O voce aparent doar pentru ea. Dar voi să știe:

— Karl Tang are de gând să ne lase să hoinărim liberi prin China într-un elicopter APE? Putem face pur și simplu ce avem chef?

— Dacă ne grăbim, putem să dispărem înainte să apuce să reacționeze. Ordinele mele erau să mă asigur că avionul de vânătoare mitraliază lacul, ca nimeni să nu ajungă la mal. Iar eu le-am schimbat. Le va lua un pic de timp să se regrupeze. Am învățat că, spre deosebire de tine sau de mine, chinezii nu sunt niște improvizatori. Asta n-a fost o operațiune autorizată oficial, așa că vreun comandant local încearcă, undeva, chiar în acest moment, să-și dea seama ce să facă.

Malone își trecu o mână prin părul ud și încercă să vadă ce opțiuni aveau.

Nu erau prea multe.

Se uită spre lac și văzu că nici una din jonci nu se apropia nici de epava de pe apă și nici de malul pe care se aflau.

Se-ntoarse și tocmai voia să-l întrebe pe Viktor altceva, când primi un pumn în falcă. Lovitura îl buimăci și îl trimise

la pământ; vedea stele verzi.

— Să nu mă mai lovești niciodată, spuse Viktor monosilabic stând deasupra lui.

Malone se gândi să se răzbune, dar alese să n-o facă. Încă-și măsura dușmanul, nehotărât, cu toate că Viktor tocmai le salvase viețile și părea că o plăcea pe Cassiopeia. Îl deranjau ambele.

— Ați terminat? întrebă Cassiopeia.

— Eu da, spuse Malone ridicându-se, cu ochii pe Viktor.

— Nu eu sunt dușmanul, spuse Viktor.

Malone își frecă falca.

— Din moment ce nu prea avem de ales, va trebui să te credem pur și simplu pe cuvânt. Du-ne spre nord, spuse el.

— Unde?

— Xi'an, zise Pau. La mormântul lui Qin Shi.

*

Ni se încordă să audă vocea șoptită a premierului la telefon.

— Imediat înainte și după ce a murit Mao a fost o perioadă haotică. Politica oscila între maoism și ceva cu totul diferit. Nimeni nu știa care avea să fie noua direcție. Mao însuși încercase să echilibreze aceste puncte de vedere contradictorii, dar era prea bătrân și slab ca să le țină sub control.

Deși era tânăr pe-atunci, Ni își amintea perioada de la începutul anilor '70 și știa că Grupul celor Patru, niște maoiști radicali conduși de soția lui Mao, prefera tactici ca lupta de clasă, antiintelectualismul, egalitarismul și xenofobia. Opozanții lor promovau creșterea economică, stabilitatea, educația și pragmatismul.

— Balanța oscila cu 2 ani înainte de moartea lui Mao. Au existat lupte interne, bătălii private, epurări publice, chiar și câțiva morți. Până la urmă, Deng Xiaoping a pus mâna pe putere. Dar lupta, până s-a ajuns în acel punct, a fost lungă și amară. Cicatricele adânci. Pau Wen și cu mine am fost de față, în timpul fiecărei bătălii.

— De partea cui?

— Asta nu contează. Dar greșelile pe care le-am făcut atunci încă ne mai bântuie. Ăsta e motivul pentru care lupta pentru preluarea puterii între tine și Tang nu poate fi un spectacol public. Nu voi permite să se facă aceeași greșeală din nou.

Premierul vorbea ca un confucianist.

— Deng Xiaoping era, în multe privințe, mai rău ca Mao, spuse premierul. Pentru el, orice reformă era acceptabilă atât

timp cât nu punea în discuție partidul, guvernul sau marxismul. Îmbunătățirea nivelului de trai, indiferent de mijloace, asta era filosofia lui. Și uite unde s-a ajuns. Ne-a dat voie să ne distrugem țara.

Ni nu putea să contrazică această concluzie. Cicatricele dezvoltării nereglementate și scăpate de sub control se conturau peste tot. Nici o parte a națiunii nu fusese cruțată.

— Părem blestemați, spuse premierul. Cândva eram o țară izolată, apoi au venit portughezii. Două sute de ani mai târziu eram năpădiți de propria corupție. Trupe apusene și canoniere ne controlau porturile și nu eram altceva decât o colonie a puterilor occidentale. Această atmosferă de înfrângere a fost perfectă pentru ridicarea unui Mao, cineva care să le spună oamenilor exact ceea ce voiau să audă. Dar comunismul s-a dovedit cu mult mai rău decât tot ce fusese înainte. Mao ne-a izolat iarăși. Deng a încercat să schimbe asta, dar a mers prea repede, prea departe. Nu eram pregătiți. Ăsta a fost momentul în care s-a hotărât Pau Wen să acționeze. A văzut o oportunitate și a trimis fiecare frate din *Ba* în guvern sau armată, trasându-le o singură sarcină – să se afirme ca statură și putere. Nimeni nu știa cine avea să se ridice cel mai sus primul, dar Karl Tang a apărut, acum, ca acea persoană.

— Iar alții, din afara *Ba*, îl vor urma.

— Mulți alții. Argumentele lui sunt convingătoare, ca ale lui Mao și Deng. Mulți din Comitetul Central și Adunarea Națională îl vor susține bucuroși pe Tang și legalismul lui.

Consilierii săi îl avertizaseră cu privire la această posibilitate.

— Istoria este o fecioară și poți să-i pui ce rochie vrei, spuse premierul. La 10 ani de la moartea lui Mao guvernul nostru era complet transformat și reorganizat, au fost numiți mii de funcționari noi, trecutul a fost absolut eradicat. Pau Wen a învățat din acest haos. Cu o abilitate scrupuloasă, în ultimele trei decenii i-a condus pe frații din *Ba*, inclusiv pe Karl Tang, într-o singură direcție. Știu că a părăsit țara pentru ca să gestioneze mai bine acest plan.

Ni își aminti conversația telefonică înregistrată și-i spuse premierului.

— E clar că drumurile lui Tang și Pau s-au despărțit, spuse el.

— Ai grijă, ministrule, nu poți avea încredere în eunuci.

Nervii lui Ni, încordați la maximum, erau pe cale să-l lase. Așteptă ca premierul să-i spună mai mult, dar primi doar tăcere.

— Ministrule, spuse în cele din urmă premierul, tocmai am fost informat că un elicopter a plecat de la lacul Dian cu

patru oameni la bord. Trei dintre ei, între care și Pau Wen, au ieșit înot din lac.

— Să-l interceptăm.

— Ce ne spune asta?

Ni știa răspunsul. Nimic.

— Din fericire, spuse premierul, cred că știu unde se duce elicopterul.

Ni îl ascultă.

— Xi'an. Ar trebui să te duci imediat acolo. Dar, mai întâi, trebuie să mai știi ceva. Un lucru despre care nici măcar Pau Wen nu știe că există.

*

Tang aștepta la aerodromul de lângă Lanzhou. Terminalul, o cabină de ciment gri, cu draperii de catifea roșie la ferestrele înalte, arăta ca o clădire abandonată. Nu putea să plece până nu știa exact ce se întâmplase pe lacul Dian. Dacă totul decursese conform planului, Viktor Tomas îi luase pe toți cei trei pasageri la bordul elicopterului său. Dac-ar fi fost așa, Viktor n-ar fi raportat verbal. În schimb, fusese conceput un cod pe care să-l transmită printr-un mesaj, fără să trezească suspiciuni.

Își pusese multă încredere în acest străin, iar până acum Viktor se achitase admirabil. Îi ascultase ieri explicațiile despre felul cum profitase în trecut de Cotton Malone și Cassiopeia Vitt și recunoscuse că această înțelegere profundă putea fi folosită în avantajul lor. Fusese de acord cu evaluarea lui Viktor potrivit căreia, pentru a le reintra în grații lui Malone și Vitt, cu scopul de a afla întocmai ce urmăreau rușii și americanii, trebuia să se întâmple ceva cu adevărat revelator.

Tocmai de aceea aprobase doborârea avionului de vânătoare.

Acum putea să afle exact care erau intențiile inamicilor săi.

Imediat ce avea să preia funcția de premier, să dețină conducerea totală a partidului și a națiunii și să se bucure de susținerea absolută a Comitetului Central și a armatei, nu avea să mai fie deloc pus la îndoială.

Dar, până avea să se întâmple acest lucru, era vulnerabil.

Astfel, orice îi diminua riscurile era de apreciat.

Telefonul îi semnală că tocmai primise un mesaj text de la personalul său. Se uită la ecran. VREME ACCESATĂ PENTRU JUDEȚUL LINTONG.

Monitorizând fluxul de date al elicopterului, putea să afle ce informații digitale erau trimise și primite prin dispozitivele

electronice de la bord. Viktor spusese că, în cazul în care nu reușea să transmită prin radio, dar cerea informațiile despre vreme pentru un anumit loc, atunci acela era locul către care se îndreptau.

Lintong era în provincia Shaanxi, la est de Xi'an.

Unde se aflau mormântul lui Qin Shi și armata de teracotă.

Răspunse mesajului trimis de personalul său cu un ordin concis.

ASIGURAȚI-VĂ CĂ AU DRUM LIBER. NICI O INTERFERENȚĂ.

50

Ora 1.00 după-amiaza

Malone stătea în compartimentul pentru pasageri împreună cu Cassiopeia Vitt și Pau Wen, în timp ce Viktor pilota singur, în carlingă. Avea hainele umede de la baia în lacul Dian, dar începeau să se usuce. Zburau spre nord-est, 1000 de kilometri spre centrul Chinei, către provincia Shaanxi și Xi'an. Era în continuare extrem de sceptic în a avea încredere în Viktor, așa că le făcu semn Cassiopeei și lui Pau să-și scoată căștile.

Se cuibări mai aproape de ei și zise:

— Vreau să vorbim fără să ne audă. Își ținu vocea sub vacarmul rotoarelor.

— Facem progrese, Cotton, spuse Cassiopeia, iar el îi simți iritarea.

— Îmi dau seama că scopul tău este găsirea băiatului lui Sokolov. Dar crede vreunul dintre voi că toate astea se-ntâmplă fără să știe nimeni?

— Este clar că nu, spuse Pau. Însă vom ajunge unde dorim. Odată ajunși acolo, putem schimba situația.

— Iar să ne războim cu Viktor, continuă Cassiopeia, nu va face lucrurile mai ușoare.

— Ai o slăbiciune pentru el, nu-i așa?

— Am o slăbiciune pentru fiul lui Lev Sokolov. Vreau să-l găsesc pe băiatul ăla. Ca să fac asta, am nevoie de un eșantion de petrol antic pe care să i-l dau lui Tang. Ca să-l obținem, trebuie s-ajungem în Xi'an.

— Nu crezi cu adevărat că înțelegerea mai este valabilă, nu-i așa? Sokolov pare să fi dat de necazuri mari.

Frustrarea ei era evidentă, iar lui nu-i plăcu s-o preseze, dar trebuia s-o spună:

— Tang ar putea să fi pus deja mâna pe Sokolov, spuse el. S-ar putea să nu mai aibă nevoie de tine.

— Atunci de ce mai suntem în viață? întrebă ea.

El arătă spre Pau.

— Se pare că el este cel care-l interesează pe Tang acum. Viktor a spus-o cât se poate de clar.

Mai era și ceea ce nu spusese Ivan. Despre Sokolov. Rușii îl voiau înapoi, iar dacă nu aveau de ales, nu excludeau să-l

omoare.

Se întoarse către Pau.

— Ce *vom* face, odată ajunși pe teren?

— Vom intra în mormântul lui Qin Shi, așa cum am făcut-o eu odinioară. Dar vom avea nevoie de lanterne.

Găsi o ladă de echipament în care erau două și le luă.

— Mormântul nu era terminat când a murit Qin, spuse Pau. Fiul său, al Doilea Împărat, l-a finalizat și l-a îngropat pe tatăl său. Apoi i-a păcălit pe proiectanți și pe unii dintre constructori să intre în el, și i-a închis sub pământ. Au murit cu împăratul lor.

— De unde știi asta? întrebă Malone.

— Le-am văzut oasele. Erau acolo când am intrat în mormânt.

— Dar spui că mai era un mod de a intra și ieși, zise Cassiopeia.

Pau le explică faptul că apa subterană fusese o provocare pentru constructori, având în vedere că excavaseră suficient de adânc cât să ajungă la pânza freatică. Astfel fusese creat un sistem subteran de drenaj elaborat. Fuseseră săpate canale subterane lungi, de până la 800 de metri, care împiedicau apa să pătrundă în camere în timpul construcției. Odată terminate, cele mai multe dintre tuneluri fuseseră umplute la loc cu pământ bătătorit, care forma un baraj.

Totuși, câteva fuseseră lăsate deschise.

— Eu am dat peste unul atunci când am descoperit biblioteca lui Qin Shi. Ocolește toate capcanele pe care constructorii le-au instalat pentru hoți. Probabil că ăsta era scopul lui. Aveau nevoie de o cale de acces pentru a inspecta integritatea, din când în când, fără să se expună pericolului.

— De ce nu au folosit-o să iasă, după ce au fost blocați înăuntru? întrebă Cassiopeia.

— Răspunsul la această întrebare va fi evident atunci când veți vedea intrarea.

— Și cu mercurul cum rămâne? întrebă Malone, amintindu-și conversația de ieri de la reședința lui Pau.

— Am lăsat mormântul să se aerisească timp de mai multe zile înainte să intru. Am purtat, de asemenea, un aparat de respirat.

— Iar acum? întrebă Cassiopeia. Mormântul a stat sigilat peste 20 de ani.

— Există măsuri preventive.

Foarte liniștitor, ce să zic, se gândi Malone, aruncând o privire către carlingă, la cealaltă problemă a sa. Dincolo de parbriz, soarele dispăruse în ploaie și se apropiau nori amenințători.

— El ne-a salvat viețile, acolo, spuse Cassiopeia. Inclusiv pe-a ta. El este calea noastră către Tang.

— Și ce l-ar fi împiedicat pe Tang să intre deja în mormântul lui Qin și să-și ia singur proba de petrol? Viktor știa despre asta de două zile.

— Cum ar fi intrat? întrebă Pau. Mormântul nu a fost excavat niciodată.

— Tu nu știi ce-au făcut ei, spuse el răspicat. Nu știm nici măcar dacă ne îndreptăm spre Xi'an.

— Mergem în direcția bună, spuse Pau.

— Și dacă ne așteaptă cineva când aterizăm?

— Dac-ar fi așa, spuse Pau, de ce să nu pună pur și simplu un avion de vânătoare să ne doboare?

Bună observație.

— Ce e în mormânt? îl întrebă Cassiopeia pe Pau.

— Nu ceea ce vă așteptați.

— Vrei să detaliezi? îl îndemnă Malone.

— Vă las să vedeți cu propriii ochi, după ce intrăm.

51

Ora 2.30 după-amiaza

Ni coborî din mașina care-l adusese la est de Xi'an, în județul Lintong, la Muzeul Războinicilor și Cailor de Teracotă al Dinastiei Qin. Premierul îi spusese că elicopterul în care se afla Pau Wen avea să sosească în următoarele treizeci de minute. Îi mai spusese ceva ce nu știuse niciodată, un lucru pe care doar o singură persoană aflată încă în viață îl mai știa.

Mormântul lui Qin Shi, Primul Împărat al Chinei, fusese deschis.

Deși războinicii de teracotă fuseseră dezgropați și expuși ca lumea să-i vadă, mormântul însuși, o movilă împădurită și impozantă care domina terenurile agricole altfel netede și împânzite de arbuști, se zicea că n-ar fi fost atins vreodată. Toată lumea era de acord că mormântul reprezenta una dintre cele mai mari oportunități arheologice de pe planetă. Qin Shi schimbase în mod fundamental modul în care era guvernată lumea sa, întărind legalismul, inventând un concept de guvernare care unificase China. El devenise centrul unei națiuni și rămăsese așa inclusiv în moarte, luând cu el nu doar un alai de lut, ci și un sistem politic complet, care reflecta o autoritate supremă, atât în viață, cât și în moarte. Cei care îi urmaseră încercaseră să-i diminueze influența rescriind istoria. Dar pătrunderea în mormânt și studierea a ceea ce se afla înăuntru puteau să ofere o cale de a corecta toate aceste modificări.

Cu toate acestea, guvernul comunist se opusese de fiecare dată.

Oficial, motivul era că nu existau încă tehnologia și tehnicile necesare pentru păstrarea cum se cuvenea a ceea ce se afla în interiorul movilei. Astfel se considera că era mai sigur ca mormântul să fie lăsat sigilat.

Ni nu pusese niciodată sub semnul întrebării această explicație până acum câteva ore. Fusese un lucru lipsit de importanță în vânătoarea sa după corupție. Vizitase muzeul o singură dată, acum câțiva ani, când avuseseră loc o serie de furturi în atelierele de restaurare. Niște muncitori locali furaseră piese din războinicii excavați pentru a le vinde pe

piața neagră. Acum, când se întorcea, locul era un furnicar în care mulțimea se unduia și se legăna ca algele într-un curent blând. Milioane de oameni veneau să-l viziteze anual, iar azi părea să nu fie o excepție, în pofida cerului gri, apăsător, jos și ploios. Parcările pentru mașini erau pline, iar un spațiu rezervat autobuzelor era întesat. Știa că în prezent era în construcție metroul de la Xi'an, o linie de aproximativ 30 de kilometri care să fluidizeze traficul, dar mai erau câțiva ani până să fie terminată.

Nu spusese nimănui că venea și rechiziționase un elicopter al Comitetului Central care-l dusese spre vest. Karl Tang plecase din Lanzhou acum trei ore, îndreptându-se spre est, către Xi'an, ceea ce însemna că inamicul său deja trebuia să fie aici. În timpul zborului de la Beijing citise pe îndelete ceea ce adunase personalul său, studiind un subiect despre care știa puține.

Eunucii.

Numărul lor variase între 3000 și 100000, în funcție de epocă. Orice chinez credea că toate forțele naturale se desfășurau în cicluri, ajungând la apogeu cu *yang*, după care descreșteau cu *yin*. Bărbăția, puterea și virtutea fuseseră asociate întotdeauna cu *yang*, pe când femeile, eunucii și răul erau guvernate de *yin*. Învățase că putea să existe o explicație logică pentru această dihotomie. Toată istoria Chinei fusese scrisă de mandarini, elita instruită care, ca și clasă, disprețuise eunucii de palat. Mandarinii erau nevoiți să se califice pentru poziția lor, după ani grei de studiu, promovând examene. Eunucii își dobândeau influența fără nici o calificare. Așa că era de înțeles că puținele izvoare scrise care supraviețuiseră conțineau puține lucruri bune despre eunuci.

Deloc surprinzător, maltratarea lor era un lucru obișnuit. De fiecare dată când se întâlneau cu un membru al familiei imperiale erau obligați să se înjosească precum sclavii. Realizau devreme în viață că nu puteau să fie venerați vreodată ca savanți sau oameni de stat. Complexul de inferioritate generat de un asemenea tratament ar fi nutrit resentimente în oricine. Ei au aflat că însăși capacitatea lor de a supraviețui, odată ce serviciile lor nu mai erau necesare, depindea de cât de multă avere reușeau să adune în secret. Să o dobândească însemna să stea în imediata apropiere a autorității. Așa că, să aibă grijă să rămână în grațiile protectorilor lor și să-și mențină protectorii la putere devenea principalul lor interes.

Existaseră totuși eunuci capabili, care deveniseră consilieri valoroși. Câțiva ajunseseră oameni de seamă. Tsai Lun, în

secolul al II-lea, inventase hârtia. Ssu-ma Chien devenise părintele istoriei chinezești. Zeng He ajunsese cel mai mare marinar pe care-l avusese China vreodată, construind, în secolul al XV-lea, o flotă care explorase lumea. Nguyen An, un adevărat renascentist, proiectase Palatul Interzis. Feng Bao administrase abil afacerile națiunii, în secolul al XVII-lea, pe vremea împăratului Wanli. În aceeași perioadă Chen Ju contribuise la menținerea unei curți interne funcționale, în timp ce curtea externă era sfâșiată în bucăți între facțiuni care se războiau între ele. Pentru serviciile sale, după ce murise i se conferise titlul *Pur și Loial*.

Din lectura sa, Ni își dădu seama că împărații ajunseseră pur și simplu să creadă că eunucii erau mai de încredere decât reprezentanții guvernului. Eunucii nu erau învățați niciodată nobilele idealuri și nu erau împinși să țină cont de superioritatea binelui comun asupra sinelui. Ei reprezentau pur și simplu voința personală a împăratului, în timp ce funcționarii guvernului prezentau voința politică alternativă a birocrației instituite.

Un conflict clasic de ideologii.

În care eunucii învinseseră.

Apoi pierduseră.

Acum se întorceau.

Iar liderul lor era aici, în Xi'an, așteptând.

*

Tang studie ecranele sistemului cu circuit închis. Întregul sit al muzeului era împânzit de sute de camere care supravegheau permanent cele trei gropi și adăposturile aferente, sala de expoziție, restaurantele, centrul de informații, cinematograful, până și tarabele cu suvenire.

Se uită la ceasul de perete și își dădu seama că în curând avea să se apropie un elicopter. Nimic neobișnuit. Funcționari guvernamentali, demnitari, chiar și unii dintre noii îmbogățiți zburau zilnic către sit. Armata transporta, de asemenea, personal într-un du-te vino. Tang venise cu același elicopter, care aștepta la un kilometru de acolo, în imediata apropiere a perimetrului exterior, pe un teren desemnat drept loc de aterizare.

Douăzeci și patru de monitoare acopereau peretele verzui din fața sa, într-o clădire cu aer condiționat și slab iluminată, situată la 2 kilometri de movila funerară. Clădirea făcea parte dintr-un complex administrativ în care erau instalați oameni de știință, arheologi și birocrați. Aflase că vina pentru incendiul de la Groapa 3 fusese dată pe cablajul defectuos. În atmosferă plutea o neliniște generală, pentru că nimeni nu-și

dorea să fie considerat responsabil. Era valabil mai ales pentru administrator. Nebunul, sâcâitor, își prezentase în mod repetat scuze pentru *pierderea catastrofală pentru istorie*. Tang se hotărâse să fie mai mărinimos decât de obicei și dăduse asigurări personalului că înțelegea. Existau și ghinioane. Să facă o anchetă și să prezinte un raport complet.

Cerceta atent cu privirea ecranele de televizor.

O mulțime agitată, nerăbdătoare, care împingea și se înghesuia, umplea ecranele. Începuse să plouă acum o oră. El înțelegea valoarea încasărilor din turism, dar proxenetismul de care era nevoie pentru a obține aceste sume îl irita.

Avea să schimbe și acest lucru atunci când avea să ajungă la putere.

Imaginile de pe ecrane se schimbau la interval de câteva secunde, iar în partea de jos defilau numere care indicau ora și locul fiecăreia. Privirea îi trecea de la un ecran la altul, absorbind haosul, observând gardieni înarmați care apăreau din când în când, fiecare dintre ei în legătură radio cu dispecerul din dreapta sa.

O imagine îi atrase atenția.

— Acolo, ordonă el, arătând cu degetul. Numărul 45.

Monitorul pe care apăreau imaginile de la camera 45 se opri din comutat.

— Unde este?

— Pe partea de vest a movilei, lângă mormintele meșteșugarilor.

Pe ecran se vedea un bărbat îmbrăcat într-o cămașă neagră cu mânecă scurtă și pantaloni închiși la culoare. Stătea la marginea unui teren jilav, iar în fundal se vedea baza împădurită a movilei. Era cu fața la cameră, iar ploaia îi șiroia pe corp. Înalt, slab, brunet. Cu toate că Tang nu putea să-i vadă trăsăturile, știa că bărbatul avea ochii căprui, nasul mare și celelalte trăsături caracteristice.

Un murmur de alarmă cuprinse camera când fața fu recunoscută.

— Ministrul Ni este aici, îl auzi Tang spunând pe unul dintre oamenii săi.

Pe ecran, Ni se întoarse și se năpusti, peste pământul umed, către un grup de case din piatră și lemn cu acoperișuri de paie.

— Ce e asta? întrebă Tang.

— Zonă restricționată. Ordine de la Beijing, tovarășe ministru. Vechi. Acea zonă este interzisă.

— Nu intră nimeni acolo?

Bărbatul clătină din cap.

— Niciodată. Monitorizăm gardul, dar nu intrăm.

Ni înțelese ce efect avea un ordin de la Beijing. Nu era pus sub semnul întrebării, ci doar executat, până când altă directivă de la Beijing o contramanda pe cea dinainte.

În timp ce Ni se îndepărta rapid, Tang observă pe ecran că avea ceva în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Mărește lucrul pe care-l are asupra lui, ordonă el imediat.

Camera făcu zoom în timp ce Ni continua să se îndepărteze, iar obiectul se văzu clar.

O lanternă.

Îl bătu pe unul dintre oamenii de la securitate pe umăr și făcu semn către arma pe care o ținea în toc.

— Dă-mi pistolul tău.

Bărbatul îi înmână arma.

Verifică magazia. Era plină.

— Du-mă în zona aceea.

*

Ni se oprise înadins și se uitase la cameră. Dacă Tang privea, așa cum îl asigurase premierul, voia să știe că era acolo.

Acum avea să vadă dacă inamicul său mușcase momeala.

52

Malone se uită în jos, printr-un geam pe care se scurgea apa de ploaie, la mormântul lui Qin Shi. Movila verde, împădurită, se înălța ca un furuncul în peisajul maro, plat. Citise multe despre sit, un complex de galerii subterane care se întindea pe aproape 52 de kilometri pătrați, în cea mai mare parte neexplorat. Vizitase până și expoziția războinicilor de teracotă de la Londra, anul trecut, dar nu-și închipuise niciodată că avea să intre în mormântul propriu-zis.

Elicopterul se apropia dinspre sud, năpustindu-se peste dealurile de un cenușiu închis, la 300 și ceva de metri. O aversă constantă înmuia pământul. Mai mulți munți se ridicau la vest, iar râul Wei curgea către nord. La peste un kilometru și jumătate depărtare zări sălile impozante și celelalte clădiri care făceau parte din situl muzeului și o mulțime de oameni cu umbrele, înfruntând ploaia.

— Vom ateriza la nord, spuse Viktor în căști. Mi se spune că e un loc rezervat pentru elicoptere acolo.

Malone prefera să aibă o armă asupra sa și speră ca dulapul pe care-l văzuse mai devreme să fie deschis. Când trase zăvorul deveni imediat suspicios. Înăuntru erau prinse în clape patru pistoale. Luă unul și, amintindu-și de când fusese ultima dată într-un elicopter cu Viktor Tomas la manșă, verifică magazia.

Era plină. Douăzeci de gloanțe.

Scoase câteva gloanțe și le examină. Nu erau oarbe.

Le puse la loc și îi dădu arma Cassiopeei. Nu-i oferi un pistol lui Pau Wen, dar nici bătrânul nu ceru.

Își strecură pistolul semiautomat sub cămașă. Cassiopeia făcu la fel.

Rotoarele încetiniră și începură să piardă treptat din altitudine.

*

Tang ieși din clădirea securității și fu condus către o mașină care aștepta, când zări un elicopter militar care venea dinspre sud. Voia să se ducă după Ni Yong, dar se răzgândi.

— Ține mașina pregătită, ordonă el.

Apoi se întoarse înăuntru.

*

Ni se opri la gardul ruginit care îngrădea grupul de clădiri dărăpănate. Premierul îi spusese că structurile artizanale de dincolo de gard fuseseră construite în pripă în anii ’80. Din câte știa premierul, nimeni nu fusese înăuntrul împrejmuirii de 20 de ani, iar după iarba înaltă, vegetația care năpădise totul și găurile din acoperișurile de paie nu putea decât să-l creadă. Clădirile se aflau la aproape 100 de metri de baza movilei, dincoace de un zid antic care nu mai exista.

Privi fascinat și uimit.

Premierul îl avertizase totodată că Pau Wen voia cel mai probabil să ajungă în interiorul mormântului lui Qin Shi.

— Cum este posibil? îl întrebase el.

— Există două intrări. Pau Wen știe una. Eu pe cealaltă.

*

Cassiopeia sări din elicopter pe pământul îmbibat cu apă, apoi Cotton și Pau. În timp ce se opreau palele, Viktor apăru din cabină și întrebă:

— Malone, ai găsit pistoalele?

— Iar de data asta chiar au gloanțe.

— Ești un mare ranchiunos, nu-i așa?

Nimeni nu se apropiase de elicopter și nu se vedea nici un vehicul. Probabil erau la 1,5 kilometri de movilă și cam jumătate pe-atâta de complexul muzeului. Alt elicopter se afla la vreo 90 de metri distanță.

— Prieteni de-ai tăi? întrebă Malone.

Viktor ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Securitatea e un pic cam neglijentă, zise Malone.

— Iar noi suntem străini, sublinie Cassiopeia.

— Dar ați venit cu un elicopter APE, zise Viktor. Iar asta e ceea ce contează.

Ploua întruna, udându-i la loc hainele încă umede ale lui Malone. Dar măcar aerul era cald.

Pau Wen arătă spre muzeu.

— Trebuie să mergem. Expozițiile se vor închide în curând.

*

Tang studie monitorul, mulțumit că Viktor Tomas i-i livrase pe Pau Wen, Cotton Malone și Cassiopeia Vitt, exact așa cum promisese. Era atent în același timp la terenul de aterizare din nord și la ceea ce făcea Ni Yong în partea de vest a movilei. Punctul său de observație îi oferea poziția

perfectă, și le ordonă bărbaților care lucrau la camere să nu piardă din ochi nici una din scene.

Preluase conducerea forței de securitate a muzeului, știind că nimeni nu avea să-i pună la îndoială autoritatea. Sau că avea să contacteze Beijingul. Singura persoană care le putea da ordine era premierul însuși, iar asta era foarte puțin probabil. Bătrânul se interesa arar de politică, iar Tang încetase să mai acorde atenție activităților zilnice ale premierului. Ele pur și simplu nu contau.

Ni Yong și Pau Wen.

Ei contau.

Iar el îi avea acum pe amândoi în vizor.

Își mută privirea înapoi pe ecranul cu Ni Yong. Se uită cum Ni urcă pe gardul șubred de oțel și sări de cealaltă parte. Trebuia să se ducă acolo să vadă ce-i atrăgea atenția rivalului său. I se spusese că nu era nimic acolo, doar o zonă pustie de depozitare, deși „nimicul“ era împrejmuit cu gard, supravegheat video și restricționat cu ordin din capitală.

Îi văzu pe monitor pe Pau și pe cei trei însoțitori ai săi mergând prin ploaie către Groapa 3. Cea în care fusese descoperită camera bibliotecii imperiale. În care fusese găsit ceasul.

Interesant.

53

Malone fu uimit de Groapa 3. Era cel mai mic dintre cele trei situri excavate, iar o pancartă în engleză anunța că era centrul de comandă al armatei subterane, cu ofițeri de rang înalt, o gardă imperială și un car de luptă. Pasarela care înconjura excavațiile aflate la 4,5 metri adâncime era plină de vizitatori. Scena suprarealistă era învăluită în lumina rece, verde-gălbuie, a becurilor slabe cu vapori de sodiu. Aerul era tras și umed, iar ploaia bătea constant darabana pe acoperișul înalt de deasupra. Mirosea puternic a pământ fertil. Lipsa de control asupra microclimatului era surprinzătoare, având în vedere că, desigur, întreaga idee a împrejmuirii gropii era să împiedice umezeala.

Pau îi conduse la balustradă, după ce un grup de vizitatori înaintă pe pasarelă.

— Această groapă este unică prin dimensiune și alcătuire, spuse el.

Malone evaluă dispunerea. Multe dintre statuile de teracotă nu aveau capete. Pe podeaua pavată de sub ele erau bucăți sparte din alte statui, adunate grămezi, ca niște piese de puzzle vărsate din cutie.

— Doar 68 de războinici au fost găsiți aici, spuse Pau. Câteva mii umplu celelalte două gropi. Aici am găsit garda imperială a armatei subterane, generalii ei, elita.

Malone studie carul de luptă, care se afla în centrul gropii, la baza unei rampe parțial excavate care urca la nivelul solului.

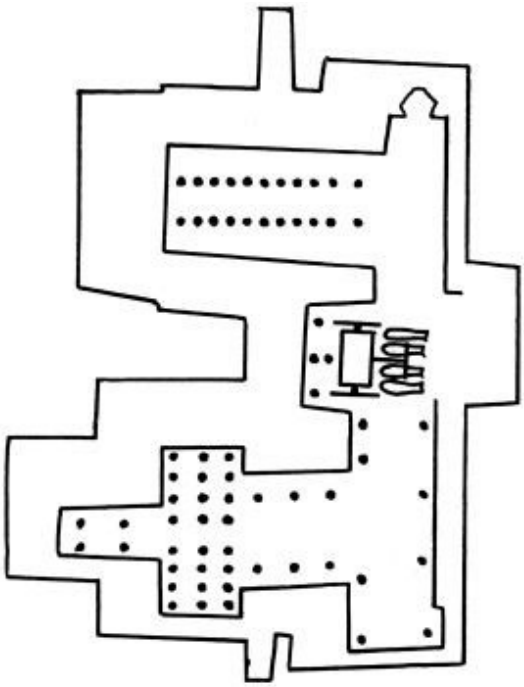

— Am fost aici în 1979, când a fost descoperită groapa, spuse Pau, dar a fost explorată complet abia la jumătatea anilor ’80, cam în perioada în care am plecat eu din China. Așa că am văzut doar fotografii. Observați ceva?

Opt soldați stăteau la stânga carului de luptă din centru, nici unul în dreapta. Toți ceilalți soldați erau dispuși în cele două intrânduri de pe fiecare parte a gropii în formă de „U“.

— De ce nu este nimeni în partea dreaptă a carului? întrebă Malone.

— Mai e ceva, zise Pau.

— Carul este blocat de rampă, spuse Cassiopeia.

Malone văzu că ea avea dreptate. Era imposibil ca roțile să iasă din groapă fără să se lovească de zidul rampei. Ca să iasă, carul trebuia să fie întors spre stânga.

— Eu am observat asta în imagini, spuse Pau. Având în vedere că erau atât de atenți la fiecare aspect al proiectării, această greșeală nu putea să nu fie neintenționată.

— Deci, gaura în zidul de pământ din stânga carului este importantă? întrebă Malone.

Pau încuviință din cap.

— Proiectanții au transmis mesajul că la stânga se află ceva important. Acum câteva zile a fost redescoperită camera aceea pe care o vedeți.

— Arată vraiște, spuse Viktor.

Malone observase și el cablurile, lopețile, greblele și grămezile de pământ aflate de o parte și de alta a deschiderii și ceea ce părea să fie o cutie electrică arsă.

— Mai degrabă ca un incendiu, spuse el.

— Se întâmplă și accidente, spuse Pau.

Dar Malone nu se lăsă păcălit.

— Ai știut când a fost găsită camera, nu-i așa?

— Mai important, Karl Tang a știut. Era aici și el a dat foc. El este cel care a distrus în mod intenționat biblioteca imperială a lui Qin Shi.

Malone voia să afle mai mult, dar nu era momentul potrivit.

— Locul ăsta se închide în patruzeci și cinci de minute, spuse el.

— Trebuie să intrăm prin deschiderea aceea, fu de acord Pau.

Malone studie din nou planul. Alte două rampe coborau în groapă. Ambele erau blocate cu lanțuri care puteau fi sărite ușor. Se vedeau cel puțin patru camere de supraveghere din circuitul închis, deși probabil erau mai multe, cele aflate la vedere trimițând mesajul că cineva privea, pe când cele care nu se vedeau furnizau cele mai bune imagini. Numără șase paznici în uniformă care patrulau pe platformă și Dumnezeu știa câți oameni în civil împânzeau locul. Mulțimea era liniștită și ordonată.

— Trebuie să le distragem atenția, șopti el.

Cassiopeia încuviință din cap:

— Mă gândeam la același lucru.

— Fiți prudenți, spuse Pau. Personalul de securitate de aici va reacționa la orice mișcare impulsivă.

— Și dacă suntem prinși? întrebă Viktor.

— Atunci vom fi arestați și vom vedea dacă *tu* ne ești cu adevărat prieten sau dușman.

Lui Malone îi plăcu această perspectivă cu privire la Viktor, deși să fii arestat în China suna rău, mai ales că se aflau aici ilegal, iar cel puțin doi dintre ei erau înarmați.

— Mă voi ocupa eu de diversiune, spuse Viktor.

— Mă gândeam eu că ai putea, spuse Malone.

— Am senzația că voi trei oricum nu mă vreți alături.

Nu, se gândi Malone, el nu-l voia.

— Mă găsiți afară când veți termina cu orice plănuiți să faceți. Voi face ceva zgomot, dar nu atât de tare cât să fiu arestat.

Viktor o șterse și dispăru în mulțime, îndreptându-se către cealaltă parte a platformei.

— Trebuie să evităm rampele, spuse Malone. Ar fi prea evident. Hai să folosim scara aia. Arătă ușor, cu capul, către locul în care o bucată scurtă de lanț bloca accesul spre niște trepte de metal. Coborâm repede și intrăm în gaura aia înainte să se regrupeze camerele.

Pau și Cassiopeia își exprimară acordul dând din cap.

Malone avea cele două lanterne într-un rucsac atârnat la umăr și colorat în verdele distinctiv al armatei, cu o stea roșie. Arma era la locul ei, sub cămașa udă.

În hală se auzi un strigăt.

Malone îl văzu pe Viktor agitând un braț în aer și strigând ceva în chineză. Ca și cum ar fi fost ofensat de ceea ce spusese sau făcuse unul dintre vizitatori.

Viktor împinse un bărbat.

Se creă și mai multă gălăgie.

Mulțimea își concentră atenția asupra incidentului, la fel și securitatea.

Toți cei șase bărbați în uniformă dădură fuga către locul în care situația escalada rapid.

Malone așteptă camerele să se îndrepte către agitație, apoi șopti:

— Să mergem.

Cassiopeia sări peste bucata de lanț și coborî.

Pau Wen o urmă.

Malone supraveghe în continuare. Părea că nimeni nu era atent la ei. Când Pau ajunse jos, își dădu drumul și alunecă pe scară în spatele lui. Se lipiră cu toții de zidul de pământ și se strecurară pe lângă statuile de teracotă pe jumătate restaurate din cale.

Cassiopeia intră prin portal.

Înainte să dispară înăuntru, Pau înșfăcă o lopată. Se părea că aveau nevoie de unelte, așa că Malone luă și el una și intră în spațiul întunecat.

*

Tang îl urmări pe Viktor Tomas pe un monitor, iar pe Pau Wen și pe cei doi însoțitori ai săi pe altul. Inspectase camera bibliotecii minuțios înainte să poruncească să fie incendiată și nu găsise nimic interesant înăuntru, în afară de manuscrise. Pau știa că manuscrisele nu mai erau, că fuseseră arse – vorbiseră despre acest lucru la telefon –, însă primul lucru pe care Pau îl făcuse de când se întorsese în China fusese să vină direct aici.

De ce?

— Ordonați evacuarea clădirii, spuse el. Puneți câte un om la fiecare ieșire și trimiteți mai mulți pe platforme. Țineți camera asta fixată pe deschiderea aceea. Dacă apare cineva, să fie arestat imediat. Dacă devin o problemă, împușcați-i.

Strânse pistolul în mână.

— Acum mă duc acolo. Vreau ca hala să fie goală atunci când ajung, cu excepția străinului care a provocat agitația.

Țineți-l înăuntru.

*

Malone cercetă spațiul strâmt, cam de 10 metri pătrați, cu podeaua și pereții din cărămidă nefinisată, tavanul de lemn solid și o secțiune surpată cu mult timp în urmă.

— Prima dată am intrat aici prin gaura de sus, spuse Pau.

Înăuntru erau trei mese goale, din piatră, podeaua era acoperită de cenușă, iar aerul era gros și mirosea a funingine.

Era clar că arsese ceva aici.

— Odinioară aceste mese erau acoperite cu suluri de bambus și mătase, toate scrise pe vremea lui Qin Shi. Biblioteca sa imperială. Karl Tang a ordonat să fie distrusă acum două zile.

— De ce-ar face așa ceva? întrebă Cassiopeia. Cum ar putea să fie o amenințare pentru el?

— Tot ceea ce nu poate controla este o amenințare pentru el, îi răspunse Pau.

Malone auzi cum vacarmul de afară începe să se îndepărteze. Se duse la ieșire și se uită în sus.

— Oamenii pleacă, zise el.

— Cred că Tang a ordonat acest lucru. Ceea ce înseamnă că avem puțin timp, spuse Pau.

— Pentru ce? întrebă Malone.

— Să plecăm.

54

Ni își croi drum prin iarba încâlcită și udă și se apropie de cea de a doua dintre cele trei structuri scunde. Ploua în continuare. Vegetația înghițise de mult pereții exteriori, acoperiți de la sol și până la acoperiș de frunzele plantelor agățătoare groase. Cele mai multe dintre ferestre rămăseseră intacte, iar peste geamuri se așternuse un strat de murdărie, umedă. Văzu gândaci și țânțari zdrobiți de geamurile sparte.

Se apropie de ușa de lemn. Nu era încuiată, i se spusese, așa că împinse să o deschidă. Balamalele ruginite opuseră rezistență, apoi cedară. Ușa se crăpă suficient cât să se strecoare înăuntru.

O împinse la loc și o închise.

O lumină gri-maronie pătrundea prin ferestrele murdare. Camera, care avea cam 5 metri pătrați, era învăluită în umbră, iar un perete surpat lăsa la vedere vremea de-afară și ce era în spatele construcției. Pământul negru al vetrei era brăzdat, iar totul era acoperit de un strat umed de rugină și țărână. La baza unui zid se înălța o grămadă de vase și pocale de lut făcute țăndări. Pânze de păianjen acopereau colțurile.

Se strecură înapoi afară, în ploaie, prin gaura din perete. Pentru că ceea ce căuta el era afară.

Îi reveni în minte vocea de la telefon, de mai devreme.

— Am folosit spioni să monitorizez ce făcea Pau Wen la movilă, spusese premierul. El credea că nu-l urmărea nimeni și poate că avea dreptate în ceea ce-i privea pe Mao și Deng, dar nu și în ceea ce mă privea pe mine. Eu îl urmăream îndeaproape.

— Și ce-ați aflat? îl întrebase Ni.

— Pau a reușit să intre în movila funerară. Lucru care m-a surprins. Se spune că în mormântul lui Qin este foarte mult mercur. Dar într-o zi a intrat personal, a stat înăuntru mai multe ore și a reapărut afară printr-o gaură în pământ aproape de ceea ce avea să devină mai târziu Groapa 3. Întâmplări ciudate au avut loc și în nopțile din săptămâna care a urmat, însă nimeni nu a raportat nimic.

Ni îl întrebase ce se întâmplase.

— Echipament și oameni muncind în întuneric. Muncitori care nu făceau parte din forța de muncă de la sit. Unul dintre dezavantajele formei noastre de guvernământ era că nimeni

nu ar fi raportat ceea ce ar fi văzut sau auzit. Pau era la conducere și nimeni nu-l contesta.

— Cu excepția dumneavoastră.

— Eu am efectuat o anchetă, dar câteva săptămâni mai târziu. Nu am putut să localizăm unde dispăruse Pau în pământ. Se săpa foarte mult, zona era împânzită de gropi adânci în pământ, era imposibil să se afle. Dar am descoperit altceva, cu ani mai târziu. Beijingul mi-a ordonat să mă-ntorc la movila funerară. Asta era după ce-a fugit Pau din China. Mi s-a spus să găsesc o cale de intrare în movilă și am găsit.

— De ce nu a vorbit nimeni niciodată despre asta?

— Există un motiv întemeiat.

Se holbă la umbrele care învăluiau cocioabele dărăpănate. Copacii acopereau cerul, lăsând numai raze subțiri de lumină să pătrundă prin frunziș. Apa, însă, își găsea drumul și picura pe pământ ropotind. Movila funerară începea să urce la mai puțin de 50 de metri de acolo. Poate că era în cel mai apropiat punct de bază în care se putea afla cineva. Gardurile care protejau partea din față ajungeau până în spatele clădirilor, blocând orice drum în sus.

Zări puțul, exact unde îi spusese premierul. O construcție circulară, zidită, de 2 metri înălțime, cu și mai multă vegetație cățărându-se pe pietrele din care era făcută.

Nu ocolise clădirile către fântână pentru că voise să-și încetinească adversarul. Așa, Tang îl văzuse intrând în clădire, dar nu și ieșind.

Se apropie de puț și se uită înăuntru. La mai puțin de un metru adâncime, o placă de fier ruginită bloca deschiderea. Pe ea fuseseră sudate două mânere improvizate. Aparent, capacul era acolo pentru ca să împiedice ca cineva sau ceva să cadă în puț.

Dar el știa mai bine.

Apucă mânerele, dar din cauza ruginii umede, care-i pătă pielea, reuși cu greu să le prindă bine.

Ridică placa.

*

Malone era nedumerit.

— Unde mergem? întrebă el.

Pau îngenunche și începu să dea la o parte praful și molozul de pe pardoseală.

— Când am intrat inițial în această cameră era intactă și am observat zone scufundate în două locuri.

Malone înțelese:

— Aceste trei mese de piatră sugerau că este pământ solid peste tot.

— Corect. V-am vorbit afară despre simbolismul carului și al rampei care arată spre stânga. Motivul îmi este evident, acum, din cauza a ceea ce am descoperit înăuntrul acestei camere.

— Se face liniște afară, spuse Cassiopeia.

Malone remarcase și el acest lucru.

— Supraveghează tu ce se întâmplă afară, îi zise.

Ea ocupă poziție lângă ieșire.

Pau termină de curățat, iar Malone zări niște ideograme gravate aproape imperceptibil, pe fața fiecărei cărămizi în parte.

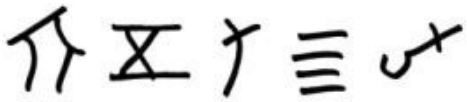

— Ce sunt? întrebă el.

— Cea care arată ca o casă este ideograma pentru 6. „X"-ul cu o linie sus și una jos este 5. Cea care seamănă cu „T" este 7.

Malone observă că liniile suprapuse, care însemnau, evident, 4, apăreau mai des decât celelalte, cu excepția lingurii care avea coada tăiată cu o linie.

— Asta ce e? întrebă el.

— Cifra 9. Există un tipar, spuse Pau. Dar mărturisesc că am reușit să-l descifrez doar pentru că pardoseala s-a adâncit.

Malone se uită unde-i arătă Pau.

— Numerele 4 și 9 sunt importante pentru chinezi. 9 se pronunță *jiu*, la fel ca „lung" și „întotdeauna". 9 a fost corelat întotdeaua cu viața lungă și norocul. A ajuns să fie asociat cu împărații. 4, pe de altă parte, se pronunță *si*, la fel ca „moarte". 4 a fost considerat întotdeauna nenorocos.

Malone inventarie ideogramele 4 și 9 și văzu că se concentrau în două locuri.

— Când am intrat în cameră, am văzut că aceste cărămizi – Pau arătă spre nouari – erau surpate. La fel pătrarii. Am descoperit că erau deschizături sub pardoseală care conduceau în jos către două pasaje separate.

— Așa că l-ai ales pe cel norocos, spuse Malone.

— Părea alegerea bună.

Malone avea în continuare lopata în mână. Băgă lama între două cărămizi din pardoseală pe care scria 9 și apăsă cu talpa încălțămintei pe lopată. Pământul era tare, dar cedă, iar el înclină lopata scoțând cărămida afară.

— Care e situația acolo? o întrebă el pe Cassiopeia.

— E prea liniște.

— Ministrul Tang e pe drum, spuse Pau.

Malone se uită în jos la Pau, care îl ajuta să scoată fiecare cărămidă în parte. Îi veni imediat în minte o idee despre ce să facă. Pau se uită în sus, iar privirea bătrânului confirmă că și el determinase următoarea lor mișcare.

— Este înfricoșător, spuse Malone. Încep să gândesc ca tine.

Pau rânji.

— Nu pot să văd de ce-ar fi un lucru rău.

*

Tang înaintă pe covorul roșu care urca cele câteva trepte de piatră în clădirea de cărămidă și sticlă ce acoperea Groapa 3. Fusese informat că sala fusese golită și că fuseseră trimiși paznici la toate ieșirile. Luă doi oameni cu el, amândoi frați din *Ba*, cărora le ordonă să stea aproape.

— Nu iese nimeni din această clădire, se răsti când trecu pe lângă trei dintre paznicii muzeului de la intrarea principală.

Viktor Tomas aștepta înăuntru.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse el lui Viktor.

— Am livrat, cum am promis.

Groapa excavată se întindea în fața lui Tang. Se apropie de balustrada platformei, arătă cu degetul în jos, apoi se întoarse către frați.

— Ocupați poziție lângă spărtura aceea, le ordonă.

Privi cum coborâră rapid o scară, își scoaseră armele și se făcură una cu peretele de pământ de o parte și de alta a portalului prin care se intra în biblioteca imperială a lui Qin Shi.

Îi întinse pistolul lui Viktor.

— Termină-ți treaba. Acum.

Viktor luă pistolul și coborî scara, apropiindu-se de cei doi bărbați, pregătiți de atac.

— Pau Wen, strigă Tang. Clădirea este înconjurată.

Nu răspunse nimeni.

— Ești arestat. Vocea-i răsună în interior, acoperită de răpăitul ploii pe acoperișul de metal.

Tot nici un răspuns.

Îi făcu semn lui Viktor să intre.

Cei doi frați se mișcară prudent, trăgând cu ochiul pe la marginea intrării, verificând situația, apoi năvăliră în întuneric, urmați de Viktor.

Așteptă să audă pocnetul încet al pistolului cu amortizor, dar nu auzi nimic.

Reapăru Viktor.

— Ar trebui să cobori.

Nu-i plăcu tonul zeflemitor din vocea lui.

Coborî scara și intră în cameră. Așa cum bănuia, aerul impregnat de mucegai mirosea a ars. Nu rămăsese nici o fâșie de bambus sau mătase, ci doar cele trei mese de piatră, iar camera nu arăta prea diferit față de acum două zile, în afară de două lucruri.

Din pardoseală fuseseră scoase două rânduri de cărămizi, dezvăluind două deschizături de aproximativ un metru pătrat fiecare de o parte și de alta a camerei.

Se uită în ele.

Coborau aproximativ 2 metri în pământ.

Oare ei prin care o apucaseră?

55

Malone își dăduse seama că trucul lor, dezvelind ambele deschizături, avea să-i încetinească doar pentru o clipă pe urmăritori. Dar conta fiecare secundă pe care o puteau câștiga.

Alta era problema mai urgentă.

Nu se dădea în vânt după spații înguste sub pământ, deși se părea că ajungea în ele mai des decât și-ar fi dorit. Cum Cassiopeia nu avea aceeași jenă, era în frunte, afundându-se în bezna ca smoala, fasciculul lanternei ei luminând doar la câțiva pași în față.

Mergeau fără să scoată un sunet, iar punctul prin care intraseră era acum la câteva sute de metri în urmă, după ce trecuseră de niște cotituri bruște, mai întâi la stânga, iar apoi la dreapta. Pardoseala, care urca ușor, era pavată cu cărămizi ca cele din Groapa 3, iar pereții și plafonul erau tăiate în piatră.

— Asta făcea parte din sistemul de drenaj care proteja mormântul de apele subterane, șopti Pau. Cotiturile sunt menite să încetinească orice eventuală acumulare a apei, creșterea nivelului îngreunându-i scurgerea. În spatele acestor ziduri s-a turnat bronz, pentru a se adăuga încă un strat de protecție. Erau destul de ingenioși.

— Și unde duce? întrebă Malone.

— Direct la mormânt, la intrarea secretă folosită de constructori.

Malone își aminti distanța de la muzeu la movila funerară. Cam 800 de metri, estimase el din aer. Dar în linie dreaptă. Iar acest tunel nu era în linie dreaptă.

Neliniștea-i crescu și mai mult.

Cassiopeia se opri și se uită înapoi spre el. Ochii ei îl întrebau dacă era în regulă, iar el îi făcu semn să meargă înainte.

Trecură pe lângă ramificații, intrări întunecate în stânga și-n dreapta. Opt până acum. Observase, de asemenea, ideograme gravate la intrări, alte numere chinezești. Pau le spuse că tunelurile colectau infiltrațiile, preluau cât mai multă apă posibil dinspre mormânt și-i permiteau infiltrarea înapoi în pământ. La fel ca un câmp de epurare de la o fosă septică, se gândi Malone.

— Numerele de la fiecare intrare sunt importante? întrebă el.

— Extrem de importante, îi răspunse Pau. Dacă-l alegi pe cel greșit, nu mai ieși de-aici.

*

Tang n-avea chef de șmecherii.

Se uită la găurile din podea.

— Stați amândoi de pază, ordonă el. Nu lăsați camera nepăzită. Dacă apare vreun străin din aceste găuri, împușcați-l.

Dădură amândoi din cap c-au înțeles.

El îi făcu semn lui Viktor să vină cu el.

Venise timpul să se ocupe de Ni Yong.

*

Ni văzu că se afla în intrarea mormântului lui Qin Shi, exact așa cum o descrisese premierul. Cu aproape 25 de ani în urmă, o echipă restrânsă de cinci persoane, condusă de adjunctul ministrului afacerilor interne, care mai târziu avea să avanseze și să devină premierul națiunii, folosise georadarul pentru a găsi o cale de intrare. Între timp Beijingul descoperise deja valoarea pe care o aveau războinicii de teracotă în promovarea unei noi imagini a Chinei în lume. Adăugarea mormântului lui Qin Shi la această listă nu putea decât să sporească efectul. Dar, după numeroasele eșecuri ale lui Mao, partidul miza numai pe lucruri sigure.

Așa fusese ordonată explorarea, în secret.

Din fericire, fusese descoperit aproape imediat un tunel, iar ei săpaseră spre el, intrând de deasupra. După ce terminaseră, deasupra intrării construiseră o fântână, pe care-o astupaseră cu un capac de fier, împrejmuiseră întreaga zonă cu gard și o declaraseră interzisă.

Lumina lanternei scoase la iveală un pasaj impunător cu boltă, care poate că avea 10 metri înălțime. Era pavat cu rocă filoniană. Bolta era susținută de arcade dispuse la distanțe egale. Pe zid era un cablu, instalat de prima echipă de explorare.

Urmează-l, fusese instrucțiunea pe care o primise.

Dacă ceea ce i se spusese era adevărat, nimeni nu mai străbătuse acest drum de mai bine de 30 de ani. Până la acea vizită trecuseră 2000 de ani.

Merse, aprecie el, aproximativ 100 de metri. În lumina lanternei apăru o poartă de piatră, dar două uși blocau drumul.

Se apropie.

Portalul de piatră strălucitoare era înalt de 3 metri. Filoane verde închis și negre străluceau în lumină. Fiecare ușă era sculptată dintr-o singură lespede de marmură, avea suprafața plină de simboluri și o scoabă de bronz. Ușa din dreapta era întredeschisă lăsând intrarea liberă prin centru.

Ezită și plimbă fasciculul lanternei de la stânga la dreapta. Fante în pereți, în partea de sus, aproape de boltă, arătau locul unde erau plasate arbaletele odinioară pentru a trage asupra oricărui intrus. Premierul îi spusese că informațiile despre capcane, din unele dintre relatările istorice, se dovediseră adevărate, deși cei 2200 de ani care trecuseră le făcuseră inutile. Ușile erau blocate din exterior. Văzu un buștean greu care era introdus pe vremuri în scoabele de bronz.

Orice elev învăța despre Qin Shi. El era întruparea Chinei, fondatorul sistemului politic cu cea mai lungă durată din lume. Un cuceritor, unificator, centralizator, normator, constructor – primul dintr-un lung șir de 210 de bărbați și o femeie care urcaseră pe Tronul Dragonului.

Iar acesta era mormântul său.

Trecu prin deschizătura dintre uși și păși în bezna și mai mare din cealaltă parte. I se spusese să se uite în dreapta. Lumina lanternei găsi cablul jos, care fusese trecut și el prin ușile deschise și ducea la o cutie de metal.

Se aplecă și o examină. Încă era în stare bună. Apucă o manetă, se pregăti și-o roti în jos.

*

Cassiopeia îi conduse după alt colț, cotind a treia oară în unghi drept. Își dădu seama că avea să urmeze altă întoarcere, care să-i aducă înapoi în direcția movilei funerare. Socoti că merseseră cam 200 de metri, așa că trebuiau să se apropie de orice s-ar fi aflat la capăt.

Nu se putu abține să nu se minuneze de realizarea inginerească. Pietrarii ei, pe care-i angajase să reconstruiască castelul la care muncea de aproape un deceniu, îi explicaseră de la bun început dificultățile. Să construiești în prezent exact cum se construia în secolul al XIV-lea, cu unelte și metode de-acum 700 de ani, era descurajator. Dar constructorii acestui tunel nu fuseseră nici pe-aproape atât de norocoși. Uneltele și tehnologia lor nici măcar nu se-apropiau de gradul de sofisticare al secolului al XIV-lea. Cu toate acestea reușiseră să-și îndeplinească sarcina, iar succesul lor răsunător o făcu și mai hotărâtă să-și continue restaurarea.

— Suntem aproape de capăt, îl auzi ea pe Pau Wen.

Surprinzător, aerul era stătut, dar nu fetid. Din câte se părea, ventilația făcuse și ea parte din planul constructorilor.

Ea știa că să fie închis în subteran nu era tocmai o distracție pentru Malone. La fel cum nici zborul, loopingurile în avion sau elicopter nu erau tocmai favoritele ei. Nimic din situația în care se aflau nu era bun. Se bazau pe un om care era absolut nedemn de încredere, dar nu prea aveau de ales. Trebui să recunoască faptul că era entuziasmată de șansa de a intra în mormânt. Nu-și imaginase niciodată că avea să aibă o asemenea oportunitate. Se simțea mai bine cu pistolul la brâu și Cotton în spatele ei, dar rămânea îngrijorată de ceea ce se afla imediat dincolo de fasciculul lanternei.

Trecură de încă două ieșiri, ambele marcate cu ideograme chinezești.

Trecerea în unghi drept se afla în față, exact așa cum se așteptase.

Se opri și se întoarse.

Malone era la vreo 2 metri în spatele ei. Coborî lumina lanternei și îndreptă fasciculul către pământ.

El făcu la fel.

Apoi ea observă ceva.

— Cotton.

Ea-i făcu semn cu lumina, iar el se întoarse.

Pau Wen dispăruse.

— De ce nu mă surprinde? murmură Malone.

— Trebuie să se fi strecurat într-una din intrările laterale de pe drum.

Ea își scoase pistolul, iar Malone făcu la fel.

— Ia-o tu înainte, zise el.

Ea se apropie de colț și trase cu ochiul. Mai erau încă 50 de metri de tunel, care părea să se termine într-o ușă. O lespede groasă de piatră, tăiată într-un dreptunghi aproape perfect, acoperea deschiderea, cu o parte ițită înspre afară, ca o ușă întredeschisă.

De cealaltă parte se aprinse o lumină, care ajunse până la ei prin coridorul întunecat.

— Nu mă așteptam la asta, îi șopti Malone la ureche.

56

Tang inspectă interiorul cocioabei dărăpănate în care dispăruse Ni Yong. Mai devreme văzuse pe monitorul sistemului de supraveghere cu circuit închis cum Ni intrase pe ușă, dar acum rivalul său nu se vedea nicăieri.

— A ieșit pe-aici, spuse Viktor, arătând către peretele surpat din spate.

Îl însoțeau alți doi bărbați, tot frați din *Ba*, eunuci ca el și ca cei doi pe care-i lăsase la Groapa 3, toți legați prin jurământ să facă așa cum le poruncea. Altă măsură de prevedere, pe care se felicita în tăcere că o luase, mai ales având în vedere felul cum evoluau lucrurile.

Ploaia se mai potolise, dar aerul umed duhnea. Fixă cu privirea peretele, făcut din nuiele împletite și tencuit, în care se căsca o gaură prin care se vedea bambusul de dedesubt. Înaintă pe vatra umedă, peste unelte ruginite și vase sparte și fugi din clădire.

Ceilalți îl urmară.

Afară era întunecat, iar cerul cenușiu era blocat de bolta de crengi și frunze ude. Sub copaci înfloriseră primele violete. Gardul care împrejmuia zona se afla la 50 de metri distanță, intact. Ni ar fi putut să-l sară, dar unde să se fi dus?

Un puț îi atrase atenția și se apropie de el.

Nimic neobișnuit. Întreaga zonă era împânzită de ele. De fapt, săparea unuia dintre ele, în 1974, condusese la descoperirea armatei de teracotă. Dar un capac de fier bloca intrarea.

Unde se dusese Ni?

Se uită în jur, la pământul umed, acoperit de copaci, către locul de unde începea să se ridice movila.

Ni venise aici cu un motiv.

Tang aflase că gardul fusese ridicat la începutul anilor ’90, din ordinul Beijingului, și că zona rămăsese interzisă. De ce? Habar n-avea nimeni. Viktor îi raportase că Pau Wen le spusese lui Malone și lui Vitt că știa o intrare în mormântul lui Qin Shi. Pau se dusese apoi direct la biblioteca imperială recent descoperită și se ținuse de promisiune, localizând două pasaje subterane, iar Vitt, Malone și Pau dispăruseră într-unul din ele.

— Ministrule, spuse Viktor.

Mintea lui Tang se-ntoarse-n prezent.

Viktor arătă spre interiorul puțului.

— Uită-te la dârele de pe margine. Sunt proaspete. Capacul ăsta a fost ridicat și după aceea pus la loc.

Observația era corectă. Era clar că lichenii alb-gălbui fuseseră răzuiți. Le ordonă celor doi frați să ridice capacul. Apăru capătul unei scări de lemn.

Veniseră cu o mașină a securității muzeului.

— Vedeți dacă e vreo lanternă în mașină, ordonă el. Unul dintre bărbați o rupse la fugă.

— Unde duce? întrebă Viktor.

Tang știu.

— În mormânt. Unde așteaptă Ni Yong.

*

Malone se apropie de ușa iluminată din spate, rămânând de-o parte a deschizăturii, în timp ce Cassiopeia stătea de cealaltă parte. Stinseră lanternele și le puseră la loc în buzunare. Țineau amândoi armele în mână.

El observă scoabele în formă de „L“ aplicate pe partea dinspre ei a ușii, în stânga și-n dreapta, pe ușori. Un buștean gros era sprijinit, în picioare, de zid. Era ușor să-ți dai seama la ce folosea. Odată pus între scoabe, n-ai fi avut cum să deschizi ușa de cealaltă parte.

Ce le citise Pau?

Concubinelor fără fii li s-a poruncit să-l urmeze pe împărat în moarte, iar dintre meșteri și muncitori nici măcar unul n-a fost lăsat să iasă viu.

Se uită pe după cantul ușii în spațiul iluminat de dincolo.

Camera subterană era cam cât un stadion de fotbal de lungă. Plafonul rotunjit se afla la 10-12 metri înălțime, susținut de arcade pe margini și coloane care împânzeau sala dreptunghiulară. Trepiede iluminau, așezate cam din 6 în 6 metri, pe toate cele patru laturi, aruncând în sus o văpaie galben-portocalie care ilumina ceea ce părea să fie un plafon de cristale, perle și pietre prețioase aranjate ca stelele pe cerul nopții. Podeaua arăta ca o hartă topografică tridimensională, cu râuri, lacuri, oceane, munți, văi, temple, palate și orașe.

— Sfinte Sisoe, murmură Cassiopeia.

El fu de-acord. Relatarea lui Sima Qian părea relativ exactă.

Constelațiile cerului erau reproduse deasupra, iar regiunile pământului dedesubt.

El observă o strălucire argintie la reprezentările apei.

Mercur.

Cu argint viu ei au făcut sutele de râuri ale țării, Fluviul Galben și Yangtze, și marea cea mare, iar mașini țineau apele-n mișcare.

El se crispă, dar își aminti ce spusese Pau. *Măsuri preventive*. Speră că ticălosul spusese adevărul măcar despre acest lucru.

Nu se vedea nimeni. Atunci cine aprinsese luminile? Pau Wen?

Aruncă iarăși o privire și stabili că se aflau dincoace de zidul scurt al dreptunghiului, la capătul opus a ceea ce părea să fie intrarea principală. Toate cele patru ziduri erau din piatră șlefuită, împodobite cu capete de animale sculptate, iar o avalanșă de imagini de pe lumea cealaltă prindea viață pe suprafețele lustruite. Văzu un tigru, un cal culcat, o broască râioasă, o broască, un pește și un bou. Culoarea abunda: piloni și arcade galben lucios, pereți roșu aprins, tavan violet închis.

În centru se afla un soclu sofisticat, mai larg în partea de jos, care părea să fie de jad. Două lumini iluminau sculpturile splendide cu care era împodobit pe laturi. Deasupra nu era nimic. Era gol, la fel ca restul încăperii. Cei patru pereți erau împodobiți cu piedestaluri de piatră, așezate cam la 6 metri distanță unele de altele și la 3 metri deasupra podelei. Își dădu seama ce susținuseră odinioară.

Torțe de petrol au fost făcute să ardă pentru mult timp.

Dar nu se vedea nici o lampă.

Înăuntrul mormântului lui Qin sunt sute de lămpi pline cu petrol. Chiar am aprins una.

Altă minciună de-a lui Pau Wen.

Citise suficient despre mormintele imperiale chinezești ca să știe că erau concepute ca reprezentări simbolice ale lumii împăratului. Nu ca monumente, ci ca oglinzi ale vieții, prin care împăratul își perpetua autoritatea etern. Ceea ce presupunea ca sala să fie plină de lucruri.

Îi aruncă o privire Cassiopeei. Se-nțeleseră din ochi care era următoarea mișcare.

El ieși din intrândul întunecat în spațiul iluminat. Podeaua reprezenta hotarul din sud-vestul extrem al imperiului lui Qin Shi, înfățișând ceea ce știa că erau niște lanțuri muntoase, sculptate în jad. O întindere plată, la nord, delimita deșertul, care se întindea spre est, către centrul imperiului. Câțiva metri mai încolo erau alte câmpii, platouri, păturii de copaci, munți și văi. Palate, temple, sate și orașe, toate făcute din pietre prețioase și bronz, erau împrăștiate peste tot, legate între ele de ceea ce părea să fie un sistem de drumuri.

Observă că panoul de piatră, care bloca portalul odată ce era închis, se pierdea în peretele împodobit. Intrarea putea fi văzută și deschisă doar din exterior. Dragoni încolăciți, fețe umanoide și păsări cu creste și cozi lungi țâșneau din pereții alăturați.

El arătă spre centru, cu pistolul, și își croiră împreună drum peste podea, atenți să găsească zone netede pe care să pășească. Era îngrijorat în continuare din cauza mercurului și a vaporilor, așa că se aplecă, în apropiere de unul dintre râuri, și văzu că în canalul sculptat, lat de vreo treizeci de centimetri și adânc de doar câțiva centimetri, era mercur.

Dar mai era ceva deasupra. Transparent. Uleios. Atinse suprafața strălucitoare cu vârful pistolului și se formară valuri. Examină țeava și riscă să o miroasă, simțind o tentă de petrol.

Atunci își dădu seama.

— Ulei mineral, șopti. Pau a acoperit mercurul cu el ca să blocheze vaporii.

Cândva făcuse exact același lucru cu sifonul de evacuare dintr-un subsol, în care turnase ulei deasupra apei pentru a încetini evaporarea și a bloca gazele din canalizare. Fu ușurat să constate că aerul nu era plin cu toxine, dar se întreba în continuare nu doar unde dispăruse Pau Wen, ci și cine mai era prin preajmă.

Se îndreptară către soclul din centru, care domina o platformă proeminentă. Avusese dreptate. Întregul soclu era sculptat în jad și înfățișa oameni, plante și animale. Artizanii folosiseră excelent diversele nuanțe ale pietrei, iar el nu se putu abține să nu mângâie suprafața translucidă.

— Este incredibil, spuse Cassiopeia. N-am mai văzut așa ceva.

El știa că chinezii considerau jadul un dar de la zei, cheia vieții eterne. Jadul simboliza eternitatea și se presupunea că era impregnat cu puteri magice care puteau proteja de rău și aduce noroc. De aceea, împărații chinezi erau îngropați în costume funerare de jad, cusute cu fir de aur și împodobite cu perle.

— Aici odihnea împăratul, șopti Cassiopeia.

Nu exista altă concluzie. Pentru o cultură care prețuia simbolismul, aceasta părea să fie expresia ultimă.

Dar soclul era gol.

El observă că partea de sus nu era netedă. Era, în schimb, gravată de la un capăt la altul cu imagini încadrate de o bordură de ideograme chinezești.

— Arată ca harta din casa lui Pau Wen, spuse Cassiopeia.

Malone se gândea la același lucru.

El studie sculptura îndeaproape și văzu că era o reprezentare compactă a ceea ce înfățișa podeaua – imperiul lui Qin Shi. Ce spusese Pau despre harta agățată în casa sa? *Este o reproducere a ceea ce-am văzut cândva. Cu unele modificări*.

Își scoase iPhone-ul și făcu câteva poze camerei și hărții.

— Stătea întins deasupra împărăției sale, șopti el.

— Dar unde e? întrebă ea.

*

Ni fusese șocat când maneta pe care-o răsucise aprinsese lumina. Premierul îi spusese cum fusese tras curent electric sub pământ, la sit, și cum fuseseră instalate trepiede. Unicul scop al incursiunii fusese să se verifice dacă mormântul putea să fie folosit în extinderea propagandei, împreună cu războinicii de teracotă. Dar complexul fusese găsit gol, fără nici un artefact, inclusiv fără împărat. Ceea ce explica de ce guvernul nu permisese nici o continuare a explorării arheologice. Din cauza situației stânjenitoare în care s-ar fi aflat. A întrebărilor la care nu ar fi putut să răspundă. Așa fusese construită fântâna peste intrarea improvizată, zona împrejmuită cu gard și accesul interzis.

Premierul se întrebase dacă becurile aveau să mai funcționeze. Cele mai multe funcționau, învăluind o serie de trei anticamere cu arcade și sala principală a mormântului într-o lumină fosforescentă. I se spusese că mercurul nu prezenta nici un pericol, pentru că fusese acoperit cu o peliculă de ulei mineral pe care o aplicase Pau Wen în timpul primei explorări.

Se întrebă dacă Tang avea să coboare. Cu siguranță găsise fântâna, pentru că atunci când ridicase capacul lăsase destule urme. Sunetul de pași care se auzea apropiindu-se din urmă, adânc în tunelul din care tocmai ieșise, îi confirmă că cineva venea încoace.

Apoi auzi altceva.

Mișcare dinspre sala principală a mormântului.

Și văzu umbre fluturând pe un zid.

Ciudat.

Studie atent în restul anticamerelor, care dădeau una într-alta, și supraveghe umbrele îndepărtate. Era bine poziționat să-l înfrunte pe Karl Tang, cu pistolul în mână.

Dar, în același timp, era prins în capcană.

Între cunoscut și necunoscut.

57

Tang citise despre mormintele imperiale, chiar vizitase două excavări notabile, dar acum mergea în interiorul unuia complet intact. Era clar, totuși, că cineva fusese aici înainte. Un cablu electric gros șerpuia la baza zidului tunelului și dispărea în întuneric, înainte. Pau Wen? De aceea venise direct la Xi'an? Dar Pau Wen intrase în subteran prin Groapa 3, departe de locul unde se afla Tang. Nu, Ni Yong intrase pe aici. Ceea ce însemna că adversarul său știa lucruri pe care el nu le știa.

Viktor și cei doi frați deschideau calea în pasaj, larg ca un bulevard și negru ca noaptea. Grija cu care fusese construit, detaliile, culorile, totul era spectaculos. Zidurile erau acoperite cu decorațiuni ușor în relief. În lumina slabă a lanternelor lor văzu scene din viața de la curte, distracțiile nobilimii, o procesiune regală, urși, vulturi și bestii mitice. Arzătoare de mirodenii în formă de munți, din piatră, le împânzeau calea.

Cincizeci de metri mai departe, o coloană de lumină dezvăluia intrarea printre două uși de marmură șlefuită, amândouă animate de alte sculpturi. Lei de piatră flancau intrarea. Statui hibride de bărbați-pasăre, cu cioc – meniți, își aminti el, să gonească spiritele rele – țâșneau din pereți, din toate părțile. Deasupra ușii erau sculptate trei ideograme:

Știa ce însemnau. „Lângă capitală." Ceea ce se potrivea. Își aminti ce scrisese Sima Qian despre Primul Împărat în *Shiji*. *Qin Shi era convins că populația imperiului său crescuse, în timp ce palatele regale ale strămoșilor săi erau prea mici*. Așa construise un palat nou, imens, la sud de râul Wei, lângă capitală. De aproape 700 de metri lungime și lat de peste 100 de metri, în ale cărui galerii încăpeau 10000 de oameni.

Îl numise Afang, după locul în care se ridica, „lângă capitală".

Tang studie ușile și descoperi că nu aveau balamale. În schimb, câte o jumătate de sferă convexă fusese sculptată sus și jos, și introdusă într-o deschizătură concavă în tavan și

podea. Presupuse că, cel mai probabil, îmbinările erau unse odinioară cu ulei.

Trecură prin ușile întredeschise, aproximativ un metru, într-o sală iluminată care dădea într-alta, după care urmau alte două, toate susținute de arcade late și coloane groase. Era un *yougong* – un loc secret.

Ciudat, camerele erau goale.

Își aminti ce mai scrisese Sima Qian. *Și erau unelte minunate, bijuterii prețioase și lucruri rare de departe aduse.* Camerele și alcovurile trebuiau să fie pline de pânze de mătase, îmbrăcăminte, ceramică, paruri, coroane, curele, ornamente, obiecte funerare de bronz și staniu, de lac, figurine de lemn – tot ceea ce împăratul ar fi avut nevoie în viața de apoi.

Cu toate acestea, nu era nimic.

Observă că piedestaluri ornamentate împodobeau pereții, la distanțe regulate, și realiză că lămpile – ca cea pe care o dorise de la Pau Wen, cele despre care Pau le promisese lui Malone și lui Vitt că existau – ar fi trebuit să se afle pe postamente pentru a lumina calea împăratului și a hrăni spiritele morților.

Dar nu era nici o lampă.

Ceea ce însemna că nu exista petrol.

Nimic.

Doar o urnă albastru cu alb, largă cam de un metru și cel puțin tot atât de înaltă, se afla în mijlocul camerei următoare. Văzuse una în fotografii, înainte. O lampă veșnică, umplută cu petrol, în care plutea un fitil. Se apropie și se uită înăuntru, sperând că mai rămăsese ceva din țițeiul antic, dar recipientul era gol.

Viktor înaintă în camera vecină, însoțit de cei doi frați.

Tang zăbovi, gândindu-se la lucruri care se băteau cap în cap.

Mormântul lui Qin Shi fusese clar explorat – cel puțin cât să fie tras curent electric și să fie iluminat. Acest lucru nu avea cum să se întâmple în ultimul deceniu. Ministerul său ar fi știut despre orice astfel de efort. Era evident, însă, că Ni Yong știa despre ceea ce se întâmplase aici.

— Ni Yong, strigă el. E timpul să rezolvăm problema între noi.

*

Malone îngheță la auzul unei voci, cuvintele ricoșând prin tăcere ca niște gloanțe. Cassiopeia reacționă și ea și se ghemuiră amândoi de-o parte a soclului de jad, dându-și

seama că vocea venea de dincolo de intrarea principală în sală.

Oare cuvintele în mandarină le erau adresate lor?

Dacă era așa, nu aveau cum să le înțeleagă.

— N-a fost Pau Wen, șopti Cassiopeia.

El fu de acord.

— Iar noi nu avem prea multe opțiuni.

Se aflau în mijlocul sălii, iar singura lor acoperire era soclul. El riscă, aruncă o privire și văzu umbre în camera alăturată, cam la 30 de metri. Se îndoi că el și Cassiopeia ar fi putut ajunge înapoi la gaura în perete prin care intraseră fără să fie văzuți.

Văzu îngrijorarea din ochii ei.

Erau prinși în capcană.

*

Tang înaintă spre intrarea în camera funerară și strigă din nou.

— Ni Yong, n-ai unde să fugi.

Studie, de sub arcadă, palatul subteran masiv. Pe tavan străluceau mii de lumini, podeaua, o hartă tridimensională suprarealistă, sclipea de la licărul mercurului din râuri, lacuri și mări. Acum înțelese de ce guvernul se opusese tuturor cererilor de a deschide mormântul. Situl era gol. Cu excepția mesei de jad din centru, împodobite cu sculpturi, pe care, cu siguranță, fusese depus odinioară Primul Împărat.

Cei doi frați se apropiară din spate.

— Există camere anexe, zise unul dintre ei.

Văzuse și el intrările întunecate.

— Și mai există o ieșire de aici, spuse el, arătând peste sala mormântului, către o deschizătură în zidul de marmură, aflată de cealaltă parte, la cel puțin 70 sau 80 de metri. Unde este Viktor?

— Verifică odăile anexe.

Tang arătă spre ieșirea îndepărtată.

— Hai să vedem dacă Ni Yong s-a dus acolo.

*

Ni se refugiase într-una din odăile care se deschideau din cele trei anticamere. Aici nu fuseseră trase lumini. Se uitase cum Karl Tang și ceilalți trei bărbați se minunau de ceea ce el fusese deja șocat să vadă.

Deși nu era în raza lor vizuală, pur și simplu nu avea unde să se ascundă. Camera întunecată în care intrase era goală, cu excepția unei colecții de fresce murale. Îl auzise pe Tang și știa că trebuia să o ia din loc și să se adăpostească.

Trebuie să fie o afacere privată. Între tine și Tang.

Asta-i spusese premierul. Oare asta voise să-i spună?

Nu voi implica pe nimeni altcineva și nu-ți voi permite nici ție s-o faci.

Din păcate, Tang nu venise singur. Îi putea doborî pe toți patru? Părea că situația de la reședința lui Pau Wen se repeta, doar că de data asta nu avea nici un salvator.

Speră ca sala funerară să-i capteze atenția lui Tang suficient de mult timp cât să se strecoare afară pe unde intrase. Dar înainte să apuce să se întoarcă pe unde venise și să scape, în intrare apăru un bărbat. Scund, robust, cu pielea albă, european, ținând un pistol semiautomat în mână.

Ținti spre el.

Străinul stătea cu spatele spre lumină, drept, cu privirea ațintită în față. Ni își ținea pistolul pe lângă corp, cu țeava spre podea.

Nu avea să apuce să-l ridice la timp.

Pocniră două împușcături.

*

Tang studie podeaua în timp ce înainta atent către centrul sălii. Tocmai trecuse pe lângă un dig îngust care se întindea peste ceea ce reprezenta, cu siguranță, Marea Chinei. Pe vremea lui Qin Shi ar fi fost hotarul de est al imperiului. În „marea“ de aproximativ 20 de metri lungime și cam tot atât de lată licărea argint viu. La început fusese îngrijorat din cauza toxicității, dar observase că peste mercur fusese aplicat un strat subțire de ulei mineral.

Cineva gândise în perspectivă.

Asta nu era o inovație antică.

Știa că uleiul mineral apăruse cam pe când fusese distilat petrolul pentru prima dată în benzină – în secolul al XIX-lea, în Occident –, la mult timp după Qin Shi. Remarcase, de asemenea, lămpile cu vapori de sodiu, ale căror becuri nu aveau mărimea și forma celor folosite în prezent. Acestea erau mai vechi. Mai mari. Mai calde. Aprecie că erau cam de-acum 20 și ceva de ani și se întrebă când fuseseră aprinse ultima dată.

Detaliile hărții topografice de pe podea erau uimitoare, dispunerea înălțimilor din sud și vest ilustrând munții care descreșteau în câmpii roditoare. Pădurile erau reprezentate prin copaci sculptați în jad. Multe râuri de mercur șerpuiau printre temple, orașe și sate. Presupuse că soclul din centru era pe locul unde se aflase capitala imperială pe vremea lui Qin Shi, nu departe de Xi’an-ul de azi.

Două pocnete tulburară liniștea.

Focuri de armă. În spatele său.

Unde se dusese Viktor.

Se opri, iar cei doi frați făcură la fel.

Răsună alt pocnet.

Se întoarse și o rupse la fugă spre locul de unde se auziseră focurile de armă.

*

Malone văzu cum prim-vicepremierul Karl Tang și alți doi bărbați fugiră din camera funerară. Îl recunoscuse din fotografiile pe care i le dăduse Stephanie. Viktor știuse, cu siguranță, că șeful său se afla prin preajmă, ceea ce explica atât prezența celuilalt elicopter, cât și faptul că se oferise cu generozitate să creeze diversiunea.

— A fost cât pe-aci, spuse Cassiopeia.

Dacă cei trei bărbați ar fi ajuns la masă, ar fi fost imposibil să-i evite. El și Cassiopeia ar fi fost expuși, iar el hotărâse deja să-i elimine pe cei doi slujitori și să se ocupe de Karl Tang separat.

— Cine trage? întrebă Cassiopeia.

— Nu știu. Doar mă bucur c-o face.

58

Ni auzi cele două împușcături trase de bărbatul de la intrare spre el. Dar gloanțele îi șuierară pe deasupra capului și ricoșară în pereți, făcându-l să se ferească și să-și protejeze capul. Era clar că bărbatul își schimbase ținta chiar înainte să apese pe trăgaci, trăgând intenționat în sus.

El nu avea de gând să fie atât de generos. Ridică pistolul și apăsă pe trăgaci.

Dar bărbatul dispăruse.

Glonțul său, la fel ca cele două dinainte, lovi în piatră și ricoșă în ziduri, obligându-l să se culce la pământ.

Sări în picioare, fără să se sprijine în mâini, și țâșni către ieșire. Aruncă rapid o privire după colț. Alt glonț fu tras spre el. Se retrase cu spatele la zid. De ce trăgea bărbatul în el, fără să vrea să-l nimerească? Și de ce era un străin aici, cu Tang?

Își aminti ce-i spusese premierul. *Avionul de vânătoare nu s-a prăbuşit. A fost doborât de un elicopter, pilotat de un străin, autorizat să zboare de către ministrul Tang*.

Oare el era?

*

Tang fugi din sala principală și intră la loc în prima anticameră. Viktor apăru dintr-una din cele trei arcade întunecate care dădeau afară, înaintând cu spatele și ținând pistolul îndreptat către arcadă.

— L-am găsit pe ministrul Ni, spuse Viktor.

Tang le făcu semn celor doi frați să ocupe poziții la stânga și la dreapta. Amândoi își scoaseră pistoalele. El avea unul semiautomat.

— Există altă ieșire? întrebă Tang.

Viktor clătină din cap că nu.

— Doar asta.

*

Malone privi scena în desfășurare cu interes.

— Ce crezi că se întâmplă? întrebă Cassiopeia.

Ea nu era la curent cu informațiile de la Stephanie, așa că îi explică.

— Bărbatul din mijloc, care dă ordine, este Karl Tang.

El zări acum al patrulea bărbat în anticameră. Viktor. Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Crezi că s-au dus după Pau Wen? întrebă ea.

— S-ar putea. Dar pare că a anticipat această primire atât de călduroasă.

— Asta înseamnă că mai e cineva aici, jos. O persoană pe care Karl Tang nu o place.

— Ceea ce face acea persoană aliatul nostru.

— Atunci hai să dăm o mână de ajutor.

*

Cassiopeia strânse pistolul în mână, pregătindu-se. Malone se furișă de-o parte a soclului, ea de cealaltă. Din fericire, masa de jad era așezată în diagonală, oferindu-le mai multă protecție.

Malone se ridică în picioare.

— Hei, găozarilor, strigă el.

Tang, Viktor și cei doi bărbați se întoarseră brusc.

Malone trase un glonț către ei, evident, nu să împuște pe cineva, ci să le atragă atenția. Funcționă.

Toți patru se ascunseră, doi trăgând în timp ce se făceau nevăzuți.

Cassiopeia și Malone se ascunseră după soclu.

— Sper că oricine este persoana pe care tocmai am ajutat-o va aprecia acest lucru, spuse ea.

*

Ni auzi pe cineva strigând, apoi auzi trei focuri de armă. Înaintă în spațiul mai mic, slab luminat, dintre el și anticamera puternic luminată. Se lipi cu spinarea de perete chiar lângă intrare și trase cu ochiul după colț. Tang și alți doi bărbați stăteau ca el, lipiți de perete lângă intrarea în sala mormântului.

Ni nu-l văzu pe străin, dar se uită cum unul dintre bărbați se răsuci brusc și trase prin arcadă în camera funerară.

Apoi altul făcu la fel.

Ceva le abătuse atenția de la el.

Se hotărî să profite de situație.

Ținti și trase.

*

Tang fu luat prin surprindere de focul tras din spate.

Unul dintre frați scoase un strigăt și se prăbuși la podea.

Bărbatul se zvârcolea de durere.

Tang se întoarse și-l văzu pe Ni Yong fugind pe una dintre intrările întunecate, dând buzna în următoarea anticameră. Își

roti pistolul și trase, dar Ni dispăruse prin arcadă, refugiindu-se de cealaltă parte.

Unde era Viktor?

Fratele rănit continua să geamă în agonie, expus din toate părțile.

Avea un singur lucru de făcut.

Tang îl împușcă în cap.

*

— Pe toți dracii! exclamă Malone. Ai văzut?

— Și-au împușcat propriul om, spuse ea.

— Ceea ce-nseamnă că vor avea și mai puțin respect față de noi.

*

Ni nu pierdu nici un moment. Imediat ce apăsă pe trăgaci se repezi spre ieșire și se adăposti chiar înainte ca Tang să răspundă. Fugi în următoarea anticameră, pe lângă perete, departe de partea de mijloc, periculoasă, către ușile principale. Dacă putea să ajungă în pasajul care ducea către fântână, întunericul avea să fie aliatul său.

Se strecură în ultima anticameră.

Se lipi de zid, aruncă o privire rapidă în urmă și îl zări pe Tang și pe celălalt bărbat intrând în camera din care tocmai ieșise.

Unul dintre ei trase.

Se lăsă în jos, apoi ripostă, profitând de moment ca să se strecoare prin crăpătura întunecată dintre ușile principale parțial deschise. Odată ajuns de cealaltă parte a intrării, fu ferit de gloanțe. N-avea o clipă de pierdut. În întuneric avea să fie în regulă.

Se-ntoarse să fugă, dar un bărbat îi blocă drumul.

Străinul care trăsese spre el mai devreme și ratase în mod intenționat.

— Nu mă cunoști, spuse bărbatul, cu un pistol în mână, îndreptat direct spre el. Dar nu sunt inamicul tău.

Străinul înaintă din întuneric la lumină. Categoric european. Ni își întipări fața în minte.

Bărbatul îi întinse arma, ținând-o de țeava scurtă.

— Lovește-mă de formă cu arma asta și apoi cară-te de-aici.

Nu așteptă să i se spună de două ori. Luă pistolul și-i dădu una cu patul de metal în tâmplă.

Apoi aruncă arma la o parte și o luă la fugă în întuneric.

*

Tang apăru printre ușile duble și-l zări pe Viktor zăcând pe pavaj, iar arma la câțiva metri de el. Scrută întunericul, în față, dar nu auzi și nu văzu nimic.

Ni dispăruse.

Viktor se ridică de pe podea, frecându-se la cap.

— Îl așteptam, dar nemernicul a fost rapid. M-a pocnit în cap.

Tang n-avea timp de scuze. Pentru că nu avea cum să continue urmărirea în siguranță, ținti în beznă și trase patru focuri la întâmplare, de la dreapta la stânga, dintr-un zid într-altul.

Gloanțele ricoșară în întuneric.

Țiuitul ricoșeurilor pe pereți îi zgârie auzul.

— S-a dus, spuse Viktor calm.

Tang lăsă pistolul în jos.

— Trebuie să ne-ntoarcem înăuntru. Malone, Vitt și Pau sunt încă acolo.

*

Malone auzi pași îndepărtându-se și deduse că cei doi bărbați și Viktor fugiseră. Habar nu avea ce se afla de cealaltă parte a arcadei intrării principale în sala mormântului.

Dar acum era momentul să acționeze.

Să se întoarcă la panoul secret prin care intraseră era prea riscant. Era prea mult de mers de-aici și până acolo. Așa că-i făcu semn Cassiopeei și porniră împreună de la soclu, traversând cei aproape 30 de metri până la arcada de la intrare în doar câteva secunde. Din fericire, topografia podelei consta în principal din câmpii și oceane, peste care se întindea o pasarelă îngustă care le permise să fugă cea mai mare parte a drumului.

Bărbatul mort zăcea nemișcat. Îi curgea sânge din ambele răni.

Malone aruncă o privire în camera următoare și văzu trei bărbați, Viktor, Tang și celălalt, intrând prin celălalt capăt și îndreptându-se direct spre ei. Cassiopeia se uita și ea. Deciseră împreună că era momentul potrivit să se retragă.

Dar mai întâi el trase un glonț care-i împrăștie pe cei trei bărbați.

Cassiopeia deschidea calea înapoi către soclul din centru. Ajunseră acolo în timp ce alte două gloanțe fură trase spre ei.

Se părea că urmăritorii lor nu aveau de gând să plece.

Ei se lipiră de partea îndepărtată a soclului.

— Îți dai seama că nu avem unde să ne ducem, spuse Cassiopeia în șoaptă.

— Exact la asta mă gândeam.

59

Ni se ridică în picioare. Se aruncase la pământ și stătuse pe burtă, sub unul dintre arzătoarele voluminoase de mirodenii, când Karl Tang trăsese în întuneric. Rămăsese nemișcat în timp ce gloanțele ricoșaseră pe pereți, apoi văzuse cum cei trei atacatori ai săi dispăruseră înapoi în mormânt. Bărbatul pe care-l lăsase inconștient clar lucra pentru Tang, dar părea să aibă și alte planuri, separat.

Dar cine strigase și apoi trăsese din camera mormântului? Oare să-i ajute? Ce putea să facă, fără să se pună din nou în pericol?

Să fie ucis nu rezolva nimic.

Trebuia să plece.

*

Malone zări umbrele reapărând în anticameră. Auzise patru focuri de armă și se întrebă ce se întâmplase. Se părea că problema fie fusese rezolvată, fie nu mai era motiv de îngrijorare. În schimb…

— E rândul nostru, spuse el.

Reperă capete ițindu-se de după arcadă, cercetând camera mormântului.

— Îi putem atrage afară? șopti Cassiopeia de la celălalt capăt al soclului.

— Nu sunt siguri că încă mai suntem aici. Ei văd și gaura aia din zid, în spatele nostru. Am putea fi acolo, în ceea ce-i privește.

Din păcate, refugiul lor era la 30 de metri distanță, iar până acolo spațiul era larg deschis, cu excepția câtorva coloane, dintre care nici una nu putea să le asigure cine știe ce acoperire.

El socoti rapid în minte ce posibilități aveau.

Cam puține.

Studie trepiedul de becuri care ilumina soclul. Privirea îi alunecă în jos, de-a lungul unui râu de mercur care curgea la câțiva pași – o reprezentare, presupuse el, a Fluviului Galben, care străbătea vechiul imperiu de la est la vest. Își aminti, din nou, ce citise Pau Wen ieri. *Cu argint viu ei au făcut sutele de râuri ale țării, Fluviul Galben și Yangtze, și marea cea mare, iar mașini țineau apele-n mișcare.* Unde erau conectate

rezervoarele? Nu conta. Lucrul la care se gândea trebuia să funcționeze.

— Pregătește-te să te pui în mișcare, șopti el.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să creez o problemă.

*

Tang zări umbre la platforma din centru.

Cineva era acolo. Două forme.

Câte una de fiecare parte a mesei de jad dispuse în diagonală față de sală. Scrută restul camerei și constată că nu exista alt loc de ascuns.

Atunci, unde era a treia persoană care trebuia să fie aici?

— Omorâți-i pe amândoi, ordonă el. Apoi îi spuse apăsat lui Viktor: De data asta vreau să fie morți. Nu avem nevoie de nici o altă diversiune.

Viktor păru să înțeleagă că lucrurile nu merseseră bine și încuviință din cap.

— Vom avea grijă de ei, spuse el.

*

Malone zări țevile a două pistoale, de o parte și de alta a arcadei.

Traseră amândouă.

Gloanțele ricoșară din jad.

Era momentul să acționeze.

Se lăsă pe spate, în fund, ridică piciorul drept și izbi cu talpa pantofului trepiedul care susținea lămpile electrice. Firele de metal căzură, iar becurile explodară într-o ploaie de scântei și căldură care aprinse uleiul mineral. Știa că scuipătorii de foc și experții în efecte speciale preferau uleiul mineral pentru că avea atât o flacără spectaculoasă, cât și o temperatură de ardere scăzută. Nu-i lua mult să se aprindă și nici nu dura mult odată aprins.

La fel ca hârtia pentru scamatorii a magicienilor, produse un efect spectaculos.

Vâlvătăi puternice izbucniră în toată sala mormântului, de la uleiul care ardea deasupra mercurului din lacuri, râuri și oceane. Ecoul suflului se auzi între ziduri ca un val care se năpustea spre țărm, într-o trombă de căldură și lumină.

Malone nu pierdu timpul, sări în picioare și se duse la Cassiopeia, iar amândoi se năpustiră înapoi, cei 30 de metri, către spărtura din zidul camerei. Evitară râurile și lacurile, iar, din fericire, partea de vest a imperiului lui Qin era mai degrabă deșertică și muntoasă.

Uleiul se consumă repede, iar flăcările se potoliră. Rămase un nor negru care se ridica de la podea, iar el știa ce conținea

acea adiere mortală.

Mercur.

— Ia o gură de aer și ține-ți respirația, spuse el.

*

Tang văzu trepiedul căzând pe podea și apoi simți căldura, în momentul în care uleiul mineral izbucni într-o explozie de lumină orbitoare. Își ridică brațele la ochi să se ferească. Fratele și Viktor făcură la fel.

Strălucirea neașteptată îl făcu să vadă negru în fața ochilor, iar când își recăpătă vederea zări, printre norii de fum gri-negri care se ridicau, două siluete, la celălalt capăt al camerei, fugind către spărtura din zid.

— Nu putem să stăm aici, spuse Viktor.

Tang știa că fumul era toxic, iar primele rotocoale erau la doar câțiva metri, așa că se retrase de sub arcadă.

Alt trosnet răsună în cameră, iar luminile începură să explodeze. Auzi zbârnâitul produs de o suprasarcină electrică, iar ceva pocni în spatele lui într-o ploaie de scântei.

Cutia prin care era alimentat cablul cu curent de afară.

— Scurtcircuitează cineva, răcni Viktor.

Apoi se făcu beznă.

*

Cassiopeia continuă să fugă, simțind că energia electrică dezlănțuită prin mercur se retrăgea.

Ultimul lucru pe care-l văzu înainte ca luminile să se stingă fu zidul, cam la 10 metri de unde se afla.

Se opri brusc și-l auzi pe Malone făcând la fel.

— Trebuie să mergem, șopti el.

Ea expiră.

— Să ajungem la zid. Ieșirea era cam la 20 de metri spre dreapta.

— Am mai avea cam un minut de aer bun, dar trebuie să ne grăbim.

Întunericul era negru ca smoala. Ea nu-și putea vedea nici măcar mâinile. Bâjbâi cu grijă prin aer și atinse zidul cu vârful pistolului. Avea lanterna în buzunar, dar dacă o aprindea, avea să ofere o țintă perfectă pentru o ploaie de gloanțe, prin fum.

— Hai, șopti Malone. Repede.

Fascicule de lumină apărură dinspre cealaltă parte a sălii, traversând norul, acum cam la un metru și optzeci deasupra podelei și continuând să urce.

Fasciculele dădură de zid și începură să caute la stânga și la dreapta.

După ei.

*

— Trebuie să fie acolo, spuse Tang.

Toți trei luminau cu lanternele, căutând cele două siluete în cealaltă parte a camerei. Fasciculele erau slabe, dar totuși suficient de puternice.

— Găsiți deschizătura aia, ordonă el. Către ea se îndreptau.

Fasciculele își continuară dansul. Unul dintre ele găsi gaura în zid, iar, apoi, în dreapta ei, o siluetă.

Se îndrepta direct spre gaură.

— Acolo, spuse el. Trageți.

*

— Culcă-te la pământ, răcni Malone, știind ce avea să urmeze.

Fasciculul o prinsese pe Cassiopeia chiar în momentul în care încerca să intre în adăpost. El hotărî să nu lase pe nimeni să tragă fără să primească răspuns.

Ținti de cealaltă parte a camerei și trase în mijlocul celor trei lumini.

*

Tang auzi cum glonțul intră în frate. Bărbatul fu azvârlit pe spate, de impact, lanterna i se rostogoli în întuneric, iar corpul îi bufni pe cărămizi.

Tang se retrase imediat în spatele arcadei, iar Viktor făcu la fel, de cealaltă parte. Norul de mercur înainta spre ei, iar acum era la doar câțiva metri.

Trebuiau să plece.

Dar, mai întâi…

*

Cassiopeia văzu o lumină căzând, iar pe celelalte două dispărând, cel mai probabil căutând adăpost. Sări în picioare, dibui gaura în zid cu mâna și se strecură înăuntru. Între ea și alte gloanțe era o lespede groasă de piatră.

Dar Malone era încă afară.

— Ești înăuntru? îl auzi ea întrebând-o.

— Sunt. E rândul tău.

Luminile își reluară căutarea, concentrându-se asupra deschizăturii.

Dar erau vizibil mai slabe, din cauza fumului care, văzu ea, se îngroșa și înainta către capătul lor de sală.

În treizeci de secunde avea să ajungă aici.

Luminile se depărtară și coborâră.

Ambele se opriră pe Malone.

*

— Uite-l, îi spuse Tang lui Viktor. Împușcă-l acum.

Traseră.

*

Malone văzu norul întunecat, la mai puțin de 3 metri. Se întinse pe podea exact în momentul în care se trăgea din cealaltă parte a sălii.

Își ținu răsuflarea. Luminile rămaseră deasupra sa.

Dacă s-ar fi ridicat, chiar și pe vine, ar fi fost mort.

Dar trebuia să plece.

Acum.

*

Cassiopeia ținti de după ușa de piatră și-și goli magazia, trăgând spre lumini, către cealaltă parte a camerei.

— Mișcă-ți curul aici, înăuntru, țipă ea la Malone.

*

Malone își dădu seama că nu era chiar așa de ușor. Fasciculele dispărură din cauza barajului Cassiopeei, așa cum, presupuse el, era și ideea, dar aruncară zona din fața sa în beznă. Știa că deschizătura era cam la 2,5 metri în dreapta lui. Însă trebui să-și dibuiască drumul pe la perete, ghidându-se după sunetul împușcăturilor ei.

Declicurile repetate îi spuseră că încărcătorul era gol.

Găsi gaura, sări înăuntru și expiră.

— Trebuie s-o ștergem dracu' de-aici, spuse el.

*

Tang își dădu seama că Malone și Vitt scăpaseră, dispărând prin ieșirea îndepărtată. Pentru că fumul aproape ajunsese deasupra lor, nu aveau cum să se ducă după ei prin cameră.

Se retrase, iar Viktor făcu la fel.

— Nu contează, spuse el. Am doi frați care-i așteaptă când ies din pământ.

60

Ni ieși din puț și se uită la ceas. Aproape șase după-amiaza. Trase în piept câteva guri zdravene din aerul cald și umed. Ploaia se oprise.

Închise puțul la loc, cu capacul de fier.

Tang avea să iasă, cu siguranță, în curând, așa că trebuia să plece. Adversarul său venise pregătit, dar tot așa venise și el.

Scoase telefonul și apăsă o tastă de apelare rapidă. Numărul se formă și se stabili legătura.

— Vreau să veniți aici, la sit, în următoarele cincisprezece minute.

Adusese doisprezece dintre anchetatorii săi cu el, cu alt elicopter, care ajunsese cam la o jumătate de oră după al său. Primiseră instrucțiuni să aștepte la câțiva kilometri de acolo până când erau contactați.

— Suntem pe drum.

— Ne întâlnim la centrul de securitate de la clădirile administrative, la est de muzeu.

Încheie apelul și plecă într-acolo.

*

Malone și Cassiopeia fugeau cât îi țineau picioarele prin tunel, înapoi, către locul prin care intraseră. El știa că erau de făcut patru cotituri în unghi drept, din care mai rămăseseră două, după ce cotiseră o dată la stânga, iar apoi la dreapta. Evită toate ieșirile laterale, atent să refacă drumul pe care intraseră. Avea să se bucure teribil atunci când cerul se va afla din nou deasupra sa.

Ținea în continuare în mână arma, în care mai erau câteva gloanțe. Cassiopeia era epuizată. Aprinseseră amândoi lanternele.

— Apreciez ce-ai făcut acolo, spuse el.

— Măcar atât puteam să fac.

— Îți dai seama că Viktor era unul dintre cei care țineau acele lanterne.

— Știm și că nici unul dintre noi n-a fost împușcat.

El se opri.

— Nu poți să vorbești serios. Tu crezi că, de fapt, Viktor ne-a ajutat?

— Cotton, nu știu ce să cred. Toată treaba asta aduce a trădare după trădare. Tot ce știu este că un băiat de 4 ani a

dispărut, iar eu nu mă pot apropia deloc de găsirea lui.

El îi văzu exasperarea din privire și așteptă să fie pus la punct iar. În schimb, ea se apropie și-l sărută.

Tandru. Dulce. Nu o întrebare, ci mai degrabă o declarație.

— Viktor nu se compară cu tine, spuse ea.

— Tu crezi că sunt gelos?

— Cred că ești om.

El se simți stânjenit ca dracu'. Să ai sentimente era una, să le dezvălui era cu totul altceva.

— Trebuie să ieșim de-aici.

Ea încuviință din cap.

— OK. Hai să mergem.

Trecură de ultimele două cotituri. El văzu o geană de lumină în tunel, înainte. Deschizătura din pardoseala bibliotecii. Se opriră sub gaură și se uitară un metru în sus.

— Merg eu prima, zise ea.

Înainte ca el să apuce să obiecteze, ea sări, se agăță și se împinse în sus prin gaură.

La jumătate, fu trasă în sus.

Un bărbat își dădu drumul în gaură și ateriză în picioare.

Purta uniforma pazei muzeului și avea în mână un pistol îndreptat spre Malone.

— Cred că vor să vii sus, spuse Cassiopeia de deasupra, repede și fără tam-tam.

*

Tang ieși din mașina cu care venise înapoi, împreună cu Viktor, de la puț la biroul securității. Părăsiseră repede lumea subterană a lui Qin Shi și fugiseră prin incinta împrejmuită. Cei doi frați morți rămăseseră în subteran. Nu mai avuseseră ce să facă mare lucru cu cele două cadavre, mai ales că acum situl era contaminat cu vapori de mercur.

Ni Yong era grija sa imediată.

Avusese ocazia perfectă, în interiorul mormântului – discreție peste măsură –, să pună capăt problemei.

Dar ratase această șansă.

Sau, mai exact, Viktor ratase șansa.

Își păstră nemulțumirea pentru el. Era o chestiune ușor de reglat cu acest străin, atunci când va veni vremea.

— Așteaptă aici, afară, îi spuse el lui Viktor.

Intră în trombă, înapoi, în clădirea cu aer condiționat a securității. Avea hainele murdare, părul răvășit, simțea gust de mucegai în gură.

Bărbații dinăuntru îl întâmpinară în poziție de drepți.

— La Groapa 3, acum o oră, a ieșit cumva din incintă un bărbat în vârstă?

Supervizorul lătră niște instrucțiuni, iar alt bărbat bătu ceva la tastatura unui computer, părând să caute înregistrări video de la momentul și locul respective. Tang se uită la un monitor pe care apăru Groapa 3 – războinicii stând tăcuți de gardă, carul, caii, deschizătura din zidul de pământ. Imaginile erau filmate dintr-un unghi care părea să arate că era vorba despre o cameră din interior, de sub acoperiș. Văzu cum un bătrân ieși din gaura neagră care dădea în camera bibliotecii, urmat de cei doi frați pe care îi lăsase el de pază. Unul avea un pistol și îl dirija pe Pau Wen către o scară din apropiere, pe care urcară toți trei pe platformă. Pe alt monitor apărură imagini din exteriorul Gropii 3 cu cei trei bărbați părăsind clădirea.

Nu-l mai văzuse pe Pau Wen de peste 20 de ani, chiar dinainte ca Pau să fugă din țară, dar era aproape neschimbat. Aceeași față ovală, ochi rotunzi și frunte înaltă. Părul îi era la fel de rar, numai că acum era mai cărunt. Unul dintre frați ținea pistolul îndreptat spre prizonierul lui, iar Tang se uită cum traversau încet piața goală.

— Unde se duc? întrebă.

Supervizorul îi făcu un semn cu capul operatorului și apărură imagini de la altă cameră.

— I-am urmărit câteva minute, spuse supervizorul. Apoi am filmat asta.

Tang văzu că Pau și frații erau acum în parcare. Încă mai erau oameni acolo, adunați la autocare și plecând în mașini. Se uită cum Pau și frații se apropiară de o berlină de culoare deschisă. Acum nimeni nu mai avea nici o armă. Fiecare dintre frați îl îmbrățișă pe Pau călduros, apoi plecară toți trei cu mașina.

Își stăpâni orice expresie.

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Alți doi indivizi, un bărbat și o femeie, trebuie să fi apărut din aceeași cameră subterană în Groapa 3, spuse el.

Supervizorul dădu repede din cap și pocni din degete. Se tastă ceva și apărură imagini pe un monitor.

— După ce au plecat cei doi oameni pe care i-ați postat, spuse supervizorul, am trimis doi dintre oamenii noștri să stea de pază.

În sfârșit cineva își făcea treaba.

— Ai procedat cum trebuie, îi spuse.

Bărbatul primi complimentul cu o plecăciune și făcu semn să fie pusă înregistrarea video. Tang văzu cum unul dintre paznicii muzeului apăru din camera bibliotecii, urmat de un bărbat și o femeie și de alt paznic cu pistolul ridicat. Bineînțeles, dacă cei doi frați ar fi rămas în post, Cotton

Malone și Cassiopeia Vitt ar fi fost morți, iar problema pe care o reprezentau ar fi fost rezolvată.

— Unde sunt acum? întrebă el.

— În custodie.

— Du-mă la ei.

Se întoarse să plece.

Ușa fu trântită de perete, iar Ni Yong dădu buzna înăuntru, urmat de zece oameni înarmați.

— În numele Comisiei Centrale pentru Inspecția Disciplinei a Partidului Comunist din China, preiau controlul asupra acestei instalații.

PARTEA A PATRA

61

Cassiopeia ședea, cu picioarele sprijinite pe masă, și se uita la Cotton. Și el era lăsat pe spate, într-unul din scaunele de metal, picior peste picior, și ținea ochii închiși. Camera în care fuseseră escortați cu pistolul în coaste nu avea ferestre, amintindu-i de celula ei din Belgia.

— Am intrat în alt bucluc, murmură el.

— Cel puțin nu va ști nimeni că ai dat foc uneia dintre cele mai mari descoperiri arheologice din toate timpurile.

El deschise ochii.

— Nimănui nu-i place o deșteaptă.

Ea zâmbi.

— Crezi că este supravegheată camera asta?

— Așa sper. Hei, oricine ne ascultă, mi-e foame. Aduceți-ne ceva de mâncare.

El închise ochii la loc. Interesant că era singurul bărbat care o făcea să se simtă neplăcut – ceea ce, într-un fel ciudat, o făcea să se simtă confortabil. Ea n-avea să-i dovedească nimic, iar el nu se lua la-ntrecere cu ea. Era el însuși. Iar ei îi plăcea acest lucru.

— Frumoasă mișcare cu luminile, zise ea.

El ridică din umeri.

— Mă tot gândeam la Tivoli. E un scuipător de flăcări acolo, pe care l-am văzut de câteva ori. Am vorbit cu el într-o zi și mi-a spus cum folosește ulei mineral pentru toate șmecheriile pe care le face. Bineînțeles, el nu-i dă foc deasupra mercurului.

— Mormântul ăla o să fie toxic pentru o vreme.

— Ce contează? N-o să afle nimeni. Fie Pau a jefuit mormântul, fie era deja jefuit atunci când a intrat înăuntru. Oricum ar fi, chinezii nu vor să lase pe nimeni să intre acolo. Iar norocoșii de noi am reușit să fim prinși între doi giganți politici aflați într-un război civil privat.

Ea-l cunoștea mai bine decât îi plăcea lui să recunoască și văzu că îl frământa ceva.

— Ce este?

El deschise ochii din nou, iar ea-i surprinse sclipirea din privire.

— Cine spune că e ceva?

— Eu.

— De ce m-ai sărutat?

El încerca să se eschiveze, iar ea știa asta.

— Pentru c-așa am vrut.

— Ăsta nu este un răspuns.

— Ba sigur că este.

De ce îl sărutase era un mister chiar și pentru ea, cu excepția faptului că pur și simplu așa voise. La naiba, cineva trebuia să facă prima mișcare. Dar nu era momentul acum să se apuce de jogging pe acest teren minat emoțional.

— Răspunde-mi. Ce vede memoria aia a ta fotografică?

— Am o memorie mai degrabă eidetică decât fotografică. Creierului meu nebun îi place să-și amintească fiecare detaliu inutil. Închise ochii. Iar asta e problema. Am nevoie de ceva timp să trec prin ele.

*

Ni îl înfruntă față-n față pe Karl Tang. Erau cam de aceeași înălțime, iar el știa că aveau aproximativ aceeași vârstă, deși poate că Tang era cu un an, doi, mai mare. Își dădu seama că era un loc public înțesat de ochi și urechi și că felul în care el și Tang se purtau avea să devină subiectul a numeroase glume.

— Tu nu-mi dai mie ordine, spuse apăsat Tang.

— Sunt aici la ordinul direct al premierului. Poți să suni la biroul lui să verifici, dar te asigur că el a autorizat această acțiune. Iar el, ministrule, îți *dă* ordine.

Hainele lui Tang erau la fel de murdare ca ale sale, amândoi erau uzi, murdari și furioși.

— Fac obiectul vreunei investigații? întrebă Tang.

Ni nu avea să cadă în această capcană.

— Nu dezvălui această informație nici măcar prim-vicepremierului.

Tang părea singur. Toată lumea din cameră purta uniforma muzeului. Ni se uitase afară după străinul care-i cruțase viața în mormânt, dar nu reușise să-l vadă nicăieri. Voia să-i pună niște întrebări acestui bărbat.

— Noi doi trebuie să vorbim, spuse Tang. Între patru ochi.

Ni cântări rapid argumentele pro și contra și stabili că avantajele erau mai importante decât orice eventuale capcane. Se uită la supervizor, care arătă spre o ușă din cealaltă parte a camerei, în dreapta ecranelor video.

El și Tang se retraseră înăuntrul spațiului fără ferestre și închise ușa.

— Ar trebui să fii mort, îi spuse Tang, cu ochii plini de ură.

— De două ori ai ratat în încercarea de a mă omorî. Nu vei câștiga această luptă.

— Am câștigat-o deja.

Lui Ni nu-i plăcu tonul încrezător.

— Aș fi putut să pun să fii arestat.

— Pentru ce? Nu poți dovedi nimic. Iar dacă-ți pui baza-n Pau Wen, noroc. E cât se poate de demn de încredere.

— Iar dacă-ți dăm pantalonii jos, ce vom găsi?

— Că am curaj, spuse Tang.

— Ești mândru de ceea ce ești?

— Sunt mândru de ceea ce voi face.

Ni știa că situația sa era periculoasă. Nu exista nici o probă că Tang ar fi făcut ceva greșit, iar dezvăluirea că era eunuc nu ar servi la nimic. Să prezinte simple acuzații, fără să poată să aducă probe, ar însemna doar să-și distrugă credibilitatea. Departamentul său înflorise pentru că pur și simplu luase decizii bune. El știa că mulți din guvern așteptau un eșec catastrofal și o oportunitate să pună capăt autonomiei care le aducea anchetelor atât de mult succes.

— A fost omorât un pilot în provincia Yunnan, îi spuse el lui Tang. Doborât de un străin care pilota unul dintre elicopterele noastre. Tu i-ai autorizat zborul.

— Eu am autorizat elicopterul. Pentru a-l opri pe Pau Wen să intre ilegal în țară. Dar nu am autorizat niciodată uciderea unui pilot. Ai vreo probă care să arate contrariul?

— Atunci când am să-l găsesc pe străinul acela voi avea.

Care putea să fie același cu bărbatul din mormânt. Bărbatul care-l salvase. Evident, Tang nu avea habar că presupusul său aliat era orice altceva, dar nu aliat.

Sau avea?

Ni decise să nu spună nimic despre ceea ce se întâmplase. Dacă bărbatul care-l salvase juca la ambele capete, ar putea avea nevoie de ajutorul lui din nou. În cazul în care totul fusese un șiretlic, atunci tăcerea era și mai bună.

— Ești tu împotriva mea, spuse Tang. Câștigătorul ia China.

— Cunosc miza.

Ochii lui Tang se umplură iar de ură.

— Află că n-o să trăiești să mă vezi câștigând.

Inamicul lui Ni deschise ușa și plecă, trecând în tăcere pe lângă ceilalți. Ieși afară din clădire.

Ni se-ntoarse în sală și spuse:

— Vreau să văd tot ce a văzut ministrul Tang și vreau să știu tot ce i s-a spus.

*

Malone vizualiză în minte, clar, suprafața de sus a soclului de jad. O hartă tridimensională a imperiului lui Qin Shi,

încadrată de o bordură de simboluri. Atât lui, cât și Cassiopeei le amintise de mătasea agățată pe perete în reședința lui Pau Wen.

Este o reproducere a ceea ce-am văzut cândva. O reprezentare antică a Chinei.

Cu niște lucruri adăugate.

Își dori să fi avut iPhone-ul, dar îi fusese confiscat, împreună cu armele, atunci când îi percheziționaseră paznicii. Fără el nu era absolut sigur, ci doar suficient de sigur.

Se deschise ușa.

Intră un bărbat, de 55 spre 60 de ani, cu niște obraji fermi, ciupiți de cicatrici, un păr negru și des și niște urechi clăpăuge.

Avea o privire gravă și hotărâtă.

— Sunt ministrul Ni Yong.

62

Tang părăsi clădirea securității și se duse direct la mașina pe care o rechiziționase împreună cu Viktor. Îi spusese lui Viktor să aștepte afară și părea că acesta fusese suficient de deștept să se ascundă când veniseră Ni și oamenii lui. Doi dintre subalternii lui Ni stăteau de pază la intrarea în clădire. Se hotărî să nu lase să se vadă că-l căuta pe Viktor, așa că se strecură la volan, porni motorul și demară.

O mișcare pe bancheta din spate îl făcu să tresară.

În oglinda retrovizoare se ivi fața lui Viktor.

— Mă întrebam când ai să apari, spuse Tang.

— Te caută ministrul Ni.

— Sunt sigur că mă caută.

Stabilise că Viktor nu-i mai era de folos. Dacă Ni reușea să-l captureze, nu avea să-i ia mult ca să vorbească. Procedurile chinezești de interogare erau destul de eficiente. Spre deosebire de Occident, tortura era folosită fără ezitare.

Dar mai era și problema cu Pau Wen. Unde dispăruse bătrânul?

Îi sună telefonul. Îl redeschisese în timp ce ieșise din clădirea securității. Trase mașina la marginea drumului și răspunse, punând telefonul pe difuzor.

— M-am întors, spuse Pau Wen.

— Ai spus că în mormânt sunt lămpi cu petrol. Nu era nimic acolo.

— Odinioară înăuntru erau multe lămpi, toate pline cu petrol, spuse Pau. Dar când am intrat înăuntru, acum două decenii, am luat toate artefactele, inclusiv lămpile.

— Unde ești?

Pau râse.

— De ce-aș răspunde la această întrebare?

— Ești în China. Te găsesc eu.

— Sunt sigur c-ai văzut pe camere că cei doi frați puși să păzească încăperea bibliotecii au plecat cu mine. Asta ar trebui să fie o dovadă suficientă că nu te bucuri de susținerea totală a frăției.

— Am suficienți oameni ca să te termin.

— Dar în care dintre ei poți să ai cu adevărat încredere? Cine te mai înșală ca ei?

— Trebuie să obțin eșantionul ăla de petrol. Știi asta.

— Ca să obții una dintre lămpile acestea, trebuie să ai de-a face cu mine.

— M-ai asigurat că am să primesc un eșantion. Este imperativ pentru planurile noastre.

— Dar nu mai este planul *nostru*. Ai preluat controlul. Acum este planul *tău*. Ai spus-o clar ultima dată când am vorbit.

Tang știu ce să spună.

— Cum putem rezolva acest impas?

— *Bao he dian*, spuse Pau.

Tang realiză că Viktor înțelegea perfect mandarina și știa ce înseamnă.

Galeria Păstrării Armoniei.

— Acolo, spuse Pau. Vom sta de vorbă.

— Ca să mă omori?

— Dacă voiam să fii mort, ai fi fost deja.

Ca să demonstreze teoria petrolului abiotic și să elibereze China din strânsoarea importurilor, Sokolov avea nevoie să primească un eșantion sigur de petrol care fusese extras din zăcămintele din Gansu acum 2200 de ani. Pau Wen era singura sursă cunoscută pentru acest eșantion. Totuși…

— Cum voi ști că mostra pe care mi-o vei da este autentică?

— Am mutat totul din mormântul lui Qin Shi. Cu mare efort. Ar fi de neconceput să alterez un lucru după ce am trecut prin atâtea ca să-l salvez.

— De ce n-am știut niciodată acest lucru?

— Pentru că nu era necesar să-ți spun.

— Sunt pe drum, îl anunță Tang.

— Atunci vom vorbi din nou. Acolo.

Legătura se întrerupse, iar Tang închise telefonul.

— Să înțeleg că mergem împreună? întrebă Viktor.

Apelul fusese tulburător sub mai multe aspecte, iar unul îi spunea că încă avea nevoie de acest străin.

Cel puțin o vreme.

— Ai înțeles corect.

*

Ni îi studiase pe cei doi străini. În pașapoarte scria că sunt Cotton Malone și Cassiopeia Vitt, lucru pe care personalul îl verificase și era adevărat. Spionii nu-și purtau, de obicei, actele de identitate reale cu ei. De asemenea, avuseseră asupra lor două arme de foc de dimensiuni mici aparținând APE, pe care le procuraseră cel mai probabil din elicopterul care-i adusese la nord de lacul Dian. O verificare rapidă pe internet arătase că Vitt era o femeie bogată care trăia în sudul

Franței, al cărei tată, ajuns miliardar prin forțe proprii, îi lăsase totul unicului copil. Numele ei apărea în numeroase știri, în întreaga lume, cele mai multe despre descoperiri arheologice sau obiecte istorice amenințate pe care fie le obținuse ilegal, fie le renovase.

Cu Cotton Malone era altă poveste. Avocat, comandant de marină și fost agent american, el lucrase la Departamentul american al Justiției. Se retrăsese în urmă cu 2 ani, iar acum deținea un anticariat la Copenhaga, în Danemarca.

O acoperire?

Poate, dar cam bătea la ochi.

— Vreau să știu mai multe despre pilotul care v-a adus din provincia Yunnan, spuse Ni în engleză.

— Asta e ușor, îi răspunse Malone. Îl cheamă Viktor Tomas și este o pacoste. Dacă l-ai putea aresta, ar fi nemaipomenit.

— Mi-ar plăcea să fac asta. Ne-a omorât un pilot.

— Care încerca să ne omoare, spuse Cassiopeia.

Ni se uită urât la ea.

— Era ofițer în APE, îndeplinea ordine. *El* habar nu avea cine erați.

— Viktor e pe-aici prin preajmă, spuse Malone. Lucrează pentru Karl Tang.

Ni simți animozitatea:

— Nu-ți pasă de acest om.

— Nu e pe lista mea cu felicitări de Crăciun.

— Voi de ce sunteți aici? întrebă Ni.

— Vizităm locuri turistice, zise Malone. S-a introdus un nou tur, oferit de APE. Primești o călătorie într-unul din elicopterele voastre, ești atacat de un avion de vânătoare, te aruncă într-o scurtă incursiune într-un mormânt antic.

Ni zâmbi la glumă. Cei doi nu erau o amenințare. Cel puțin nu pentru el.

— Erați în mormânt, trăgând în Tang și oamenii lui?

Malone îl privi fix.

— Judecând după hainele tale ude și murdăria în care suntem acoperiți cu toții, ai fost și tu acolo. „Hei, găozarilor.“ Îți amintești?

— Tu mi-ai dat timp să scap.

— Asta era ideea, sublinie Vitt. Deși nu știam pe cine ajutam.

Ni decise să riște:

— Acest Viktor Tomas m-a ajutat să scap.

Malone păru surprins.

— Norocul tău, spuse el. Se pare că ești pe lista lui cu felicitări de Crăciun.

— Este un lucru rău? îl întrebă Ni.

— Totul depinde de care parte a gardului este astăzi.

— Unde este Pau Wen? întrebă Ni.

— A dispărut, spuse Vitt. A dispărut într-un tunel, în drum spre mormânt. Nu avem nici o idee unde.

— Bineînțeles că știai deja asta, spuse Malone. A plecat de aici, nu-i așa?

Ni observă că Malone avea instincte bune. Dar nu se aștepta la mai puțin de la un fost agent.

— A plecat cu o mașină acum două ore.

— Se pare că ai o groază de probleme, zise Malone.

— La fel ca voi.

Se deschise ușa.

— Tovarășe ministru, trebuie să vorbim, spuse unul dintre oamenii săi în mandarină.

Ni se întrebă dacă Malone sau Vitt înțeleseseră.

Nici unul dintre ei nu dădea vreun semn că înțelesese sau nu.

— Revin într-un moment.

*

Malone știu ce urma.

— Nu era deloc nevoie să-l vinzi pe Viktor, spuse Cassiopeia în timp ce se închidea ușa.

— Era deja vândut.

— L-ai auzit pe Ni. Viktor l-a salvat.

— Ceea ce înseamnă că rușii vor ca Ni să-l înfrângă pe Tang și să preia controlul acestui loc coruptibil. Nu e nici o surpriză. Tot nu a menționat celelalte două obiective ale lui Viktor – să-l omoare pe Tang și să-l recupereze sau să-l reducă la tăcere, dacă este necesar, pe Sokolov.

— Ai terminat cu sortatul prin creierul ăla al tău? întrebă ea.

El se făcu că n-o aude și se ridică.

— Ce-ai de gând să faci?

— Verific o bănuială.

El deschise ușa.

Doi bărbați duseră mâna la tocul armei când îl văzură. Ni Yong vorbea cu bărbatul care-i întrerupsese. Lătră un ordin pe care Malone nu-l înțelese, iar bărbații se opriră.

— Ce este? întrebă Ni în engleză.

— Cred că te pot ajuta.

63

Tang se instală comod, în timp ce elicopterul se ridică pe cerul serii. Viktor stătea în fața lui.

Galeria Păstrării Armoniei.

Nu o mai vizitase de ceva vreme.

— Fraților, aceasta va fi ultima dată când vorbim față-n față, spuse Pau Wen.

Tang făcea parte din grupul restrâns de cincizeci. Simțea mirosul aerului de munte prin ferestrele deschise. Robele de mătase pe care el și ceilalți le purtau le țineau prea puțin de cald în aerul rece al după-amiezii, dar nu-i era frig.

— Am planificat bine, le spuse Pau.

Sala lungă dădea către un paravan de zăbrele sofisticat care proteja sute de sertare ce conțineau vorbele antice. Fiecare manuscris avea aproape un metru lungime, foi de mătase și de in vechi de secole, înfășurate în pânze și strânse între două scânduri sculptate. El personal reparase multe dintre ele, ca parte a pregătirii sale. Lămpi de argint împodobeau pereții, dar nu era nevoie de lumina lor, soarele strălucitor inundând încăperea prin cele două galerii de sus. Afară, geamătul unei cochilii în care sufla un frate anunța că se făcuse trei după-amiaza.

— Dintre noi toți, voi sunteți cei care, cred eu, aveți cea mai mare șansă să vă ridicați în poziții de putere și influență. Unul dintre voi poate deveni chiar premier, ceea ce ne va face scopul și mai ușor de atins. Am vegheat ca voi toți să aveți un început pe măsură. Fiecare dintre voi este pregătit. Deci, mergeți mai departe. Tou liang huan zhu.

Înlocuiți grinzile și stâlpii cu lemnărie putredă.

Tang înțelegea perfect proverbul.

Sabotați, distrugeți sau eliminați structurile de bază pe care se sprijină un oponent și înlocuiți-le cu ale voastre. Neutralizați-vă adversarul, preluați controlul dinăuntru.

— Atunci când roțile sunt ridicate, continuă Pau Wen, carul nu se poate mișca. Când grinzile și stâlpii sunt scoși, casa se va nărui în bucăți.

Tang era mândru să facă parte din ceea ce tocmai începea.

— Voi pleca curând, sublinie Pau. Acest lucru este necesar pentru ca scopul nostru să reușească. Dar am să vă

monitorizez și să vă evaluez progresele de departe. Fratele Tang va fi glasul prin care vă voi vorbi.

Auzise bine? De ce nu unul dintre cei mai în vârstă? El nu avea nici 30 de ani și era nou în Ba*. Și avea să conducă?*

— Tinerețea e atuul lui, spuse Pau. Planul nostru va lua timp. Deși există mulți printre voi mai experimentați, timpul nu este aliatul nostru.

El aruncă o privire în sală și văzu că nici unul din ceilalți nu trăda nici cea mai mică reacție. Ba *nu era o democrație. De fapt, conceptul nu exista în gândirea legalistă. Hegemonul lua toate deciziile, fără discuții ori dezbateri.*

— Dar de ce trebuie să pleci? întrebă brusc unul dintre bărbații mai în vârstă.

Fața lui Pau Wen rămase neclintită.

— Aș putea să distrag atenția.

— Adică dușmanii tăi ar putea să se amestece.

— Ai de mult timp rezerve față de calea noastră, spuse Pau.

— Este fals. Am rezerve față de tine.

Tang știa că acest bărbat era aproape egalul lui Pau Wen. Favorizat în capitală, cunoscut în partid. Respectat. Dar Tang își dădu seama, în același timp, ce făcea Pau.

Momea tigrul afară din munți.

În loc să te afunzi într-un teritoriu periculos și necunoscut ca să înfrunți adversarul, era mult mai bine să-l faci să iasă și să lupte el cu tine.

— Ne asmuți într-o bătălie aprigă, spuse adversarul. Pe care nu vrei s-o dai împreună cu noi. Unii dintre noi pot reuși, mulți dintre noi nu. Totuși, tu nu poți pierde.

— Ce-ai vrea să fac?

— Cel puțin stai aici.

O stratagemă inteligentă, se gândi Tang. Când un oponent are un avantaj, în loc să i te opui în mod direct, lasă-l fără resurse, subminează-i punctul tare. Fă-l să greșească. Împotriva unuia inferior, strategia dădea roade.

— Dar, în acest caz, nu ai putea să mă subminezi, spuse Pau.

Privirile li se încrucișară.

— Sunt conștient de ceea ce-ai făcut, spuse Pau apăsat. Știu că odată ce voi pleca vei uzurpa tot ce-am plănuit. De aceea nu ai fost ales ca emisar al meu. De aceea ne aflăm aici, ca toți să afle despre trădarea ta.

Bărbatul rămase pe loc, la fel de rigid ca atitudinea pe care o avea.

— Tu vei fi ruina noastră.

Pau îşi ţinea braţele încrucişate pe piept, cu mâinile ascunse în mânecile robei. Tang văzu cum bătrânul aruncă o privire, la stânga, iar fratele care stătea lângă contestatarul lui Pau înaintă doi paşi, îl apucă de cap cu ambele mâini şi răsuci la dreapta.

Un trosnet rupse tăcerea, iar cadavrul se prăbuşi pe marmură.

Nici unul din ceilalţi nu reacţionă.

Pau Wen stătea drept.

— După ce a scris Arta războiului*, Sun Tzu a fost primit în audienţă la regele Wu. El voia comanda armatei regelui, dar acesta credea că nu oricine putea să fie antrenat ca soldat, aşa că i-a propus lui Sun Tzu o provocare. Antrenează concubinele de la curte să lupte şi ai putea să-mi comanzi armata. Sun Tzu a acceptat provocarea, a numit două dintre femei ofiţeri şi le-a explicat comenzile pentru marş. Dar când tobele au dat semnalul, toate femeile au izbucnit în râs. Sun Tzu ştia că dacă ordinele nu sunt clare, generalul este de vină. Aşa că şi-a repetat explicaţiile, doar pentru ca ofiţerii şi femeile să râdă din nou. Sun Tzu mai ştia că atunci când ordinele sunt clare, dar nu sunt urmate, ofiţerii sunt de vină. Aşa că ordonă ca ofiţerii, cele două concubine preferate ale împăratului, să fie decapitate. După aceea, restul femeilor a urmat ordinele perfect, iar ele au devenit soldaţi bine antrenaţi. Regele, deşi dezgustat şi supărat, i-a dat lui Sun Tzu comanda armatei.*

Rămaseră cu toţii tăcuţi.

— Sunt clare ordinele mele? întrebă Pau grupul.

Cu toţii încuviinţară din cap.

Tang îşi aminti ce se întâmplase după întâlnire. El şi alţi doi duseseră corpul afară, dincolo de roci, la locul sacru. Acolo, tăiaseră mădularele, ciopârţiseră cadavrul în bucăţi şi pisaseră carnea şi oasele cu nişte pietre până se făcuseră o pastă pe care o amestecaseră cu făină de orz şi lapte.

Apoi chemaseră vulturii.

Fusese de mai multe ori martor la *jihator*. Literal, însemna „a da pomană păsărilor“, singura cale practică de a se descotorosi de rămăşiţele umane într-un loc prea stâncos pentru a săpa morminte şi cu prea puţine lemne pentru a le incinera.

— Este semn rău, spusese Pau odată, dacă păsările trebuie să fie convinse să mănânce sau dacă rămâne măcar puţin din ofrandă după ce îşi iau zborul.

Dar, în ziua aceea, păsările plecaseră numai după ce nu mai rămăsese nimic de mâncat.

Își dori să scape de Ni Yong la fel de ușor cum se debarasase Pau Wen de contestatarul său. Îndrăzneala lui Ni era tulburătoare. Oare îl autorizase premierul să-l rețină? Hotărî să afle și-i ordonă pilotului elicopterului să-i facă legătura la Beijing. Răspunse asistentul său șef și află că premierul plecase din capitală în urmă cu câteva ore.

— Unde se ducea?

— În regiunea Xinjiang. Este o ceremonie de inaugurare a unei noi instalații de tratare a apei la Kashgar.

Cum era ceva care de obicei nu impunea prezența premierului partidului și președintelui țării, Tang spuse că este îngrijorat.

— La fel m-am gândit și eu, spuse asistentul său. Am întrebat și mi s-a spus că guvernatorul este îngrijorat de noi tulburări în regiune.

Vestul extrem al Chinei fusese dintotdeauna o problemă. Opt națiuni se-nvecinau în această regiune cu o cultură mai mult musulmană și central-asiatică decât orientală. Pentru a-i dilua populația de aproape 90% alte etnii decât han, Mao încurajase imigrația. Guvernele următoare, inclusiv acesta, continuaseră politica. În ultima vreme, protestele violente față de ceea ce percepeau drept o invazie culturală escaladaseră.

— Asta e tot ce-ai putut să afli?

— Au început să mă întrebe de ce sunt așa de interesat. Le-am spus că aveați nevoie de o întâlnire.

Un șiretlic bun.

— Tovarășe ministru, tocmai am fost informat altceva.

Lui Tang nu-i plăcu schimbarea de ton.

— Laboratorul din Lanzhou a fost atacat. Oamenii de-acolo sunt morți. Lev Sokolov a fost luat.

64

Ni se uită fix la Cotton Malone, care stătea încrezător și sigur pe el în ușă. Același care îndrăznise să intre în China în zbor, neanunțat. Ceruse informații suplimentare atât despre Malone, cât și despre Vitt, dar încă nu primise nimic. În schimb, tocmai ascultase un raport despre o conversație telefonică interceptată acum câteva minute. Karl Tang vorbise cu Pau Wen.

— *M-ai asigurat că am să primesc un eșantion. Este imperativ pentru planurile noastre.*

— *Dar nu mai este planul* nostru*. Ai preluat controlul. Acum este planul* tău*.*

— Cum a fost obținută? întrebase Ni.

— Monitorizăm fiecare număr de telefon pe care ministrul Tang îl folosește în prezent.

— Unde este Tang?

— A plecat de aici cu un elicopter de stat. Îl așteaptă un avion în Xi'an și a fost depus un plan de zbor spre vest, către Kashgar.

Își aminti locul pe care-l menționase Pau la telefon.

Bao he dian.

— Ce fel de ajutor îmi poți da? îl întrebă Ni pe Malone.

— Știu unde s-a dus Pau Wen.

De fapt, știa și el.

— Și unde s-a dus?

— La Galeria Păstrării Armoniei.

*

Malone intră la loc în cameră, urmat de Ni Yong. Era clar că răspunsese corect la întrebare. Ni își concediase imediat asistentul și-i făcuse semn să se întoarcă împreună în cameră. Cassiopeia stătea în continuare confortabil în scaun, cu picioarele sprijinite pe masă, dar el știa că ea îl auzise.

— Ce știi despre această galerie? întrebă Ni.

Malone se așeză.

— Să-ncepem cu-nceputul. Nu noi suntem problema ta.

— Nu știu cine sunteți.

— Suntem aici, zise Cassiopeia, din cauza unui băiat de 4 ani.

Și-i spuse lui Ni Yong povestea fiului lui Lev Sokolov.

Bărbatul o ascultă, aparent cu o îngrijorare reală, apoi spuse:

— Este o problemă în întreaga Chină. În fiecare zi dispar sute de copii.

— Și ce faceți în legătură cu acest lucru? întrebă Malone.

Ni îl privi cu iritare.

— Eu nu fac nimic. Dar sunt de acord. Cineva ar trebui să facă ceva.

— Nu suntem spioni, spuse Cassiopeia.

— Poate că nu, dar l-ați adus pe Pau Wen, iar el este o amenințare pentru această țară.

— Asta pot să cred, zise Malone.

— Cum mă poți ajuta? întrebă Ni.

— Am nevoie de iPhone-ul meu.

Ni păru să cântărească cererea, apoi deschise ușa și spuse ceva în chineză. Câteva momente mai târziu telefonul era așezat pe masă.

Malone îl ridică, atinse ecranul și se duse la fotografii.

— Am făcut fotografia asta în Belgia, în timp ce-am vizitat reședința lui Pau Wen. Este o hartă de mătase reprodusă de el, pe care a fost foarte mândru să ne-o arate.

Malone își trecu degetul peste ecran și deschise altă poză.

— Asta a fost făcută în interiorul mormântului, deasupra soclului pe care a fost așezat Qin Shi.

Ni studie noua imagine. Malone așteptă un moment, dar bărbatul nu spuse nimic. În schimb, Ni apropie ecranul, pendulând înainte și-napoi între cele două poze. Ni puse telefonul jos și-l scoase pe-al lui, apăsă un buton pentru APELARE RAPIDĂ și așteptă să se formeze numărul. Când se stabili legătura, lătră niște ordine în chineză și așteptă. Mai spuse câteva vorbe și apoi încheie apelul.

Malone încercă să-l evalueze pe Ni Yong, amintindu-și ce citise în timpul zborului din Belgia. Din proprie experiență știa că chinezii erau greu de citit. Ei practicau, aproape ca pe o formă de artă, o strategie a înșelătoriei, ținându-și în gardă nu doar oponenții, ci și aliații. Acest bărbat nu era, totuși, un agent operativ de rang inferior. Era, în schimb, șeful celei mai temute instituții din întreaga Chină. El putea, literalmente, să doboare pe oricine, oricând. Stephanie îi spusese că Statele Unite îl considerau pe Ni un politician moderat într-o țară de fanatici. Mult mai de preferat decât Karl Tang ca nou lider. Rușii păreau să creadă la fel, odată ce îi ordonaseră lui Viktor Tomas să aibă grijă de Ni. Dar Stephanie mai notase că Departamentul de Stat se temea că Ni Yong nu era suficient de dur să stăpânească China.

Alt Gorbaciov, spusese ea.

Telefonul lui Ni sună.

El apăsă pe un buton, așteptă un moment, apoi studie ecranul.

— Atunci când cineva este promovat într-o funcție înaltă, aduce lucruri de valoare. Aceste bunuri personale sunt numai ale sale. Astfel, pentru a se asigura că nu există neînțelegeri cu privire la origine, departamentul meu face o înregistrare fotografică.

— Deci, iei cu tine numai lucrurile cu care ai venit, spuse Malone.

Ni aprobă dând din cap.

— Când mi-ai arătat imaginea aceea, mi-a amintit ceva. În reședința prezidențială există un birou privat pe care-l folosește doar premierul. Ocupantul actual a decorat camera cu obiecte pe care le-a adus când a preluat postul, acum 9 ani. Mobilă din lemn de trandafir, vaze, suluri, paravane de lemn încrustat. Am fost în cameră de mai multe ori.

Ni își puse telefonul lângă al lui Malone. Deși avea ecranul mai mic decât al iPhone-ului, imaginea era cât se poate de clară.

O hartă de mătase.

— Aceasta atârnă pe perete acolo.

Malone și Cassiopeia se aplecară mai aproape.

— Sunt identice, spuse ea.

Malone își dădu seama imediat de implicații.

— Am admirat această hartă, zise Ni. Premierul mi-a spus același lucru pe care ți l-a spus Pau ție. O reproducere pe care a făcut-o după una antică pe care a admirat-o.

— Tang și Pau sunt amândoi eunuci, spuse Malone. *Ba*.

Iar ceea ce fu nerostit rămase plutind în aer.

Dar premierul?

— Am întrebat, spuse Ni. El spune că nu este eunuc. A refuzat operația.

— Îl crezi? întrebă Vitt.

— Nu mai știu ce să mai cred.

— Mai e ceva, spuse Malone, arătând spre telefoane. Uită-te la bordura hărții din biroul premierului.

— Numere chinezești, spuse Ni, arătând sus în stânga. Trei, patru, șase, opt, doi, cinci, unu, șapte.

Malone își ținu delicat degetul peste ideograma ce părea doi, de sus, în stânga, pe verticală.

— Nouă. Aici, pe rândul de sus. Doi de-acolo. Patru.

Arătă spre telefonul său, la imaginea din reședința lui Pau.

— Sunt identice. Dar ia uită-te aici. Împinse ecranul cu degetul, la suprafața soclului. Simboluri diferite, în locuri diferite.

Se uită la Ni cum verifica.

— Astea nu sunt numere. Sunt litere.

Își dădură seama toți în același timp.

După una antică, pe care a văzut-o cândva.

Cu modificări.

— Pau a fost în acest mormânt, spuse Malone.

— Și premierul, adăugă Ni.

— Așa au ajuns luminile alea acolo? întrebă Malone.

Ni încuviință din cap.

Malone trasă două linii prin aer deasupra ecranului. Una în jos, de la patru. Cealaltă perpendicular, de la nouă.

— Este o grilă, spuse el, creată pentru hărțile lor. La fel ca grilele de pe orice hărți. Au folosit patru și nouă. Noroc și ghinion. Pau mi-a arătat asta în camera bibliotecii. Pun pariu că locul în care se intersectează cele două linii este important.

Luă telefonul și mări locul de pe hartă. Liniile se intersectau, într-adevăr, într-un anumit punct. Ce spusese Pau? *Un loc izolat în munții din vest*. Marcat cu ideograme.

— Știu ce înseamnă asta, spuse Ni. Lângă capitală.

— Nu putem vedea acest lucru în imaginea mică de pe telefonul tău, zise Malone. Dar dacă se uită cineva la fotografia pe care o ai tu, pun pariu că cele trei simboluri vor fi exact în același loc.

Ni dădu alt telefon, iar confirmarea veni în doar câteva momente.

În mintea lui Malone, lucrurile începeau să se lege.

Telefonul lui Ni sună din nou. Îl ridică, apăsă pe un buton și citi.

Malone văzu consternarea de pe fața bărbatului. El și Cassiopeia îl ascultară, în timp ce Ni le spuse despre o conversație între Tang și Pau pe care oamenii lui o interceptaseră cu puțin timp în urmă.

— Există un fel de dezacord între ei, spuse Ni. Pau Wen l-a ademenit pe Tang, iar acum vrea să mă duc și eu. În urmă cu câțiva ani am deschis un website pentru a le permite informatorilor să semnaleze corupția online. Pau știe despre acest site. Mi l-a menționat. A trimis un mesaj pe site. *Informați-l pe ministrul Ni că-l aștept la Galeria Păstrării Armoniei. Multă corupție poate fi găsită acolo. Spuneți-i Cassiopeei Vitt că ceea ce caută ea se află tot acolo*.

— Ticălosul, a știut tot timpul unde era băiatul, spuse ea.

Malone dădu din cap.

— Rețeaua lui de informații trebuie să fie remarcabilă. Pau știe că am supraviețuit și că suntem în custodia ta.

— Spioni, spuse Ni.

— Trebuie să mergem acolo, zise Cassiopeia.

— Karl Tang se îndreaptă spre vest chiar în timp ce vorbim, adăugă Ni liniștit.

— Ea are dreptate, zise Malone. Trebuie să mergem.

Ni clătină din cap.

— Nu pot permite acest lucru.

Cassiopeia nu voia să audă așa ceva.

— De ce nu? Pun pariu că știi totul despre *Ba*. Pari că știi destul de multe și despre Pau Wen. Eu nu-l cunosc pe Karl Tang, dar am avut suficient de-a face cu el în ultimele zile ca să-mi dau seama că este periculos. Nu se știe până unde merge această amenințare. Ai America și Rusia suficient de îngrijorate cât să lucreze împreună ca să-i oprească. Știu că ai o problemă cu Viktor Tomas și nu scuz ceea ce a făcut cu acel pilot, dar ți-a salvat curul. Acum se pare că însuși premierul ar putea să fie implicat. Nu ne cunoști deloc, ministrule. Dar suntem cei mai de încredere aliați pe care-i ai. Acest lucru este pe punctul să se încheie – arătă spre harta care se afla în continuare pe ecranul telefonului lui Malone – chiar acolo. Se uită la ceas. Este aproape șapte seara. Trebuie să mergem.

Trăsăturile lui Ni se înmuiară.

— Trebuie să se întâmple altceva mai întâi. Am fost informat de acest lucru afară, mai devreme.

Malone așteptă.

— L-am găsit pe Lev Sokolov. E pe drum încoace.

65

KASHGAR
REGIUNEA AUTONOMĂ XINJIANG
VINERI, 18 MAI
Ora 1.00 noaptea

Tang ieși din avion în aerul nopții. Zborul spre vest, peste deșertul Taklamakan, decursese fără incidente, aerul era liniștit. Observă că ceasurile din afara aeroportului erau date cu două ore în urmă, o sfidare neoficială la adresa decretului prin care întreaga Chină adoptase ora Beijingului. Guvernul actual tolera aceste afronturi. Dar el nu avea să fie la fel de generos. Revoltele și tulburările care se răspândeau în partea de vest a țării vor fi înăbușite. Tendințele separatiste vor fi pedepsite. Dacă va fi necesar, are să radă de pe fața pământului fiecare moschee în parte și să execute public toți disidenții, ca să arate clar că acest pământ va rămâne parte a Chinei.

Viktor îl urmă afară din avion. Vorbiseră puțin în timpul zborului și dormiseră amândoi câteva ore, pregătindu-se pentru ceea ce-i aștepta.

Tang avusese nevoie să stea de vorbă cu cei de la birou, dar nu putuse să intre în contact cu ei.

Un elicopter militar, ale cărui pale se învârteau deja, aștepta 100 de metri mai încolo. Erau doar 300 de kilometri de zburat spre sud, în munți, și nu avea să ia mult timp.

Îi făcu semn lui Viktor și se-ndreptară împreună către elicopter.

*

Cassiopeia fusese încântată să-l vadă pe Lev Sokolov. Îl așteptaseră pe aerodromul de la Xi'an. Prietenul ei părea obosit și fragil, dar altfel se ținea bine. Imediat ce ajunsese Sokolov, ea, Malone, rusul și Ni Yong urcaseră într-un turbopropulsor chinezesc, rechiziționat de la Sichuan Airlines. Cum la bord erau șaizeci de locuri, iar ei doar patru, putuseră să se întindă și să doarmă, ba chiar să și mănânce ceva, de vreme ce bucătăria fusese aprovizionată înainte să plece. Înainte să traverseze pustietatea Taklamakan, opriseră o dată pentru alimentare.

În timpul zborului îl ascultaseră pe Sokolov povestindu-le despre cum îl capturase, torturase și apoi închisese Tang în laborator. Mai devreme, oamenii lui Ni luaseră cu asalt instalația, iar pe paznici prin surprindere, și-l eliberaseră, omorând doi dintre asociații lui Tang. Singura grijă a lui Sokolov părea să fie fiul său, iar moralul i se mai ridică atunci când Cassiopeia îi spuse că s-ar putea ca ei să știe unde se afla băiatul.

— De ce ești atât de important pentru Tang? întrebă Ni.

— Vă urăsc pe voi, chinezii, mărturisi Sokolov.

— El este aici ca să ajute, spuse Cassiopeia. Tang a încercat să ne omoare și pe el, și pe mine.

— Îți înțeleg resentimentul, zise Ni. Dar nu aveam nici o obligație să te aduc aici sau să te salvez. Am ales să le fac pe-amândouă, așa că sper ca acest lucru să spună ceva despre intențiile mele.

— Am descoperit că petrolul este infinit.

*

Tang își ascultă în căști subordonații raportându-i ce se întâmplase la Xi'an după ce plecase și ce se întâmplase în laboratorul din Lanzhou.

— Sokolov a fost dus în zbor la sud de Xi'an, începuse asistentul-șef. Ministrul Ni este în drum spre vest, cu doi străini și cu Lev Sokolov.

— Știm unde se duc?

— Nu, domnule. Nu au depus nici un plan de zbor.

— Localizați avionul. Sichuan Airlines are dispozitiv de recepție-transmisie automată. Vreau să știu unde aterizează.

Asistentul îi raportă că a înțeles ordinul.

Venise vremea pentru niște măsuri preventive.

— Fă-mi legătura cu Ministerul pakistanez al Apărării, îi spuse el subordonatului său. Acum.

Viktor ascultase conversația în cască.

— Ni a decis să-i folosească pe Malone și pe Vitt. Să-i facă aliații lui, zise Tang în timp ce aștepta legătura telefonică.

Viktor încuviință din cap.

— Inteligent jucat, spuse el. Dar Malone este o problemă. Ni nu înțelege cu cine are de-a face.

Lui Tang nu-i plăcea nimic din toate astea. Era nevoit să ia măsuri din ce în ce mai îndrăznețe. Până acum putuse să opereze în interiorul limitelor secretului de partid, înăuntrul cărora nimeni nu întreba nimic. Dar aici nu era la Beijing.

Se simțea vulnerabil.

— Vrei să mă duc să mă ocup de Malone și de Vitt? întrebă Viktor.

— Nu. De data asta o voi face eu însumi.

*

Ni auzi ce spusese Lev Sokolov, dar nu înțelese.

— Explică-te.

— Petrolul este infinit. Vine din adâncul pământului și se poate regenera. Originile lui sunt abiotice. Petrolul biotic a fost consumat tot, cu mult timp în urmă.

— De aceea a vrut Tang lampa cu petrol? întrebă Cassiopeia.

Rusul încuviință din cap.

— Aveam nevoie de eșantion pentru teste comparative care să demonstreze teoria. Niște petrol scos din pământ cu mult timp în urmă, dintr-un anumit loc.

Ni fu șocat.

— Tang știe asta?

Sokolov aprobă dând din cap.

— De aceea mi-a luat copilul. De aceea – bărbatul își atinse ușor cămașa în dreptul abdomenului – m-a torturat.

— Poți să dovedești că petrolul este infinit? întrebă Malone.

— Da. Este munca mea de-o viață. Prietenul meu, Jin Zhao, a fost ucis din această cauză.

Acest lucru explica de ce Karl Tang fusese atât de interesat de execuția lui Zhao. Ni le spuse lui Malone și lui Vitt despre acuzațiile, procesul și condamnarea la moarte a lui Zhao, pe care Tang o supervizase personal.

— A fost un om bun, spuse Sokolov. Măcelărit de voi.

— Nu de mine, spuse apăsat Ni.

— Toată țara voastră este putredă. Nu are nimic bun.

— Dacă simți așa, de ce nu emigrezi? întrebă Malone.

— Îmi iubesc soția.

Ni se întrebă câți oameni alienase așa Partidul Comunist Chinez. Milioane? Nu. Sute de milioane. Fără să pună la socoteală zecile de milioane măcelăriți fără alt motiv decât menținerea la putere. Ultimele câteva zile îi deschiseseră ochii și nu-i plăcea ce vedea.

— Felul în care China a văzut lumea, spuse Ni, a fost întotdeauna întunecat de un complex de superioritate. Din nefericire, punctele noastre vulnerabile sunt exagerate de această vanitate. Taiwanul este un exemplu. O insulă mică, nesemnificativă, dar care ne-a dominat gândurile timp de decenii. Liderii noștri au proclamat că trebuie reîncorporată

în China. Au fost amenințări cu războaie, tensiunile internaționale au crescut…

— Iar petrolul este cel mai slab punct al vostru dintre toate, îi luă vorba Malone. China nu poate supraviețui mai mult de două săptămâni fără petrol străin.

Ni încuviință din cap.

— Nu este un secret. Atunci când Deng Xiaoping ne-a modernizat, am devenit complet dependenți de petrol, în cea mai mare parte străin, iar acesta este motivul pentru care China a fost nevoită să se deschidă către lume. Ca să producem bunuri de consum pentru un miliard și jumătate de oameni este necesar să avem energie.

— Doar dacă nu cumva petrolul care vine din pământ, în China, este infinit, spuse Cassiopeia.

— Petrolul Chinei este abiotic, zise Sokolov. Am testat fiecare puț. Este în concordanță cu teoria.

— Să știm că nu mai suntem dependenți de importul de energie ne-ar schimba în mod spectaculos politicile externă și internă, spuse Ni, clătinând din cap.

— Și nu în bine, completă Malone.

— Chiar acum negociem pentru petrol, îi răspunse Ni. Știind că nu este nevoit să negocieze, Tang ar trece la îndeplinirea ambițiilor teritoriale pe care China le nutrește de secole.

— Ca Taiwanul, dădu exemplu Malone.

— Ar putea declanșa un război mondial. America nu ar permite acest lucru fără să răspundă, fu de acord Ni.

— Fiul meu este într-adevăr acolo unde mergem? întrebă Lev Sokolov.

Cassiopeia încuviință din cap.

— Dar luăm de bun un e-mail de la Pau Wen, un mincinos patologic, obiectă Malone.

— Îl vom găsi pe fiul tău, se simți Ni obligat să-i spună lui Sokolov. Vreau să știi că eu voi face tot ce pot să-l localizez.

— Și-l vei omorî pe Tang? întrebă Sokolov.

O întrebare pe care Ni și-o pusese singur, de mai multe ori, încă de pe când fugea din mormântul lui Qin Shi. Era clar că Tang voia să-l omoare pe *el*. De aceea fusese ademenit sub pământ.

— Trebuie să știi, îi spuse Cassiopeia lui Sokolov, că rușii sunt implicați.

Panica se citi în ochii obosiți ai bărbatului.

Ea îl lămuri cum intraseră ei în China cu ajutorul rușilor.

— Mă credeau mort, spuse Sokolov.

— Nu neapărat, zise Malone. Întreabă-te dacă te vor înapoi.

Sokolov păru să înțeleagă implicațiile. La fel și Cassiopeia Vitt.

— Viktor e aici să-l omoare, nu? îl întrebă ea pe Malone.

— Așa cum am spus. Să-l obții înapoi este bine, dar să pui capac peste toată treaba asta este și mai bine.

66

Tang stătu tăcut, în timp ce elicopterul despica aerul tot mai rarefiat al regiunii muntoase de vest, din câte își dădu el seama. Probabil că urmăreau autostrada Karakoram, care lega Kashgarul de Pakistan printr-o trecătoare, la aproape 5000 de metri deasupra nivelului mării. Pe-aici treceau odinioară caravanele pe Drumul Mătăsii, bătut doar de bandiții care se foloseau de avantajul terenului imposibil pentru a comite măceluri și jafuri. Acum era un colț uitat de republică, revendicat de mulți, dar pe care nu-l controla nimeni.

Își lăsase căștile pe cap nu doar pentru a atenua huruitul rotorului, ci și ca să evite să stea de vorbă cu Viktor Tomas. Din fericire, omul închisese ochii și ațipise, după ce-și scosese căștile.

Un deceniu evitase în mod intenționat Galeria Păstrării Armoniei. Doar câțiva frați mai trăiau acolo, în principal pentru a perpetua iluzia unei mănăstiri de munte, un cămin pentru oameni sfinți care nu doreau altceva decât să fie lăsați în pace.

Își impuse să fie prudent.

Totul se întâmpla cu un motiv.

— Tovarășe ministru, spuse pilotul în căști.

Cuvintele îi tulburară gândurile.

— Ce este?

— Un apel de la biroul dumneavoastră.

Auzi un declic, după care:

— Tovarășe ministru, suntem destul de siguri de destinația lui Ni Yong. Yecheng.

Cunoscut și sub numele de Kargilik. Îl vizitase o dată, ca să-i admire camerele televiziunii de stat, moscheea din secolul al XV-lea și pereții din chirpici de pe drumurile lăturalnice.

— Este un aeroport mic la sud de oraș, spuse asistentul-șef. Turbopropulsorul pe care l-a rechiziționat ministrul Ni poate ateriza acolo. Este singurul loc disponibil pe ruta lor.

— Ascultă-mă cu atenție. Trebuie să faci un lucru. Te voi trage la răspundere personal în caz de eșec.

Tăcerea confirmă faptul că asistentul înțelese gravitatea situației.

— Găsește-l pe comandantul poliției municipale din Yecheng. Trezește-l din somn. Spune-i că vreau ca pasagerii acelui avion să fie reținuți. Unul dintre ei, un rus, Lev Sokolov, împreună cu ministrul Ni, vor fi izolați de ceilalți și reținuți până când trimit eu după el. Transmite pe computer sau prin fax o fotografie cu Sokolov, ca identificarea lui să nu fie o problemă. Pe ministrul Ni presupun că-l va recunoaște.

— Așa voi face.

— Încă ceva. Vreau ca Sokolov sau ministrul Ni să nu fie răniți. Dacă vor fi, spune-i polițistului ăluia că va avea de plătit cu vârf și îndesat.

— Iar ceilalți doi?

— Pe ei n-am de ce să-i protejez. De fapt, dacă ar dispărea, acel comandant local ar putea să fie răsplătit.

*

Malone își puse centura de siguranță la loc, după ce un curent de aer izbi avionul în timpul coborârii.

— Vom evita Kashgarul, spuse Ni. Mi s-a spus că atât Tang, cât și premierul au zburat acolo. Acest avion poate ateriza mult mai aproape de destinația noastră. Există un aeroport mic la aproximativ o oră de condus de destinația noastră, în Yecheng.

Ni ținea o hartă a regiunii în mână și le explică cum Afghanistanul, Pakistanul și India, trei vecini instabili, revendicau de mult timp munții și văile ca fiind ale lor. Deșertul Karakum și lanțurile muntoase Himalaya, Hindukuș și Pamir se întâlneau toate aici, unde unele vârfuri atingeau peste 6000 de metri. Iar mănăstirile, dese mai departe spre est, în Tibet, aici, în vestul îndepărtat, erau relativ rare.

— Există doar o singură așezare în apropierea locului marcat pe hărțile de mătase, le spuse Ni. Este antică, în munți, locuită de călugări pustnici. Mi s-a spus că este un loc liniștit și că nu au fost raportate niciodată activități neobișnuite.

— De ce ar fi? întrebă Malone. Ultimul lucru pe care l-ar vrea *Ba* ar fi să atragă atenția.

— Ar putea fi o provocare să ajungem acolo. Va trebui să stăm de vorbă cu localnicii.

— Vom avea nevoie de arme, spuse Cassiopeia.

— V-am adus armele și muniție de rezervă.

— Câtă încredere, zise Malone.

Ni păru să înțeleagă mesajul.

— I-am dat un telefon, înainte să plecăm din Xi'an, unui prieten de la ambasada americană. A verificat și mi-a spus că

ești un om de încredere. Mi-a spus că dacă ești aici, trebuie să fie ceva important.

— Ai auzit vreodată de aiureli?

Ni zâmbi.

— Nu, domnule Malone, eu cred că atât dumneavoastră, cât și doamna Vitt, sunteți mai degrabă aliați decât dușmani.

Malone vorbea cu Ni Yong despre China de o oră, iar chinezul îi răspunsese clar la întrebări.

— Mi s-a spus că ai putea să devii viitorul premier, îi zisese el.

— Asta vrea America?

— Eu nu lucrez pentru America.

Ni rânjise.

— Ești librar. Așa mi-a spus prietenul meu de la ambasadă. Și mie îmi plac cărțile. Din nefericire, China nu are aceleași sentimente. Știi că în China nu este autorizată nici măcar o singură carte despre ceea ce s-a întâmplat în Piața Tiananmen? Toate site-urile și paginile de web în care apar aceste cuvinte sunt filtrate. Este ca și cum evenimentul nu ar fi existat niciodată.

Malone văzu durerea din ochii lui Ni.

— Erai acolo?

Ni încuviință din cap.

— Încă mai simt duhoarea, damful fecalelor a un milion de oameni. Lucrătorii de la salubritate au încercat să le curețe în lunile dinainte, dar nu au reușit niciodată să țină pasul. Atunci când oamenii au fugit, într-un final, în urma lor a rămas doar gunoiul pe care l-au făcut. Un miros oribil. Ni făcuse o pauză. Exacerbat de moarte.

Malone citise despre masacru. Văzuse înregistrarea video a coloanelor de tancuri înaintând pe stradă și un tânăr, în cămașă albă și pantaloni negri, cu pungi de cumpărături în fiecare mână, blocându-le drumul. Când tancurile dădeau să-l ocolească, el sărea în fața lor. Oare aveau să-l calce? Aveau să-l împuște soldații? Duelul continuase timp de câteva minute tensionate, până când fusese împins la o parte.

Îi spuse lui Ni ce-și amintise.

— Eram acolo, zise Ni. Am văzut acest duel. Mulți muriseră deja. Și mai mulți aveau să moară. Mă gândeam, tot timpul, la strada pe care se întâmpla totul – Chang'an, Bulevardul Păcii Eterne. Cât de ironic.

Malone fu de acord.

— A durat două zile ca leșurile să fie luate de-acolo cu camioane, spusese Ni aproape în șoaptă. Ceea ce Occidentul nu știe este că guvernul nu a permis ca răniții să fie tratați de

spitale. Au fost goniți. Nu vom ști niciodată câți au murit din cauza acestei cruzimi.

— Se pare că te-a marcat.

— M-a schimbat. Pentru totdeauna.

Malone îl crezu. Durerea pe care o văzu în ochii lui Ni nu putea să fie mimată. Să fie, oare, acest lider altfel?

— La cine este băiatul meu? întrebă Sokolov.

— La niște oameni extrem de răi, îi răspunse Ni. Eunuci. Am crezut că nu mai există. Iar dacă mi-ai fi spus asta acum patru zile, ți-aș fi răspuns că e imposibil. Acum știu cât de mult mă pot înșela.

— Știm ceva în plus despre Galeria Păstrării Armoniei? întrebă Cassiopeia.

— Mi s-a spus că nu este deschisă pentru public, răspunse Ni. Dar nu este un lucru neobișnuit. Avem mii de situri restricționate. Această regiune este disputată. Noi controlăm terenul, în timp ce Pakistanul și India se luptă pe el. Atât timp cât luptele rămân în partea de sud a munților, așa cum se întâmplă de obicei, nu cheltuim mult pe apărarea ei.

Puterea motoarelor scăzu și începură să coboare. Afară era întuneric beznă.

— Ce e cu premierul? întrebă Malone.

Ni stătea pe locul lui, privind înainte, aparent pe gânduri.

Avionul continuă să coboare.

— A aterizat la Kashgar acum câteva ore.

Malone îi prinse scepticismul din voce.

— Ce este?

— Detest să fiu mințit, spuse Ni. Pau și premierul m-au mințit. Mă tem că se folosesc amândoi de mine.

— Nu e nimic rău în asta, spuse Malone. Atât timp cât știi acest lucru.

— Tot nu-mi place.

— Îți dai seama, îl avertiză Malone, că Tang ar putea să știe încotro ne îndreptăm. N-ar avea de ce să nu știe. Arătă spre Sokolov. O să-l vrea înapoi.

Rusul se zbârli când auzi.

— Nu pot să fie atât de multe piste de aterizare în zonă, adăugă Malone. Tang a verificat cu siguranță.

— La ce te gândești? întrebă Ni.

— La o mică înșelătorie pe care să le-o pregătim și noi.

67

Malone se uită în jos, la Yecheng. Orașul era așezat la marginea de sud a deșertului Taklamakan, iar munții se aflau imediat în sudul lui. Ni spusese că avea cam douăzeci de mii locuitori și era punctul de întâlnire a unor drumuri și râuri. Cu secole în urmă, de aici porneau caravanele către India. Acum mai era doar un târg, iar în anii ’70 fusese construit un aeroport mic pentru a ajuta comerțul.

— Se pare că pista este la câțiva kilometri de oraș, zise el.

În afară de câteva lumini, orașul era practic cufundat în întuneric. O autostradă iluminată șerpuia peste terenul plat către un turn mic, iar două hangare enorme și o pistă erau iluminate în noapte. Se întrebă ce-i aștepta la sol, dar se putea întrevedea deja, după farurile care goneau spre ei.

Două vehicule.

La ora asta, noaptea?

— Se pare că avem un comitet de întâmpinare, spuse el.

Cassiopeia era aproape de alt hublou din cabină:

— I-am văzut. Vin repede.

— Ministrul Tang este predictibil, zise Ni.

Sokolov rămase tăcut, dar nu-și putea ascunde grija care i se citea pe față.

— Stai calm, îi spuse Malone rusului. Știți cu toții ce aveți de făcut.

*

Ni se încordă din tot corpul. Aterizarea fusese lină, iar acum rulau către turn. Pista era slab iluminată, însă zona din jurul celor două hangare și a turnului era scăldată în lumina puternică a proiectoarelor de pe acoperiș, care făceau asfaltul negru să lucească. Avionul se opri, dar motoarele fură lăsate pornite.

Cassiopeia deschise ușa din spate și sări afară.

Ni sări după ea.

Merseră aproape 50 de metri și așteptară ca cele două vehicule, un Range Rover și o dubă deschisă la culoare, ambele cu însemnele poliției pe ele, să vină în trombă spre ei. Ni văzuse mii ca ele în toată China, dar nu fusese niciodată ținta vreunuia.

Își impuse să se liniștească.

Acum știa ce simțeau cei pe care-i investiga. Niciodată siguri de ceea ce avea să se întâmple, cu nervii încordați la maximum, cântărind ce ar putea să știe sau să nu știe cealaltă parte. Ajunse rapid la concluzia că era mai bine, cu siguranță, să te afli în afara cuștii și să te uiți în ea.

Cele două vehicule se opriră cu scârțâit de roți.

Din Range Rover coborî un bărbat sfrijit, scund, cu trăsături mai degrabă de tibetan decât de chinez din etnia han. Era îmbrăcat într-o uniformă oficială verde și trăgea adânc dintr-o țigară. Șoferul rămase în vehicul. Din dubă nu ieși nimeni.

Malone îi spusese la ce se gândise, iar Ni fusese de acord, odată ce, până la urmă, aveau puține opțiuni.

— Tovarășe ministru Ni, zise bărbatul, sunt Liang, de la poliția provincială. Am primit instrucțiuni să vă reținem, pe dumneavoastră și pe toți cei de la bordul acestui avion.

Ni se înfoie.

— Cine ți-a dat indicații?

— Beijingul.

— Sunt douăzeci de milioane de oameni la Beijing. Poți să fii mai exact?

Lui Liang păru să nu-i placă mustrarea, dar își recăpătă repede cumpătul și spuse:

— Biroul ministrului Tang. Ordinele au fost clare.

Cassiopeia stătea în dreapta lui Ni, privind. Erau înarmați amândoi. Arma lui era ascunsă sub haină, a ei era acoperită cu poalele cămășii.

— Știi cine sunt? îl întrebă el pe polițist în mandarină.

— Vă cunosc funcția. Aruncă chiștocul țigării departe.

— Și vrei în continuare să mă reții?

— Este un rus la bordul avionului? Un bărbat pe nume Lev Sokolov?

Cassiopeia prinsese numele, își dădu seama Ni, așa că-i spuse în engleză:

— Vrea să știe dacă este un bărbat pe nume Lev Sokolov cu noi.

Ea ridică din umeri și clătină din cap.

El se îndreptă către Liang.

— Nu din câte știm noi.

— Trebuie să percheziționez avionul acela. Ordonați pilotului să oprească motoarele.

— Cum dorești.

Ni se întoarse spre carlingă și făcu semne cu brațele, transmițând mesajul.

Nu se întâmplă nimic.

Se întoarse către polițist.

— Vrei să ordon ca ceilalți doi bărbați să coboare din avion?

— Ar fi excelent. Vă rog.

Se întoarse spre Cassiopeia și spuse:

— Adu-i încoace.

*

Malone urmări ceea ce se întâmplă de la vreo 30 de metri. Presupusese corect că cei pe care Tang îi trimisese să-i întâmpine se așteptau să fie vorba de patru oameni, așa că, după ce din avion ieșiseră doi, se așteptau ca la un moment dat să vadă ieșind încă doi.

Iar Cassiopeia se întorcea să-i ia.

*

Ni așteptă, în timp ce Cassiopeia se duse la ușa deschisă a cabinei și făcu semn.

Doi bărbați săriră jos și porniră cu toții spre locul unde erau Ni și polițistul.

Liang băgă mâna în buzunar și scoase o foaie împăturită.

Ni se temuse de acest lucru.

Liang despături pagina, iar Ni văzu o fotografie alb-negru cu o față inconfundabilă.

Sokolov.

— Nici unul dintre acești bărbați nu este rusul, spuse Liang. Celălalt bărbat trebuie să fie american. Acești bărbați sunt chinezi.

*

Malone văzu că lucrurile nu mergeau bine.

După ce roțile atinseseră pământul și în timp ce avionul rula către terminal, el și Sokolov făcuseră schimb de locuri cu piloții, care nu doriseră să se pună cu ordinele lui Ni Yong.

Îl văzu pe Ni făcând semn cu brațele din nou, părând că-i cere să oprească motoarele. Polițiștii nu se lăsaseră trași pe sfoară.

— Ce-ai să faci? întrebă Sokolov.

— Nu ceea ce se așteaptă ei.

*

Cassiopeia auzi motoarele avionului accelerând, elicele se învârtiră mai repede, iar fuzelajul viră la stânga și înaintă încet spre ei. Polițistul îi spuse ceva lui Ni pe un ton nervos, iar ea nu avu nevoie de un translator să-și dea seama ce zicea.

Polițistul arătă cu degetul, iar Ni se întoarse degajat și văzu avionul continuând să se apropie, mai repede acum.

40 de metri.

Cei doi piloți se panicară și o luară la fugă spre turn. Polițistul îi lăsă să plece, știind clar că nu erau bărbații pe care-i căuta.

Curentul elicelor puse în mișcare aerul uscat. Era plăcut. Ea purta aceleași haine de ieri, înmuiate în apa lacului chinezesc și prăfuite apoi cu țărână dintr-un mormânt vechi de 2200 de ani.

Avionul intră în linie dreaptă.

30 de metri.

Cotton își făcea intrarea.

În stil mare, ca de obicei.

68

Ni fu șocat de manevra lui Malone. Americanul îi spusese că, dacă șiretlicul nu ținea, avea să le acopere el spatele, dar nu-l lămurise cum. Știa puține despre Cotton Malone, în afară de cele câteva lucruri găsite de personalul său, care arătau că fusese un agent american extrem de respectat, capabil și inteligent.

Rotoarele gemene ale avionului se aflau la mai puțin de 20 de metri.

— Spuneți-i să oprească, răcni Liang să acopere vuietul. Unde se duce?

El se uită dezinvolt la polițist.

— Se pare că aici.

Luminile de semnalizare de pe aripi și coadă făcură noaptea să pulseze în roșu și verde. Se întrebă cât de departe intenționa Malone să meargă, dar era hotărât să rămână pe loc și să vadă cine ceda primul, avionul sau polițistul.

*

Malone își calculă apropierea, așteptă momentul potrivit, după care vira, întoarse fuzelajul și folosi aripa și elicea stângă ca armă.

Polițistul se aruncă la pământ, iar Ni și Cassiopeia Vitt făcură la fel.

Toți trei dispărură sub trenul de aterizare. Cei doi piloți plecaseră de mult. Șoferul Range Roverului se rostogoli afară din mașină chiar în momentul în care aripa trecea pe deasupra, iar elicea la doar treizeci de centimetri distanță.

Se instală panica, așa cum era și ideea.

Numai că era o problemă.

Când șoferul apăru și sări spre asfalt, Malone văzu că avea un pistol în mână.

*

Cassiopeia se rostogoli, mirosul asfaltului răcoros îi pătrunse în nări, iar zgomotul elicei o asurzi. Îi văzuse pe Ni și pe polițist culcându-se la pământ, dar și pe șoferul Range Roverului care apăruse ținând în mână un pistol.

Ea își scoase arma, ținti și trase. Glonțul lovi portiera mașinii după care se adăpostea șoferul.

Din nefericire, ea era descoperită.

Nu avea unde să se ascundă.

*

Ni auzi împușcătura și văzu că el și Cassiopeia erau vulnerabili. Nu aveau cum să se protejeze de riposta sigură care avea să urmeze. Doar dacă nu…

Își trase pistolul din toc și puse țeava la grumazul lui Liang, ținându-l țintuit de asfalt, cu o mână pe coloana vertebrală, iar cu cealaltă împungându-l cu arma în ceafă.

Avionul încheia un cerc complet, elicele erau acum departe, coada era undeva în stânga, iar botul revenise de unde plecase.

— Spune-i omului tău să se retragă, răcni Ni, împungându-l și mai tare cu arma.

Șoferul ochi, din câte se părea nesigur ce să facă. Situația asta scăpase de sub control, era cu mult mai mult decât cele cu care se confrunta în mod obișnuit echipa acestui departament provincial de poliție.

Liang zbieră ordinul.

— Spune-o clar, îi zise Ni.

Liang dădu alt ordin.

Cassiopeia era întinsă pe asfalt, cu pistolul îndreptat către Range Rover. El îi prinse privirea un moment și clătină din cap. Ea păru să înțeleagă că el încerca să negocieze o cale de ieșire.

— Spune-i să arunce arma departe, spuse Ni.

Liang se supuse.

Șoferul păru că nu voia o luptă și se conformă, ridicându-se în picioare după portieră, cu mâinile deasupra capului.

*

Malone încheie arcul de cerc și aduse din nou avionul cu botul spre cele două vehicule. Era mulțumit să-l vadă pe unul dintre polițiști la pământ, cu pistolul lui Ni în ceafă, pe celălalt cu mâinile în sus, iar pe Cassiopeia ridicându-se în picioare. Din câte se părea, diversiunea sa ținuse.

Dar îl cuprinse o neliniște.

Ce se-ntâmpla cu duba?

Trebuia ca înăuntru să fie cel puțin un șofer, însă nu existase nici o reacție la drama în desfășurare.

Ușile din spatele dubei fură date de perete.

Patru bărbați săriră afară, fiecare purtând câte o pușcă de asalt. Ocupară poziție la sol, într-un genunchi, cu puștile la ochi – două către avion și câte una spre Ni și Cassiopeia.

— Asta este o problemă, murmură el.

Își asumase un risc, mizând pe faptul că localnicii puteau să fie ori copleșiți, ori păcăliți. Părea că-i subestimase.

Elicele se învârteau în continuare și ar fi putut să atace din nou, dar ar fi fost o nebunie.

Ei ar distruge pur și simplu avionul cu gloanțe.

*

Ni ținu pistolul apăsat, în timp ce întăririle se așezară în poziție de tragere.

— Lăsați-mă să mă ridic, ordonă Liang, văzând că situația se schimbase.

Dar Ni ținu arma aproape.

— Nu puteți câștiga această bătălie, spuse Liang.

Nu, nu putea.

Nesigur până unde mergeau ordinele lui Tang, dar amintindu-și ce se întâmplase în mormânt și amenințările de după aceea, Ni își retrase arma și se ridică în picioare.

Motoarele avionului se opriră.

Părea că Malone își dăduse seama de același lucru.

Pierduseră.

69

Tang sări din elicopter în iarbă, pe o pajiște întunecată de lângă orașul Batang. Știa ce se afla în jur. Vârfuri etajate, ghețari strălucitori, păduri și râuri pline de nămol, alimentate de cascade ce cădeau de la sute de metri, în voaluri perfecte de apă. Vizitase cătunul de multe ori când era tânăr, coborând drumul lung de pe munte ca să ia orez, carne, ardei iute, varză și cartofi – orice avea nevoie frăția.

Stătea să se crape de ziuă, dar lumina venea încet în munți. Trase în piept aerul cristalin și redescoperi puterea pe care-o dobândise odinioară în acest ținut singuratic. Era un loc unde nu exista cale de mijloc – nopți negre, zile strălucitoare –, cu aerul primejdios de rarefiat, soarele fierbinte, umbrele înjunghiind pământul ca gheața neagră.

Batangul dormea la 100 de metri distanță. Cam 3000 de oameni trăiau aici, iar puține lucruri se schimbaseră. Case văruite, împodobite cu ocru roșu și cu acoperișuri plate. Un târg, plin de pelerini, oi, iaci și negustori. Unul printre multe altele care împodobeau covoarele răzlețe, verzi, dintre piscurile gri, împrăștiate ca niște zaruri în peisaj. Aici legăturile culturale țineau mai mult de sud și vest decât de est. O lume într-adevăr în sine, motivul pentru care *Ba* alesese cu mult timp în urmă acest loc să fie casa sa.

Porni peste pământul bătătorit, cu Viktor alături.

Elicopterul se ridică spre cerul de culoarea somonului. Zgomotul rotoarelor se estompă, iar pajiștea se cufundă într-o tăcere adâncă.

Yechengul era la mai puțin de 30 de minute de zbor spre nord.

Spera să fi avut succes acolo și ca elicopterul să se întoarcă cu Ni Yong și Lev Sokolov. Purta aceleași haine murdare. În timpul zborului mâncase în silă câteva din rațiile de la bord. Era pregătit. Pentru această zi. Pe care o aștepta de două decenii.

— Ce se va întâmpla? întrebă Viktor.

— Nu te privește pe tine.

Viktor se opri.

— Nu mă privește pe mine? Am ucis un pilot pentru tine. Ți i-am livrat pe Malone, Vitt și Ni Yong. Ți-am făcut jocul, exact așa cum ai ordonat. Și nu mă privește pe mine?

Tang se opri și el, dar nu se întoarse. În schimb își aținti privirea asupra munților îndepărtați, spre vest, de dincolo de Batang, și către ceea ce știa că-l aștepta acolo.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Nu avea nevoie să se întoarcă cu fața spre Viktor ca să vadă arma îndreptată spre el. El îi permisese să-și păstreze arma.

— Ai de gând să mă împușți? îl întrebă el calm.

— Ar putea să rezolve multe probleme și nu în ultimul rând nerecunoștința ta.

Rămase cu spatele la Viktor.

— Asta vor rușii să faci? Să mă omori? Ar fi mulțumiți dacă ai face asta?

— Tu plătești mai bine.

— Iar tu mi-o spui întruna. Se hotărî să fie diplomat, cel puțin până când aveau să fie eliminate toate amenințările. Află că am nevoie de ajutorul tău. Îți cer pur și simplu răbdare. Totul se va clarifica în orele următoare.

— Ar fi trebuit să mă duc la Yecheng.

Viktor i-o ceruse, dar el îl refuzase.

— Nu era nevoie de tine acolo, îi spuse Tang.

— De ce sunt aici?

— Pentru că ceea ce caut eu este aici.

Și porni din nou la drum.

*

Malone stătea, împreună cu Cassiopeia, pe o podea murdară de cărămidă. Erau ținuți separat de Ni și Sokolov, deși erau reținuți cu toții lângă pista de aterizare, înăuntrul terminalului mic, închiși într-un fel de depozit cu pereți de oțel, iluminat de un bec galben, prăfuit.

— N-a mers nimic cum trebuia, zise Cassiopeia.

El ridică din umeri.

— E tot ce-am putut să fac din scurt, îi răspunse.

Aerul fetid mirosea a tomberon. El se-ntrebă ce ținuseră înăuntru de curând.

— Mă-ndoiesc că Sokolov e în pericol, spuse Malone. Cel puțin pentru moment. Tang a avut mult de furcă să-l recupereze. Cu Ni, însă, e altă treabă. Eu cred că orice are să i se întâmple nu va fi de bine.

Cassiopeia stătea jos, cu brațele în jurul genunchilor îndoiți. Arăta obosită. El clar era, deși apucaseră să doarmă amândoi în timpul zborului. Ședeau aici de mai bine de o oră, fără să se-audă un sunet de afară.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Ne jucăm de-a baba oarba.

Ea zâmbi.

— Ești mereu așa de optimist?

— E mult mai bine decât cealaltă variantă.

— Tu și cu mine avem niște probleme.

El știa.

— Mai târziu. OK?

Ea încuviință din cap.

— De acord, mai târziu.

Dar ceea ce rămăsese nerostit era clar. *Atât timp cât exista un mai târziu*.

Un zgomot nou le invadă tăcerea.

Rotoare de elicopter.

*

Ni stătea în încăperea iluminată. Singura ei fereastră era păzită de afară de unul dintre bărbații cu puști automate. Altul stătea, cu siguranță, de cealaltă parte a ușii închise. Se întrebă ce se întâmplase cu Malone și Vitt. Era limpede, Tang îi voia pe el și pe Sokolov în viață. Văzu pe fața lui Sokolov umbra înfrângerii, dar nu panica la care se așteptase.

— De ce nu s-a gândit altcineva niciodată la ce-ai descoperit tu? îl întrebă el pe rus în mandarină. Malone spune că rușii știau despre petrolul infinit de mult timp.

— Nu e așa de simplu pentru ei. Câte eșantioane de petrol vechi de 2000 de ani există pe planetă? Eșantioane verificabile, care să poată fi comparate cu eșantioane din perioada modernă, extrase din același zăcământ? Sokolov făcu o pauză, cu ochii în podea. Doar un singur loc de pe planetă are așa ceva. Aici, în China. Nimeni altcineva nu a fost capabil să foreze în căutare de petrol cu atât de mult timp în urmă. Numai chinezii. Dovada este aici. Nicăieri altundeva. Vorbea încet, de parcă îi părea rău că făcuse descoperirea.

— Fiul tău va fi bine.

— De unde știi?

— Ești prea valoros. Tang știe că băiatul este singura lui putere reală de negociere pe care o are cu tine.

— Cel puțin până când află ce știu.

— I-ai spus?

— Puțin. Dar nu totul.

Ni își aminti dezgustul cu care rusul vorbise în avion.

— Nu suntem toți ca Tang, se simți el obligat să-i spună.

Sokolov își ridică privirea pentru prima dată.

— Nu. Dar sunteți toți chinezi. Este destul de rău.

*

Tang mergea pe singura stradă din Batang și observă că rămăsese un loc cu clădiri mohorâte și străduțe fără umbră, toate prăfuite. Cărucioare de lemn împânzeau marginile drumului, iar două camioane erau parcate în unghiuri ciudate. Două roți de rugăciune scârțâiau la fiecare răsucire, iar clopotele sunau. Un mastif uriaș se repezi, de pe una dintre străduțe, dar se rostogoli pe spate, tras înapoi de sfoara întinsă la maximum cu care era legat de zgardă. Câinele se ridică și se năpusti din nou, părând hotărât fie să întindă, fie să rupă priponul.

Tang se întoarse către animalul care lătra.

Un gong atârna, suspendat de grinzi cu niște curele de piele, la câțiva metri depărtare. Curând avea să anunțe că începea o nouă zi.

Un hotel mic, pe jumătate în ruină, cu ușile întredeschise și pereții tencuiți cu pietriș, se ivi sinistru. Nici el nu se schimbase prea mult.

Câinele continuă să latre.

— Trezește-l pe proprietar, îi ordonă el lui Viktor.

Știa că aventurarea în munți altfel decât la lumina soarelui era o nebunie. Cărările erau fragile și exista riscul să se prăbușească roci. Lumina tot mai puternică a zilei și ceața care se ridica lăsau deja să se vadă culmile îndepărtate.

Nu avea să dureze mult.

*

Lui Ni nu-i mai era frică. Mormântul lui Qin Shi, în subteran, de care nici măcar nu se știa că exista, fusese locul perfect în care Tang să-l ucidă. Dar s-o facă aici, cu atâția martori, părea să iasă din discuție. Nici măcar prim-vicepremierul nu putea să țină așa ceva secret. În schimb, își dădu seama că aveau să fie duși într-un loc tainic, iar zgomotul rotoarelor care se apropiau arăta că această concluzie părea corectă.

Sokolov reacționă și el la zgomot.

— Mergem în locul în care este fiul tău, îi spuse Ni.

— De unde știi?

— Tang are nevoie de noi amândoi în viață. De mine doar puțin timp. De tine, mult mai mult. Așa că te va lăsa împreună cu fiul tău, ca să vă împăcați.

— Nu ți-e frică?

— Mi-e mai frică de eșec.

Sokolov păru să înțeleagă.

— Cum rămâne cu Malone și Vitt?

— Mă tem că situația lor e mult mai rea.

70

Malone ascultă rotoarele elicopterului accelerând, apoi estompându-se. Aeronava staționase doar câteva minute, suficient de mult, presupuse el, ca Ni și Sokolov să fie urcați la bord.

— E rândul nostru, îi spuse Cassiopeei.

Încă stăteau amândoi jos, pe podea.

— Dar noi nu vom fi duși în zbor de-aici, zise ea.

— Am putea. Numai că vom ateriza un pic altfel.

Erau străini, se aflau aici ilegal, niște spioni pe care nu avea să-i revendice nimeni sau de care să doară pe cineva în cot. Unul dintre riscurile profesionale ale fostului său loc de muncă.

Nu trebuia s-o spună el. Ea știa. Aveau să-și încerce norocul cu prima ocazie. Odată ce, literalmente, nu aveau nimic de pierdut.

Scârțâitul metalului anunță că ușa de oțel era descuiată. Cassiopeia dădu să se ridice, dar el îi puse o mână pe genunchi și clătină dezaprobator din cap. Ea rămase pe podea.

Ușa se deschise larg, iar comandantul poliției, de mai devreme, intră înarmat cu un pistol. Nu arăta prea fericit.

— O noapte grea? zise Malone.

Se întrebă dacă bărbatul înțelesese. Dar aici nu era Beijingul sau estul Chinei, unde se vorbea engleză curent. Erau la mama dracului în mijlocul pustietății. Bărbatul le făcu semn să se ridice și să iasă. De cealaltă parte a intrării așteptau alți doi bărbați cu puști automate.

Malone îi studie. Erau amândoi tineri, nesiguri și agitați. De câte ori se aflaseră în situația asta înainte? Nu de multe ori, presupuse el.

Comandantul făcu semn din nou.

Observă că ușa de oțel, care se deschidea în afară, nu avea zăvor, ci doar un mâner și o limbă culisantă care, după ce ușa era închisă, intra într-un canal de oțel și era nevoie de o cheie pentru a fi deschisă.

— Cred că oamenii ăștia nu înțeleg engleza, mormăi el spre Cassiopeia.

Șeful dădu semne că-și pierdea răbdarea cu pălăvrăgeala lor, dar păru să nu înțeleagă ce spuneau. Malone zâmbi și

spuse pe un ton calm, fără să-și piardă deloc zâmbetul de pe buze:

— Miroși ca un porc.

Comandantul îi fixă, la rândul lui, fără să reacționeze la insultă, doar făcându-le alt semn cu arma să iasă.

Malone se-ntoarse către Cassiopeia și zise:

— Nu știe englezește. Doamnele au prioritate. Fii gata de acțiune.

Ea ieși pe ușă.

El îl văzu pe șef dându-se îndărăt, să-l lase să treacă, exact așa cum se gândise că avea să facă omul. Astfel polițistul putea să se apere, dacă ei încercau să facă ceva, distanța dintre ei oferindu-i protecție.

Cu o excepție.

Când ieși, Malone trânti ușa cu piciorul drept și o închise, blocându-l pe polițist înăuntru. În același timp, îl lovi cu cotul pe bărbatul cel mai aproape de el, împingându-l în spate, pe-o parte.

Cassiopeia se năpusti asupra bărbatului de lângă ea și-l lovi cu piciorul în piept.

Amândoi paznicii fuseseră luați ca din oală.

Malone se repezi înainte și-i dădu omului său un pumn în față. Paznicul încercă să riposteze, în timp ce ținea strâns arma în mână – o idee proastă –, dar Malone nu-i lăsă timp de gândire. Îi mai aplică trei lovituri scurte, iar bărbatul se prăbuși. Îi luă arma și pistolul din tocul de la brâu.

Se întoarse și o văzu pe Cassiopeia într-o mică dificultate.

— Grăbește-te, zise el.

Două lovituri de pumn ale bărbatului ratară ținta, cum ea se feri. Paznicul își pierduse deja arma, care zăcea pe podea. Cassiopeia atacă, dar lovitura abia îi șterse gâtul adversarului. Atunci ea se-nvârti și sări, lovindu-l în piept cu piciorul drept, prin răsucire. Altă lovitură cu piciorul îl izbi de perete și termină cu două lovituri în gât, care-l făcură pe paznic să se scurgă la podea.

— Ți-a luat destul de mult, zise el.

— Ai fi putut să mă ajuți.

— De parcă-ai fi avut nevoie.

Ea-i luă pistolul bărbatului din toc și ridică pușca. Șeful nu reprezenta nici o amenințare, închis în încăperea de oțel, bătând în ușă și țipând ceva, înăbușit, în chineză.

— Erau încă doi mai devreme, spuse ea, cu puști. Plus cei doi șoferi.

El făcuse deja socoteala.

— Propun să ne mișcăm cu prudență, zise.

El se furișă aproape de una dintre ferestre, se uită afară și zări Range Roverul parcat la vreo 45 de metri. Duba nu se vedea.

Ceea ce-l îngrijoră.

— Să sperăm că sunt în Rover, spuse el.

Se duseră la ușă și o întredeschiseră cu prudență. Noaptea se profila tot groasă și grea, iar pista de aterizare era liniștită.

— Ori ne duceau undeva să ne omoare, ori aveau să ne omoare aici, spuse el. Oricum aveau nevoie de dubă.

El văzu că și ea credea la fel.

— N-are sens să mai stăm pe-aici.

Ea ieși, cu pușca de asalt înainte.

El o urmă.

Patruzeci și cinci de metri îi despărțeau de Rover. El scrută întunericul. Calea era inundată în lumina reflectoarelor de pe acoperiș. Erau la jumătatea drumului către obiectiv, când huruitul unui motor tulbură tăcerea, iar duba apăru de după unul dintre hangare, îndreptându-se spre ei.

El văzu un braț întins afară, pe partea pasagerului, cu un pistol.

Cassiopeia nu ezită și trase o rafală de baraj, spre parbriz, cu pușca automată. Pistolul dispăru de la geam, din cauza gloanțelor, iar duba se învârti spre dreapta, derapând pe două roți în timp ce lua un viraj prea brusc, scăpă de sub control, alunecă pe-o parte și se izbi de unul dintre hangare.

Ei o luară la goană către Range Rover și săriră înăuntru. Malone la volan. Cheile atârnau în contact.

— În sfârșit a mers și ceva cum trebuie.

El călcă accelerația și ieșiră în viteză din incinta împrejmuită.

— E o problemă, spuse Cassiopeia.

El ascultă.

— Cum ajungem acolo? Cu siguranță nu putem să oprim să întrebăm încotro să mergem.

— Nici o problemă.

Băgă mâna în buzunarul de la spate și scoase o foaie împăturită.

— Am păstrat harta pe care a folosit-o Ni în avion. M-am gândit că am putea să avem nevoie de ea.

71

BATANG
Ora 7.00 dimineața

Tang stătea la fereastră și își ferea ochii de o geană aurie de soare care încununa crestele dinspre est. Savurase o ceașcă de ceai negru, dulce, parfumat cu nucșoară. Aproape că se așteptase să audă vaierul romantic al cochiliei, tonul ei care răsuna ca un corn de ceață, răsfrângându-se până departe pe stânci. Odinioară, un frate sufla în scoică în fiecare zi, în zori, de pe zidurile mănăstirii.

Aruncă o privire în jos, spre stradă.

Batangul se trezea la viață, un firicel de oameni îngroșându-se încet într-un pârâu. Cei mai mulți purtau mantii de lână, până la glezne, cu brâuri roșii, glugi de culoare șofranului și gulere înalte care protejau de vântul ce lovea clădirea și zgâlțâia pereții de lemn. Știa că vremea de aici era schimbătoare, mai ales în această perioadă a anului. Deși, atât de sus, aerul de primăvară târzie avea să fie surprinzător de cald, încins de ultravioletele pe care atmosfera rarefiată nu putea să le oprească.

Viktor era la parter, mânca. Tang fusese informat, în urmă cu două ore, pe telefonul prin satelit, că Ni și Sokolov plecaseră din Yecheng, în custodie. Ordonase elicopterului să-i predea deținuții și apoi să vină după el, la șapte și jumătate. Fusese încântat să afle că Malone și Vitt fuseseră capturați și, presupuse el, deja morți.

Toate se așezau, în sfârșit, la locul lor.

Trase în piept aerul cald, înmiresmat de lămpile cu unt gras. De cealaltă parte a geamurilor se auzea, înfundat, zăngănitul de cristal al clopotelor.

Se deschise ușa.

Se întoarse.

— E timpul să plec, îi spuse lui Viktor. Elicopterul se va întoarce în curând.

Pe pat era echipamentul pe care Viktor îl adusese mai devreme. Frânghie, rucsac, lanternă, cuțit și o jachetă căptușită cu lână.

— Urcatul pe jos până la galerie durează o oră și ceva, spuse Tang. Poteca pornește din vestul orașului și șerpuiește

în sus. Galeria este de cealaltă parte a crestei, imediat după un pod suspendat. Statui ale lui Buddha sculptate în stâncă, dincolo de pod, arată drumul. Nu este greu de găsit.

— Ce s-a întâmplat în Yecheng?

— Nu este important.

Viktor Tomas era, din câte se părea, îngrijorat în continuare de Cassiopeia Vitt. Ciudat. În ceea ce-l privea pe Tang, femeile nu erau nimic altceva decât o distracție. Bărbați ca Viktor ar trebui să simtă la fel. Curios că el nu simțea așa.

Viktor își adună echipamentul și trase pe el jacheta de piele.

— Mergi pe poteca aia, spuse Tang. Asigură-te că nu te urmărește nimeni de aici. Să vii la galerie neobservat și să intri cu prudență. Mi s-a spus că sunt puțini oameni acolo, așa că ar trebui să poți să pătrunzi cu ușurință. Porțile principale sunt lăsate deschise.

— Am să-ți acopăr spatele, zise Viktor. Dar, ministrule, ai o problemă mai urgentă.

Lui Tang nu-i plăcură nici vorbele, nici tonul.

— De ce spui asta?

— Pentru că Malone și Cassiopeia tocmai au intrat cu o mașină în oraș.

*

Cassiopeia admira Batangul. Ziduri de chirpici văruite, luni și sori roșii desenate deasupra ușilor, lemne de foc și cărămizi de bălegar îngrămădite pe acoperișuri, toate tipice în regiune. Un amestec de mongoli, chinezi, arabi și tibetani care, spre deosebire de locuitorii din țările lor, învățaseră să trăiască împreună. Ei tocmai parcurseseră, timp de aproape două ore, cu mașina, un peisaj scheletic, despuiat până la oasele-i de piatră, pe un drum accidentat.

— Stomacul meu încă se resimte de la rațiile alea, spuse Malone coborând din Rover.

Pe drum găsiseră hrană în vehicul, niște batoane tari ca piatra din firimituri de biscuiți și lapte praf amestecate cu untură, crezuse ea. Dulci ca mucavaua. Și stomacul ei era deranjat de la batoane și zdruncinături. Era ciudat că i se făcuse rău de mașină – una dintre slăbiciunile pe care nu-i plăcea să le afișeze și despre care nu dorea să discute –, dar pământul solid de sub picioare o făcu să se simtă mai bine.

— Ni a spus că mănăstirea este la vest de oraș, zise ea. Va trebui să întrebăm unde se află.

Fețe precaute se uitau la ea și la Malone. Aruncă o privire în sus și zări doi corbi încăierându-se pe cerul dimineții.

Aerul era clar că se rarefiase, iar pentru a compensa se pomeni respirând mai repede, dar își spuse să se oprească, pentru că nu avea să rezolve nimic.

— Întrebatul nu pare o idee bună, spuse Malone de lângă capotă.

Ea fu de acord.

— Nu cred c-au parte de mulți străini ca noi, aici.

*

Tang se îndepărtă de geamul murdar și slăbit în cercevea.

— Se pare c-ai avut dreptate despre Malone, îi spuse el lui Viktor. Este un om de respectat.

— La fel și ea.

Se-ntoarse către Viktor.

— Îmi tot amintești asta.

Frustrant, dar părea că avea nevoie la nesfârșit de străin.

— Am să plec. Ține-i ocupați pe ăștia doi până mă îndepărtez de oraș.

— Și ce să fac *după* ce-i țin ocupați?

— Asigură-te că se-ndreaptă către munți. Sunt soldați acolo, pe care-i putem folosi acum.

— Soldații ăștia au treabă și cu mine?

— Puțin probabil. Din moment ce știi despre ei.

Dar Tang se întrebă dacă Viktor îl credea. Era greu să afli ceva despre acest bărbat precaut. Întotdeauna părea c-ar mai coace ceva. Ca acum. Venise în cameră știind că Malone și Vitt erau aici, dar ținuse informația până ce fusese *el* dispus să o dezvăluie.

Din fericire avea să scape de bărbatul ăsta până-n amurg.

Împreună cu toți ceilalți.

*

Malone auzi zgomotul în același timp cu Cassiopeia. Bufnitura ritmică a rotoarelor. Înfundată, constantă, hipnotică, semănând cu bătaia inimii.

— Ăsta e un elicopter, spuse el.

— Se apropie.

El își încordă privirea spre cerul mai strălucitor ca niciodată și văzu aeronava, coborând dinspre nord, la câțiva kilometri. Elicopterul trecu peste piscuri și apoi se îndreptă către o pajiște cu flori-de-colț, de partea cealaltă a marginii orașului. Verdele caracteristic și steaua roșie de pe o parte arătau clar cine era proprietarul.

Armata Populară de Eliberare.

— Este pentru Tang, spuse o voce.

Malone se-ntoarse.

Viktor era la 3 metri de el.

*

Tang ieși din hotel pe ușa din spate. Proprietarul fusese extrem de serviabil, cele câteva sute de yuani pe care i le dăduse Viktor curmând orice întrebări. Trecu pe lângă un atelier de tâmplărie, unul de titireze de lemn, o lăcătușerie și o croitorie, pe o străduță din spate care dădea drept într-o pajiște, la marginea de nord a orașului. La celălalt capăt al străduței se vedeau flori-de-colț colorate.

Auzi elicopterul apropiindu-se.

Faptul că Malone și Vitt erau în continuare în viață era o problemă. Ei erau niște necunoscute de la bun început, folosiți ca avantaj, dar acum se apropiau prea mult. Iar timpul se scurgea.

Luă telefonul și sună la birou, recunoscător că legătura prin satelit nu era afectată de terenul muntos. Asistentul-șef răspunse imediat.

— Spune-le prietenilor noștri de la Islamabad că vreau să facă așa cum le-am cerut.

— Așteaptă să primească vești.

— Asigură-te că înțeleg că succesul este tot ceea ce contează. Nimic altceva. Asigură-i că nu voi uita favoarea.

— Tot o singură țintă?

— Nu. Trei. Și le vreau eliminate pe toate.

72

Malone îl studie pe Viktor. Avea un colac de frânghie pe un umăr, un rucsac pe celălalt, era îmbrăcat într-o geacă groasă, închisă cu fermoar în față.

— Unde te duci? De parcă ar mai avea rost să te mai întreb, spuse Malone.

— Ce faceți voi aici? îi replică Viktor

Cassiopeia făcu un pas înainte.

— Tang îi are pe Ni și pe Sokolov, zise ea.

— Știe deja asta, spuse Malone. Ești un tip ocupat. Mai întâi ai răpit-o pe Cassiopeia, ai torturat-o, ai lăsat-o să evadeze, apoi ne-ai lăsat să zburăm într-o ambuscadă a chinezilor. După aceea ai dispărut și ne-ai lăsat să fim aproape omorâți de încă două ori. Acum ești aici.

— Ești încă viu, nu? Ți-am salvat pielea jalnică în mormântul ăla.

— Nu. L-ai salvat pe Ni. Asta face parte din misiunea ta.

— N-ai habar tu de misiunea mea.

Malone văzu elicopterul ridicându-se pe cerul dimineții.

— Tang pleacă? întrebă el.

— Trebuie să plec, spuse Viktor.

— Și noi, zise Cassiopeia.

— Rușii vor să se asigure că Ni Yong este viitorul premier al acestui loc uitat de Dumnezeu, spuse Malone. Și-l vor pe Sokolov înapoi.

— Fii serios, Malone. Tu crezi că ei sunt singurii care vor asta? De ce crezi că era Stephanie Nelle la Copenhaga? Lucrez pentru ea. Știa că o aveam pe Cassiopeia. Ea a dat aprobarea. Tot ea a vrut ca tu să fii implicat. Nu eu sunt cel care manipulează aici, sunt doar un pion de pe tabla de șah. La fel ca voi doi.

Conștientizarea acestui fapt îl izbi amarnic pe Malone. Stephanie îl jucase pe degete. *Crede-mă, mi-am făcut socoteala. Nu mă bazez pe Ivan sută la sută*.

Acum știa ce voise să spună.

— Eu doar îmi fac treaba, spuse Viktor. Fă-o și tu pe-a ta sau dă-te dracu' la o parte din drum.

Malone îl apucă pe Viktor de braț:

— Ai riscat viața Cassiopeei în jocul ăsta.

— Nu. Stephanie a făcut-o. Dar ce noroc pe capul nostru că erai tu prin preajmă să salvezi situația.

Malone îl îmbrânci pe Viktor.

Colacul de frânghie îi căzu de pe umăr, iar rucsacul îi alunecă, eliberându-i și celălalt braț.

Dar Viktor nu ripostă.

— Ți-a plăcut să-l omori pe pilotul ăla? întrebă Malone. Să-l spulberi pe cer? Și asta a făcut parte din misiunea ta?

Viktor rămase tăcut.

— Ești un criminal, continuă Malone. L-ai omorât pe pilotul ăla doar ca să ne ademenești pe noi. Să ne arăți că ești de partea noastră. Apoi, imediat ce-am ajuns la mormânt, hopa și tu, încercând să ne omori din nou. Una dintre lanternele alea care căutau prin norul de vapori era a ta.

Ochii lui Viktor se umplură de furie.

— Ți-a plăcut s-o torturezi pe Cassiopeia? Să mă necăjești cu ceea ce s-a întâmplat? Ai turnat apa tu însuți?

Viktor se aruncă asupra lui Malone, luându-l cu el, sus, pe capota Range Roverului. Strada se goli în jurul lor, iar ei se rostogoliră pe pământul tare. Malone se eliberă din strânsoare și sări-n picioare, dar Viktor, mai rapid, era deja sus și-i trase un șut în stomac.

Malone rămase fără suflare.

Se îndreptă, se roti și-i șterse lui Viktor un pumn năprasnic în piept. Luptă cu aerul rarefiat, trăgând în piept guri mari, opintindu-se din plămâni, în timp ce lumea se-nvârtea cu el. Lipsa de oxigen și lovitura de la Viktor îl buimăciseră mai mult decât se așteptase.

Își reveni, se concentră și înaintă.

Viktor îl înfruntă, dar Malone era pregătit, se feri de-o lovitură, apoi de încă una și-i dădu cu putere un pumn drept în stomac. Îi mai dădu doi pumni. Lovea ca-n stâncă, dar nu se domoli. Un upercut în maxilar, iar Viktor se clătină, i se-nmuiară genunchii și-apoi se prăbuși. Malone așteptă să vadă dacă Viktor avea să se ridice, dar rămase jos.

Malone trase adânc aer în piept. La dracu' cu înălțimea asta. Se-ntoarse și porni înapoi către Cassiopeia.

N-apucă să vadă ce-l lovi, dar ceva tare îl croi drept pe șira spinării. Se-ndoi de durere, iar genunchii-i cedară. Altă lovitură peste umeri îl aruncă-nainte, se prăvăli peste pavaj și apoi se rostogoli, cu Viktor deasupra, pe care-l apucă bine cu ambele mâini de geacă și-l împinse-n sus.

*

— Opriți-vă, țipă Cassiopeia.

Se uitase cum Viktor înșfăcase o lopată proptită lângă una dintre ușile unei prăvălii și-l atacase din unghiul mort pe Malone, în timp ce se retrăgea. Apoi îi mai dăduse una. Acum era călare pe Cotton, clar ametit, și se pregătea să-l dea cu capul de pavaj.

— Dă-i drumul, zise ea, uitându-se fix în ochii plini de furie ai lui Viktor.

El respira repede și greu.

— Dă-i drumul, spuse ea din nou, mai încet.

— Ți-am spus eu că data viitoare va fi altfel, murmură Viktor, dându-i drumul, și se dădu jos de pe el.

Spectatorii se îndepărtară încet. Bătaia se terminase. Nu se vedea nici un polițist. Cassiopeia se-ndoia că orașul ăsta avea vreunul. Viktor se duse la rucsacul lui, îl puse la loc pe umăr, apoi își trecu brațul stâng prin colacul de frânghie.

Coton, încă la pământ, își duse mâna la coloană.

— Tang a ordonat un atac asupra voastră, spuse Viktor. Pakistanezilor. Frontiera este acolo, sus, pe drumul către mănăstire. Sunt soldați, acolo, așteaptă.

— Îți dai seama că probabil a ordonat atacul ăsta și împotriva ta, zise ea.

— Mi-a trecut prin cap. Este motivul pentru care urc primul. Aș prefera ca nici unul dintre voi să nu mă urmeze, dar nu mă veți asculta, nu?

— Vei avea nevoie de ajutor.

— Malone avea dreptate. Ți-am pus viața în pericol de prea multe ori.

— Dar mi-ai și salvat-o.

— N-o mai fac iar.

— S-o pui în pericol? Ori s-o salvezi?

— Nici una, nici alta, dar, de vreme ce știu că nu vei sta aici, poteca din vestul orașului duce la un pod suspendat. Dincolo sunt niște sculpturi care arată drumul către galerie. Așteaptă o oră. Ar trebui să fie suficient să fac ceva. Poate reușesc să-i îndepărtez. Viktor arătă spre Cotton. El n-o să fie gata, oricum, să plece până atunci.

El dădu să plece.

Ea-l apucă de braț și-l simți cum se-nfioră.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă ea.

— De ce-ți pasă?

— De ce nu mi-ar păsa?

El arătă cu capul spre Cotton.

— De ce nu mi-ai spus pur și simplu, în Belgia, că lucrai pentru Stephanie?

— Nu e genul meu.

— Să mă torturezi este?

— Să nu crezi că mi-a făcut plăcere. N-am avut de ales.

Ea-i văzu durerea din ochi.

— Ești loial față de ceva? voi ea să știe.

— Față de mine.

Dar ea nu se lăsă păcălită.

— Ești mai mult decât vrei să-i lași pe alții să vadă.

El arătă iarăși spre Cotton.

— Cam ca el.

În acel moment ea-și dădu seama.

— Ai vrut o bătaie aici, nu-i așa? îl întrebă.

— A trebuit să vă întârzii plecarea. Spune-i că regret lovitura ieftină, dar mi s-a părut singura modalitate să vă încetinesc.

— Ești aici să-l omori pe Tang?

— Le-ar plăcea multora. Am avut ocazia, cu doar puțin timp în urmă, să-l împușc.

— De ce n-ai făcut-o?

— Ar fi fost prea devreme. Trebuie să aflu ce se-ntâmplă în munții ăștia. Ni este sus. Trebuie să-l scot de-acolo.

— Ce-ai de gând să faci cu Sokolov?

El nu-i răspunse.

— Ai să-l omori?

Iarăși tăcere.

— Spune-mi, zise ea, ridicând tonul.

— N-ai decât să ai încredere în mine.

— Am.

— Atunci vom fi în regulă.

Iar el plecă.

73

Ni își admira închisoarea. Dormitorul era spectaculos. Coloane de marmură, pe care șerpuiau de jos și până sus dragoni în basorelief, se-nălțau către tavanul casetat. Frescele de pe pereți zugrăveau călătoria unui împărat, un perete înfățișându-l în timp ce pleca de la palat, procesiunea întinzându-se prin munți, pe alți doi pereți, și terminându-se pe-al patrulea, cu un grup de clădiri împestrițate cu purpuriu, gri și nuanțe de ocru, ridicându-se de pe versantul muntelui.

Aici. Chiar acest loc.

Așa cum ilustra artistul, și cum Ni văzuse din elicopter venind încoace, ghețari se înălțau solemn deasupra unei văi sterpe.

El și Sokolov fuseseră aduși în zbor direct de la Yecheng. Fuseseră tratați bine, escortați de la o pistă de aterizare, din afara zidurilor, de către doi bărbați tineri, frumos îmbrăcați în robe de lână, cu părul prins în coc, cu ciucuri roșii, în vârful capului, și cu mijlocul înfășurat în eșarfe țesute, roșii.

O lampă cu unt cât o chiuvetă, din cupru forjat, ardea într-un colț, parfumând încăperea. Ferestrele erau deschise, lăsând aerul răcoros să se strecoare înăuntru, îndulcind puterea hipnotică a flăcării. Din când în când se auzea mugetul îndepărtat al unui iac. Ni își dădu seama că nu exista pericolul ca el să evadeze, odată ce ferestrele dădeau într-o curte împrejmuită de ziduri.

Sokolov ședea pe unul dintre cele câteva scaune lăcuite, niște piese de mobilier splendide prin detalii și compoziție. Covoare scumpe acopereau pardoseala de marmură. Din câte se părea, *Ba* credea în traiul confortabil.

Se deschise ușa.

Ni se-ntoarse și-l văzu pe Pau Wen.

— Mi s-a spus că te-ai întors în China, îi zise Ni bătrânului.

Pau purta o robă galben-aurie, o alegere cromatică interesantă, dat fiind că Ni știa că simboliza tronul. Alți doi tineri stăteau în spatele lui Pau, purtând fiecare câte o arbaletă încărcată, gata să tragă.

— Ministrul Tang este pe drum, spuse Pau.

— După mine? întrebă Sokolov.

Pau încuviință din cap.

— Descoperirea ta revoluționară este vitală pentru ceea ce a plănuit.

— De unde știi despre descoperirea mea?

— Karl Tang face parte din frăția *Ba*.

Ni își aminti conversația telefonică și despărțirea dintre Pau și Tang.

— Minți bine, îi spuse el.

Pau păru să înghită insulta.

— Am făcut parte din frăție aproape întreaga mea viață de adult. Am fost supus cuțitului la vârsta de 28 de ani. M-am ridicat ca Hegemon la 40 de ani. Dar să nu te îndoiești vreodată că iubesc China. Cultura ei. Moștenirea ei. Am făcut tot ceea ce am putut să o apăr.

— Ești un eunuc, la fel de înșelător ca toți cei dinaintea ta.

— Dar s-au aflat mulți printre noi care au făcut lucruri mărețe, care și-au îndeplinit sarcinile cu pricepere și cinste. De fapt, ministrule, istoria arată că aceștia au fost cu mult mai mulți decât ceilalți.

— Iar tu printre care te numeri? întrebă Ni.

— Nu sunt un monstru, spuse Pau. M-am întors acasă de bunăvoie.

Ni nu fu impresionat.

— Și de ce, mă rog?

— Ca să văd cine va conduce China.

— Pare deja decis.

— Cinismul tău este autodefetist. Am încercat să te avertizez cu privire la acest lucru în Belgia.

— Unde este fiul meu? întrebă Sokolov. Mi s-a spus că este aici.

Pau făcu un semn, iar cei doi frați care stăteau în spatele lui se despărțiră. Alt frate înaintă ținând de mână un băiețel, cam de 4-5 ani, care avea fața și părul lui Sokolov. Băiatul își văzu tatăl și se repezi înainte. Se îmbrățișară, iar Sokolov începu să spună cuvinte în rusă ca o moară stricată, hohotind amândoi.

— Vezi, zise Pau, este bine. A fost aici tot timpul, bine îngrijit.

Sokolov nu asculta, pupând băiatul de-l albea. Ni, necăsătorit, putea doar să-și imagineze agonia pe care o îndurase tatăl.

— Am avut ceva de furcă să ademenesc pe toată lumea aici, spuse Pau.

Ni știa prea bine.

— Și ce va decide asta?

— Soarta Chinei, așa cum s-a întâmplat de multe ori de-a lungul secolelor. Acesta este lucrul care ne-a făcut cultura

atât de specială. Este ceea ce ne-a deosebit de toți ceilalți. Nici un împărat n-a condus vreodată doar datorită obârșiei lui. În schimb a fost responsabilitatea împăratului să dea un exemplu moral pentru guvernul și poporul său. Dacă devenea corupt sau incompetent, rebeliunea era privită întotdeauna ca un recurs legitim. Orice țăran care putea să adune o armată putea să fondeze o nouă dinastie. Iar asta s-a întâmplat de multe ori. Dacă domnia sa aducea prosperitatea, atunci se considera că a câștigat „mandatul Cerului". Se aștepta ca moștenitorii săi de sex bărbătesc să-i succeadă la tron, dar și ei puteau să fie răsturnați dacă erau considerați inapți. Mandatul Cerului nu trebuie să fie doar păstrat, ci trebuie să fie câștigat.

— Iar Partidul Comunist l-a câștigat pe-al său?

— Nu prea. Ei l-au fabricat. Dar această iluzie a devenit prea evidentă. Și-au uitat și rădăcinile legaliste, și morala confucianistă. Poporul i-a judecat cu mult timp în urmă și i-a declarat inapți să guverneze.

— Iar tu ai ridicat acum armata să-i răstorni?

— Nu eu, ministrule.

Auzi, pe fereastră, un elicopter apropiindu-se.

— Este Tang, spuse Pau. În sfârșit, sosește.

*

Malone ședea rezemat de pneul Range Roverului, frecându-și spatele. Își amintea clar ce se întâmplase anul trecut în Asia Centrală, când el și Viktor se luaseră la bătaie prima dată, și ce spusese Stephanie.

Viktor, dacă te saturi vreodată să lucrezi pe cont propriu și vrei un loc de muncă, să mă anunți.

Din câte se pare, Viktor luase oferta în serios.

Malone era iritat de ceea ce nu-i spusese Stephanie, dar îi plăcea faptul că Ivan cu siguranță nu știa că Viktor lucra pentru toți cei implicați.

Îl trata pe ticălos cum trebuia.

Strada revenise la normal, localnicii își reluaseră treburile de zi cu zi.

— Asta a durut, murmură el. De cât timp a plecat?

Cassiopeia îngenunche lângă el.

— De aproape o oră.

Malone scăpase de amețeală și, deși-l durea coloana, altfel era OK.

Se ridică pe vine.

— A zis să așteptăm o oră înainte să-l urmăm.

El se uită urât la ea.

— A mai zis și altceva?

— A zis că-i pare rău pentru lovitura ieftină.

Iarăși se uită urât la ea.

— Și să avem încredere în el, continuă ea.

— Mda, cum să nu.

— Eu cred că încearcă să ajute.

— Cassiopeia, eu nu știu ce încearcă omu' să facă. Știm că rușii-l vor pe Sokolov înapoi, dar trebuie să înțelegi că, dacă va fi necesar, îl vor omorî ca să nu-l lase chinezilor ori americanilor.

— Dacă Stephanie îl ține pe Viktor în lanț, ea nu îl vrea mort pe Sokolov.

— Nu o subestima. Ea-l vrea în viață, dar nu vrea nici să-l aibă chinezii.

— Îți dai seama că Stephanie probabil a știut că eram torturată, spuse ea. Ea-l controla pe Viktor.

— Nu, nu știa. Mi-a spus mie că a aflat că te-a înhățat Viktor abia după ce m-a contactat el. Eu i-am spus despre tortură.

El văzu frustrarea din privirea ei. O simțea și el.

Ea-i spuse despre pakistanezii implicați de către Tang, care-i așteptau în munți.

El se ridică în picioare cu greu.

— Am să-mi încerc norocul, spuse Malone. Se uită în jur. Trebuie să găsim drumul în sus.

— Nici o problemă.

— Stai așa să ghicesc. Viktor ți-a spus și asta.

74

Tang intră în curtea principală. Conifere plantate pe vremea dinastiei Ming se înălțau prin spărturile din pavaj. Porțile enorme, care lui i se păruseră dintotdeauna să aibă nevoie de uriași să le urnească, aveau ușile, cu scenele lor neolitice sculptate care vorbeau despre aventură și asprime, larg deschise. Lespezile de sub picioarele sale fuseseră așezate cu secole în urmă, multe gravate cu poeme, dând numele edificiului smălțuit din centrul grădinii – *Huan yong ting*. Pavilionul Înconjurat de Cântece. Un fir de apă urma cursul atent trasat al unui pârâu artificial și traversat de bolțile rotunde ale mai multor poduri de lemn.

În partea de sus a fiecăreia dintre clădirile cu mai multe etaje, care împrejmuiau spațiul, ieșea în afară o streașină curbată în sus. La colțuri, stâlpi zvelți de lemn, vopsiți în roșu și lăcuiți, străluceau ca sticla. De secole locuiau frații aici, împărțiți după o ierarhie stabilită prin vârstă și statut. Locul, odinioară lipsit de electricitate, cu mult mai potrivit pentru păsări decât pentru oameni, fusese transformat de *Ba* într-un sanctuar.

Elicopterul plecase.

Doar pașii săi, firul de apă și dăngănitul clopotelor tulburau liniștea senină.

Doi frați așteptau la capătul curții, pe scările terasate, îmbrăcați în robe de lână, cu brâuri roșii. Aveau capul ras în partea din față și părul împletit în cozi la spate. Abia dacă clipeau din ochii negri ca măslina. Se îndreptă către o verandă susținută de alți stâlpi roșii ca sângele, decorați cu argint și aur. Urcă trei sferturi din drum și se opri la baza celei de-a treia terase. În spatele fraților se deschiseră ușile duble, flancate de doi colți masivi de elefant.

Pau Wen apăru prin portal.

În sfârșit, stăteau față-n față. După atâția ani.

Pau coborî treptele.

Tang așteptă, apoi se înclină.

— Totul a mers conform planului tău.

— Ai procedat bine. Acum se întrevede sfârșitul.

Tang se simți mândru. Îi întinse ceasul din camera bibliotecii imperiale.

— M-am gândit că l-ai vrea înapoi.

Pau acceptă darul cu o plecăciune.

— Mulțumirile mele.

— Unde este Ni Yong?

— Așteaptă. Înăuntru.

— Atunci hai să terminăm cu asta, să-nceapă o nouă zi pentru China.

*

— Este groaznic de calm aici, sus, zise Malone.

Periplul lor fusese, până acum, lipsit de incidente.

Erau înghițiți de un ocean de culmi zimțate, înzăpezite. Ce citise el cândva? Tărâmul lupilor negri, al macilor albaștri, al ibecșilor și al leoparzilor zăpezilor. *Unde se adunau zânele*, își aminti el însemnarea altui observator. Posibil sursa de inspirație a *Shangri-la*-ului lui James Hilton.

Nici urmă de Viktor, încă, sau de soldați.

Aproape nimic altceva nu se auzea, în afară de târșâitul picioarelor lor pe poteca de stâncă.

În depărtare se-nălțau dealuri sărmane, scăldate-n verde și dungate cu roșu. Cirezi de vite și corturi de nomazi, cu steaguri galbene în vânt, împestrițau pantele. Jos, într-un defileu, zări hoitul în descompunere al unui măgar, care alunecase și murise.

Malone prinse o mișcare cu coada ochiului, undeva înainte, deasupra lor.

Continuă să meargă ca și cum n-ar fi văzut nimic și-i șopti Cassiopeei:

— Ai…

— Am văzut, murmură ea.

Patru bărbați.

Poteca înainta către o zonă cu plopi. Cassiopeia mergea în față.

— Pregătește-te de acțiune, spuse el dintr-o suflare, băgând mâna sub geacă, după armă.

Auzi pocnetul unei arme, apoi un glonț șuieră pe lângă el.

*

Tang intră în cameră și se uită fix la Ni Yong. Pau Wen îi mutase deja pe Sokolov și pe băiatul lui. El nădăjduia ca reuniunea dintre tată și fiu să-l calmeze pe rus și să-l facă să coopereze.

— Lupta noastră s-a terminat, îi zise Tang lui Ni.

— Și cum va fi explicată moartea mea?

— O prăbușire tragică de elicopter. Erai în provincia Xinjiang să anchetezi un nou caz de corupție. Nu asta faci?

— Personalul meu știe unde mă duceam și de ce.

— Personalul tău fie va colabora, fie va fi redus la tăcere.

— Și cu poliția din Yecheng cum rămâne? Dar cu cei doi piloți de pe avionul pe care l-am rechiziționat de la Xi'an? Ei știu anumite lucruri.

Tang ridică din umeri.

— Sunt ușor de eliminat, toți. M-ai crezut atât de prost? Știam că-mi monitorizezi apelurile prin satelit. Noi am folosit acest lucru ca mijloc de a trimite mesaje. Ți-a plăcut cearta dintre mine și Pau?

Ni ridică din umeri.

— O mare realizare dramatică pentru doi mincinoși desăvârșiți ca voi.

— Am fost ținut la curent cu tot ce-ai făcut. Așa am știut că te îndreptai către Belgia.

— Și tentativa de asasinat de acolo?

— A fost adevărată. Speram să termin problema. Dar se pare că ai reușit să scapi de oamenii pe care i-am trimis.

— De fapt, Pau Wen mi-a salvat viața.

Oare auzise bine? Pau? Viktor nu putuse să afle ce se întâmplase la reședința lui Pau Wen, pentru că era la Antwerpen, ocupându-se de Cassiopeia Vitt. Nici unul dintre bărbații pe care-i trimisese nu prezentaseră raportul, iar Pau Wen, în mod caracteristic, nu-i spusese nimic. Trebuia să stea de vorbă cu comandantul despre această problemă. Deocamdată, spuse apăsat:

— Hegemonul nu se teme să verse sânge. Dacă a intervenit, atunci a avut un motiv bun s-o facă.

— Ai vorbit ca un adevărat legalist. Felicitări, ministrule, pentru victoria ta. Istoria te va consemna ca pe omul care în cele din urmă a distrus China.

*

Malone se aruncă pe pământul stâncos și căută puținul adăpost al plopilor rari. Cassiopeia făcu la fel, se târâră pe burtă peste pietrișul ascuțit și găsiră un bolovan suficient de mare cât să-i protejeze pe amândoi.

Alte împușcături fură trase către ei.

— Se-ngroașă gluma, spuse Cassiopeia.

— Crezi?

— Nu sunt chinezi, spuse ea. Am reușit să arunc o privire. Sunt, categoric, pakistanezi. Par să știe încotro ne îndreptăm.

— Și eu m-am gândit la asta. Ți-am spus eu că el e o problemă, adăugă el.

Ea-l ignoră.

— Trebuie să mergem încolo, arătă el în spatele lor. Iar soldații ăia sunt destul de-aproape cât să provoace ceva pagube.

— Trebuie să avem încredere că se va descurca el, spuse ea până la urmă.

— Asta e treaba ta, nu a mea. Du-te prima. Te voi acoperi.

El luă în mână pistolul cu trăgaci cu dublă acțiune.

Cassiopeia se pregăti și ea.

Apoi ea o zbughi către un pâlc de ienuperi.

*

Ni se uită urât la Karl Tang.

Deși Tang încercase din greu s-o ascundă, Ni îi observase surpriza atunci când el spusese că Pau Wen a fost cel care i-a oprit pe bărbații înarmați cu puști. Să fi fost, oare, cearta lor mai mult ceartă decât o piesă de teatru?

— Noi te-am condus ca pe un urs în lesă. Tu ne-ai ascultat telefoanele, iar noi ți-am servit exact informațiile pe care voiam să le afli. Ai fost în Belgia, apoi la Xi'an și în final aici, totul la invitația noastră.

— Acest *noi* îl include pe premier?

— El n-are nici o importanță. Un moș care va muri în curând.

Această perspectivă îl întristă. Ni ajunsese să-l admire pe premier, un moderat care făcuse multe să tempereze fanatismul comunist. Nici urmă de scandal nu-l atinsese vreodată.

— Pau Wen este maestrul nostru, spuse Tang. Frații, inclusiv eu, i-am jurat credință. Ne-am gândit că impresia unui război între Pau și mine îți va crea un fals sentiment de securitate. Trebuie să recunosc că lucrurile trebuiau să decurgă altfel. Urma să mori în Belgia.

— Iar Pau n-a menționat niciodată că i-a omorât pe toți cei patru bărbați?

Fața lui Tang era ca de piatră.

— Tot ce-a făcut a fost corect.

— Cu siguranță Cassiopeia Vitt și Cotton Malone n-au făcut parte din planul tău.

Tang ridică din umeri.

— Maestrul a dorit să se folosească de ea și de Malone ca să se întoarcă în China.

Ecoul unui pocnet îndepărtat se auzi prin ferestre.

Apoi altele.

— Focuri de armă, spuse Tang. Pentru aliații tăi.

— Vitt și Malone? Își păstră tonul degajat, deși era profund îngrijorat.

— Au evadat din Yecheng, dar acum vor muri aici, în munți, ca tine.

75

Cassiopeia îl aștepta pe Cotton s-o prindă din urmă. El îi acoperise retragerea cu câteva împușcături bine plasate.

Ajunse la ea și o luară amândoi la goană înainte, folosindu-se de copaci ca acoperire. Se auziră ecouri ascuțite de focuri de pușcă, iar gloanțele șuierau pe lângă ei. Acoperirea lor dispăru când cărarea coti afară dintre copaci. În dreapta, ea văzu canioane și mai abrupte, cufundate în întuneric. Alergau paralel cu marginea dinspre hău a potecii, atenți la fiecare pas. Soarele strălucea, de cealaltă parte a defileului, estompat doar de muntele negru de ardezie. La 30 de metri sub ei, apa, de culoarea țărânei de pe drum, se învolbura și se rostogolea, aruncând trombe de spumă în aer. Escaladară malul abrupt al grohotișului de morene surpate.

Ea zări podul despre care-i spusese Viktor.

Odgoane erau întinse între niște pari, înfipți în grămezi de bolovani, de pe un mal al defileului pe celălalt. Grămezile nu erau cine știe ce, doar niște stânci puse una peste alta, iar tufișurile crescute în ele țineau loc de mortar. Podul de frânghie, din scânduri legate cu cânepă, suspendat în aer, se întindea 30 de metri peste râu.

Focuri de armă răsunau din când în când în depărtare.

Ea se uită în urmă.

Nu se vedeau soldați.

Alte focuri de armă clănțăniră.

— Poate că-i atrage-n altă parte, spuse ea.

El nu-i răspunse, dar ea văzu că era sceptic. El și îndesă arma în buzunar.

Ea făcu la fel, apoi păși pe pod.

*

Ni auzi împușcături mai îndepărtate.

— Vei avea o înmormântare de stat măreață, spuse Tang. Va fi un adevărat spectacol. Ești, la urma urmei, un om respectat.

— Ce vei face după aceea?

— Voi prelua controlul guvernului. Premierul nu mai are mult de zăbovit pe lumea asta, deci este logic să-i predea treptat controlul primului său vice. Acela va fi momentul în care ne vom începe întoarcerea la glorie.

— Iar petrolul nelimitat va ajuta această călătorie?

Tang zâmbi.

— Văd că Sokolov ți-a spus. Bun. E bine să știi ce ai de pierdut. Și, da, perspectiva de a nu mai fi nevoiți să ne prostituăm în fața Rusiei, a Orientului Mijlociu și a Africii – să ne fie frică de ceea ce-ar putea să facă America – doar pentru a ne asigura că fabricile noastre vor continua să producă merită efortul.

— Așadar, drumul după lampa aceea, în Belgia, a făcut parte din marele plan pe care tu și Pau l-ați conceput?

— Nu te înșeli, lampa a fost importantă. Dar a servit și ca o momeală perfectă să te atragem acolo. Iar tu trebuia să mori.

— În schimb au murit alți patru bărbați.

Tang ridică din umeri.

— Așa cum ai spus. Pau i-a omorât.

— Dar tu ai ordonat uciderea pilotului.

Tang nu spuse nimic.

— Habar nu ai ce tulbură China, continuă Ni.

— Ba am. Această națiune are nevoie să fie ținută din scurt.

Ni clătină dezaprobator din cap.

— Ești nebun.

Soarta lui părea pecetluită.

Iar focurile de armă din munți anunțau că Malone și Vitt aveau, la rândul lor, probleme mari.

*

Cassiopeia simți scândurile de sub picioare vibrând de mugetul apei. Malone trecuse înainte, spunându-i că, dacă podul îl ținea pe el, avea s-o țină sigur și pe ea. Greutatea în plus rupse în același timp ritmul, reducând balansarea care-o călca pe nervi. Acum erau suspendați în aer, la jumătatea drumului, fără nici o acoperire, ieșind din umbră la soare. Ea văzu o potecă de cealaltă parte, pierzându-se peste prundiș printre copaci. O statuie, cam de 5 metri înălțime, cioplită în stâncă, înainte pe potecă – o imagine budistă – îi spuse că se aflau în locul potrivit.

— Podul ăsta a văzut și zile mai bune, spuse, iar Malone se întoarse către ea.

— Sper că i-a mai rămas măcar una.

Ea apucă funiile răsucite, balustrada improvizată, care țineau podul. Cei care-i urmăreau nu dădeau nici un semn. Dar un zgomot nou se ridică peste apa învolburată. Sunete pătrunzătoare, adânci. În depărtare, dar se auzeau tot mai tare.

Ea întrezări o umbră pe un perete de stâncă, poate la vreo 2 kilometri depărtare, unde defileul pe care-l traversau ei dădea într-altul, perpendicular. Umbra îndepărtată crescu și luă forma clară a unui elicopter.

Și nu era de transport. Era de atac, echipat cu mitraliere și rachete.

— Ăsta nu e aici ca să ajute, spuse ea.

În clipa următoare își dădu seama. Soldații îi mânaseră exact în acest loc.

Pilotul începu să tragă.

*

Tang auzi rafala mitralierei și știu ce se-ntâmpla. Pakistanezii își foloseau unul dintre elicopterele Cobra. Le spusese că o intervenție în munți nu avea să fie, cel puțin de data asta, văzută cu ochi răi. Dimpotrivă, voise ca treaba să fie bine făcută și se gândise că podul era locul perfect. El nu putea decât să spere că Viktor li se alăturase lui Malone și lui Vitt și că-l traversau toți trei.

Dacă nu, aveau să termine treaba militarii.

— Eu voi fi următorul premier al acestei națiuni, îi spuse el lui Ni. China își va relua locul superior în lume. De asemenea, vom recuceri Taiwanul, teritoriile din sud, Mongolia, chiar și Coreea. Ne vom întregi din nou.

— Acest tip de prostie este cel care ne-a adus unde suntem acum.

— Iar tu ești un lider strălucitor care ne poate salva? Nici măcar nu ți-ai dat seama că erai manipulat. Ești fatal de naiv.

— Iar lumea va sta pur și simplu deoparte și îți va permite ție să faci ce-ai chef.

— Asta e partea interesantă. Vezi tu, să știi că petrolul este infinit îți dă un mare avantaj. Păstrează informația bine, folosește-o înțelept și poți orchestra mai mult decât prăbușirea unei puteri străine. Lumea se bate pe petrol cum se bat copiii pe dulciuri. Tot ceea ce avem de făcut este să scriem regia luptei. Tang clătină din cap. Armatele lumii nu vor fi o problemă pentru China. Vezi tu, ministrule, o singură fărâmă de cunoaștere poate fi mult mai puternică decât o sută de arme nucleare.

Tang arătă spre ușă.

— Acum, înainte să părăsești această lume, maestrul s-a gândit că poate ai vrea să vezi ceva. De fapt, crede că ni se va părea amândurora interesant, dat fiind că este un lucru pe care nici eu nu l-am mai văzut.

— Atunci e musai. Hai să vedem ce vrea să ne arate Hegemonul.

*

Cassiopeia se aruncă pe burtă, pe scândurile podului, uitându-se în urmă la Cotton, în timp ce o rafală susținută de mitralieră fu trasă spre ei. Elicopterul, ale cărui pale tăiau aerul limpede, vui în direcția lor. Proiectilele atinseră podul, rupând lemnul și funia cu o furie sălbatică. Ochii ei se umplură de furie, scoase pistolul, se ridică-n genunchi și trase în plafonul elicopterului. Dar drăcovenia era cu siguranță blindată și se mișca cu viteza unui colibri.

— Lasă-te naiba-n jos, urlă el.

Altă rafală de mitralieră distruse podul între ei. Cu o clipă în urmă construcția de lemn și frânghie exista, iar în momentul următor dispăru într-un nor de resturi. Ea își dădu seama că întregul pod urma să se prăbușească.

El sări în picioare.

În nici un caz nu avea cum să ajungă la ea, așa că încercă, înțelept, să traverseze ultimii 6 metri din jumătatea sa, agățându-se de frânghii, în timp ce podul se prăbușea în gol sub picioarele lor.

Elicopterul se îndreptă huruind spre capătul defileului.

Se prinse și ea de frânghii și, în timp ce podul se despica, fiecare jumătate pendulând de-o parte și se alta a defileului, se ținu bine, zburând prin aer.

Corpul ei se izbi de stâncă, ricoșă și apoi rămase atârnat.

Ea se ținu bine și aruncă o privire spre cealaltă parte. Cotton se cățăra încet cei câțiva metri care mai erau până sus.

În urechi îi răsunau doar vuietul apei și zgomotul surd al palelor elicopterului.

Aruncă altă privire peste defileu. Cotton ajunsese sus. Stătea în picioare și se uita la ea. Era agățată cu ambele mâini de cealaltă jumătate a podului, care se lovea de peretele roșiatic al defileului. Grohotișul care se surpa huruind împiedica orice punct de sprijin.

Elicopterul execută un viraj din scurt în defileu, țâșni în sus și începu altă cursă spre ei.

— Poți să te cațări? urlă el ca să acopere zgomotul.

Ea aprobă dând din cap.

— Fă-o, zbieră el.

Ea-i făcu semn cu capul.

— Pleacă de-aici.

— Nu fără tine, îi răspunse el.

Cobra era la circa un kilometru distanță. Avea să înceapă să tragă cu mitralierele în orice moment.

— Urcă, răcni el.

Ea se cățără, dar următoarea sfoară de cânepă pe care o apucă cedă.

Se prăbuși.

În râul învolburat.

76

Ni îl urmă pe Tang prin complexul de clădiri. Galerii roșii și galbene legau aripile între ele. Coloane ornamentale, ale căror decorațiuni aurite erau neatinse de timp, susțineau plafoanele înalte. Arzătoare de mirodenii și coșuri pentru jar încălzeau sălile. În cele din urmă intrară într-o încăpere cavernoasă cu trei etaje.

— Aceasta este Galeria Păstrării Armoniei, spuse Tang. Cel mai sacru loc al *Ba*.

Era diferită de celelalte clădiri și mai sofisticată, cu galerii roșii și galbene alternând la toate trei nivelurile. O pădure de stâlpi îi mărginea perimetrul pe trei laturi, legați între ei de arcade grațioase. Un arsenal de săbii, cuțite, lănci, arcuri și scuturi decora parterul de jur împrejur, iar în șase coșuri de cupru pentru jar mocneau cărbuni strălucitori.

Lumina soarelui intra pe ferestrele galeriilor superioare. La celălalt capăt, pe un podium, pe peretele înalt de 30 de metri, erau sute de sertare, în diagonală, pline ochi cu suluri. Lămpi de argint împodobeau ceilalți trei pereți, între niveluri, dar erau neaprinse. Lumina venea de la felinare electrice care atârnau din tavan.

— Înăuntrul acestor rafturi este acumulată cunoașterea noastră, scrisă pe mătase, păstrată să o consulte Hegemonul, spuse Tang. Nu traduceri sau relatări indirecte. Cuvintele însele.

— Din câte se pare *Ba* este bine finanțată, îi răspunse Ni.

— Avem origine antică, dar ne-am reîncarnat recent. Eunucii de pe vremea ultimului împărat, în prima partea a secolului al XX-lea, s-au asigurat să fim înzestrați cum se cuvine. Mao a încercat să-i domolească, dar mulți și-au adus averile aici.

— Mao ura eunucii.

— Așa e. Dar ei îl urau și mai mult.

— Este o rușine că nu voi trăi să te văd căzând.

— Nu intenționez să eșuez.

— Nici un fanatic n-o face vreodată.

Tang se apropie.

— Ai pierdut bătălia, ministrule. Asta va înregistra istoria. La fel cum a pierdut lupta Grupul celor Patru. Unii dintre ei au murit din cauza efortului, la rândul lor.

În spatele lui Tang, de cealaltă parte a încăperii, în peretele impunător era o deschizătură, pe care paravanul o masca ingenios printre rafturi.

Pau Wen apăru prin intrarea pe care panoul o dezvălui.

— Miniștrilor, strigă Pau. Vă rog, veniți.

Ni văzu că lui Tang nu-i plăcu întreruperea, așa că decise să răsucească cuțitul în rană.

— Te cheamă stăpânul tău.

Tang se uită urât la el.

— Exact acest lucru este în neregulă cu China. A uitat frica și respectul. Am de gând să fac națiunea să le cunoască din nou pe amândouă.

— S-ar putea să descoperi că este greu să ții un miliard și jumătate de oameni în frică.

— Au fost ținuți înainte. Este posibil din nou.

— Qin Shi? Primul nostru împărat glorios? El abia a domnit 12 ani, iar imperiul i s-a dezintegrat când a murit. Făcu o pauză. Mulțumită unui eunuc uneltitor.

Tang păru netulburat.

— Eu nu voi face aceleași greșeli.

Traversară tăcuți sala, cam de 50 de metri lungime și jumătate pe-atât de lată. Trepte scunde urcau spre podium.

— Nu știam că exista o ușă în perete, spuse Tang.

Ni îi surprinse iritarea din voce.

— Numai Hegemonul și câțiva frați aleși știu de această cameră, spuse Pau. Tu nu te aflai printre ei. Dar m-am gândit că acum este momentul potrivit să vă arăt amândurora bunul cel mai de preț al *Ba*.

*

Malone privi în jos, la apa înspumată dintre stânci, cum se învolbura la vale, din munți.

Așteptă ca ea să iasă la suprafață.

Dar nu apăru.

Se uită fix la șuvoiul care căra, cu siguranță, în curentul formidabil, aluviuni și stânci, cu șuier de spumă. Voia să sară după ea, dar își dădu seama că era imposibil.

Nu ar supraviețui nici el căderii.

Se uita, fără să-i vină să creadă.

După toate prin câte trecuseră în ultimele trei zile.

Ea nu mai era.

O mișcare pe partea opusă a defileului îi atrase privirea. Viktor apăru dintre stânci și se apropie de muchia falezei.

Mânia lui Malone se transformă într-un acces de furie.

— Ticălos jalnic ce ești, răcni el. Tu ne-ai întins cursa. Tu ai ucis-o.

Viktor nu răspunse. În schimb trase ceea ce rămăsese din pod în sus și legă funia pe care-o adusese de capătul distrus.

— Pleacă, urlă Viktor. Du-te acolo, sus. Eu am să mă duc după ea.

Cum să nu, se gândi Malone.

Își scoase pistolul.

Viktor aruncă podul înapoi peste marginea defileului. Funia atinse apa, iar capătul intră în râul zbuciumat. Inamicul lui Malone îi aruncă o privire, peste defileu, ca și cum ar fi vrut să spună *Ai de gând să tragi sau să mă lași să-ncerc s-o caut?*

Elicopterul se-ntorcea iară.

Malone duse pistolul la ochi.

Focuri de mitralieră păcăniră în defileu. O ploaie mortală de gloanțe de calibru mare ricoșă pe stâncă la doar câțiva metri, apropiindu-se într-o furtună tot mai mare.

Se aruncă la pământ ca să se adăpostească, în timp ce elicopterul trecu rapid prin dreptul lui.

— Du-te acolo, sus, răcni Viktor. Ni și Sokolov au nevoie de tine.

Iar Viktor începu să coboare.

Ce n-ar fi dat să aibă și el niște frânghie. Malone voia să-l omoare pe Viktor Tomas, dar ticălosul avea dreptate.

Ni Yong și Sokolov.

Trebuia să-i găsească.

*

Tang intră în încăperea fără ferestre, împărțită în patru camere. Pau Wen păși primul înăuntru, urmat de Ni Yong. Doi frați așteptau afară, fiecare purtând câte o arbaletă.

Lumini odihnitoare scăldau pereții roșu-trandafirii, iar plafonul albastru închis era împânzit de stele aurii. În centrul camerei trona un soclu de bronz, pe care era întins un costum funerar de jad.

Tang fu uimit de ceea ce văzu, iar acum înțelese de ce era gol mormântul Primului Împărat.

— Eu l-am salvat pe Qin Shi, spuse Pau. Din nefericire, altarul de jad pe care era depus a fost prea mare ca să fie transportat. Evident, a fost construit în movilă. Dar pe acestea le-am putut recupera. Pau arătă spre artefact. Măștile pentru cap și față, tunica, mânecile, mănușile, pantalonii și încălțămintea au fost făcute pe măsura ocupantului. Ceea ce înseamnă că Qin Shi nu avea mai mult de 175 de centimetri înălțime și era destul de slab. Atât de diferit de imaginea bărbatului falnic, masiv, pe care istoria a creat-o. Pau ezită,

ca și cum ar fi vrut să-și lase cuvintele să-și facă efectul. Două mii șapte piese de jad, cusute cu fir de aur.

— Le-ai numărat? întrebă Ni.

— Aceasta este cea mai importantă descoperire arheologică din toată istoria chineză. Corpul Primului nostru Împărat îmbrăcat în jad. Merită să fie studiat atent. Noi estimăm că s-a folosit aproape un kilogram de fir de aur la legarea pietrei. Costumul ăsta le-a luat artizanilor cam 10 ani să-l producă.

— Ai jefuit tot situl? voi Tang să știe.

— Obiect cu obiect. Totul este aici, în siguranță, în interiorul unui *dixia gongdian* improvizat. Nu tocmai un palat subteran tradițional, dar suficient.

Celelalte trei camere erau înțesate cu obiecte funerare. Sculpturi în bronz, vase de cupru, lemn lăcuit și bambus. Obiecte de aur, argint și jad. Instrumente muzicale, ceramică și porțelan. Săbii, vârfuri de lănci și săgeți.

— Două mii o sută șaizeci și cinci de obiecte, spuse Pau. Inclusiv osemintele constructorilor și ale concubinelor. Am făcut o înregistrare fotografică integrală a mormântului. Locul precis al fiecăruia dintre ele este documentat cu precizie.

— Ce amabil din partea ta, spuse Ni. Sunt sigur că, într-o zi, istoricii îți vor aprecia sârguința.

— Sarcasmul te face să te simți superior?

— Cum ar trebui să fiu? Impresionat? Ești un mincinos și un hoț, exact cum am spus prima dată când ne-am întâlnit. Pe lângă faptul că ești un criminal.

— Tu îți dai seama ce-ar fi făcut Mao cu ăsta? întrebă Pau, arătând spre costumul de jad. Și incompetenții care-au venit după el? Nimic de-aici n-ar fi supraviețuit.

— Războinicii de teracotă au supraviețuit, spuse Ni.

— Adevărat. Dar cât timp? Situl se deteriorează pe zi ce trece. Și ce se face? Nimic. Comuniștilor nu le pasă deloc de trecutul nostru.

— Iar ție îți pasă?

— Ministrule, or fi fost metodele mele neconvenționale, dar rezultatele sunt clare.

Ni păși mai aproape de soclu.

Tang se ținu la distanță, deși era atras și el de imaginea suprarealistă – părea că un robot zăcea acolo, țeapăn, încăpățânat. Dar era tot mai neliniștit. Voia să știe de ce Pau omorâse patru oameni în Belgia și-l lăsase pe Ni în viață. De ce-l mințise maestrul în privința lămpilor din mormântul lui Qin Shi?

— Ai deschis costumul? întrebă Ni.

Pau clătină din cap.

— Asta nu părea potrivit. Qin merită respectul nostru, chiar și în moarte.

— Câte sute de mii de oameni au murit ca să poată conduce el? întrebă Ni.

— A fost un lucru necesar la vremea sa, răspunse Pau.

— Și este în continuare, se simți Tang obligat să adauge.

— Nu, spuse Ni. Frica și oprimarea nu mai sunt mecanisme viabile. Desigur, poți să vezi c-am progresat dincolo de asta. Două treimi din lume practică democrația, iar noi nu putem să acceptăm măcar câteva dintre calitățile ei?

— Nu atât timp cât conduc eu, declară Tang.

Ni clătină dezaprobator din cap.

— Vei descoperi și tu, așa cum au aflat înaintașii noștri comuniști, că forța este o soluție doar pe termen scurt. Ca un guvern să supraviețuiască trebuie să aibă susținerea voită a poporului. Fața lui Ni se încruntă. A vizitat vreunul dintre voi biroul pentru petiții din Beijing?

— Niciodată, spuse Tang.

— Zilnic, sute de oameni din întreaga țară sunt acolo, așteptând la coadă să înregistreze plângeri. Aproape toți au fost victimizați. Fiul le-a fost bătut de-un funcționar local. Pământul le-a fost luat de vreun dezvoltator, cu ajutorul guvernului local. Le-a fost furat copilul.

Ni ezită, iar Tang știu că lăsă acea acuzație suspendată în aer.

— Sunt furioși pe oficialii locali și sunt convinși că, doar dacă cineva din capitală le aude cazul, numai atunci li se va face dreptate. Tu și cu mine știm că se-nșală. Nu se va face nimic niciodată. Dar acești oameni înțeleg democrația de bază. Ei vor să se poată adresa guvernului lor în mod direct. Cât timp crezi tu că putem să continuăm să nu-i luăm în seamă?

Tang știa răspunsul.

— Veșnic.

77

Cassiopeia lovi apa puternic și fu aspirată rapid de o undă a curentului copleșitor și azvârlită de colo-colo ca-ntr-o tornadă. Apa era rece, dar asta era ultima dintre problemele ei. Să respire era principala ei grijă, și reuși să se împingă până la suprafață, să tragă rapid o gură de aer în piept, prin spumă, după care apa o asaltă iară.

Trebuia să nu se mai miște înainte. Altfel avea să fie izbită de stânci, să-i fie rupt vreun os, să-i fie zdrobit craniul, dacă nu să fie omorâtă. Nu auzea decât un vuiet adânc și vârtejul miliardelor de bule. Nu atinsese încă fundul râului.

Reuși să soarbă altă gură de aer și să întrezărească ce-o aștepta.

Bolovani. Mari. Ale căror forme ude se iteau din valuri.

Trebuia să riște.

Luptând sălbatic, împinse apa cu mâinile, încercând să înoate. Corpul îi era azvârlit fără milă de apa oarbă față de orice altceva în afară de gravitație. Un nor de spumă maronie îi veni peste față. Își ținu brațele întinse înainte, până când mâinile i se loviră de ceva tare.

Dar nu se împinse în mâini.

Dimpotrivă, se ținu bine.

Scoase capul din apă.

Apa îi vuia asurzitor peste umeri, dar cel puțin nu se mișca.

Trase adânc mai multe guri de aer, își scutură spuma de pe ochi și, în sfârșit, își dădu seama că înghețа de frig.

*

Malone urmă poteca, pe marginea căreia erau stupe și ziduri de rugăciune. O pală de vânt aduse suflul rece al ghețarilor din apropiere. Îl luă cu tremurat de la aerul răcoros, dar și de la încordarea aproape copleșitoare, strânse din pumni, iar ochii i se umeziră de emoție.

Câți prieteni avea să mai piardă?

Iepuri gri îi tăiară în goană calea peste cărare, apoi săriră în crevase. Încă mai auzea apa rostogolindu-se în urmă. Elicopterul plecase. Viktor era probabil pe fundul defileului, făcând ceea ce credea el că putea să facă.

Să-l ia dracu' de nenorocit.

Nu mai fusese atât de furios de când murise Gary, anul trecut. L-ar fi omorât pe fiul răpitorului lui fără cea mai mică remușcare.

Și l-ar omorî și pe Viktor așijderea.

Însă în acest moment trebuia să se concentreze. Protejarea lui Sokolov era esențială. Să-l ajute pe Ni Yong era imperativ. Evident, Stephanie considera aceste două obiective importante. Altfel de ce i-ar fi folosit pe el și pe Cassiopeia și ar fi recurs la ajutorul lui Viktor? Se întrebase, la Copenhaga, de ce Stephanie nu fusese prea îngrijorată de situația grea în care se aflase Cassiopeia. Și cum de știa atât de multe despre petrolul abiotic și biotic.

Acum știa.

Îl avusese pe Viktor la fața locului, pasămite să aibă grijă de ea.

Dar avusese oare?

Stephanie, la rândul ei, avea de înfruntat niște consecințe, atunci când toate astea aveau să se termine.

Văzu un altar de piatră, luminat de două lămpi, și se apropie cu prudență. Poteca făcea o cotitură la dreapta, iar un perete bloca, brusc, ceea ce se afla dincolo. Lumina licărea pe falnica stâncă gri. Trăise cu frica emoțiilor, negându-le existența, îngropându-le sub o avalanșă de responsabilități. Însă, în realitate, era extrem de dependent de ele – un fapt de care-și dăduse seama doar atunci când era mult prea târziu.

Avea să-i fie dor de Cassiopeia Vitt mai mult decât își imaginase el vreodată.

O iubise – da, o iubise –, dar nu se înduplecase niciodată să rostească vorbele.

De ce dracu' n-o făcuse?

Un gong bătu în depărtare.

Sunetul profund se estompă, iar ecoul unei tăceri imense, goale, îl înghiți.

*

Ni era hotărât să nu dea dovadă de slăbiciune. Avea să-i înfrunte pe acești fanatici până la capăt.

— Sovieticii pretindeau, spuse el, că pot să oblige oamenii să-i slujească. Chiar și tu, Pau, în Belgia, ai subliniat această greșeală.

— Sovieticii au făcut, într-adevăr, multe erori. Trebuie să le evităm, îi răspunse Pau.

— Dar eu nu voi permite Chinei să se abată de la drumul ei, zise Tang. Occidentul încearcă, în fiecare zi, să-și promoveze valorile și ideologiile aici, crezând că noi putem

să fim destabilizați de-un fel de *campanie de marketing*. Prin *democrație*.

— N-ai nici o idee despre pericolele cu care ne confruntăm, spuse Ni. Nu suntem China din vremea lui Qin Shi.

— Tot chinezi suntem, îi răspunse Tang. Răsturnarea guvernului nostru, din afară sau dinăuntru, va fi cu mult mai dificilă decât a fost în Uniunea Sovietică.

Ni îi privi pe amândoi, pe Tang și pe Pau Wen. Bărbați atât de înșelători, ei nu erau cu nimic diferiți de despoții dinaintea lor. China părea într-adevăr condamnată să repete greșeală după greșeală.

Se îndepărtă de soclu și se uită prin celelalte trei camere, care nu erau la fel de mari ca perechile lor subterane din Xi'an, dar care erau spațioase, în pofida faptului că fiecare dintre ele era plină de obiecte din mormânt.

Pau se apropie.

— Unele dintre vasele de bronz sunt pline cu lichid. Am rupt sigiliul unuia și am savurat aroma divină. Lichidul dinăuntru avea gust de alcool, zahăr și grăsime – un rom untos vechi de-acum peste 2000 de ani.

În orice alt moment ar fi fost impresionat, dar în momentul acela încerca să se gândească cum să evite să moară într-un accident de elicopter.

— Lămpile acelea de bronz, spuse Tang. Acolo. Sunt la fel?

Ni le observase deja. Dispuse de jur împrejurul pereților, pe piedestaluri, pe polițe și pe podea. Un cap de dragon pe un corp de tigru, cu aripi de phoenix. Cam o sută. Exact ca cea pe care o recuperase la muzeu.

— Sunt identice cu cea de la Antwerpen, spuse Pau. Fiecare dintre ele este umplută cu petrol extras din pământ, de la Gansu, acum peste două milenii. Am păstrat una, ca amintire, și am luat-o cu mine în Belgia.

— Am nevoie de mostra asta de petrol, spuse Tang.

— Mi-e teamă că mormântul împăratului nu mai este intact, spuse Ni.

Malone și Vitt îi spuseseră ce se întâmplase după ce fugise. Despre foc și fum. Îi spuse lui Pau.

— Din fericire, spuse Pau, pagubele au fost minime. Uleiul mineral cu care am acoperit mercurul n-ar fi produs absolut nici o pagubă. Cu mercurul, în schimb, e altă poveste. Ca să dispară vaporii pe care-i produce va fi nevoie de timp.

— Nu contează, spuse Tang.

— Spre deosebire de tine, îi spuse Ni lui Pau, lui puțin pare să-i pese de trecut.

— Un cusur pe care-l va remedia. Avem să discutăm problema.

— Sunt multe lucruri pe care avem nevoie să le discutăm, spuse apăsat Tang. Lucruri pe care se pare că ai neglijat să le menționezi.

Pau se întoarse către Tang.

— Ca, de exemplu, de ce i-am omorât pe bărbații pe care mi i-ai trimis acasă?

— Acesta este unul.

— Vom discuta. Dar să știi că eu nu dau socoteală nimănui.

Lui Tang clar nu-i plăcu muștruluiala.

— Mai aveți mult din spectacolul ăsta? întrebă Ni. Cu voi doi certându-vă?

— Nu, ministrule, spuse Pau. Acest dezacord este real.

*

Încleștarea Cassiopeei slăbea, curentul înghețat străpungându-i cu lovituri de suliță încheieturile dureroase. A treia oară în două zile moartea părea aproape. Se îndoi c-avea să supraviețuiască derivei în aval și, cu siguranță, la un moment dat avea să fie vreo cascadă în văile de mai jos. Un nor de spumă maronie îi veni peste față și își închise ochii să se ferească.

Ceva solid o apucă de brațul drept, de sus, descleștând-o de stâncă.

Deschise ochii și-l văzu pe Viktor uitându-se în jos la ea. Stătea în echilibru deasupra bolovanului, cu mâna dreaptă încleștată pe brațul ei. Ea își întinse mâna stângă, iar corpul i se roti în timp ce era ridicată din apă.

Îi salvase viața.

Încă o dată.

— Credeam că n-o să mai faci asta încă o dată, spuse ea, recăpătându-și suflul.

— Aveam de ales între asta și să fiu împușcat de Malone.

O scutură un frison, pe care nu-l putu controla. Viktor îngenunche alături, pe bolovan, și își scoase geaca. Îi înfășură pieptul în lâna groasă și o strânse în brațe.

Ea nu se opuse.

Nu putea.

Dârdâiala deveni de necontrolat.

Dinții îi clănțăneau, dar luptă să se calmeze.

Viktor continuă s-o țină strâns la piept.

— Am încercat să le distrag atenția soldaților până când tu și cu Malone traversați podul, dar nu am știut despre

elicopter. A venit rapid, știind, se pare, că trebuia să treceți podul. Tang a plănuit bine.

— Unde e Cotton? reuși ea să întrebe, sperând că nu l-a atins vreun glonț de mitralieră.

— I-am spus să plece. Asta a fost după ce s-a hotărât să nu mă împuște. Elicopterul voia să mă elimine, dar n-avea țintă aici, jos. Așa că a plecat.

Ea se uită în sus, în ochii lui, și văzu că era îngrijorat și furios.

— Cum m-ai găsit?

— Faptul că te-am văzut rezistând mi-a dat timp să ajung. De fapt, mă așteptam să te găsesc cu câteva oase rupte.

— Și eu.

Se liniștea, tremurăturile se potoleau. Aruncă o privire înapoi și văzu riscul pe care și-l asumase, pas cu pas, orbecăind printre stânci. O alunecare și ar fi fost măturată.

— Mulțumesc, Viktor.

— Doar nu era să te las să te înec.

Ea se eliberă din îmbrățișarea lui și se ridică, dar păstră geaca pe ea. Apa îi șiroia din haine. Avea mâinile vinete de frig. Razele soarelui nu puteau, atât de devreme, să-și croiască drum în jos pe pereții perpendiculari care se înălțau semeț deasupra ei. Dar ea știa că era cald mai sus.

— Trebuie să ajungem la galeria aceea.

El arătă cu degetul spre celălalt mal.

— E o cărare care duce de cealaltă parte, în sus. Malone ar trebui să fi ajuns la mănăstire până acum.

— Voi doi puteți să vă împăcați atunci când toate astea se vor termina.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla.

— El poate să fie rezonabil.

— Nu și atunci când este vorba despre tine, spuse el.

— Și cu tine cum rămâne?

El îi arătă cea mai sigură cale, peste stânci, către celălalt mal.

— Sunt vreo douăzeci de minute bune până sus, spuse el. Trebuie să ne grăbim.

Ea îl apucă de braț.

— Te-am întrebat ceva, îi spuse.

— Malone avea dreptate, acolo, în oraș, zise el. L-am omorât pe pilotul ăla fără alt motiv decât să vă câștig încrederea. Făcu o pauză. Așa cum spune Malone mereu, sunt un activ aleator. Alt fel de a spune *nimeni*. Și cu mine cum rămâne, întrebi? Cui dracu'-i pasă?

— Lui Stephanie. Ea te-a trimis după Sokolov.

— Iar Ivan m-a trimis să-l omor pe Tang. Cu toate astea, iată-mă aici, salvându-ți viața. Din nou.

Ea nu știu ce să spună, așa că-i dădu drumul la braț.

Iar el sări pe următoarea stâncă.

78

Malone se apropie de mănăstire cu prudență. Cotise pe potecă și studie rapid măreața împrejmuire de ziduri crenelate, toate de-un roșu purpuriu, o fortăreață solidă ai cărei parapeți erau sparți doar de o singură poartă.

Se opri la intrarea acoperită cu țigle galben-aurii. Deasupra ușilor masive, roșii și lăcuite, atârna o placă inscripționată.

Văzuse ideogramele pe harta de mătase de la reședința lui Pau Wen și pe harta afișată de către premierul chinez.

Afang.

Numele palatului lui Qin Shi. Și, în același timp, simbolul Galeriei Păstrării Armoniei.

Porțile erau deschise, părând să-l invite înăuntru, așa că păși pe aleea lată cât șase staturi de om, pavată cu piatră. Alte trei porți mai elaborate dădeau într-o curte înconjurată de clădiri cu mai multe etaje și pridvoare cu coloane. Arbori ornamentali, arbuști, flori și un fir de apă care curgea într-o albie artificială creau un sentiment de pace.

Dar își dădu seama că acest loc era orice altceva numai liniștit nu.

Statuia unei zeități cu mai multe brațe și mai multe fețe se ridica în fața sa. La celălalt capăt, deasupra a trei terase înguste, dincolo de o verandă, era deschisă o pereche de uși, păzită de colți de fildeș. Spațiul dinăuntru era bine luminat.

Încă nu văzuse pe nimeni.

Ținea arma în mână, pe lângă corp, cu degetul pe trăgaci, luptându-se cu bătăile violente ale inimii și cu un presentiment vag care plutea în aerul rarefiat.

Apoi auzi un sunet.

Râset.

Un copil.

Vorbind rusește.

Scrută curtea și identifică de unde venea. Din dreapta sa, cu un etaj mai sus, printr-o fereastră deschisă.

Sokolov și fiul său?

Trebuia să afle.

*

Cassiopeia se cățăra în zigzag pe cărare, către locul în care ea și Cotton ar fi ajuns dacă nu ar fi fost întrerupți în timp ce traversau râul. Se putea sprijini de rădăcinile noduroase ale copacilor care țineau pământul strâns între tentaculele lor țepene.

Efortul îi revigora trupul. Viktor conducea, dar din când în când arunca o privire înapoi, supraveghind-o. O ținuse strâns în brațe pe râu. Prea strâns. Îi simțise emoția, știa că îi păsa, dar, la fel ca ea și Cotton, el ținea înăuntru mult mai mult decât lăsa vreodată să se vadă. Uciderea acelui pilot chinez părea să-l tulbure. Ciudat. Bărbați ca Viktor arar își analizau acțiunile sau spuneau că regretă. O misiune era o misiune, s-o ia dracu' de etică. Cel puțin așa trata întotdeauna lucrurile Viktor. Ea-l credea în legătură cu Sokolov. Stephanie l-ar vrea pe rus în viață. Cu Ivan, însă, era altă treabă. El ar vrea ca Sokolov să tacă.

Hainele ude, maro de la lutul din apă, îi atârnau greu, iar praful de pe cărare se lipea de ea ca magnetizat. Își pierduse arma în cădere, și băgă de seamă că Viktor avea doar un cuțit, așa că se-ndreptau neînarmați înspre Dumnezeu știa ce.

Ajunseră la capătul potecii și trecură de sculpturile în stâncă și de un altar. După o cotitură zăriră mănăstirea purpurie, așezată sus, dominând amfiteatrul natural de faleze și văi.

Și auziră un gong.

*

Ni se strecură lângă o panoplie de săbii de bronz. Lamele subțiri, cu tăișuri și vârfuri ascuțite, străluceau în luminile incandescente.

Fă ceva.

Chiar dacă e greşit.

Pau se-ntoarse către Tang, iar Ni profită de moment și luă una dintre arme, îl cuprinse imediat pe Pau de mijloc și puse lama la gâtul bătrânului, cu muchia pe piele – pentru moment.

— Asta-ți va spinteca cu ușurință beregata, îi spuse el lui Pau la ureche.

Tang reacționă la amenințare chemând doi bărbați de afară. Amândoi frații dădură buzna și puseră arbaletele la ochi.

— Spune-le să pună arcurile jos și să plece, îi ordonă Ni lui Pau. Nu va lua mult să te fac să sângerezi până la moarte.

Pau stătu liniștit.

— Spune-le, zise el din nou, iar ca să arate că vorbea serios răsuci sabia la nouăzeci de grade, aducând tăișul pe

piele.

— Faceți cum spune, porunci Pau.

Amândoi frații își puseră armele jos și se retraseră.

*

Malone intră într-una dintre clădirile de pe marginea curții și urcă o scară până la primul nivel. Sus, înaintă încet pe un coridor larg, până la o intersecție. Cu grijă, trase cu ochiul după colț și văzu un tânăr, într-o robă de lână, stând de pază în fața unei uși închise. Își dădu seama că încăperea dădea cu fața spre curte, în locul unde era fereastra deschisă.

Șase metri îl despărțeau de paznicul aparent neînarmat. Hotărî că o abordare directă era cea mai bună, așa că băgă pistolul în buzunarul de la spate și se pregăti.

Unu.

Doi.

Se năpusti după colț și atacă. Așa cum bănuise, faptul că văzu brusc pe cineva îi întârzie reacția de moment, suficient cât Malone să-l pună pe paznic la pământ cu un pumn, lovindu-l cu ceafa de peretele de piatră.

Bărbatul se prăbuși la podea.

Malone verifică pentru ca să fie sigur. Nici o armă. Interesant. Poate că nu erau considerate necesare în spatele fortificației impresionante care împrejmuia complexul.

Își scoase pistolul, verifică în urmă – totul era liniștit – și deschise ușa încet.

*

Tang se întrebă ce spera Ni să obțină. Nu avea unde să se ducă.

— Nu poți să scapi, îi spuse el.

— Dar îți pot omorî maestrul.

— Nu mi-e frică de moarte, zise Pau.

— Nici mie, spuse Ni. Nu îmi mai este. De fapt, mai bine mor decât să trăiesc într-o Chină condusă de voi doi.

Tang se felicită în sinea sa pentru prevederea de care dăduse dovadă. Tot ceea ce avea să facă era să-l determine pe Ni să iasă înapoi în sală.

Acolo, putea să pună capăt acestei probleme.

*

Malone văzu ușurarea de pe fața lui Lev Sokolov și băiatul ghemuit în poala lui.

— Malone, murmură Sokolov. Mă întrebam ce s-a-ntâmplat cu voi.

Cotton traversă dormitorul gol și aruncă rapid o privire pe fereastră. În curte era în continuare liniște.

— Câți oameni sunt în locul ăsta?

— Nu mulți, spuse Sokolov. Eu am văzut doar câțiva. Tang este aici, însă.

— Unde e Ni?

— Ne-au despărțit cam acum o jumătate de oră.

Băiatul îi aruncă o privire aspră.

— Este în regulă? îl întrebă el pe Sokolov.

— Pare bine.

— Trebuie să plecăm și să nu facem zgomot.

Sokolov îi șopti ceva băiatului, iar mai multe aprobări din cap confirmară că înțelesese. Malone le făcu semn, ieșiră din cameră și-i conduse la parter.

Pentru ca să ajungă la poartă era necesar să treacă prin spațiul deschis al curții.

Malone studie galeriile superioare. Nevăzând pe nimeni, le făcu semn și o luară la fugă înainte. Traversară o galerie joasă, trecură unul dintre podurile arcuite de lemn peste pârâul artificial și se refugiară, pentru moment, într-o galerie din partea opusă a curții.

Până aici, toate bune.

*

Ni își dădu seama că, cu cât zăbovea mai mult în spațiul acesta strâmt, cu atât riscul era mai mare. Nu avea nici o idee câți frați așteptau afară. Mai mulți decât le putea face față, asta era sigur. Dar era hotărât să acționeze.

— Ieși de-aici, îi spuse el lui Tang.

Adversarul său se retrase către ușă.

— Ai grijă, ministrule, șopti Pau. Se pare că el vrea să ieși acolo.

— Taci.

Cu toate acestea, Pau avea dreptate. Văzuse același lucru în ochii lui Tang. Dar nu putea să stea aici. Ce-i spusese premierul? *O viață poate fi mai grea ca muntele Tai sau mai ușoară decât un fulg de gâscă*. *A ta cum va fi?*

— Mișcă, îi ordonă el lui Pau.

Încet, înaintară puțin câte puțin până în sală. Ni scrută galeriile, în căutare de amenințări, fiind atent în același timp la cei trei bărbați aflați la doar câțiva metri.

Atât de multe ascunzători.

Era complet expus, pe platforma înălțată, iar bătrânul era singurul lucru dintre el și moarte.

— N-ai unde să te duci, spuse Tang cu calm.

— Spune-le tuturor celor care se află în aceste galerii să iasă la vedere, îi zise el lui Tang.

Ca să se facă ascultat, apăsă lama pe gâtul lui Pau, iar bătrânul tresări. Bun. Venise vremea să vadă cum era să-ți fie frică.

— Spune-le singur, zise Tang.

— Arătați-vă, strigă el. Acum. Viața maestrului vostru depinde de acest lucru.

*

Malone auzi un strigăt.

Îl auzi și Sokolov, care-l legănă pe băiat în brațe, ținându-i fața ascunsă pe umărul lui, și-l strânse la piept.

— Parcă e Ni, șopti Malone.

— Zice ceva de genul să se arate ori maestrul lor va muri, îi traduse Sokolov.

Malone oftă ușor, cântărind ce variante avea. Zări o ușă deschisă câțiva pași mai încolo. Îl apucă pe Sokolov de braț și-l conduse în clădire. În fața lor se-ntindea alt coridor lung, cu uși de-o parte și de alta. Se strecură spre una dintre ele și apăsă încet pe clanță. Dădea într-o cămară mică, fără ferestre, de nici un metru pătrat, înțesată cu vase mari, probabil pentru curte.

Așteaptă aici, înăuntru, spuse el din buze, spre Sokolov.

Rusul dădu aprobator din cap, părând să-i răspundă *Ai dreptate, nu putem să-l părăsim*.

— Mă-ntorc, ascunde-te după lucrurile astea.

— Unde-i Cassiopeia?

Malone nu putu să-i spună ce se întâmplase. Nu acum.

— Doar stați liniștiți. Veți fi bine.

Închise ușa, fugi afară din clădire și se duse drept către intrarea deschisă de la celălalt capăt al curții, unde vocile se auzeau în continuare.

*

Tang savură momentul.

Ni Yong era prins în capcană.

Doar nouă frați stăteau la mănăstire. Doi erau aici, unul îl supraveghea pe Sokolov. Ceilalți șase erau răspândiți prin tot complexul, așteptându-i ordinele.

*

Malone intră.

Dincolo de portalul deschis, dădu într-un vestibul și apoi într-o sală de întrunire maiestuoasă, acoperită tot cu țigle galbene lucioase. Scânteierea celor șase coșuri cu jar, aranjate câte trei pe-o parte, scălda pereții colorați într-o văpaie. Armuri și arme erau expuse de jur împrejur. La capătul opus văzu cinci bărbați.

Pau, Tang, Ni și încă doi.

Ni ținea o sabie la gâtul lui Pau.

Stăteau în fața unor rafturi cu sertare pe diagonală, umplute cu suluri de manuscrise. Mii, ridicându-se până la 15 metri. El rămase în umbră, convins că nimic nu-i trădase prezența. Observă că pavilioane și camere mai scunde formau un perimetru strâns în jurul parterului, separându-l de restul clădirii. Lumina se revărsa înăuntru prin colonadele superioare, care păreau să fie prevăzute cu geamuri.

Afară, un gong bătu din nou.

Folosi armurile și armele ca acoperire. Scrută cele două etaje de galerii. Avu impresia că întrezări o mișcare, dar nu era sigur.

Trebuia să-l ajute pe Ni.

Unul dintre coșurile cu jar ardea la câțiva pași, imediat în afara galeriei în care se-ascundea. Înaintă și se ascunse după vasul uriaș de cupru, fierbinte, uitându-se la stânga și în urmă să vadă dacă era vreun pericol.

Nimic.

— Ministrule Ni, strigă el. Sunt Cotton Malone. Te acopăr cu un pistol.

*

Lui Ni nu-i veni să creadă ce noroc avea.

— E bine să-ți aud vocea, strigă el.

Îl văzu pe Malone ieșind de după un coș de jar, cu pistolul îndreptat către el.

— Acum pot să-ți despic gâtul și să termin cu asta, îi șopti el lui Pau la ureche. Gata cu minciunile tale.

— Ți-ai găsit curajul să iei o viață?

— A ta n-ar fi o problemă pentru mine.

— Alege înțelept, ministrule. Multe lucruri sunt în joc.

Lama apăsa în continuare pe piele, putând, cu ușurință, dintr-o singură mișcare, să taie gâtul bătrânului. Ni se uită la Karl Tang, dorindu-și să țină sabia la gâtul lui și nu al lui Pau.

Ar fi fost o decizie ușoară.

Ni văzu ceva în ochii lui Tang.

— El vrea s-o faci, șopti Pau.

79

Cassiopeia și Viktor intrară în mănăstire, într-o curte centrală. Totul era liniștit, cu excepția vocilor care se auzeau printr-o ușă dublă, deschisă, în celălalt capăt. Înaintară cu prudență în acea direcție, rămânând înăuntrul colonadelor. Odată ajunși, Viktor se lipi de zidul clădirii și trase cu ochiul, cu grijă, de după colțul ușii.

— Malone este acolo, șopti el.

Se strecurară împreună înăuntru și rămaseră în vestibulul care dădea în ceea ce părea să fie o sală mare. Cotton se afla la jumătatea drumului către o porțiune înălțată, de la capătul opus, cu fața spre Tang, alți doi frați și Pan Wen. Ni Yong stătea în spatele bătrânului, ținând o sabie la gâtul lui Pau.

Se ascunseră în spatele unei coloane groase și priviră.

Tang vorbea cu Cotton, dar ceea ce se întâmpla deasupra îi atrase atenția Cassiopeei. Un bărbat, ascuns într-una dintre arcadele galeriei de la primul etaj, ținând o arbaletă. Din cauza unghiului, era imposibil ca Malone să vadă pericolul aflat chiar deasupra sa.

— El nu știe, șopti Viktor.

— Hai să-i spunem.

Viktor clătină din cap.

— Trebuie să păstrăm elementul surpriză. Elimină-l tu pe tip. Nu văd pe nimeni altcineva acolo sus.

Ea nu avu de ce să respingă planul.

El arătă în urma lor, spre stânga.

— Pe acolo. Acoperă-ne spatele.

— Ce-ai de gând să faci?

El nu-i răspunse, iar ei nu-i plăcu ceea ce văzu în ochii lui.

— Nu fi nesăbuit, spuse ea.

— Nu mai mult decât am fost deja. Tang va fi luat pe nepregătite când mă va vedea. Hai să ne folosim de asta.

Ea își dori ca ei să fi avut un pistol.

— Dă-mi cuțitul tău, îi ceru ea.

El i-l dădu.

— Nu-mi va fi de nici un folos, spuse el.

— Cotton probabil crede că sunt moartă.

El încuviință din cap.

— Contez pe asta.

*

Malone trase în piept aerul cald mirosind greu a cărbune. Se ținea la 15 metri de locul în care stăteau ceilalți. Galeriile superioare erau o problemă. De aceea rămăsese aproape de marginea dreaptă a sălii, de unde putea să vadă clar galeriile din stânga, iar oricine-ar fi venit deasupra sa ar fi fost nevoit să iasă la vedere ca să aibă o țintă clară. Ni putea, și el, să supravegheze.

— Am reușit să evit comitetul de primire pe care l-ai trimis, îi spuse el lui Tang, încercând să arunce o privire deasupra.

— Iar doamna Vitt?

— Moartă. La ordinele tale. Făcu un efort să-și ascundă amarul. Își dădu totodată seama că Tang mai voia să știe ceva, așa că adăugă: Omul tău, Viktor, s-ar putea să fie totuși în viață.

Tang nu spuse nimic.

— Unde este Sokolov? întrebă Malone, trăgând de timp.

— E aici, spuse Ni. Cu fiul lui.

— Și va primi o mostră de petrol? Care poate dovedi că este infinit?

— Văd că și tu știi ce este în joc, spuse Pau.

— Ai vrut ca să văd harta aia din casa ta, nu-i așa?

— Dacă n-ai fi observat-o, m-aș fi asigurat s-o vezi.

— Tu ești cel care a dat foc mormântului lui Qin Shi? întrebă Tang.

— Eu sunt. Asta te-a împiedicat să ne omori.

— Și i-a permis ministrului Ni să plece pe nesimțite, adăugă Tang.

— Asta nu este…

*

Cassiopeia fugi spre scări și urcă treptele de marmură spre galeria de la primul etaj. Se ghemui, având grijă să rămână sub nivelul balustradei care ferea galeria de sală, și se strecură în colț. O privire rapidă îi confirmă că, la o treime din drum, era un bărbat îmbrăcat într-o robă de lână, ținând o arbaletă în mână și stând cu spatele spre ea.

Fără să facă un zgomot, ea își dădu jos geaca îmblănită a lui Viktor.

Ascultă, auzind vocea lui Cotton.

Apoi pe-a lui Tang.

Și i-a permis ministrului Ni să plece pe nesimțite.

Asta nu este…

— Malone.

Vocea lui Viktor.

Se furișă înainte ținând cuțitul în mână.

*

Tang îl văzu pe Viktor răsărind de nicăieri. Se-ntrebă de când era în sală. Trebuia, de fapt, să fie mort împreună cu Malone și Vitt.

Mai era, oare, și altcineva aici?

*

Ni îl văzu pe străin, același bărbat care-i salvase viața în mormântul lui Qin Shi.

Era prieten sau dușman?

În momentul în care decise că era dușman și se pregătea să dea alarma, bărbatul îl strigă pe Malone pe nume.

*

Malone se-ntoarse brusc.

Viktor se năpustea către el, dar Malone îi sări înainte și-l doborî la podea.

Malone dădu drumul pistolului din mână, îl apucă pe Viktor de gât și-i trase un potop de pumni cu dreapta.

— Ea unde e? urlă el.

Viktor se eliberă. În ochii lui licări o urmă de nebunie.

— Departe, în aval. S-a dus.

Malone se repezi și-i mai arvuni una serioasă, bucurându-se când pumnul îi bufni în os.

Viktor se retrase.

Aveau suficient spațiu de manevră între arcade, arme și coșurile cu jar. Malone se gândi că nu i-ar prinde rău o sabie. Viktor păru să-i citească gândurile, iar ochii îi căzură pe lăncile expuse alături de armuri și scuturi. Viktor se repezi-nainte, înșfăcă o lance de coada de bambus și începu s-o mânuiască, ținându-l pe Malone la distanță.

Malone începu să respire chinuit și superficial și fu cuprins din nou de amețeală.

Fierbea ca lava pe dinăuntru.

Omul ăsta nu fusese nimic altceva decât o belea de fiecare dată. Acum Cassiopeia era moartă din cauza lui.

— Ești așa dur cu sulița aia, îl luă el peste picior.

Viktor îi aruncă arma și apoi luă alta.

*

Cassiopeia auzi lupta. Trebuia să se poziționeze pentru ca să ajute. Asta însemna să-l elimine pe bărbatul spre care se strecura, atent la încăierare. Trecu de niște oglinzi de pe perete și de o pereche de vitrine în care erau expuse bronzuri, jaduri și porțelanuri de preț. Soarele dimineții pătrundea înăuntru prin geamurile în formă de cochilie de scoică înșirate de-a lungul galeriei. Avea cuțitul, dar îi veni altă idee.

În dreapta ei, erau expuse, într-o nișă din perete, vreo douăsprezece figurine. Corpuri de om cu capete de animale și brațele încrucișate pe piept. Înalte cam de treizeci de centimetri. Se apropie, îndesă cuțitul în buzunar și înșfăcă una.

O piesă cu cap de câine, grea, pe un suport gros, rotunjit.

Perfectă.

Se îndreptă direct spre țintă.

Îl păli la baza cefei, iar bărbatul se prăbuși pe marmură. În timp ce cădea îi luă arbaleta. Avea să-l doară capul mai târziu, dar era mai bine decât să fie mort.

Se uită în jos.

Viktor și Cotton se înfruntau în centrul sălii, fiecare cu câte o lance în mână. Ni ținea în continuare sabia la gâtul lui Pau. Nici unul nu părea să fi observat ce se întâmplase cu un etaj mai sus. Se uită vizavi la restul arcadelor de la primul etaj și nu văzu pe nimeni.

Era singură, înarmată, pregătită.

*

Tang îi dăduse indicații unui frate să ocupe poziție în galeria de la primul etaj, cu arbaleta pregătită. Trebuia să se afle în stânga sa, cam pe la jumătatea drumului către intrarea principală. Alți doi frați așteptau la dreapta sa, înăuntrul galeriei de la parter, feriți de privirile lui Ni.

În timp ce în centrul sălii lupta continua, aruncă o privire la dreapta și-i zări pe cei doi frați.

Nu încă, le transmise clătinând ușor din cap.

Dar curând.

*

Malone își aținti privirea asupra lui Viktor.

Pupilele scăpărând ca doi tăciuni negri îi întoarseră privirea, iar fața lui Viktor se schimonosi cu o căutătură urâtă.

— Știi de câte ori aș fi putut să te las să mori? întrebă Viktor.

Malone nu asculta. Amintiri se revărsau peste el în valuri ce-i provocau dezgust. N-o vedea decât pe Cassiopeia supusă simulării înecului, apoi căzând în râu, iar pe Viktor, de vină pentru toate, bătându-și joc de el în legătura video, apărând pe stânci.

Lovi cu sulița.

Viktor pară împunsătura, își glisă lancea peste a lui Malone, înclinând-o în jos, apoi răsucind îndărăt.

Malone îi ținu piept și devie manevra.

Fruntea lui Viktor era plină de sudoare. A lui Malone la fel, de la focurile care ardeau la mai puțin de 9 metri. Hotărî că vasele cu jar îi puteau da o șansă, așa că se retrase, duelându-se cu Viktor, atrăgându-și adversarul mai aproape. Fiecare vatră era așezată pe standuri de fier cu trei picioare, la un metru și ceva de la podea.

Suficient de instabilă pentru ceea ce urmărea el.

Viktor continuă să se țină după Malone.

*

Ni apăsă muchia lamei pe gâtul lui Pau. Bătrânul nu opuse rezistență, dar cei doi frați, deși neînarmați, îl îngrijorau pe Ni.

Rămase cu ochii pe ei.

— Amândoi aveți de învățat din curajul lor, spuse Pau.

Tang păru afectat de împunsătură.

— Nu știam că-mi lipsește curajul.

— Ți-am spus eu să-l omori pe Jin Zhao? întrebă Pau. Era un geochimist strălucit. Soț și bunic. Inofensiv. Cu toate astea, l-ai arestat și l-ai bătut până l-ai băgat în comă. Apoi i-ai obținut falsa condamnare și l-ai împușcat în timp ce zăcea inconștient pe patul de spital. Asta e o dovadă de curaj?

Șocul lui Tang în fața mustrării era evident.

— Când i-ai pus șobolani, în capcană, pe burtă, lui Sokolov și te-ai uitat la agonia lui, curaj era? Când ai distrus biblioteca lui Qin Shi, de cât curaj ai avut nevoie?

— N-am făcut altceva decât să te servesc cu credință, declară Tang.

— Ți-am spus eu să arzi din temelii acel muzeu, la Antwerpen? Unul dintre frați a murit în acel foc.

Tang nu spuse nimic.

— Iar tu, ministrule Ni, spuse Pau, de cât curaj ai nevoie să tai gâtul unui bătrân?

— Nu prea mult, așa c-ar trebui să-mi fie ușor.

— Te vinzi ușor, zise Pau. În casa mea ai înfruntat provocarea acelor ucigași. Este același lucru cu ceea ce avem aici, în fața ochilor, doi bărbați care se înfruntă unul pe celălalt. Amândoi au venit aici fără să știe deloc ce-i aștepta. Cu toate astea au venit. Ăsta este curaj.

*

Cassiopeia văzu că Malone îl atrăgea pe Viktor către coșul cu jărăgai. Cântări dacă să intervină, dar avea doar o săgeată. Bărbatul în robă care zăcea inconștient pe podea, în spatele ei, nu mai avea nici una.

Să-și dezvăluie prezența acum n-ar fi fost de nici un folos.

Avea o singură lovitură, deci trebuia să conteze.

*

Malone știa că era aproape de foc. Putea auzi cărbunii trosnind în spatele lui, în timp ce pară altă lovitură de lance a lui Viktor.

Avea nevoie de o clipă, așa că ridică sulița să lovească de sus, obligându-l pe Viktor să apuce coada cu ambele mâini ca să blocheze lovitura. În momentul în care Viktor își mută priza și se pregătea să lovească, la rândul lui, Malone dădu un șut cu dreptul standului de fier, răsturnând vasul de cupru.

Cărbuni aprinși se-mprăștiară pe podea, șuierând și scoțând fum.

Viktor, luat pe nepregătite, se retrase.

Malone băgă vârful suliței sub unul dintre cărbunii de pe podea.

Îl aruncă spre Viktor, care păși în lături să se ferească de proiectilul încins.

Malone străpunse cu sulița alt cărbune fierbinte, iar de data asta aruncă jarul către locul în care stăteau ceilalți bărbați.

*

Ni urmări cum Malone aruncă unul dintre cărbuni spre ei. Bucata fumegândă zbură deasupra capului lui Tang și dispăru în rafturile din spatele său. Mătăsurile dintr-unul dintre compartimente se vaporizară de la dogoare, manuscrisele dispărând literalmente în fața ochilor săi.

80

Malone aruncă sulița deoparte, se întoarse cu fața spre Viktor și se lăsă pradă dispoziției întunecate în care se afla.

— Terminăm asta acum.

Viktor nu ezită. Își aruncă și el arma.

— Îmi doream să fac asta de mult timp.

Săriră unul la celălalt, lovindu-se cu pumnii. Viktor îi dădu una lui Malone lângă tâmpla stângă, de văzu stele verzi.

Malone îi dădu lui Viktor un șut atât de tare încât îl catapultă, creându-și astfel momentul de care avea nevoie, și-i trase o directă în falcă.

Un șut puternic în fluierul piciorului îl făcu pe Malone să se răsucească într-o parte.

Malone încasă vreo două ca să-l atragă pe Viktor mai aproape. Înainte să ia al treilea pumn, îl pocni pe Viktor în gât, apoi îi dădu o dreaptă solidă în coaste.

Aerul rarefiat îi spinteca lui Malone plămânii ca niște lame de ras.

Înaintă spre Viktor, care se îndreptă la loc, cu o mână pe burtă și cu fața schimonosită de furie.

— Am să te omor, Malone.

*

Cassiopeia auzi amenințarea lui Viktor. Fiecare nerv din corpul ei părea întins la maximum. Intrase în sală cu gândul la o confruntare. Cotton părea la fel de pornit.

Ea avu grijă să rămână ascunsă după coloană.

Un strigăt ascuțit, de jos, îi atrase atenția.

*

Malone auzi un țipăt în momentul în care umărul lui Viktor îl izbi în piept. Impactul le reteză amândurora picioarele. Se prăbușiră împreună pe podea și alunecară.

Ceva îl împunse în umăr.

O durere sfâșietoare îi explodă în creier, iar ceafa îi fu cuprinsă de un val de căldură. Simți miros înțepător de păr ars.

Al său.

Viktor era deasupra, cu mâinile înfipte în gâtul lui Cotton Malone.

*

Tang era șocat de atacul verbal al lui Pau Wen. Maestrul nu-i vorbise niciodată așa, în afară de conversațiile lor regizate, interpretate special pentru Ni.

Se întrebă dacă nu cumva Pau făcea acum ceea ce făcea el cel mai bine, și anume improviza. Se hotărî să-i țină isonul.

— Nu știam că mă crezi atât de laș.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi.

— Ca biblioteca imperială pe care ai descoperit-o cu decenii în urmă? Ori faptul c-ai jefuit mormântul lui Qin Shi și-ai adus totul aici?

— Toate au avut loc înainte ca tu să te ridici în vreo poziție importantă. Eu, pe de altă parte, eram Hegemon.

— De ce-ai fugit din groapa de la Xi'an, cu frații, și i-ai lăsat pe Malone și Vitt în viață? Trebuia să moară acolo. Tang chiar voia să știe acest lucru.

— Și toată atenția pe care-ar fi atras-o? Nici măcar tu, ca prim-vicepremier, nu ai fi putut să explici așa ceva.

— Dacă mă crezi atât de incompetent, de ce faci asta?

— Spune-i, ministrule, îl îndemnă el pe Ni. De ce facem asta?

*

Ni nu se lăsă păcălit de faptul că Pau îl critica pe Tang, dar se hotărî să-i răspundă la întrebare cu altă întrebare.

— Câți oameni ești pregătit să omori pentru putere?

— Atâția cât este necesar, spuse Tang.

— Atunci răspunsul la întrebarea ta e clar, îi spuse el lui Pau la ureche. Faci asta pentru ca și mai mulți oameni să moară.

*

Durerea pe care-o simți brusc în vârful capului îi dădu forță lui Malone. Își ridică brațul drept, îl prinse pe Viktor de gât ca-ntr-o menghină, se rostogoli și răsturnă situația.

Viktor aterizză pe cărbuni, care trosniră sub el.

Se rostogoliră din nou, de data asta departe de foc. Dar Malone avea o problemă. Îl durea rău umărul stâng, iar durerea îi reducea puterea în braț.

Viktor profită de situație.

*

Cassiopeia îl văzu pe Cotton ținându-se de umărul stâng chiar în momentul în care Viktor îi dădea un upercut în maxilar, care-l răsturnă pe spate. Viktor profită de ocazie și luă pistolul care alunecase pe podea la începutul încăierării.

Ea trebuia să facă ceva.

Așa că scoase cuțitul din buzunar și-l aruncă peste balustradă, țintind spre cărbunii de lângă Cotton.

*

Malone auzi ceva căzând în tăciunii aprinși.

Privi spre dreapta și văzu un cuțit, în momentul în care Viktor găsi pistolul.

Umărul îi era probabil dislocat. Fiecare mișcare îi trimitea un șoc electric agonizant la creier. Își prinse brațul stâng cu mâna dreaptă, încercând să țină încheietura la locul ei și se întinse către lamă – caldă la atingere –, ținând-o cu vârful în jos, între degete, pregătit s-o arunce.

Ochii lui Viktor erau ca de piatră.

Amândoi aveau sprâncenele îmbrobonate de sudoare.

Viktor ținti cu pistolul.

*

— Acum, strigă Tang în mandarină.

Iar cei doi frați din umbră se repeziră înainte, îndreptându-și arbaletele către Ni.

— Spectacolul curajului tău s-a terminat, spuse Karl Tang. El zări o undă de satisfacție în ochii lui Pau și spuse:

— Am gândit în perspectivă.

— Din câte se pare nu dai doi bani pe maestrul tău, îi replică Ni.

— Ba dimpotrivă. Îl respect foarte mult. Suficient ca, dacă îl omori, să te omorâm și noi pe tine.

— Îl crezi? îl întrebă Ni pe Pau. Ori ne va ucide pe amândoi?

— Coboară lama, îi spuse Pau încet lui Ni.

*

Ni își dădu seama că nu mai avea de ales. Îl putea omorî pe Pau Wen și să moară acum sau putea să lase arma-n jos și să-și încerce norocul.

Tang, nu Pau, era cel care merita să moară.

Retrase lama și o aruncă pe podea.

*

Cassiopeia își îndreptă arcul în jos, pregătindu-se. Era nesigură de ceea ce se întâmpla, dar nu și de faptul că Malone era rănit, Viktor furios, că Ni avea probleme, iar ea era în măsură să facă ceva.

— N-o face, strigă ea.

*

Malone auzi vocea Cassiopeei.

Își întoarse brusc capul către locul de unde venea și văzu o arbaletă ieșind din umbra galeriei de la primul etaj, lângă una dintre coloane, îndreptată către Viktor.

— Aruncă pistolul, țipă ea. Acum.

Malone se uită la Viktor, care nu se mișcă, ținând arma strâns, cu ambele mâini, țintind direct spre pieptul său.

— Împușcă-mă, iar ea te împușcă pe tine, îi spuse el lui Viktor.

Malone se-ndoia c-ar putea să arunce lama înainte să se descarce pistolul.

— Ăla este cuțitul meu, spuse Viktor încet. I l-am dat ei.

— Iar ea mi l-a dat mie.

Ceea ce spunea foarte multe.

Viktor închise ochii, apoi îi deschise. Malone prinse o licărire de împăcare, privirea trădând altă intenție decât bătaia armei. Atunci Malone știu. Ce spusese Stephanie.

De fapt, îl vrem pe *Tang mort.*

— Ai tu grijă de ea, Malone, spuse Viktor.

Apoi se întoarse și ținti.

Drept spre Karl Tang.

*

Tang își pierdea răbdarea față de confruntarea lui Viktor cu Malone.

Ce aștepta?

Îi smulse arbaleta fratelui de lângă el și răcni:

— Împușcă-l acum sau te împușc eu pe tine.

Viktor se răsuci.

Toate temerile pe care Tang le avusese vreodată față de acest străin îl năpădiră, în momentul în care țeava pistolului se opri asupra sa.

Trase cu arbaleta.

O clipă mai târziu săgeata îl lovi pe Viktor Tomas.

Ceilalți doi frați, simțind pericolul, își schimbară țintele. A doua săgeată străpunse pieptul lui Viktor, intrând adânc. Viktor se înecă, sângele podidindu-l pe gură. Îi căzu pistolul din mână. Își duse o mână la gât.

Genunchii i se înmuiară.

Apoi se prăbuși.

*

Cassiopeia tresări când corpul lui Viktor fu străpuns iute de două săgeți, una după alta. Trecură doar câteva secunde înainte ca el să se legene, încercând să-și găsească echilibrul, apoi se prăbuși la podea cu un geamăt.

Ea ieși din umbră, la balustradă, îl luă în cătarea arcului pe Karl Tang și trase.

*

Ni își dădu seama că Vitt era în galeria superioară, aparent înarmată. Cei doi frați își trăseseră săgețile. Străinul era răpus. Malone ținea un cuțit în mână, dar era mult prea departe.

Ea era singura lor șansă.

Vitt ieși la vedere, cu o arbaletă în mână, și trase.

Tang anticipase mișcarea, aruncându-se jos, în dreapta.

Săgeata atinse podeaua și alunecă departe.

*

Malone văzu că lovitura Cassiopeei ratase ținta. El avea cuțitul, dar nu-i era de nici un folos.

Pistolul.

Jos, lângă Viktor.

Trebuia să-l ia.

*

Tang se ridică în picioare și se repezi către sabia pe care Ni Yong o aruncase. O apucă strâns de plăsea și le ordonă celor doi frați să-l țină pe Ni.

Avea să-i arate el lui Pau Wen cine avea curaj.

Își ridică brațul și înaintă spre Ni.

*

Ni încercă să se elibereze, dar cei doi frați erau puternici. Pau Wen se retrăsese înspre rafturi, privind.

Ni aruncă o privire în sală.

Malone căuta ceva.

Tang era la mai puțin de 3 metri depărtare, cu sabia în mână, pregătit să-i înfigă lama în burtă.

*

Malone găsi pistolul.

Durerea din umăr era sfâșietoare. Se-ndoise c-ar fi putut s-arunce cuțitul. Ridică arma cu mâna dreaptă și puse degetul pe trăgaci. Se întrebă dacă mai erau alți frați în sală, pregătindu-se chiar în acest moment să-l străpungă și pe el.

Nu conta.

N-avea de-ales.

Ochi și trase.

*

Tang auzi un pocnet, apoi simți că-l lovi ceva în partea dreaptă. Ciudat, sentimentul. Nimic la început, apoi o durere de neînchipuit, ca și cum un val de energie trecuse prin el, pârjolindu-i măruntaiele.

Se opri din mers și se-mpletici spre dreapta.

Se uită în sală și-l văzu pe Cotton Malone îndreptând un pistol drept spre el.

Alt pocnet, iar un glonț îi străpunse pieptul.

A treia împușcătură.

Apoi nu mai văzu absolut nimic.

81

Cassiopeia fusese șocată de moartea lui Viktor. A lui Tang, însă, o mulțumi. Capul îi explodă la ultimul foc al lui Cotton și se prăbuși din picioare la podea.

— Să nu miște nimeni, strigă Malone, cu pistolul întins. Ministrule Ni, ia sabia aia.

Ni se supuse.

— Treaba asta s-a terminat acum, spuse tare Pau Wen, calm.

*

Ni stătea cu sabia în mână.

Se uită fix la Pau Wen.

— Explică-te, îi spuse.

— Am vorbit amândoi în Belgia. Ai crezut că te mințeam acolo. Nu te-am mințit. Tot ceea ce am spus era adevărat. China trebuie să se schimbe. Întrebarea era care urma să fie această schimbare. O întoarcere la legalismul strict? Autocrație? Sau ceva mai blând? Confucianism? Democrație? Mărturisesc că la început, acum 20 de ani, am crezut că răspunsul era o întoarcere la legalism. Dar nu mai știu dacă sunt așa de sigur. Ceea ce știu este că declinul și gloria unui stat pot izvorî din același loc.

— Sunt cuvintele lui Confucius, spuse Ni.

— Sunt. Era un om înțelept.

— Ciudate vorbe din partea unui legalist.

Pau clătină din cap:

— Eu nu sunt așa ceva.

*

Malone ascultă schimbul de replici dintre Ni și Pau, dar își ținu pistolul pregătit, cu ochii ațintiți spre sală.

— Cu decenii în urmă, spuse Pau, am luat toate textele lui Confucius din biblioteca îngropată a lui Qin Shi. Acele vorbe trebuiau să supraviețuiască. Ar fi fost o crimă să fie distruse. Acum sunt pregătite să le folosești, în orice chip crezi de cuviință. Această etică poate să fie exact lucrul de care are nevoie China pentru a ajuta la contracararea corupției și a inegalității tot mai mari din societatea noastră. Pau ezită. Ministrule, *Ba* nu a fost parte în această bătălie dintre tine și

Tang. Noi nu am influențat nimic, nu ne-am dat de partea cuiva.

— Tang era de-al vostru.

Pau încuviință din cap.

— Era. Dar asta nu înseamnă că voiam să izbândească el. Bătălia trebuia să aibă loc, fără vreun amestec, și a avut. Tocmai ai biruit. Începând din această zi, *Ba* îți jură credință ție.

— De ce-aș crede o vorbă din toate astea? întrebă Ni.

Malone voia și el să afle răspunsul.

— Faptul că Tang a descoperit că petrolul este infinit a schimbat totul. Puterea acestei descoperiri a devenit prea mult pentru el. A fost orbit de propria ambiție. Am ajuns să mă tem că nu avea să fie mai bun decât cei dinaintea sa.

— Cu toate acestea, ai permis să-mi fie amenințată viața. Ai permis să fim cu toții capturați de Tang.

— Și adușI aici, ministrule. M-am asigurat să se întâmple acest lucru.

Ni nu păru impresionat.

— Ești un criminal.

— Patru bărbați au murit în Belgia. Dar nu a fost legitimă apărare?

— Nu în cazul celui pe care l-ai torturat și apoi l-ai împușcat în cap.

— Unde e Sokolov? strigă Cassiopeia de sus.

— Este în siguranță, spuse Pau.

Malone hotărî să păstreze tăcerea. Nu îl credea neapărat aliat pe Pau. În schimb, ținu în continuare arma întinsă și întrebă:

— Cum va fi explicată moartea lui Tang?

— Va avea un accident de mașină, aici, în munți, răspunse Pau. A venit să-și limpezească mintea, să-și înnoiască spiritul.

— Iar găurile gloanțelor?

— În mod tragic, mașina a luat foc, corpul s-a făcut scrum.

Ni stătu tăcut o clipă, cu sabia în mână.

Malone ținu pistolul pregătit, dar Pau nu se clinti.

— Este decizia ta, ministrule, îi spuse Cotton Malone lui Ni. Ce facem?

— Eu îl cred, zise Ni.

— De ce? strigă Cassiopeia.

— Lăsați armele în jos, ordonă Ni.

Malone se întrebă care era strategia, dar își dădu seama că erau blocați într-o fortăreață, pe munte, înconjurați de un număr necunoscut de bărbați, iar cât privea armele nu aveau mai nimic, în afară de o sabie și cele câteva gloanțe din

pistolul său. Se hotărî să aibă încredere în judecata lui Ni și lăsă pistolul în jos.

Se uită în sus.

— Ești OK? o întrebă pe Cassiopeia. Slavă Domnului, trăia.

— Sunt OK. Tu?

— Lovit la umăr.

— V-ați riscat amândoi viețile venind aici, le spuse Ni.

— Iar Viktor și-a dat-o pe-a lui, spuse ea.

Pau se întoarse spre Ni.

— M-ai întrebat, în Belgia, de ce îmi pasă. Ți-am răspuns, atunci, că ar lua prea mult timp ca să îți explic. Ți-am mai spus că tot ceea ce mă interesa era numai binele Chinei. Spuneam adevărul.

Ni rămase tăcut.

— *Ba*, spuse Pau, a fost creată ca să asigure un sistem politic puternic, care să garanteze securitatea colectivă. În vremea primelor dinastii, forța și violența au servit mai bine la îndeplinirea ambelor scopuri. Dar, în timp, ele au devenit mai puțin eficiente. Astăzi, așa cum știi, sunt contraproductive. *Ba* înseamnă apărarea Chinei și nu apărarea de sine. Ceea ce este cel mai bine pentru națiune este ceea ce susținem noi. Bătălia dintre tine și Tang era inevitabilă. Nimeni nu putea să o împiedice să aibă loc. Dar puteam să fim de față când se termina.

— De ce nu mi-ai spus, pur și simplu? îl întrebă Ni, furios, pe Pau. De ce n-ai ajutat, pur și simplu?

— Ba am făcut-o, îi răspunse Pau. Ți-am spus lucruri despre care n-ai știut niciodată că există. Când ai venit în Belgia și am văzut cât de puține știi, mi-am dat seama că sarcina mea era să te fac să progresezi. Trebuia să înfrunți provocarea care te aștepta, dar ca să faci asta era necesar să-i afli amploarea. Fii cinstit, ministrule. Nu știai nimic din ceea ce ți-am spus.

Tăcerea lui Ni îi fu răspunsul.

— Nu-mi reproșa că am ales ca mai degrabă să-ți *arăt*, în loc să-ți *spun* problema, continuă Pau. Apariția lui Vitt și a lui Malone m-au ajutat să fac acest lucru. Dacă nu ți-aș fi deschis ochii, Tang te-ar fi întrecut. Și tu și eu știm asta.

— M-ai mințit și ai omorât un om cu sânge rece.

— Ți-am salvat viața.

— Sunt toți frații de acord cu ceea ce spui? întrebă Cassiopeia.

Pau aprobă dând din cap.

— Au jurat credință și vor face ceea ce este cel mai bine pentru China. Ministrul Ni este cel mai puternic. *Ba* respectă

puterea.

— Ce să fac? întrebă Ni.

— Fă prima mișcare către putere. Tang a dispărut. Ridică-te ca prim-vicepremier, apoi preia puțin câte puțin responsabilitățile. Premierul te respectă și are încredere în tine. Știu sigur asta. *Ba* îți va susține politicile, oricare ar fi ele. Ne dăm seama că guvernul va evolua, va deveni o reflectare a noului său lider, așa cum a făcut-o de multe ori înainte, iar noi suntem pregătiți pentru această schimbare.

— Guvernul *se va* schimba, sublinie Ni. Vom avea o nouă constituție.

— Iar noi putem ajuta la obținerea ajutorului pentru acest lucru, spuse Pau.

— Cum rămâne cu petrolul infinit? întrebă Malone.

Pau se întoarse și făcu un semn. Unul dintre frați dispăru după panoul din gaura din perete.

— Un derivat neașteptat al acestei bătălii, zise Pau. Spre meritul său, Tang și-a dat seama cum poate fi folosită această descoperire dacă este ținută din scurt.

Fratele reapăru având în mână un obiect pe care Malone îl recunoscu.

O lampă-dragon.

Ca cea din Belgia.

Pau i-o întinse lui Ni.

— Asta este a ta. Un eșantion de petrol din zăcământul de la Gansu, extras din pământ acum 2200 de ani, depozitat în mormântul Primului Împărat. Să sperăm că va demonstra teoria lui Lev Sokolov.

Ni acceptă lampa.

— Ministrule, spuse Pau, îți dai seama că aș fi putut pur și simplu să-i dau lampa, cu petrolul, lui Tang. Sau să-i dau una dintre cele de aici. Nu am făcut asta. Dimpotrivă, am ascuns-o de el.

— Ai folosit-o ca momeală, să mă atragi în Belgia. Să mă omori.

Pau clătină din cap.

— Acela a fost scopul lui Tang, nu al meu. De aceea ți-am salvat viața acolo. În plus, am lăsat-o pe domnișoara Vitt să ia lampa. Ea ne-a făcut amândurora o favoare. Am câștigat timp.

Malone nu fu neapărat de acord cu partea cu favoarea, dar văzu logica. Pau ar fi putut pur și simplu să-i dea lui Tang ceea ce voia.

— Lumea va afla despre descoperire, spuse Ni apăsat.

Pau încuviință din cap.

— Iar Chinei i se vor recunoaște unele merite. China și-a uitat măreția. Cândva am condus imaginația lumii și putem s-o facem din nou.

Pau se înclină.

Malone îl privi pe Ni cântărind oferta.

În cele din urmă Ni îi întoarse gestul.

Malone se uită la Viktor. Sângele i se prelingea din răni. Ochii orbi fixau tavanul. Privi săgețile adânc înfipte în piept. Se aplecă și-i închise încet pleoapele. Se înșelase în privința acestui om.

Își ridică privirea spre Cassiopeia.

Pe obrajii ei șiroiau lacrimi.

82

Malone sorbi ceai negru și își lăsă umărul drept, dureros, să se odihnească. Un bandaj improvizat îi ținea articulația imobilizată. Avea nevoie să-l vadă un doctor după ce plecau din această cetate.

Trecuseră trei ore de când murise Viktor. Cotton petrecuse o jumătate de oră înăuntrul mormântului improvizat al lui Qin Shi, admirând costumul de jad și obiectele funerare superbe.

Ni Yong ședea cu el pe terasă. Dincolo de zidul scund, soarele după-amiezii învăluia munții în tonuri de roșu, negru și galben. Aerul era blând, iar o adiere ușoară umfla niște steaguri de rugăciune din apropiere. Ni stătuse cu ochii pe cadranul de marmură al unui ceas solar aflat câțiva pași mai încolo. Era așezat pe-o bază circulară, susținută de patru stâlpi pătrați.

— Fiecare templu din China, spuse Ni, are un ceas solar. Este o aducere-aminte a faptului că virtutea trebuie să strălucească mereu, ca soarele la amiază. Un sfat bun, pe care noi am ales mult timp să-l ignorăm.

— Crezi ce ți-a spus Pau Wen?

— Nici măcar o vorbă.

— Speram să nu fii atât de neghiob.

— E o poveste pe care-o învățăm cu toții în timpul instrucției militare, spuse Ni. Un mare războinic, pe nume Chao, a condus 40000 de oameni să asedieze un orășel apărat de o forță mică, comandată de către un adversar pe nume Zhang. După patruzeci de zile, locuitorii își dădeau copiii la schimb pe merinde. Dar Zhang refuza să capituleze și îi decapita pe ofițerii care susțineau acest lucru. Până la urmă, oamenii lui Zhang rămaseră fără săgeți, așa că el le ordonă locuitorilor să facă o mie de păpuși de paie de-un stat de om și să le îmbrace în negru. Apoi, într-o noapte, coborî păpușile pe zidurile orașului, pe sfori. Forțele lui Chao traseră zeci de mii de săgeți spre ceea ce crezură, la-nceput, că erau dușmani ce evadau. Săgețile loveau păpușile de paie, care erau trase înapoi înăuntru. Forțele lui Zhao ajunseră de la o lipsă totală de muniție la un adevărat belșug.

— Isteț tip.

— Iar asta nu e tot, continuă Ni. Mai târziu, în aceeași noapte, Zhang trimise 500 dintre cei mai curajoși oameni ai săi în jos, pe frânghii. Cei din tabăra lui Chao crezură că erau oamenii de paie și nu le dădură nici o atenție. Oamenii lui Zhang luară cu asalt tabăra lui Chao și tăiară capetele dușmanilor care dormeau. Forțele lui Chao fură cuprinse de debandadă și se retraseră.

Cotton prinse ideea.

— Zhang a transformat o poziție pasivă într-una de forță, spuse Ni. Mi-am amintit acea lecție când vorbeam cu Pau Wen. Rămăsesem fără muniție, așa că am coborât o momeală și am atras focul lui Pau, reîncărcându-ne arma. El este nerăbdător să fie de partea învingătoare, așa că m-am folosit de anticiparea sa.

Cotton nu avea ce să reproșeze acestei strategii.

— Dar, până la urmă, voi „închide ușa să prind hoțul".

Cotton zâmbi, știind ce însemna maxima.

— Încercuiește inamicul. Închide toate căile de scăpare, zise el.

Ni încuviință din cap.

— Am fost învățați și acest lucru. Dar sunt cinci lucruri de care trebuie să ții cont atunci când o faci. Primul, ca să închizi ușa trebuie să ai o concentrare de forțe absolut superioară. Al doilea, trebuie să ai o ușă pe care s-o închizi. Al treilea, nu poți să aștepți pasiv ca dușmanul să intre. Trebuie să-l momești. Al patrulea, ușa trebuie închisă la momentul potrivit, așa încât hoțul să fie închis înăuntru cu adevărat. Iar al cincilea, toate celelalte portițe de scăpare trebuie să fie închise și ele.

Cotton își dădu seama ce făcuse Ni.

— Care va să zică, l-ai trimis pe Pau la culcare.

— Așa cum a încercat el să mă trimită pe mine în Belgia.

— Cu toată vorbăria aia, că l-a oprit pe Tang să se apropie de eșantionul de petrol, el, de fapt, acoperea toate fronturile, încerca tot ce putea. Nu dădea doi bani pe tine.

Ni încuviință din cap.

— Este un mincinos și un escroc. I-am folosit pur și simplu propriile arme împotriva sa. Aveam de unde să aleg? Suntem pe terenul lui. Este un loc nesigur. S-a oferit să-mi fie aliat, așa că am acceptat. Dar, te asigur că atunci când va veni timpul voi închide toate ușile.

— Cum rămâne cu treaba cu „nu violenței"?

— Din cauza unor oameni ca Pau Wen se prăbușește China. Ei sunt un cancer pentru societatea noastră. A venit vremea să primească exact ceea ce le place să ofere cu atâta ușurință. Legalismul nu este nimic altceva decât oportunism.

Se sprijină pe forță și teroare ca să genereze respect. Am să le dau ceea ce ei înțeleg deja, ceea ce au proclamat de mult că este singura cale de guvernare. Pare să fie un lucru drept.

Malone fu de acord.

— Chiar de voi fi nevoit să dau jos pantalonii fiecărui om din guvern și armată, voi scăpa China de toți eunucii.

Malone auzi schimbarea din vocea lui Ni, o încredere care nu fusese acolo mai înainte.

— Te-ai gândit la asta mult timp, nu-i așa? îl întrebă el.

— Am privit oameni mărunți, egoiști și proști distrugându-ne țara. Ei sunt, fără excepție, corupți. Acest lucru va înceta. Mă voi folosi de *Ba* în avantajul meu, până când va fi momentul potrivit să-i elimin.

Malone speră că acest om avea să reușească ce-și propunea. Dar era curios, iar Washingtonul avea să vrea să știe, la rândul său:

— Democrația face parte din planul tău?

— Acest cuvânt are multe conotații negative aici. A fost folosit, atât de mult timp, să genereze ură. Dar poporul *va* avea un cuvânt de spus în noul guvern. Vom da socoteală de sus în jos. Ni zâmbi. Democrația îi datorează, în fapt, multe lui Confucius.

— Pari pregătit.

Ni încuviință din cap.

— Am vorbit cu premierul, cu puțin timp în urmă. Mă va avansa pe locul doi. Se bucură că Tang s-a dus și mă va susține în epurarea *Ba*, la momentul potrivit. Pau și-a supraestimat cu mult valoarea în China de azi. Vremea sa a trecut.

— Nu mă pricep, spuse Malone. Eu n-aș fi putut să joc toate aceste intrigi.

Ni rânji.

— Aste e China, Malone. Felul nostru de-a fi. Din nefericire, înșelătoria face parte organic din modul nostru de a guverna. Mi-ar plăcea și mie să schimb asta, dar va lua ceva mai mult timp.

— Știi că Viktor Tomas a lucrat pentru ruși și americani?

— Nu sunt surprins. Dar, odată cu moartea agentului lor, nici una dintre aceste puteri străine nu va afla nimic. Ni făcu o pauză. În afară de ce raportați tu și doamna Vitt.

Malone prinse cuvântul *agent* folosit de Ni pentru a-l desemna pe Viktor.

Avea al dracului de mare dreptate că era agent.

— Cum rămâne cu Sokolov? întrebă el.

Cassiopeia era cu rusul și cu fiul lui, ca să se asigure că erau bine.

— Va fi dus înapoi în Lanzhou, la laboratorul lui, cu eșantionul de petrol. Spune că va coopera cu mine. Desigur, amenințarea rușilor joacă în avantajul nostru. El înțelege că-i vor moartea. El și fiul lui se întorc la Kashgar împreună cu mine. Soția sa abia așteaptă să vadă copilul. Am pus să fie adusă cu avionul în vest chiar în timp ce vorbim. Voi face tot ce-mi stă în putință să-i protejez și să-i câștig încrederea.

— S-aveți mare grijă de el.

— Așa vom face. Dar când voi spune lumii despre descoperirea lui, mă îndoiesc că va mai fi în pericol.

— Ai într-adevăr de gând să faci asta?

Ni încuviință din cap.

— E singura cale. Această realizare ar trebui să schimbe lumea în avantajul tuturor.

— Și va pune China în altă lumină în ochii tuturor.

— N-avem decât să sperăm.

Ceea ce ar trebui să satisfacă Washingtonul. Ivan? Cu atât mai bine pentru el.

— Cum rămâne cu Pau Wen și cele patru crime?

— Nu vor fi uitate.

Malone se bucură să audă asta.

— De ce ai avut încredere în noi la Xi'an?

Ni ridică din umeri.

— Ceva mi-a spus că tu și doamna Vitt erați oameni în care puteam să am încredere.

Malone se gândi la Henrik Thorvaldsen și își dori ca fostul său prieten să fi murit gândind la fel.

— Plec la Kashgar, în curând, să mă întâlnesc cu premierul, spuse Ni. Ne întoarcem la Beijing împreună. Am să mă asigur că vine un elicopter după tine și doamna Vitt.

Ni se ridică și întinse mâna.

— Îți mulțumesc. Îți datorez viața.

Malone îi strânse mâna, dar îl opri cu un gest să-și exprime recunoștința.

— Doar să faci ceea ce ai spus că vei face. Însă mai vru să știe ceva. Dacă n-aș fi intervenit, i-ai fi luat beregata lui Pau?

Ni nu răspunse imediat, părând să-și cântărească bine răspunsul.

— Nu sunt sigur, spuse într-un final. Slavă cerului că n-a trebuit să aflăm.

Malone zâmbi.

— Ai grijă, domnule Malone.

— Și tu.

Ni dispăru printr-o ușă deschisă, înapoi, înăuntru. Înțelese de ce el și Cassiopeia nu plecau cu el.

Era timpul să dispară în peisaj.

Așa cum făceau toți agenții.

Malone citise despre înmormântările celeste. Cadavrul era ciopârțit bucăți, bătut într-o pastă, cu făină, ceai și lapte, iar lăsarea necrofagilor să se ospăteze cu amestecul reprezenta reîntoarcerea la foc, apă, pământ și aer, elementele fundamentale ale omului. O mare onoare.

El și Cassiopeia stătură și priviră ceremonia antică. Acum vreo două ore, trupul lui Viktor fusese adus în afara zidurilor, într-o vale din apropiere, și pregătit.

— Frații noștri sunt învățați *jhatorul*, spuse Pau. Este un ritual pe care l-am îndeplinit de multe ori.

— Ai într-adevăr de gând să-l ajuți pe Ni Yong? întrebă Malone.

— Legalism? Confucianism? Comunism? Democrație? Un împărat? Sau un președinte ales? Problema noastră, în ultimii 60 de ani, este că nu a dominat nici un concept sau filosofie. În schimb, am lâncezit într-o cale de mijloc nesigură, firimituri din fiecare bătându-se pentru control. Chinezii se tem de haos. Disprețuim nesiguranța. Am acceptat de multe ori sistemul greșit în numele certitudinii. Pau ezită un moment. Cel puțin Tang și Ni au oferit o alegere clară. Acum a fost făcută. Deci, *Ba* va fi aliata lui Ni.

— Acolo unde am crescut eu, spuse Malone, există o vorbă. *Nu pune carul înaintea boilor*[10]. Poate că chinezii pot învăța ceva din asta.

Pau zâmbi.

— Face parte din înțelepciunea vreunuia dintre marii voștri filosofi americani?

— A unui grup, da. Li se spune țărănoi.

— Ce împiedică pe altcineva să-i ia pur și simplu locul lui Tang? întrebă Cassiopeia. Cu siguranță are adepți pregătiți să preia cauza.

— Fără îndoială, spuse Pau. Dar asta nu este America sau Europa. Acești discipoli nu au acces la mass-media sau la ierarhia partidului. Aceste privilegii trebuie să fie câștigate, prin mulți ani de serviciu loial. Politica, aici, este o călătorie personală, care consumă îngrozitor de mult timp. Ascensiunea lui Tang a necesitat aproape 20 de ani. Pau clătină din cap. Nu. Ministrul Ni este, acum, singurul pregătit pentru puterea supremă.

Ceea ce Ni știa prea bine, se gândi Malone. El era dezamăgit că nu avea să fie prin preajmă atunci când Pau Wen avea să primească o doză din propriul medicament.

— Pari încrezător, spuse Cassiopeia.

— Soarta a intervenit în favoarea Chinei.

— Doar nu crezi asta cu adevărat, spuse Malone. Soarta? Tu ai determinat mare parte din ceea ce s-a întâmplat.

Pau zâmbi.

— Cum altfel ar putea să fie explicată implicarea fiecăruia dintre noi? zise el. Nu este ciudat că am fost toți la locul potrivit, în momentul potrivit, pentru a obține rezultatul potrivit? Dacă nu este soarta, atunci ce e?

Evaluarea pe care Ni Yong i-o făcuse lui Pau părea corectă. El chiar își supraestima valoarea. Nu era nevoie să fii un geniu ca să înțelegi meandrele acestei greșeli. Dar nu era problema lui Malone. El își făcuse treaba.

Șase frați încercuiră rămășițele pregătite ale lui Viktor, spunând incantații, în timp ce mirosul de mirodenii se ridica din vasele de cupru.

Vulturii se strânseseră deasupra capetelor lor.

— Putem să plecăm? întrebă Cassiopeia.

Plecară înainte să ajungă păsările și merseră înapoi către mănăstire, peste stânci și dale acoperite de fâșii de iarbă verde, pălită. Nici unul dintre ei nu se întoarse să vadă ce se întâmpla.

— M-am înșelat în privința Viktor, spuse el încet.

— Era o greșeală ușor de făcut. Era greu de citit.

— Nu la sfârșit.

— S-a desconspirat în fața lui Tang, contând pe mine să aplic lovitura mortală, spuse ea.

Malone credea la fel.

— Am auzit ce a spus când s-a întors, zise ea.

Ai tu grijă de ea.

El se opri.

Și ea.

— Am jucat o groază de jocuri, spuse el.

— Prea multe.

— Ce facem acum?

Ea avea ochii în lacrimi.

— Ciudat. Noi doi purtăm discuția asta, iar Viktor e mort.

— El a ales.

Ea clătină din cap.

— Nu sunt sigură că n-am făcut-o eu în locul lui. Atunci când am aruncat cuțitul ăla jos. Asta mă tot frământă. El juca multe roluri pentru multe publicuri diferite. Tu trebuie să te întrebi, erau acele ultime cuvinte mai mult decât o replică?

Malone știa răspunsul. Văzuse lucrul la care ea nu putuse să fie martoră. În momentul morții sale, Viktor Tomas spusese, în cele din urmă, adevărul.

Ai tu grijă de ea.

Da, într-adevăr.

Ea se uită fix la el, părând să-și adune curajul să dezvăluie ceva. El o înțelegea. Și în mintea lui era o harababură. Când o crezuse moartă, viitorul fără ea i se păruse de neimaginat.

— Gata cu jocurile, spuse ea.

El încuviință din cap.

Îi luă mâna într-a lui.

— Cotton…

El îi puse două degete pe buze.

— Și eu.

Și o sărută.

---

[10] În original, „Don’t go through your asshole to get to your appetite“ (n.trad.)

Nota autorului

Această carte ne-a purtat pe mine și pe Elizabeth la Copenhaga și Antwerpen dar, din păcate, nu și în China. Această excursie ar fi luat cu mult mai mult timp decât aveam. O carte pe an înseamnă un program strâns. Așadar, alături de Antarctica din *Tezaurul împăratului*, China rămâne în capul listei noastre cu locuri de vizitat neapărat.

Am pus, totuși, personajele să viziteze cât mai mult posibil din țară. Chongqing, provincia Gansu, Xi'an, Kashgar, Yecheng, Beijing, Lanzhou, provincia Yunnan și zonele muntoase din vest sunt, toate, descrise cu exactitate. Statisticile din capitolul 2 referitoare la China sunt exacte, la fel ca toate celelalte informații esențiale despre țară, pe tot parcursul poveștii. Este, cu adevărat, un loc al superlativelor. Orașul Batang și Galeria Păstrării Armoniei sunt imaginare. Dian Chi (capitolul 47) este real, deși poluarea sa este cu mult mai rea decât am prezentat-o eu (capitolul 48).

E timpul, acum, să separăm și mai mult realitatea de ficțiune.

Comisia Centrală pentru Inspecția Disciplinei a Partidului Comunist Chinez există și funcționează așa cum s-a descris (capitolul 4).

Toate descoperirile, inovațiile și invențiile antice care pot fi atribuite chinezilor, detaliate în capitolele 4 și 7, sunt bazate pe fapte. Cândva, China era liderul tehnologic al lumii. Această dominație s-a schimbat în jurul secolului al XIV-lea, când o varietate de factori – printre care lipsa unui alfabet viabil, influențele confucianismului și taoismului și tendința fiecărei dinastii succesoare de a elimina toate urmele celor de dinaintea sa – au condus nu doar la stagnare ideologică, ci și la amnezie culturală. Povestea din capitolul 7 cu misionari iezuiți arătându-le un ceas chinezilor, care nu știau că ei înșiși l-au inventat cu 1000 de ani mai înainte, este reală. Un academician britanic, Joseph Needham, și-a dedicat, în secolul al XX-lea, munca de o viață efortului de a documenta trecutul tehnologic și științific pierdut al Chinei. Cercetarea și publicațiile pe care le-a început el continuă și-n ziua de azi, prin Institutul de Cercetare Needham.

Grădinile Tivoli din Copenhaga sunt un loc minunat de vizitat. Tot ceea ce este descris în capitolul 3 există, inclusiv

pagoda chinezească. Café Norden (capitolul 13) pune pe hartă Højbro Plads în Copenhaga și continuă să servească o supă cremă din fructe de mare și roșii delicioasă.

Din nefericire, furtul de copii este un flagel în China (capitolele 8 și 9). Peste 70000 de copii dispar, în realitate, acolo, în fiecare an, vasta majoritate băieți, vânduți unor familii disperate după un fiu. Includerea acestei realități incredibile în poveste este felul meu de a atrage atenția asupra problemei. Există un excelent documentar, *Copiii furați ai Chinei*[11], pe care-l puteți vedea dacă vreți să aflați mai multe.

Dezbaterea între confucianism și legalism face ravagii de 3000 de ani (capitolul 10). Una dintre aceste două filosofii concurente a definit fiecare dintre dinastiile aflate la putere, inclusiv pe cea a comuniștilor. Este de asemenea adevărat că nu a supraviețuit nici unul dintre textele originale ale lui Kong Fu Zi. Tot ceea ce a rămas sunt interpretări. Eșecurile lui Mao (capitolul 49); grandoarea și decăderea atât de multor dinastii imperiale corupte (capitolul 12); Campania celor O Sută de Flori (capitolul 45) și dezastruoasa Revoluție Culturală sunt toate prezentate cu exactitate. În plus, disensiunile violente în cadrul structurii politice a Chinei sunt tot atât de frecvente pe cât sunt de distructive războaiele civile interne. Bătălia dintre Grupul celor Patru și Deng Xiaoping a avut loc la sfârșitul anilor ’70 (capitolul 12). Trei dintre cei patru membri ai grupului înfrânt și-au pierdut viața. Aici, eu am creat pur și simplu alt război pentru preluarea controlului politic, între doi noi pretendenți.

Ba a înflorit cu secole în urmă. Istoria hegemoniei, a *Ba* și a legalismului sunt, într-adevăr, legate cu acuratețe (capitolul 24). Hegemonia (capitolul 45) este un concept unic chinezesc care a definit conștiința națională în moduri pe care Occidentul le înțelege cu dificultate. Iar așa cum realizează Karl Tang, în capitolul 24, totalitarismul este o inovație chinezească.

Antwerpenul este un minunat oraș european, cu o atmosferă aparte de Lume Veche (capitolul 18). De mult timp am vrut să-l includ într-una dintre poveștile mele. Muzeul Drie Van Egmond (capitolele 25, 27–31), însă, este creația mea. Din moment ce am știut că am să distrug clădirea, m-am gândit că ceva fictiv ar fi o alegere mai bună. Interesant este, totuși, că l-am modelat după un muzeu real din Antwerpen – care a ars în timp ce era scrisă această carte.

Lev Sokolov și Cassiopeia Vitt au o poveste, despre care sunt date indicii începând din capitolul 36. Dacă vreți să știți

întreaga poveste despre cum s-au întâlnit și de ce Cassiopeia îi este datoare, există o povestire, „The Balkan Escape“, care poate fi descărcată de pe internet în format e-book original. Verificați.

Eunucii (capitolul 7) sunt o parte importantă a istoriei chinezești. Nicăieri altundeva în lume nu au exercitat atât de multă influență politică. Categoric, au existat personalități bune (capitolul 51) și rele. Istoria lor, așa cum este spusă de-a lungul poveștii, este exactă, cum este și procesul emasculării lor (capitolul 51). Asocierea eunucilor cu *Ba* este invenția mea, deși par să fi jucat, mai mult ca sigur, un rol în această mișcare.

Două torturi sunt folosite: prima cu aburi de praf de ardei (capitolul 23), a doua cu șobolani (capitolul 39). Amândouă au fost create de chinezi. *Însemnările istorice* sau *Shiji* (capitolul 38) rămân o sursă esențială a istoriei chinezești antice. Pasajele introduse de-a lungul poveștii sunt citate fidel. China cenzurează internetul zilnic (capitolul 43). O rețea de *intranet*, destinată exclusiv utilizării în țară, este creată în prezent.

Citate din operele preşedintelui Mao Ţze-Dun sau „Cărțulia roșie“ (capitolul 43) este cea mai tipărită carte din istorie, cu aproximativ 7000000000 de exemplare. Cândva, fiecare chinez avea una. Nu mai au.

Înmormântarea celestă, descrisă în capitolele 63 și 82, este parte a morții atât în Tibet, cât și în regiunile muntoase chineze din vest. Lampa-dragon (capitolul 4) este reală, deși a fost găsită în alt mormânt imperial chinezesc, adaptat aici pentru Qin Shi.

Golful Halong din nordul Vietnamului (capitolul 41) este un loc superb pe care nu am rezistat să nu-l includ. Mormântul lui Mao (capitolele 42 și 43) mă fascinează și el. Poveștile despre cadavrul președintelui, îmbălsămarea de mântuială, o efigie de ceară și posibilitatea ca trupul să fi dispărut sunt toate reale. Iar cu toate că fac parte din istoria recentă, ceea ce s-a întâmplat în Piața Tiananmen și mai ales ceea ce s-a petrecut acolo în iunie 1989 (capitolul 43) rămân un mister. Nici până în ziua de azi, nu știe nimeni câți oameni au murit. Mulți părinți s-au aventurat într-adevăr acolo, după ce s-au retras tancurile, căutându-și copiii (capitolul 43). Și, așa cum s-a relatat în capitolul 66, toate cărțile și site-urile web care menționează numai incidentul sunt cenzurate în China.

Muzeul Războinicior de Teracotă (capitolul 6) de lângă Xi’an constituie un fundal important al poveștii. Atunci când expoziția itinerantă a războinicilor a ajuns la High Museum

din Atlanta, în Georgia, am vizitat-o de două ori. Am fost atât de fascinat, încât am cumpărat o reproducere, care stă acum în cabinetul meu. Am încercat să încorporez cât mai mult posibil din muzeul din Xi'an, concentrându-mă asupra uriașei Gropi 1 (capitolul 6) și fascinantei Gropi 3 (capitolul 53). Desigur, camera bibliotecii imperiale (capitolul 10) este adăugirea mea. Dispunerea carului de luptă cu fața spre stânga și lipsa oricărui războinic în partea stângă a Gropii 3 (capitolul 53) nu sunt ale mele. Ele vin din *Soldații de teracotă: codurile secrete ale primului împărat*[12] de Maurice Cotterell.

Movila funerară a lui Qin Shi, care se ridică aproape de situl armatei subterane, este descrisă cu precizie (capitolul 38). Tunelurile de drenaj, săpate acum peste 2 200 de ani, sunt în continuare acolo (capitolul 55). Descrierea interiorului mormântului, citată în capitolul 38, este singura relatare scrisă care există. Viziunea mea asupra interiorului (capitolele 55–57) este imaginară, dar am încercat să rămân fidel nu doar față de *Shiji*, ci și față de alte morminte imperiale cunoscute. Guvernul chinez nu a permis, nici până în ziua de astăzi, excavarea ultimului loc de odihnă al lui Qin Shi. Descrierea lui Qin Shi din capitolul 38 are la bază cea mai cunoscută reprezentare, dar care a fost realizată după secole de la moartea sa. În realitate, nimeni nu are habar cum arăta omul.

Incredibil, dar chinezii chiar au forat în căutare de petrol în urmă cu 2500 de ani, așa cum s-a descris în capitolul 21, devenind astfel singurii oameni capabili la vremea aceea de o asemenea ispravă. Ei au descoperit nu doar țițeiul, ci și gazele naturale, și au învățat să le folosească pe ambele în viețile lor de zi cu zi. Actuala dependență a Chinei de petrol (capitolul 17) este o realitate, la fel ca și politica sa externă de conciliere în vederea obținerii unor cantități uriașe. Lipsa sa de resurse este un punct slab strategic, tot așa cum este și faptul că o simplă blocadă strategică a două strâmtori, aflate departe de țară, i-ar putea îngenunchea pe chinezi (capitolul 17).

Dezbaterea referitoare la petrolul biotic și abiotic este reală și continuă până azi. Provine petrolul din organisme aflate în descompunere sau este produs în mod natural de pământ? O sursă este finită, cealaltă infinită. Rușii, la insistența lui Stalin, au inițiat teoria petrolului abiotic în anii '50 și continuă să găsească petrol, folosind conceptul, în locuri în care nu ar putea să existe vreodată combustibili fosili (capitolele 15 și 17). De asemenea, așa cum subliniază

Stephanie Nelle în capitolul 15, puțuri din Golful Mexic se golesc într-un ritm năucitor de încet, care i-a derutat pe experții americani. Diamantoidele sau adamantoidele (capitolul 44) au fost izolate pentru prima dată din petrol ceh, în 1933, iar apoi din eșantioane americane, la sfârșitul anilor ’50. Recent, acești compuși uimitori au relevat aplicații promițătoare în nanotehnologie. Eu i-am adoptat ca dovadă a petrolului abiotic, întrucât diamantoidele se pot forma numai în condiții de căldură și presiune extreme, ca cele din adâncul pământului, departe de locul unde se pot afla combustibili fosili.

Dar cum rămâne cu acest mit împământenit al petrolului finit?

„Combustibilul fosil“ nu e nimic altceva decât o teorie, creată în 1757 de către un savant rus pe nume Mihail Lomonosov. În darea de seamă din fața Academiei Imperiale de Științe, Lomonosov scria: *Petrolul provine din corpurile mici ale animalelor îngropate în sedimente care, sub influența temperaturii și presiunii ridicate, care acționează de-a lungul unei perioade inimaginabil de lungi, se transformă în petrol*.

Numeroși oameni de știință pun sub semnul întrebării această afirmație, dar, de-a lungul timpului, noi am ajuns pur și simplu să credem că petrolul provine exclusiv din compuși organici.

În 1956, geologul-șef însărcinat cu explorarea petrolieră în URSS a spus: *Preponderența copleșitoare a dovezilor geologice ne obligă să conchidem că țițeiul și gazul petrolier natural nu au nici o legătură intrinsecă cu materia biologică provenind din apropierea suprafeței Pământului. Ele sunt materiale primordiale care au erupt de la mari adâncimi*.

Însă puțini oameni au luat aminte la aceste cuvinte.

Raymond Learsy, în cartea sa *Over a Barrel* din 2005, a scris: *Nimic nu durează: faima, averea, frumusețea, dragostea, puterea, tinerețea ori viața însăși. Raritatea domnește. Ca atare, raritatea – sau mai precis percepția rarității – aduce pungașilor oportunități*. Cel mai bun exemplu al acestui lucru este OPEC, care continuă să extragă profituri obscene de pe urma rarității pe care organizația însăși a creat-o.

Learsy, cu toate acestea, nu lasă nici urmă de îndoială.

El, dar și mulți alții, inclusiv rușii, sunt absolut convinși.

Petrolul nu este rar. Doar ne temem noi că este.

[11] *China's Stolen Children* (2007, Marea Britanie), documentar de televiziune (optzeci de minute) regizat de Jezza Neumann, narat de Ben Kingsley (n.trad.)

[12] *Cartea The Terracotta Warriors: The Secret Codes of the Emperor's Army*, a lui Maurice Cotterell, apărută la Editura Headline Book Publishing Ltd London, în 2003, a fost publicată, în traducerea lui Carmen Tudorache, la Pro Editură și Tipografie, în 2009 (n.trad.)

Table of Contents

Mulțumiri
Cronologie: evenimente relevante din istoria Chinei
Prolog
PARTEA ÎNTÂI
PARTEA A DOUA
PARTEA A TREIA
PARTEA A PATRA
Nota autorului

Table of Contents

Mulțumiri 6
Cronologie: evenimente relevante din istoria Chinei 9
Prolog 10
PARTEA ÎNTÂI 15
PARTEA A DOUA 95
PARTEA A TREIA 185
PARTEA A PATRA 282
Nota autorului 385